

KATE ELIZABETH RUSSELL

NEW YORK
TIMES
BESTSELLER

SZÉP
SÖTÉT
VANESSÁM

„BRILIÁNS ÉS LÉLEGZETELÁLLÍTÓ”

Gillian Flynn, a Holtodiglan szerzője

Libri

Table of Contents

[Borító](#)

[Címlap](#)

[Copyright](#)

[Előszó](#)

[Ajánlás](#)

[Szép sötét Vanessám](#)

[2017](#)

[2000](#)

[2017](#)

[2000](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2002](#)

[2017](#)

[2006](#)

[2017](#)

[2007](#)

[2017](#)

[Köszönet](#)

[Jegyzetek](#)

[A szerzőről](#)

[Tartalom](#)

KATE ELIZABETH RUSSELL

NEW YORK
TIMES
BESTSELLER

SZÉP SÖTÉT VANESSÁM

„BRILIÁNS ÉS LÉLEGZETELÁLLÍTÓ”

Gillian Flynn, a Holtodiglan szerzője

Libri

KATE ELIZABETH RUSSELL

SZÉP
SÖTÉT
VANESSÁM

Libri
Kiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Kate Elizabeth Russell: *My Dark Vanessa*
Published by William Morrow An Imprint of HarperCollins Publishers

Copyright © 2020 by Kate Elizabeth Russell

Borítófotó © Ebru Sidar

Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2021

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
Olvasószerkesztő Györke Mária
Borítóterv Váraljai Viktória
Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi

ISBN 978 963 433 874 1

Elektronikus verzió
eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu
Készítette: Ambrose Montanus

Maine-ben nőttem fel és jártam iskolába – egy magánintézményben töltöttem a kilencedik-tizedik osztályt, amíg személyes okokból ki nem kellett maradnom, később pedig szintén ott jártam főiskolára. A tények és könyvem bizonyos fiktív elemei közt kimutatható hasonlóság okán az olvasók közül azok, akik rendelkeznek némi elnagyolt ismerettel a körülményeimről, esetleg arra a téves következtetésre juthatnak, hogy a saját titkos történetemet beszélem el. Erről azonban szó sincs; művem fikció, a benne szereplő figurákat és helyszíneket teljes egészében a képzelet szülte.

Aki követte az elmúlt évek híradásait, gyakran találkozhatott ahhoz hasonló történetekkel, mint amely e regényt is ihlette. De máshonnan is merítettem, egyebek közt a traumaelméletből, a kétezres évek eleji popkultúrából és posztfeminizmusból, valamint saját, összetett érzéseimből a Lolitát illetően. Mindez szervesen hozzátartozik a fikcióíráshoz. Ugyanakkor nem győzöm hangsúlyozni, hogy regényemnek nem valóban megtörtént események számbavétele a célja. A fent említett szélesebb párhuzamoktól eltekintve ez nem az én személyes történetem, nem is a tanáraimé, sem senki másé, akit ismerek.

*A valóságos Dolores Haze-eknek és Vanessa Wye-oknak,
akiknek a történetét még nem hallották,
nem hitték el, vagy nem értették*

2017

Munkába készülök, és már nyolcadik órája kint van a poszt. Beszárítom a hajamat, közben ráfrissítek az oldalra. 224 megosztás, 875 kedvelés. Belebújok a fekete gyapjúkosztümömbbe, újból frissítek egyet. Előbányászom a fekete lapos sarkú cipőmet a heverő alól, és frissítek. Kitűzöm a hajtókámra az arany névtáblát, és frissítek. Egyre feljebb kúsznak a számok, és megsokszorozódnak a hozzászólások.

Kemény vagy.

Nagyon bátor vagy.

Miféle szörnyeteg tesz ilyet egy gyerekkel?

Visszakeresem az utolsó üzenetet, amelyet négy órája küldtem el Strane-nek: **Minden oké?** Azóta sem válaszolt, nem is olvasta még. Bepötyögök egy új üzenetet – **Itt vagyok, ha beszélni akarsz** –, aztán meggondolom magam és kitörlöm, hogy egy sor kérdőjelet küldjek helyette. Néhány percig várok, próbálom hívni, aztán amikor a hangposta jelentkezik, zsebre vágom a mobilt, és egy határozott ajtócsapódás kíséretében elhagyom a lakást. Nem fogom törni magam. Ő kereste magának a bajt. Az ő gondolja, nem az enyém.

Munkahelyemen, a hotel előcsarnokának a sarkában lévő portáspultnál ülve javaslatokat teszek a vendégeknek, hogy hová látogassanak el, és mit egyenek. Lassan a végéhez közeledik a szezon, ezek már a turisták sereghajtói, mielőtt Maine megkezdene téli álmát. Rendíthetetlen mosollyal az arcomon, amelyben a szemem nemigen vesz részt, vacsoraasztalt foglalok egy első házassági évfordulóját ünneplő párnak, továbbá rendkívüli figyelmességgel arról is gondoskodom, hogy egy üveg pezsgő várja majd őket a szobájukban, amiért busás borralaló dukál. Reptéri fuvart intézek egy családnak. Egy férfi, aki minden második hétfőn szokott nálunk

megszállni üzleti útja keretében, három piszkos inget nyújt át nekem azzal, hogy másnapra kérné a tisztítást.

– Intézem – felelem.

Elvigyorodik, és rám kacsint.

– Maga a legjobb, Vanessa.

A szünetemben egy üres fülkében üldögélek a hátsó irodában, és a mobilomat bámulom, közben egy rendezvényről maradt, másnapos szendvicset majszolok. Kényszeresen rá-ránézek a Facebook-bejegyzésre; képtelen vagyok megálljt parancsolni az ujjaimnak és a kijelzőre tapadó tekintetemnek, amely csak úgy falja a gyarapodó kedveléseket és megosztásokat, miközben tucatszám érkeznek a kommentek: **merész vagy, tarts ki az igazad mellett, én hiszek neked**. Még miközben olvasok, akkor is ugrándozik a három pont, valaki éppen hozzászólást ír. Majd, mintegy varázsszóra, megjelenik egy újabb erőt adó, támogató üzenet; ekkor eltolom magamtól a telefont, és a szemetesbe hajítom a szendvics maradékát.

Éppen indulnék vissza a lobbiba, amikor rezegni kezd a mobilom: JACOB STRANE HÍV. Nevetve veszem fel, megkönnyebbüléssel tölt el, hogy még él. – Jól vagy?

Egy pillanatig süket csönd van, dermedten bámulom az ablakot, amely a Monument Square őszbe fordult termelői piacára és szállítófurgonjaira nyílik. Október eleje van, ősz dereka, amikor a tökök és almaboros flaskák garmadájával egész Portland olyan látványt nyújt, mintha egy L. L. Bean-katalógusból vágták volna ki. Kockás inges, esőcsizmás nő kel át a téren, a mellén hordozott kisbabára mosolyogva.

– Strane?

Nehéz sóhaj szakad ki belőle.

– Gondolom, láttad.

– Láttam, igen – felelem.

Nem faggatom, magától fog bele a magyarázkodásba. Elmondja, hogy az iskola vizsgálatot indít, és hogy felvértette magát a legrosszabbra. Arra számít, hogy kikényszerítik a felmondását. Nem hiszi, hogy kihúzhatná a tanév végéig, sőt talán még a karácsonyi szünetig sem. Sokkolóan hat rám a hangja, így alig fogom fel, amit mond. Hónapok óta nem beszéltünk, mióta apámat elvitte egy szívroham, és úgy kiborultam, hogy megmondtam Strane-nek, nem megy tovább; hirtelen rohant meg az erkölcsösség, mint mindig az évek során, valahányszor kudarc ért: elvesztettem az állásomat,

szakítottam, összeomlottam, mintha a jósággal visszamenőleg helyrehozhatnám mindazt, amit eltoltam.

– De ezt már kivizsgálták, amikor még a diákod volt – jegyzem meg.

– Újra elővették az ügyet. Megint ki fogják kérdezni az érintetteket.

– Ha egyszer már megállapították, hogy nem tettél semmi rosszat, miért változtatnák meg most a véleményüket?

– Olvasol te híreket? – kérdezi. – Más idöket élünk.

Már mondanám neki, hogy túldramatizálja, nem lesz semmi baj, hiszen ártatlan, de tudom, hogy igaza van. Az elmúlt hónapban fölerősödött egy tendencia, nők tömegei vádoltak meg férfiakat zaklatással, molesztálással. Főként celebritások: zenészek, politikusok, filmszillagok kerültek a célkeresztbe, de kevésbé híres illetők neve is felmerült. A megvádolt személy a háttérétől függetlenül ugyanazokon a stációkon megy végig. Először mindent tagadnak. Aztán mikor világossá válik, hogy nem fognak elülni a vád keltette hullámok, megszégyenülten lemondanak az állásukról, és eljutnak a tétova bocsánatkérésig, anélkül, hogy igazából bármit is beismernének. És az utolsó stáció: elnémulnak és felszívódnak. Szürreális élmény volt nap mint nap azt nézni, milyen könnyen buknak el a szóban forgó férfiak.

– Nem lesz baj – mondom neki. – Minden szó hazugság, amit a lány leírt.

A vonal másik végén Strane a fogai között szívja be a levegőt.

– Nem tudom, beszélhetünk-e hazugságról. Mármint technikai értelemben.

– De hiszen alig értél hozzá. A bejegyzésében erőszakkal vádol téged.

– Erőszak – mondja csúfondárosan. – Bármit takarhat, ahogy a tettlegesség például jelentheti, hogy megragadtad valakinek a csuklóját, vagy meglökted a vállát. Ez csak egy semmitmondó jogi terminus.

Az ablakon át a piacon bolygó embertömeget meg a rajzó sirályokat bámulom. Egy ételárus asszony két tamalét varázsolt elő gőzfelhőt eregető fémhordójából.

– Egyébként a múlt héten rám írt.

Döbrent csönd.

– Igen?

– Azt akarta tudni, hogy én is kitálatok-e. Nyilván úgy ítélte meg, hogy hihetőbb lesz a sztorija, ha engem is belerángat.

Strane hallgat.

– Természetesen nem reagáltam.
– Oké – feleli. – Persze.
– Gondoltam, blöfföl. Nem néztem volna ki belőle. – Az ablaknak döntöm a homlokomat. – Ne aggódj. Egy oldalon állunk.

Csak ekkor fújja ki a levegőt. Szinte látom a megkönnyebbült mosolyát, az apró ráncokat a szeme körül.

– Ezt akartam hallani – mondja.

Újra a portáspultnál, felmegyek a Facebookra, beütöm a keresősávba Taylor Birch nevét, és a lány profilja betölti a képernyőt. Végigszaladok azon a kevéske publikus tartalomon, amelyet oly sűrűn nézegettem az évek során, a fényképeken és életeseményeken, és az oldal tetején megérkezem a Strane-ről szóló bejegyzéshez. Tovább kúsznak a számok fölfelé – már 438 megosztásnál és 1800 kedvelésnél tart a poszt, és gyűlnek a hasonló kommentek.

Ez nagyon lelkesítő!

Irigylem az erődöt.

Tarts ki az igazságod mellett, Taylor!

Amikor Strane-nel megismerkedtünk, én tizenöt éves voltam, ő negyvenkettő, vagyis majdnem kereken harminc év volt köztünk. Akkoriban ideálisnak találtam ezt a különbséget. Tetszett a dolog matematikája, hogy ő háromszor annyi idős, mint én, és igazán könnyű volt elképzelnem, hogy három is elfér benne belőlem: egy az agya köré fonódik, a másik a szíve köré, a harmadik cseppfolyósan kering az ereiben.

Mint mondta, a Browickban időről időre előfordultak tanár-diák románcok, vele ellenben ez még nem történt meg, mivel az előttem lévő időben sosem kapta el a vágy. Én voltam az első diák, aki elültettem a gondolatot a fejében. Volt bennem valami, ami megérte a kockázatot. Nem bírt ellenállni a vonzerőmnek.

Nem a korom miatt, az nála nem volt szempont. Mindenekelőtt az elmémbe szeretett bele. Azt mondta, hogy egy génusz szintjén állok érzelmi intelligencia tekintetében, továbbá zseniálisan írok, és lehet velem beszélgetni, bizalmasan is. Egyfajta sötét romantikát vélt felfedezni a lelkem mélyén, amely őt is jellemezte. Ezt a sötét oldalát addig sosem értették, én voltam az első, aki igen.

– Színtiszta mázli – mondta –, hogy amikor végre rálelek, a lelki társam tizenöt éves.

– Ha már a mázlinál tartunk – vágtam vissza –, képzeld csak el, hogy tizenöt éves vagy, és egy vén muksó a lelki társad.

Fürkészőn nézte az arcomat: ugye, csak viccelek, és még szép, hogy vicceltem. Hidegen hagytak a korombéli fiúk a korpás hajukkal meg a pattanásaikkal, meg a szívtelenségükkel, ahogy ízekre szedték a lányokat egytől tízig pontozva a testrészeinket. Engem nem az ő számukra teremtettek. Imádtam Strane középkorú előzékenységet, ahogy udvarolt nekem. A juharfa leveléhez hasonlította a hajam színét, és költészetet adott a kezembe: Emilyt, Ednát, Sylviát. Elérte, hogy olyannak lássam magam, amilyennek ő látott: vörös hajú nőnek, aki „kikel, / És férfit fal, ha férfi kell”.¹ Annyira szeretett, hogy olykor, miután kijöttem tőle óráról, beleült a székembe, és az asztalra hajtotta a fejét, hogy magába szívja a lenyomatomat. És mindez még az első csók előtt történt. Óvatos volt velem. Nagyon igyekezett tisztességes maradni.

Pontosan meg tudom mondani, mikor kezdődött. Amikor beléptem hozzá a napsütötte tanterembe, és először éreztem meg, hogy legelteti rajtam a szemét, a végpontot ellenben már nehezebb megjelölni, ha véget ért egyáltalán valaha. Huszonkét éves koromban abbamaradt, amikor azt mondta, össze kell szednie magát, mert képtelen tisztességes életet élni, amíg én a közelében vagyok, az elmúlt évtizedben viszont rendszeressé váltak az éjszakai telefonbeszélgetések, ilyenkor újraéltük a múltat, így sosem gyógyulhatott be a seb.

Úgy számítom, hogy én leszek az, akire úgy tíz-tizenöt év múlva támaszkodni fog, amint elkezd leépülni fizikailag. Ez tűnik a legvalószínűbb befejezésnek a szerelmünk számára: én mindent félredobva kutyahúséggel szolgálom, és semmiféle viszonzást nem kapok.

Tizenegy órakor lépek ki a munkahelyemről, rovom a néptelen belvárosi utcákat, és miközben a mellettem elmaradó háztömböket számlálom, személyes diadalként élem meg, hogy egyszer sem néztem rá Taylor bejegyzésére. A lakásomban sem nézek a telefonomra. Felakasztom a munkahelyi kosztümömet, lemosom a sminket, szívok egy kis fűvet az ágyban, villanyt oltok. Önuralom.

A sötétben aztán megmozdul bennem valami, ahogy a takaró a lábamhoz simul. Egyszerre elönt a sóvárgás – megnyugtatóra van szükségem, arra, hogy világosan kimondja, nem követte el azt, amivel a lány vádolja. Újra hallani akarom a szájából, hogy a lány hazudik, tíz évvel ezelőtt is hazug volt, és máig az maradt, csak nőtársai szirénéneke vitte kísértésbe.

Már az első csöngés felénél fölveszi, mintha várta volna a hívásomat.

– Vanessa.

– Bocs. Tudom, hogy későre jár. – Egy pillanatra elakadok, nem tudom, hogyan mondjam ki, amit szeretnék. Rég csináltunk ilyet utoljára. Végigvándorol a tekintetem a sötét szobán, a nyitva hagyott szekrényajtó sziluettjén, az utcalámpa mennyezetre vetülő árnyékán. Kint a konyhában halkán dohog a hűtő, csöpög a csap. Tartozik nekem ezzel a hallgatásomért, a hűségemért.

– Gyors leszek – mondom neki. – Csak pár perc.

Az ágyneműzizegésből tudom, hogy felült, átteszi a kagylót a másik fülére, és akkor egy pillanatig azt hiszem, hogy el fog utasítani. Aztán azon a félig suttogó hangján, amittől elalélok, arról kezd beszélni, milyen voltam régen: *Fiatal és gyönyörűséges voltál, Vanessa. Egy kamasz lány, telve érzékiséggel és olyan életigenléssel, ami engem halálosan megrémített.*

Átfordulok a hasamra, és egy párnát szorítok a lábam közé. Arra kérem, idézzon fel nekem egy emléket, amit megragadhatok. Hallgat, amíg végiggondolja a jeleneteket.

– A tanterem mögötti irodában – mondja aztán. – A leghidegebb téiben. A kanapén feküdtél kiterülve, és csupa libabőr voltál.

Behunyom a szememet, és már ott is vagyok – fehér falak, fényes parketta, az íróasztalon osztályozásra váró dolgozatkupac, viharvert heverő, sziszegő radiátor és egyetlen nyolcszögletű ablak tajtékszerű üveggel. Arra szegeztem a tekintetemet, mialatt ő tette rajtam a dolgát, s mintha víz alatt lettem volna, súlytalanul lebegett a testem, nem törődve vele, merre van fölfelé.

– Csókoltalak, ahol értelek. Felforraltalak. – Puhán fölnevet. – Te fogalmaztál így. Mulatságos kifejezéseket alkottál. Nagyon szemérmes voltál, nem szeretted róla beszélni, csak csináljuk. Emlékszel?

Nem kristálytisztán. Sok a ködös, hiányos emlékem abból az időszakból. Neki kell betöltenie a hézagokat, habár olykor mintha egy idegen lányról mesélne.

– Nehezen bírtad megállni szó nélkül – folytatja. – Mindig beharaptad a szádat. Emlékszem, egyszer olyan durván haraptál rá az alsó ajkadra, hogy kiserkedt a véred, de még akkor se hagytad, hogy leálljak.

Arcomat a matracba fúrva a párnához dörgölöm magam, miközben szétáradnak az agyamban a szavai, és visszarepítenek a múltba, ahol tizenöt éves vagyok, deréktól lefelé meztelenül heverek az irodája kanapéján, és reszketek, és lángolok, ő pedig tekintetét az arcomra szegezve odatérdel a lábam közé.

Úristen, Vanessa, a szád! Vérzel.

A fejemet rázva belemarkolok a párnába. Nem érdekes, csak folytasd. Legyünk túl rajta.

– Telhetetlen volt az a feszes kis tested – mondja Strane.

Hangosan fújtatva élvezek el, miközben azt kérdezi, emlékszem-e még, milyen érzés volt. Igen, igen, igen. Hogyne emlékeznék. Csakis az érzésekbe kapaszkodhatok – abba, amiket művelt velem, s hogy a testem sosem bírt betelni vele.

Nyolc hónapja járok Rubyhoz – amióta meghalt az apám. Gyászterápiának indult, aztán már az anyámról beszéltünk, meg a volt fiúmról, arról, hogy befalazva érzem magam az állásomban, s hogy minden más tekintetben is megrekedtem. Luxus, még Ruby csökkentett tarifája mellett is – heti ötven dollárt fizetek azért, hogy valaki meghallgasson.

Néhány háztömbnyire van az irodája a hoteltől, egy lágy fényben úszó szoba két karosszékkal, egy heverővel, meg kisasztalokkal a több doboz papír zsebkendőnek. A Casco-öbölre nyílnak az ablakok: sirályraj a horgászmóló fölött, komótosan mozgó tankerek és kételtű vízibuszok, amelyek kacsamód ereszkednek a vízbe, ahol átalakulnak csónakká. Ruby idősebb nálam, de csak mintha a nővérem volna, annál semmiképp sem idősebb, sötétszőke, és drapp színű ruhákat hord. Szeretem a fapapucsát, ahogy átkipi-kopog vele az irodán.

– Vanessa!

Szeretem azt is, ahogy ajtónyitáskor kiejti a nevemet, mintha megkönnyebbüléssel töltené el, hogy engem lát ott, és nem valaki más.

Azon a héten az a témánk, hogy haza kellene mennem a közelgő ünnepekre, amely az első lesz apa nélkül. Félek, hogy anyám depressziós, és nem tudom, hogyan hozzam fel neki a témát. Rubyval közösen kiötlünk

egy tervet. Sorra vesszük a lehetőségeket, ahogyan anyám feltehetően reagálni fog, ha felvetem előtte, hogy talán elkélne neki a segítség.

– Amíg empátiával kezeli a helyzetet, addig nem lesz baj – mondja Ruby. – Maguk ketten közel állnak egymáshoz. Képesek megbirkózni a nehézségekkel.

Még hogy én közel állok anyámhoz? Nem vitatkozom, de nem értek egyet. Néha magam is elcsodálkozom rajta, milyen könnyedén, jóformán zsigerből át tudom ejteni az embereket.

Az ülés végéig sikerül megállnom, hogy ránézzek a Facebook-bejegyzésre, csak akkor teszem meg, amikor Ruby is előveszi a telefonját, hogy rögzítse következő ülésünk időpontját a naptárjában. Amikor felpillant, és rajtakap telefonnyomkodás közben, megkérdezi, hogy történt-e valami világrengető.

– Hadd találjam ki – mondja –, újabb zaklatóra húzták rá a vizes lepedőt.

Elhűlve nézek fel.

– Se vége, se hossza, nem igaz? – Szomorkás mosolyra húzza a száját.
– Nincs menekvés.

A legutóbbi nagy port kavart leleplezésről kezd el beszélni: egy rendezőről, aki brutalizált nőkről szóló filmekkel alapozta meg a karrierjét. Mint kiderült, e filmek kulisszái mögött előszeretettel mutogatta magát a fiatal színésznőknek, és rávette őket egy-egy szopásra.

– Ki hitte volna róla? – ironizál Ruby. – Minden bizonyíték ott van a filmjeiben. Ezek úgy rejtőzködnek, hogy közben végig szem előtt vannak.

– Mert megtehetik – felelem. – Mert mi szemet hunyunk.

– Milyen igaz – bólogat.

Izgalmas így beszélni erről, a szakadék széléig merészkedve.

– Nem is tudom, mit gondoljak azokról a nőkről, akik rendszeresen dolgoztak vele. Szemernyi önbecsülésük sem volt?

– Nem szabad hibáztatnia őket – mondja Ruby.

Nem vitatkozom, csak átadom neki a csekket.

Odahaza beszívok, és az összes lámpát égve hagyva a kanapén alszom el. Reggel hétkor bejövő SMS-t jelezve zörögni kezd a padlón felejtett mobilom, átkecmergek érte a szobán. Anya írt. **Szia, szívem. Csak eszembe jutottál.**

A kijelzőt bámulva próbálom felmérni, vajon mennyit tudhat. Taylor Facebook-bejegyzése immár harmadik napja van kint, és noha anyának senkivel sincs kapcsolata a Browickból, a megosztásoknak köszönhetően elég széles körben elterjedt a poszt. Ráadásul anyám újabban szüntelenül az interneten lóg, lájkol, megoszt, és harcot vív a konzervatív trollokkal. Könnyen lehet tehát, hogy látta.

Félrehúzó az SMS-t, és fölmegek a Facebookra: 2300 megosztás, 7900 kedvelés. Tegnap este Taylor a következő nyilvános frissítést adta hozzá a státuszához:

HIGGYETEK A NŐKNEK.

2000

Amikor ráfordulunk a Norumbega felé vezető kétsávos autóútra, megszólal anyja:

– Örülnék, ha most már összejárnál a többiekkel.

A második osztályt kezdem a középiskolában, ma költözöm be a koleszba, és ez az autóút anyám utolsó esélye arra, hogy ígéreteket csikarjon ki belőlem, mielőtt végleg elnyel a Browick, hogy azután telefonhívásokra és tanítási szünetekre korlátozódjon a kapcsolatunk. Előző évben azon aggódott, hogy el fogok vadulni a bentlakásos suliban, és megesketett, hogy nem iszom, és nem élek nemi életet. Idén azt az ígéretet akarja tőlem hallani, hogy új barátokat fogok szerezni, ami hatványozottan bántó, hovatovább szívtelen elvárás. Öt hónap telt el, mióta Jennyvel összevesztünk, de még most is fáj. Összerándul a gyomrom a kifejezéstől: „új barátok”; a pusztá gondolat is árulásnak tetszik.

– Nem szeretném, ha éjjel-nappal egyedül gubbasztanál a szobádban – mondja. – Ez olyan nagy bűn?

– Otthon is csak a szobámban ülnék.

– De nem otthon vagy. Nem ez a lényeg? Én még emlékszem, ahogy a közösségi életre apellálsz, amikor arról győzködtél minket, hogy idejárhass.

Belesüppedek az anyósülésbe, és azt kívánom, bárcsak egészen eltűnhetnék benne, hogy ne kelljen hallanom, amint ellenem fordítja a saját szavaimat. Másfél évvel korábban, amikor a Browick képviselője bejött hozzánk a nyolcadikos osztályba, hogy lejátsszon nekünk egy kedvcsináló videófelvételt az aranyló fényben fürdő, manikűrözött kampuszról, és én elkezdtem nyaggatni a szüleimet, hogy hadd jelentkezsek, összeállítottam egy húszpontos listát azzal a címmel: „Okok, amiért a Browick jobb, mint az állami iskola”. E pontok között szerepelt az iskola „községi hálójá” a kiváló továbbtanulási mutatók és az emelt szintű tantárgyak választéka mellett, amit a tájékoztató brosúrából másoltam ki. Végül csupán két pont kellett ahhoz, hogy meggyőzzem őket: ösztöndíjat kaptam, vagyis egy petákot sem kellett fizetniük, és megtörtént a columbine-i lövöldözés. Napokig lógtunk a CNN-csatornán, néztük az életükért futó gyerekekről

készült felvételeket. Amikor kimondtam, hogy „a Browickban ez sosem fordulhatna elő”, szüleim összenéztek, mintha a legbelső gondolatukat fogalmaztam volna meg.

– Egész nyáron búslakodtál – mondja most anyám. – Ideje, hogy megrázd magad, és továbblépj.

A bajszom alatt dünnyögöm, hogy nem is igaz, pedig dehogynem. Amikor épp nem a tévé előtt fetrengtem, akkor a függőágyban heverészttem a fülhallgatómmal a fejemen, és olyan dalokat hallgattam, hogy garantáltan sírnom kelljen. Anya szerint nem szabad hagyni, hogy eluralkodjanak rajtunk az érzelmek, hiszen mindig lehetne valamin keseregni, és csak akkor lesz boldog az életünk, ha nem merülünk el a pesszimizmusban. Nem érti, milyen megnyugtató tud lenni a szomorúság; egy többórás függőágyazás után Fiona Apple-lel a fülemben a puszta boldogsághoz képest sokkal különbül érzem magam.

A kocsiban ülve behunyom a szememet.

– Bárcsak itt lenne apu, akkor nem beszélnél velem így.

– Ő is ezt mondaná.

– Aha, csak kedvesebben.

Lehunyt szemmel is látom az ablak mögött elsuhanó világot. Ez még csak a második évem lesz a Browickban, mégis már vagy tucatszor megtettük ezt az utat. Ott vannak a tejgazdaságok, a dimbes-dombos nyugat-maine-i táj, hideg sört és élő csaltit hirdető vegyeskereskedések, roskatag tetejű parasztházak, elrozsdált roncsautó-kollekciók a derékig érő fűvel és aranyvesszővel benőtt udvarokban. Amint elérjük Norumbegát, megszépül a látvány – pazar a belváros, van pékség, könyvesbolt, olasz étterem, füvesbolt, közkönyvtár, és a dombtetőn a Browick kampusza: fényes fehér deszkaborítású téглаépület.

Anya behajt a főkapun. A jókora BROWICK ISKOLA feliratú táblát gesztenyebarna és fehér léggömbökkel díszítették fel a beköltözés alkalmából, és a keskeny utak zsúfolásig megteltek kocsikkal, méretes SUV-ok parkolnak meglehetősen esetleges stílusban, szülők és új diákok kószálnak mindenfelé az épületeket nézegetve. Anya előrébb húzódik az ülésben, ráhajol a kormányra; feszültség vibrál köztünk a levegőben, miközben lépésben araszolgatunk.

– Olyan okos, érdekes gyerek vagy – mondja. – Egy csomó barátod lehetne. Ne megint egyvalakire vesztegeds az idődet.

Keményebbek a szavai annál, amilyenek vélhetően szánja őket, ám én így is ráförmedek:

– Jenny nemcsak valaki volt, hanem a *szobatársam*. – Úgy ejtem ki a szót, mintha kézenfekvőnek kellene lennie a kapcsolat jelentőségének: dezorientáló közelségével, amely időnként tökéletesen eltompítja a közös szobán túli világot, de anya nem ért semmit. Ő sosem lakott kollégiumban, nem járt főiskolára, de még bentlakásos iskolába se.

– Szobatárs ide vagy oda, más barátaid is lehettek volna. Én csak azt mondom, hogy nem a legegészségesebb dolog egyetlen emberre fókuszálni.

Ahogy megérkezünk a kampusz kertjéhez, szétválík előttünk a kocsisor. Anya kiteszi a bal indexet, majd a jobbát. – Merre is megyünk?

Sóhajtvá balra mutatok.

A Gould egy kisebb lakóház méretű épület, pontosan nyolc szoba található benne, plusz a felügyelőtanáré. Az előző évben szerencsém volt, sikerült egyágyas szobát szereznem, ami nagy szó egy másodikosnál. Anyával négy körben hordjuk fel a holmimat: kétföröndnyi ruhát, egy doboz könyvet, pótpárnákat és -lepedőket, egy ágytakarót, amit ő varrt nekem a régi, kinőtt pólóimból, valamint egy ventilátort, amit a szoba közepén állítunk fel.

Míg mi a kicsomagolással foglalatostkodunk, emberek mászkálnak az ajtó előtt – szülők, diákok, valakinek a kisöccse, aki fel-alá rohangál a folyosón, amíg hasra nem esik és bömbölni nem kezd. Anya egyszer kimegy a mosdóba; hallom, ahogy mímelt udvariassággal ráköszön valakire, és egy másik anyuka visszaköszön neki. Félbehagyom a könyvek rendezgetését az íróasztal fölötti polcon, hogy hallgatózzak. Összehúzott szemmel próbálom azonosítani a hangot: Mrs. Murphy az, Jenny anyukája.

Anya visszajön a szobába, és becsukja maga után az ajtót.

– Egyre nagyobb az alapzaj.

Tovább pakolom a könyveket a polcra.

– Jenny anyukájával beszéltél?

– Ühüm.

– Jenny is ott volt?

Anya bólint, de nem bocsátkozik részletekbe. Egy darabig néma csöndben pakolunk. Aztán ágyazás közben, éppen a lepedőt húzzuk fel a hajszálcsíkos matraca, megszólalok:

– Igazából csak sajnálni tudom őt.

Jól hangzik, de persze nem igaz. Tegnap este is egy órán keresztül vizslattam magam a szobai tükrömben, próbáltam Jenny szemével nézni magam, és azon tűnődtem, vajon észreveszi-e, hogy kiszőkítettem a hajamat Sun-Innel, és új fülbevalóm van.

Anya egyetlen szó nélkül előhúzza az ágytakarót a műanyag táskából. Nyilván attól tart, hogy vissza fogok táncolni, és megint összetörik a szívem.

– Most már hiába is akarna velem barátkozni, nem érdekel – jelentem ki.

Anya halvány mosollyal eligazgatja a takarót az ágyon.

– Együtt jár még azzal a fiúval? – Tom Hudsonre, Jenny barátjára céloz, aki az összeveszésünk katalizátora volt. Megvonom a vállam, mintha nem tudnám a választ, pedig dehogynem tudom. Egész nyáron Jenny AOL-profilján lógtam, és nem változott a kapcsolati státusza. Tehát azóta is együtt vannak.

Mielőtt elmenne, anya négy húszast nyom a markomba, és a lelkemre köti, hogy vasárnaponként telefonáljak haza.

– Nem elfelejteni – instruál. – És apád születésnapjára hazajössz. – Szorosan magához ölel, kis híján összeroppant.

– Nem kapok levegőt.

– Bocs, bocs. – A napszemüvege mögé rejti könnyes szemét. Távozóban még kinyújtja felém az ujját: – Légy jó magadhoz. És barátkozz.

Én csak legyintek. – Jól van már. – A küszöbről figyelem, ahogy végigmegy a folyosón, és eltűnik a lépcsőházban. Ahogy ott állok, két közeledő hang üti meg a fülemet, anya és lánya harsány, csilingelő kacagása. Visszahúzódok szobám fedezékébe, amikor Jenny és az anyukája felbukkan. Egyetlen pillanat volt, épp csak annyit láttam belőle, hogy rövidebb lett a haja, és azt a ruhát viseli, amelyik emlékeim szerint tavaly végig a szekrényében lógott, anélkül, hogy egyszer is felvette volna.

Az ágyon elnyúlva hagyom szabadon kalandozni a tekintetem, és közben hallgatom a folyosóról beszűrődő búcsúzkodást, a szipogásokat, az elfojtott hüppögést. Visszagondolok egy évvel korábbra, amikor elsőként érkeztem ide, és az első éjszaka későig fennmaradtunk Jennyvel, Smithst meg Bikini Killt hallgattunk a kazettás magnóján, én addig nem is hallottam ezekről a zenekarokról, de ezt ügyesen lepleztem, nem akartam leégetni magam. Tartottam tőle, hogy akkor kisseretne belőlem. Azokban a kezdeti browicki napokban a következőket írtam a naplómbe: *Leginkább azért*

szeretek idejárni, mert olyan embereket ismerhetek meg, mint Jenny. Ő irtó LAZA, és a társaságában én is megtanulok lazának lenni! Azóta már kitéptem és eldobtam ezt a bejegyzést. Égett a pofám, ha csak ránéztem.

A Gouldban Ms. Thompsonnak hívják a felügyelőtanárt, ő az új, friss diplomás spanyoltanár. Az első esti gyűlésre színes filctollakat meg papírokat hoz magával, hogy névtáblákat készítsünk az ajtónkra. A többi lány mind végzős, csak Jenny és én vagyunk másodikosok az épületben. Jó távol ülünk le egymástól, az asztal két átelleses végébe. Jenny előregörnyedve ügyködik a névtábláján, megkurtított barna haja az arcába hullik. Amikor egy pillanatra fölemelkedik egy másik filctollért, úgy siklik át rajtam a tekintete, mintha a világon se volnék.

– Mielőtt visszamennétek a szobátokba, vegyetek egyet – mondja Ms. Thompson, és kinyitja egy nejlonzacskó száját. Először azt hiszem, cukorka, aztán már látom, hogy egy halom ezüstsíp lapul benne.

– Nagy eséllyel sosem lesz szükségetek rá, de azért legyen csak nálatok, a biztonság kedvéért – mondja.

– Mire használhatnánk egy sípot? – kérdezi Jenny.

– Ó, hát ez csak biztonsági előírás. – Ms. Thompson széles mosolya feszengésről árulkodik.

– Tavaly nem kaptunk ilyet.

– Akkor kell, ha meg akarnak erőszakolni – mondja Deanna Perkins. – Megfűjöd a sípot, hogy abbahagyja. – Azzal az egyiket az ajkához emeli, és jó erősen belefűj. A hang olyan elégtételt kiváltó erővel zengi be a folyosót, hogy mindnyájunknak ki kell próbálnunk.

Ms. Thompson igyekszik túlkiabálni a lármát.

– Oké, elég lesz! – Nevet. – Jó, hogy teszteltétek.

– És ez komolyan megállít egy erőszakolót? – kérdi Jenny.

– Semmi sem állít meg egy erőszakolót – jelenti ki Lucy Summers.

– Nincs igazad – mondja Ms. Thompson. – De ez nem „erőszaksíp”, hanem egy általánosan használható önvédelmi eszköz. Fújjátok meg, ha bármikor is kényelmetlenül éreznétek magatokat a kampuszon.

– A fiúk is kapnak sípot? – kérdezem.

Lucy és Deanna a szemét forgatja.

– Már minek kéne a fiúknak síp? – így Deanna. – Használd az agyadat!

Jennyből kirobban a nevetés, mintha bizony Lucy és Deanna az előbb nem forgatta volna a szemét őrá is.

Az első tanítási napon nagy a nyüzsgés a kampuszon, a deszkaburkolatú épületek ablakai sarkig kitárva, a dolgozói parkoló is megtelt. Fekete teát iszom reggelire egy hosszú, shaker stílusú asztal végébe húzódva, nem bírok enni a gyomoridegtől. Ide-oda cikázik a tekintetem a katedrálismennyezetű ebédlőben, nézem az új arcokat és az ismerősökon látható változásokat. Semmi sem kerülheti el a figyelmemet – sem az, hogy Margo Atherton baloldalt választotta el a haját, hogy takarja gyengén látó jobb szemét, sem az, hogy Jeremy Rice minden áldott reggel elcsen egy banánt. Még mielőtt Tom Hudson járni kezdett volna Jennyvel, vagyis azelőtt, hogy egy kicsit is érdekelt volna a személye, már kifigyeltem a legombolható gallérú inge alatt viselt zenekaros pólók rotációját. Egyszerre bizarr és akaratomon kívüli ez a képességem, hogy a legkisebb apróságot is észreveszem másokon, miközben meg vagyok róla győződve, hogy rajtam a kutya se vesz észre semmit.

Reggeli után, de még az első tanóra előtt elhangzik az évnyitó beszéd, amely gyakorlatilag egy buzdító szónoklat, hogy lelkesen vágjunk neki a tanévnek. Besorolunk az auditóriumba, amely csupa meleg fa és vörös bársonyfüggöny, az ablakokon beömlő napfényben ragyognak az ívelt padsorok. Az első néhány percben, mialatt a rövidre vágott, mákos haját a füle mögé simítva viselő Mrs. Giles, az igazgatónő krónikusan reszketeg, csipogó hangján ismerteti az iskola házirendjét, még mindenki üde és friss benyomást kelt. Mire azonban levonul a pódiumról, már fülledtség járja át a termet, és gyöngyöznek a homlokok. Néhány sorral hátrébb valaki felnyög: – Meddig tart még? – Mrs. Antonova a válla fölött ádáz pillantást küld az illető felé. Mellettem Anna Shapirova a kezével legyezi magát. Lágy szellő szökken be a kitárt ablakokon, és meglebbenti a bársonyfüggönyök alsó szegélyét.

Azután Mr. Strane, az angol tanszék vezetője vág keresztül a pódiumon, akit látásból ismerek ugyan, de eddig még nem volt vele dolgom. Hullámos, fekete haja van, meg fekete szakáll, a szemüvegén megcsillanó napfény miatt nem látni a szemét, mégis az első dolog, amire felfigyelek vele kapcsolatban, s aminek bárki számára szembetűnőnek kell lennie, az a termete. Nem kövér, hanem nagy és széles, és olyan magas,

hogy kissé előreejti a vállát, mintha így kérne elnézést a teste a jelentős térbeli kiterjedésért.

Feljebb is kell állítania magának a mikrofont. Miközben a csillogó szemüvegében beszélni kezd, benyúlok a hátizsákomba az órarendemért. Meg is van, az aznapi utolsó óra: amerikai irodalom Mr. Strane-nel.

– Nagy dolgokra hivatott fiatalokat látok magam előtt ma reggel. – Csak úgy harsognak a szavai a hangszórókból, és olyan tisztán artikulál, hogy már-már rossz hallgatni: hosszú magánhangzókat váltogat kemény mássalhangzókkal, mintha az egyik pillanatban elaltatna, hogy aztán a következőben felrázzon. A mondókája lényegében a szokásos frázisokra korlátozódik – *a csillagok felé törekedjete, nem számít, ha elmaradtok a céltól, hiszen lehet, hogy a holdon köttök ki* –, de jó szónok lévén sikerül mélységet csempésznie a szavakba.

– Az idei tanévben rendületlenül törekedjete arra, hogy a legjobbat hozzátok ki magatokból – mondja. – Tűzzéte ki magatok elé, hogy jobb helyé teszite az iskolát. Hagyjatok nyomot. – Ekkor egy vörös kendőt húz elő a farzsebéből, és megtörülgeti vele a homlokát, felfedve a hónaljában sötétlő izzadságfoltot.

– Tizenhárom éve tanítok a Browickban, s eme tizenhárom esztendő alatt számos esetben voltam tanúja a diákok tántoríthatatlanságának.

Fészkelődöm a székemen, mert érzem, hogy az én hajlataim is csatakosak, és közben próbálom kitalálni, mire gondolhatott pontosan.

Az őszi félévre szóló tanrendemben helyet kapott a francia, a biológia, az emelt szintű világtörténelem, a geometria (nem matekzszeniknek; még Mrs. Antonova is csak úgy emlegeti, hogy „geometria fajankóknak”), egy „amerikai politika és média” címre keresztelt szabadon választható tantárgy, ahol CNN-t nézünk, és a közelgő elnökválasztásról beszélgetünk, valamint az amerikai irodalom. Az első napon cikcakkban bejárom a kampuszt egyik óráról a másikra, és cipelem a könyveimet, amelyek a második osztályban látványosan megnövekedett terhelésről tanúskodnak. Ahogy halad előre a nap, és a tanárok egymás után figyelmeztetnek bennünket a ránk váró kihívásokra, a házi feladatokra és a vizsgákra, no meg a felgyorsított, olykor nyaktörő tempóra – ugyanis ez nem egy átlagos iskola, ahogy mi sem vagyunk átlagos fiatalok; kivételes nebulókként vállalnunk kell a nehézségeket, építkeznünk kell belőlük –, rám tör a fáradtság. A nap

közepe táján már alig bírom egyenesen tartani a fejemet, így ebéd helyett visszalopózom a Gouldba, összegömbölyödöm az ágyon, és sírok. Ha tényleg ennyire nehéz lesz, minek bajlódjak? Ez helytelen hozzáállás, főként az első napon, és töprengésre késztet arról, hogy mit keresek egyáltalán a Browickban, mire föl kaptam meg az ösztöndíjat, miből gondolták, hogy elég okos vagyok ide. Korábban is végigmentem már ezen a spirálon, és rendre ugyanarra a következtetésre jutok: alighanem bennem van a hiba, egyfajta eredendő gyengeség, amely lustaság formájában jelentkezik, félelem a kemény munkától. Mellesleg, a jelek szerint, senki emberfia nem szenved úgy a Browickban, mint én. Mennek egyik óráról a másikra, valamennyi kérdésre tudják a választ, mindig felkészültek. Mintha mi sem lenne egyszerűbb.

Amikor odaérek az aznapi utolsó órára, az amerikai irodalomra, elsőként arra figyelek fel, hogy Mr. Strane inget cserélt az évadnyitó beszéde óta. A táblának dőlve áll, a mellén összefont karral, s most még hatalmasabbnak tűnik, mint korábban a pódiumon. Tízen vagyunk a teremben, Jennyt és Tomot is beleértve, s amikor belépünk, Mr. Strane mintegy méricskélve követ minket a tekintetével. Amikor Jenny megérkezik, én már helyet foglaltam az asztalnál, tisztos távolságra Tomtól. Tom felderül, amikor megpillantja Jennyt, és a kettőnk közötti üres helyre mutat – nem fogja fel, hogy lehetetlent kér. A hátizsákja vállpántjába kapaszkodó Jenny kurta mosolyt küld felé.

– Inkább erre az oldalra ülünk – mondja, azt értve ezen, hogy a túloldalra, vagyis távol tőlem. – Itt jobb lesz.

Éppúgy átnéz rajtam, mint a koleszos gyűlésen. Bizonyos értelemben nevetséges az igyekezete, ahogy megpróbál úgy tenni, mintha soha nem létezett volna ez a barátság.

Mr. Strane meg se moccan, amikor becsengetnek. Előbb megvárja, amíg elcsöndesedünk.

– Feltételezem, hogy ti mind ismeritek egymást – mondja –, én viszont nem ismerek mindenkit.

Az asztal végéhez megy, és találomra szólít fel bennünket, hogy mutakozzunk be, és mondjuk el, honnan jöttünk. Néhányunktól más dolgokat is kérdez – van-e testvérünk; mi a legtávolabbi hely, ahol jártunk; ha új nevet választhatnánk magunknak, mi lenne az. Jennytől azt kérdezi,

hány évesen volt először szerelmes, mire ő fülig pirul. Mellette Tomnak is lánghol a képe.

Aztán rám kerül a bemutatkozás sora.

– Vanessa Wye-nak hívnak, és igazából nem jövök sehonnan.

Mr. Strane hátradől a székén.

– Vanessa Wye, sehonnan.

Idegesen fölnevetek, annyira ostobán hangzanak a szavaim a szájából.

– Mármint az is egy hely, csak nem város. Rendes neve sincs. Huszonkilencedik közigazgatási területnek hívják.

– Itt Maine-ben? Csak nem a part menti autópálya mellett? – kérdezi. – Tudom, hol van. Van arrafelé egy szép nevű tó, Whale-valami...

Meglepetten pislogok.

– Whalesback. Ott lakunk a tónál. A miénk az egyetlen téliesített ház.

– Furcsán összeszorul a szívem, miközben beszélek. Nem szokott honvágyam lenni a Browickban, de talán csak azért, mert általában senki sem tudja, hogy honnét jövök.

– Ne viccelj. – Mr. Strane egy pillanatra elmélázik. – Nem vagy magányos odakint?

Ettől megkukulok. A kérdés fájdalommentes, döbbenetesen tiszta vágást ejt rajtam. Noha a magány nem éppen az a szó, amellyel általában le szoktam írni, milyen érzés odakint élni az erdő mélyén, Mr. Strane szájából hallva mégis jogosnak érződik, alighanem mert az is, és ekkor elfog a szégyen, mert elképzelem az arcomra írt magányosságot, amire elég egyetlen pillantást vetnie egy tanárnak, és máris tudja: magányos ember vagyok. Valahogy kinyögöm: – Csak néha –, de Mr. Strane közben már továbbhaladt, éppen Greg Akerstől kérdezi, hogy milyen volt elköltözni Chicagóból Nyugat-Maine előhegységei közé.

Amint mindenki bemutatkozott, Mr. Strane közli, hogy az ő órája lesz a legnehezebb a tanévben.

– A diákok többségétől azt hallom vissza, hogy én vagyok a legtöbbet követelő tanár itt, a Browickban. Némelyek szerint még az egyetemi professzorokon is túlteszek. – Ujjjaival az asztalon dobolva hagyja ránk nehezedni ezt az információt. Aztán a táblához megy, fog egy darab krétát, és írni kezd. A válla fölött veti hátra: – Már jegyzetelniük kellene.

Idegesen kapjuk elő a füzetünket, miközben ő Henry Wadsworth Longfellow-ról és a *Hiawata* című verséről kezd előadni, amelyről még nem is hallottam, és ezzel aligha vagyok egyedül, mégis, amikor

megkérdezi a csoportot, hogy ismerjük-e a verset, mindnyájan bólogatunk. Senki sem akar megszégyenülni.

Míg tart az előadás, lopva körülnézek a teremben. Alapvetően nem tér el a humán tárgyak oktatására kijelölt többi szobától – fapadló, beépített könyvszekrények az egyik fal hosszában, zöld iskolatábla, dolgozóasztal –, épp csak ez a terem a tetejébe kellemes otthonosságot sugároz. Közepén kitaposott padlószőnyeg fedi a padlót, zöld olvasólámpa vet fényt egy terjedelmes tölgyfa íróasztalra, egy iratszekrény tetején kávéfőző áll egy harvardi címerrel ellátott bögre társaságában. Frissen vágott fű illata és egy éppen beindított kocsis motorjának zúgása száll be a nyitott ablakon, és Mr. Strane olyan elánnal írja fel a táblára Longfellow egy sorát, hogy szétmállik a kezében a kréta. Egyszer csak abbahagyja, amit csinál, és felénk fordul:

– Ha magukkal vinnének valamit az órámról, jegyezzék meg, hogy a világ egymást keresztező történetek végtelen sorozata, melyek mindegyike egyformán hiteles és igaz.

Igyekszem szóról szóra jegyzetelni, amit mond.

Váratlanul szakad vége az előadásnak, öt perccel az óra vége előtt. Mr. Strane leejti a kezét az oldala mellé, megrogyan a válla. A táblát otthagya letelepszik az asztalhoz, megdörzsöli az arcát, nagyot sóhajt. Majd törődött hangon így szól:

– Mindig az első a leghosszabb nap.

Tollunkat a füzetünk fölé tartva tanácstalanul várakozunk.

Ekkor elveszi a kezét az arcáról.

– Őszinte leszek magukhoz. Kurva fáradt vagyok.

Az asztal túloldalán Jenny meglepetten fölnevet. Megesik, hogy a tanárok viccelődnek velünk órán, ám még egyiküket sem hallottam káromkodni. Nem hittem volna, hogy olyat is tudnak.

– Nem haragszanak, ha csúnya szavakkal élek? – kérdezi. – Azt hiszem, ezt előbb kellett volna megkérdeznem. – Szarkasztikus komolysággal összefűzi a kezét. – Ha bárkinek ellenvetése van a tarka nyelvhasználatot illetően, szóljon most, vagy hallgasson mindörökre.

Természetesen meg se mukkanunk.

A tanév első néhány hete gyorsan lemegy: óra órát követ, fekete tea a reggeli és mogyoróvajás szendvics az ebéd, aztán könyvtári órák, esténként sorozatnézés a Gould közösségi terében. Elzárást kapok, mert elblicceltem

egy koleszos gyűlést, de sikerül meggyőzőnöm Ms. Thompson, hogy inkább a kutyáját sétáltatnám meg, ahelyett, hogy egy órán keresztül együtt ücsörögnénk a tanulószobában, amihez egyikünknek sem fűlik a foga. Többnyire azzal töltöm a reggeleket, hogy a tanítás előtti utolsó percekben még a házi feladatot körmölöm, mert bármennyire igyekszem, nehézségeim vannak, egyfolytában a lemaradás veszélye fenyeget. A tanárok váltig állítják, hogy ezen csak én tudnék változtatni; szerintük okos, de szétszórt és motiválatlan vagyok, ami burkolt megfogalmazása annak, hogy lusta.

Röpke pár nap alatt kupleráj áll elő a szobámban: ruhák, papírszemét és félig kiivott teásbögrék hevernek szerteszét. Elhagytam a napirendtervezőmet, ami segített volna a vízszint fölött maradnom, de ez várható volt, hiszen mindig kicsúsznak a kezemből a dolgok. Legalább heti egyszer a kilincsre akasztva találom a kulcsomat, amikor kilépek az ajtón, mert valaki megtalálta valamelyik mosdóban, tanteremben vagy az étkezőben. Képtelen vagyok bármit is kézben tartani: a tankönyvek az ágyam és a fal közé beesve végzik, a házi feladat összegyűródik a hátizsákom fenekén. A tanárok zabosak, mert a beadandóimat mintha a kutya szájából húzták volna ki, és ez persze pontlevonással jár.

– Össze kell szedned magad! – csattan fel a történelemtanárom, miközben lázasan keresgélem a tankönyvben az előző napi jegyzeteimet. – Ez még csak a második hét. Hogy lehetsz ilyen trehány? – Az sem cáfol rá az álláspontjára, hogy végül megtalálom a jegyzeteket: rendetlen vagyok, ami a gyengeség jele, súlyos jellemhiba.

A Browickban havonta egyszer együtt vacsoráznak az oktatók az irányításuk alá tartozó diákokkal, hagyományosan a tanár lakásán, az én tanácsadóm, Mrs. Antonova azonban soha nem hív meg minket magához.

– Húznunk kell egy határt – mondja. – Nem minden tanár osztja a véleményemet, de nem baj. Hagyják a fejükre nőni a diákokat, de ez az ő dolguk. Elmegyünk valahová, eszünk, elbeszélgetünk, aztán szépen hazamegyünk. Kell egy határ.

Az első alkalommal a belvárosi olasz étterembe visz minket. Éppen azzal vagyok elfoglalva, hogy feltekerjem a villámra a linguini tésztát, amikor Mrs. Antonova megjegyzi, hogy a tanári visszajelzések szerint a rendszerezőkészség hiánya a legégetőbb problémám. Igyekszem nem túl elutasító hangot megütni, amikor mindössze annyit felelek, hogy majd változtatok ezen. Mindenki sorra kerül, és a többiekkel is megosztja a rájuk vonatkozó visszajelzéseket. Egyedül vagyok az összeszedetlenségi

problémámmal, mégsem velem van a legnagyobb baj; Kylie Guinn két óráján is elmaradt a beadandókkal, márpedig az komoly vétség. Amikor Mrs. Antonova felolvassa Kylie értékelését, mindenki más a tányérjába bámul, megkönnyebbülünk, hogy nem mi húztuk a legrövidebbet. A vacsora végeztével, miután leszedték a tányérokat, Mrs. Antonova cseresznyével töltött házi fánkot ad körbe fémdobozban.

– *Pampuski* – mondja. – Ukrán, mint jó anyám.

Miközben visszafelé baktatunk a kampuszra, Mrs. Antonova hozzám igazítja a lépteit.

– Elfelejtettem mondani, Vanessa, hogy fakultatív programokban is részt kellene vened. Gondolnunk kell az egyetemi felvételig. Momentán gyengén muzsikálsz. – Előáll néhány javaslattal, én meg bólogatok. Tisztában vagyok vele, hogy bele kell húznom, és próbáltam is – előző héten benéztem a franciaszakkörre, de nyomban leléptem, amikor azzal kellett szembesülnöm, hogy a tagok szigorúan fekete svájcisapkában jelennek meg a foglalkozásokon.

– Mit szólnál a kreatív íráshoz? – veti fel a tanárnő. – Neked találták ki, hiszen magad is írogatsz verseket.

Ez nekem is eszembe jutott már. A kreatívírás-szakkörnek irodalmi lapja is van, tavaly az első betűtől az utolsóig elolvastam, összevettem a saját verseimet a megjelentekkel, és igyekeztem objektív maradni, amikor megállapítottam, hogy ki a jobb.

– Igen, talán – felelem.

Megérinti a vállamat.

– Gondolkozz rajta. Idén Mr. Strane vezeti a programot, és ő nagyon érti a dolgát.

A válla fölött hátrapillantva összecsapja a tenyerét, és oroszul kiált rá a lemaradozókra, ami valamiért hatásosabban ösztönöz bennünket gyorsabb tempóra.

Rajtam kívül egyetlen tagja van a kreatívírás-szakkörnek, a harmadikos Jesse Ly, a browicki gót, akiről az a pletyka járja, hogy meleg. Amikor a terembe lépek, épp egy halom papír fölött ül az asztalnál, székre feldobott bakancssal, egy tollal a füle mögött. Odanéz rám, de nem szól semmit. Szerintem a nevemet se tudja.

Mr. Strane ellenben felpattan az asztala mögül, és elém siet.

– A szakkörre? – kérdezi.

Szóra nyitom a számat, de nem jön ki hang a torkomon. Ha előre tudom, hogy csak egy diák lesz jelen, feltehetően el se jövök. Legszívesebben azonnal hátat fordítanék, de Mr. Strane olyan lelkesülten rázogatja a kezemet – Máris száz százalékkal növekedett a taglétszámunk! –, hogy úgy érzem, innen már nincs visszaút.

Odavezet az asztalhoz, és mellém telepedve magyarázza, hogy az a halom papír mind a folyóiratba szánt beadvány.

– Egytől egyig diákok munkája – mondja. – A nevekkel ne foglalkozzon. Alaposan olvassa el mindegyiket elejétől a végéig, csak azután hozza meg a döntést.

Az észrevételeimet a margón tüntessem fel, azután osztályozzam az írásokat egytől ötig, ahol az egy határozott nemet jelent, míg az öt egyértelmű igent.

Jesse, anélkül, hogy föltekintene, közbeveti:

– Én pipát tettem. Tavaly úgy csináltuk. – Odamutat a stószra, amit már átnézett; valóban ott egy kis pipa a jobb felső sarkokban, egy plusz- vagy mínuszjellel egyetemben. Mr. Strane látható ingerültséggel vonja fel a szemöldökét, de Jesse-nek ez fel sem tűnik, annyira koncentrálni az előtte fekvő versre.

– Nekem mindegy, milyen módszerben egyeznek meg – mondja Mr. Strane. Elmosolyodik, és rám kacsint. Miközben feláll, a vállamat is megveregeti.

Amikor Mr. Strane visszamegy a saját asztalához a terem másik felében, előhúszok egy írást a kupacból, Zoe Green elbeszélését, amely az „Élete legrosszabb napja” címet kapta. Zoe-val tavaly együtt jártunk algebrára. Mögöttem ült, és röhögött, valahányszor Seth McLeod Szmörének nevezett engem, mintha életében nem hallott volna még jobb viccet. Megrázom a fejem, és igyekszem félretenni az előítéleteimet. Ezért figyelmeztetett Mr. Strane, hogy ne nézzem a neveket.

Egy kislányról szól az elbeszélés, aki egy kórházi váróban értesül a nagymamája haláláról, és már az első bekezdés végére elunom. Jesse rajtakap, amint végigpörgetem a lapokat, hogy lássam, hány oldal van még, és fojtott hangon így szól: – Nem kell ám végigolvasnod, ha rossz. Én szerkesztettem a lapot tavaly, akkor még Mrs. Bloom keze alatt, és ő sokkal lazábban vette.

Az íróasztala mögött ülő Mr. Strane-re ugrik a pillantásom, aki a saját papírkupaca fölé hajol. Megvonom a vállam. – Folytatom. Nem gáz.

Jesse odasandít a lapra a kezemben. – Zoe Green? Nem az a csaj, aki elbukta a tavalyi vitaforumot? – De igen. Zoe-t jelölték ki arra, hogy a halálbüntetés mellett érveljen, de az utolsó körben könnyekre fakadt, amikor ellenfele, Jackson Kelly rasszistának és erkölcstelennek nevezte a hozzáállását, ami feltehetően nem rázta volna meg annyira, ha Jackson nem lenne fekete. Miután Jacksont hozták ki a vita győztesének, Zoe kijelentette, hogy személyeskedést érzett Jackson cáfolatában, ami viszont ellenkezik a vita szabályaival, így végül megosztottak az első helyen, de ez egy baromság volt, és ezt mindenki tudta.

Jesse ekkor kikapja Zoe irományát a kezemből, mínuszos pipát kanyarint a jobb sarokba, és a „Nem” kupacba dobja az elbeszélést. – Voilà.

Az óra hátralévő részében, mialatt Jesse-vel olvasunk, Mr. Strane dolgozatokat osztályoz a terem hátulsó felébe tolt asztalánál, csak időnként megy ki fénymásolni, vagy hogy vizet hozzon a kávéfőzőbe. Egyszer meghámoz egy narancsot, és az illat betölti a szobát. Amikor óra végén felállok, Mr. Strane megkérdezi, jövök-e legközelebb is.

– Nem tudom – felelem. – Még csak tapogatózom.

Elmosolyodik, azután megvárja, míg Jesse elhagyja a termet.

– Tartok tőle, hogy ez nem kimondottan közösségi program.

– Ó, az engem nem zavar. Amúgy sem vagyok túl szociális.

– Hogyhogy?

– Nem tudom. Egyszerűen csak nincs túl sok barátom.

Elgondolkodva bólogat.

– Értem, mire gondol. Magam is szeretek egyedül lenni.

Ösztönből meg akarom cáfolni, én cseppet sem szeretek egyedül lenni, de talán mégis jól mondja. Elképzelhető, hogy az én választásom volt a magány, mert szívesebben nélkülözöm mások társaságát.

– Hát, korábban Jenny Murphy volt a legjobb barátnőm angolról. – Öntudatlanul buknak ki belőlem a szavak. Még sosem nyíltam meg így egy tanárnak, főképp férfinak, de ahogy Mr. Strane rám néz, mosolygós szemmel, állát a kezén nyugtatva, egyszeriben beszélhetnékem támad, ki akarok tárulkozni.

– Á – mondja. – A kis Nílus királynője. – Értetlen homlokráncolásomra megmagyarázza, hogy Jenny Kleopátra-frizurájára

céloz, és amikor ezt mondja, hirtelen belém hasít valami, ami a féltékenységre emlékeztet, de annál komiszabb.

– Annyira azért nem jó a haja.

Mr. Strane somolyog.

– Szóval azelőtt barátok voltak. Mi történt?

– Jární kezdett Tom Hudsonnel.

Gondolkozik egy pillanatig.

– A barkós fiú.

Bólintok, és közben azon gondolkozom, hogy a tanárok nyilván fejben kategorizálnak minket valami alapján. Érdekelne, hogy hozzám vajon mit társít, ha kimondják előtte a Vanessa Wye nevet. A vörös lány. A lány, aki mindig egyedül van.

– Tehát árulás áldozata lett – jelenti ki Jennyre utalva.

Bennem ez idáig fel se merült, átjár a melegség a gondolatra. Áldozat vagyok. Szó sincs tehát arról, hogy elmartam volna magam mellől a rajongásommal. Nem, ő okozott sérelmet nekem.

A táblához megy, és nekiáll letörölni róla az óráról ott maradt jegyzeteket.

– Mi vette rá, hogy próbát tegyen a szakkörrel? Az önéletrajzát akarja feljavítani?

Bólintok; úgy érzem helyesnek, ha őszinte vagyok hozzá.

– Mrs. Antonova javasolta. Meg egyébként is szeretek írni.

– És mit ír?

– Főként verseket. De nem vagyok nagy szám.

A mosoly, amit a válla fölött vet rám, egyszerre kedves és leereszkedő.

– Elolvasnám néhány munkáját.

Megragad az agyamban a „munka” szó, mintha azt üzenné általa, hogy igenis érdemes komolyan venni a firkálmányaimat.

– Hogyne – felelem. – Ha tényleg úgy gondolja.

– Úgy gondolom. Különben nem kérném meg rá.

Érzem, hogy elvörösödöm. Anya szerint a legrosszabb szokásom, hogy önmagam lekicsinylésével háritom a bókokat. Meg kell még tanulnom bezsebelni a dicséretet. Ahogy anya mondja, az önbizalom meglétén áll vagy bukik a dolog.

Mr. Strane a krétatartóra helyezi a szivacsot, és szemügyre vesz engem a szoba túlvégéből. Zsebre dugja a kezét, le-föl vándorol rajtam a tekintete.

– Szép ez a ruha magán – szólal meg. – Tetszik a stílusa.

A mélyen belém ivódott jó modortól hajtva, reflexből elmormolok egy köszönömöt, és lenézek a ruhámra. Sötétzöld dzsörzé, enyhén A vonalú, de leginkább alakatlan, és térd fölött végződik. Nem valami divatos; csak azért vettem föl, mert kiemeli a hajszímet. Furcsa, ha egy középkorú férfi felfigyel egy lány öltözkére. Apám egy ruhát is alig tud megkülönböztetni egy szoknyától.

Mr. Strane ismét elfordul, és újrakezdi a törölgetést, noha már makulátlan a tábla. Tisztára mintha zavarban volna, és egy részem szeretné újból megköszönni neki, csak ezúttal őszintén. *Nagyon köszönöm*, mondhatnám. *Senki sem mondta még*. Várom, hogy megforduljon, de ő egyre csak húzogatja a szivacsot a táblán, fehérés sávokat hagyva a zöld felületen.

Aztán ahogy az ajtó felé oldalazom, megszólal:

– Remélem, csütörtökön újra találkozunk.

– Hogyne, persze.

Így hát csütörtökön is bemegyek, és a rá következő kedden is, meg az azután következő csütörtökön. Hivatalosan is belépek a szakkörbe. Jesse-vel a vártnál több időre van szükségünk ahhoz, hogy kiválogassuk az anyagot a lapba, elsősorban mert szörnyen határozatlan vagyok, és minduntalan megváltoztatom a szavazatomat. Jesse ezzel szemben gyors és kíméletlen ítéleteket hoz, füstöl a papír a tolla alatt. Amikor arról kérdezem, hogy hogyan tud ilyen gyorsan dönteni, azt válaszolja, hogy már az első sorból tudható, hogy valami jó-e, vagy sem. Egyik csütörtökön Mr. Strane eltűnik a tanterem mögötti irodájában, és egy halom régi számmal bukkan elő, csak hogy lássuk, hogyan is kell a lapnak kinéznie, jóllehet Jesse az előző év szerkesztőjeként nyilvánvalóan képben van. Az egyik számot lapozgatva Jesse nevére leszek figyelmes a tartalomjegyzék szépirodalmi szekciójában.

– Nahát, benne vagy.

Felmordul, amikor meglátja.

– Ne előttem olvasd, ha lehet.

– Miért? – futom át gyorsan az első oldalt.

– Mert nem akarom.

Becsúsztatom a lapot a hátizsákomba, és csak vacsora után jut újra eszembe, amikor a kibogozhatatlan geometria házi feladattal kínlódom, és másfajta ingerek után sóvárgok. Előveszem a lapot, és kétszer is elolvasom Jesse írását. Nagyon jó, különb, mint bármi, amit én írtam

valaha, és az összes beadott munkánál is külön, amit a laphoz elolvastunk. Amikor a következő alkalommal ezt megpróbálom a tudtára adni, a szavamba vág: – Engem már nem érdekel az írás.

Egy másik délután Mr. Strane megmutatja nekünk az új tördelőszoftvert. Egymás mellett ülünk Jesse-vel a számítógépnél, míg Mr. Strane a hátunk mögött állva figyel, és szükség esetén javításokat eszközöl. Amikor egy ízben hibázom, előrehajol, és vezeti nekem az egeret, óriási mancsa alatt eltűnik a kezem. Elönt a forróság az érintésétől. A következő hibámnál megint, ezúttal egy kicsit meg is szorítja a kezemet, mintegy biztatásképpen, hogy menni fog ez, Jesse-nél ellenben nem így jár el, még akkor sem, amikor véletlenül mentés nélkül lép ki, és Mr. Strane kénytelen előlről elmagyarázni a lépéseket.

Szeptember végén járunk, és egy egész héten át csodás az idő, napsütéses és kellemesen hűvös. Minden reggel élénkebbek a levelek, színekavalkádba öltöztetik a Norumbegát körbeölelő hegyeket. Most pontosan úgy fest a kampusz, mint a brosúrában, amikor beleszerettem, és kitöltöttem a jelentkezésemet – pulóveres diákok, harsogóan zöld gyepek, a napfelkelte utáni és naplemente előtti órákban csak úgy szikrázik a fehér deszkaburkolat. Élveznem kellene a szép időt, de éppen ellenkezőleg, türelmetlen és nyugtalan leszek tőle. Zabszem van a fenekemben órák után, bolyongok a könyvtártól a Gould közösségi szobájáig, onnan a szobámba, majd újra vissza a könyvtárba. Sehol sem bírok megmaradni.

Egyik délután háromszor is bejárom a kampuszt, de egyik hely sem nyeri el a tetszésemet – a könyvtár túl sötét, kuplerájos kollégiumi szobám túlságosan is nyomasztó, mindenütt másutt csapatokban tanulnak az emberek, ami még élesebb megvilágításba helyezi, mennyire egyedül vagyok, mindig egyedül –, végül a humán tárgyak épülete mögötti füves lejtőn parancsolok megálljt magamnak. *Nyugalom, lélegezz.*

Annak a magányos juharfának támaszkodok, amely felé angolórán szokott kalandozni a tekintetem, és áthevült arcomhoz nyomom a kézfejemet. Úgy fel vagyok zaklatva, hogy a tíz fokban is izzadok.

Jól van, mondom magamnak. Itt fogsz tanulni, és nyugi.

Hátamat a fának vetve leülök, és benyúlok a hátizsákomba, de nem a geometria-tankönyvet húzom elő, hanem a spirálfüzetemet, azzal az indíttatással, hogy jobban fogom érezni magam, ha előbb írok egy verset,

de amikor kinyitom a füzetet az utolsó költeményemnél, amelyben egy szigeten rekedt lány hívogatja néhány versszakon át a hajósokat a part felé, és újra végigfutok a sorokon, rádöbbenek, hogy bűn rossz – suta, csapongó zagyvaság. Én meg még azt hittem, klassz vers. Hogy hihettem? Minden sora pocsék. Valószínűleg az összes többi versem is az. Összetörve szorítom a szememre a tenyerem élét, amikor léptek zaja üti meg a fületem, levélropogást és ágak reccsenését hallok. Fölnézek a napot eltakaró sziluettre.

– Szervusz – mondja a hatalmas alak.

A szememet ernyőzöm. Mr. Strane az. Megváltozik az arckifejezése, amikor felfigyel a kivörösödött szememre.

– Feldúlt vagy – állapítja meg.

Tovább bámulok rá, és bólintok. Mi haszna volna hazudni.

– Szívesebben lennél egyedül? – kérdezi.

Rövid tétovázás után nemet intek a fejemmel.

Leereszkedik mellém a földre, nagyjából karnyújtásnyi távolságra tőlem. Hosszú lábát előrenyújtja, látni a térde vonalát a nadrág alatt. Nem fordítja el rólam a tekintetét akkor sem, amikor megtörlöm a szememet.

– Nem akartalak megzavarni. Az ablakból szúrtalak ki, és gondoltam, ideköszönök. – A humán tárgyak épülete felé bökök a hátunk mögött. – Megkérdezhetem, hogy mi a baj?

Levegőt veszek, keresem a megfelelő szavakat, de a következő pillanatban már a fejemet rázom.

– Túl nehéz, nem tudom elmagyarázni. – Ugyanis nem csupán arról van szó, hogy vacak lett a versem, vagy hogy képtelen vagyok alkalmas tanulóhelyet találni magamnak. Ez egy sötétebb érzés, félelem attól, hogy valami helyrehozhatatlan baj van velem.

Arra számítok, hogy Mr. Strane beéri ennyivel. Ehelyett kivár, pontosan úgy, mint amikor órán egy-egy bonyolultabb kérdésre várja a választ. *Érthető, hogy nehéznek találod, Vanessa. Az összetettebb kérdésekkel már csak így van.*

Nagy levegőt veszek.

– Hülyén érzem magam az évnek ebben a szakában. Mintha kifutnék az időből, vagy ilyesmi. Mintha eltékozolnám az életemet.

A pislogásából ítélve Mr. Strane nem erre számított tőlem.

– Mintha eltékozolnád az életedet – visszhangozza.

– Tudom, hogy semmi értelme.

– Ellenkezőleg. Én tökéletesen értelek. – A karjára támaszkodik, fejét félrebiccenti. – Tudod, ha az én koromban volnál, azt mondanám, hogy ez egy életközepi válság kezdete nálad.

Elmosolyodik, és az arcom akaratlanul is tükrözi ezt. Elvigyorodom én is.

– Úgy láttam, mintha írnál valamit – mondja. – Mi jón dolgoztál?

Felhúzom a vállam, nem vagyok benne biztos, hogy jónak nevezhetők az írásaim. Pökhendiség volna ilyesmit állítani.

– Megmutatod, mit írtál?

– Semmi szín alatt. – Megmarkolom a füzetet, a mellemhez szorítom, és ekkor riadalmat pillantok meg a tekintetében, mintha a hirtelen mozdulat ijesztette volna meg. Valamivel higgadtabban teszem hozzá: – Még nincs befejezve.

– Tekinthetünk-e bármikor is befejezettnek egy írást?

Becsapós kérdésnek tűnik. Átgondolom a választ, és így felelek:

– Vannak befejezettebb írások.

Mosolyog; tetszik neki a válasz.

– Tudsz mutatni valamit a befejezettebb írásaid közül?

Engedek a szorításból, és kinyitom a füzetet. Tele van jobbára félkész versekkel, átfirkált és újrafogalmazott sorokkal. Átpörgetem az utolsó oldalakat, keresem a verset, amelyen már hetek óta dolgozom. Nincs még befejezve, de nem is vállalhatatlan. Átnyújtom neki a füzetet, és csak remélem, hogy nem veszi majd észre a firkákat a margón meg a spirálgerinc körül kígyózó kacskaringót.

Óvatosan, két kézzel nyúl a füzethez, a pusztá látványba is beleborzongok, hogy a kezében tartja. Mind ez ideig senki sem nyúlhatott a füzetemhez, legfőképpen pedig nem olvashatott bele. Utána azt mondja: – Húha. – Valami világosabb reakcióra várok, amiből egyértelműen kiderül, hogy jónak tartja-e a versemet, de csupán annyit mond: – Elolvasom még egyszer.

Mikor végre fölnéz, és azt mondja: – Vanessa, ez csodálatos –, olyan hangosan fújom ki a levegőt, hogy nevetnem kell.

– Mennyit dolgoztál rajta? – kérdezi.

Arra gondolok, hogy a spontán zsenit adva nagyobb hatást érhetek el, ezért bedobok egy hazugságot: – Nem sokat.

– Azt mondtad, gyakran írsz – adja vissza a füzetet.

– Naponta szoktam.

– Meglátszik. Igazán ügyes vagy. Ezt most olvasóként mondom, nem tanárként.

Örömben ismét felnevetek, és kapok Mr. Strane-től egy újabb gyengéd-leereszkedő mosolyt.

– Valami vicceset mondtam?

– Nem, csak sose mondtak még ilyen szépet az írásaimról.

– Ne viccelj. Hiszen még egész visszafogott voltam.

– Igazából nem is nagyon engedem, hogy mások elolvassák a... – Majdnem azt mondom, hogy a *cuccaimat*, de mégis inkább a tőle hallott kifejezéssel élek: – ...munkáimat.

Csönd ékelődik közénk. Ő hátratámaszkodik a karjára, és a kilátást tanulmányozza: a festői belvárosra, a távoli folyóra, a lágy ívű dombokra lehet látni. Visszafordulok a füzetemhez, nézem a lapokat, anélkül, hogy felfognám, amit látok. Túlságosan is leköti a figyelmemet a közelsége, az inge alatt dudorodó felsőtest és has lankája, a bokáknál keresztezett hosszú lábak, vagy az, hogy felhúzódott az egyik nadrágszára, és a túrabakancsa fölötti résznél kilátszik egy picinyke bőrfelület. Félek, hogy mindjárt fel fog állni és elmegy, és azon agyalok, hogy mondani kéne valamit, amivel maradásra bírom, de mielőtt megszólalhatnék, fölvesz a földről egy vörösjuhar-levelet, megpörgeti a száránál fogva, egy darabig nézegeti, majd odatartja az arcomhoz.

– Nézd csak, milyen szépen megy a hajadhoz.

Megdermedek, elnyílik a szám. Egy pillanatig még ott tartja a levelet, a csúcsai a hajamat birizgálják. Majd egy kissé megrázza a fejét, leejti a kezét, és a levél a földre hullik. Feláll – ismét kitakarva a napot –, beletörli a kezét a nadrágjába, és egyetlen szó nélkül elballag a tanulmányi épület irányába.

Amikor eltűnik szem elől, leküzdhetetlen késztetés tör rám, hogy elszaladjak onnan. Hirtelen mozdulattal becsukom a füzetet, felkapom a hátizsákomat, és a kollégiumi épület felé indulok, aztán jobb ötletem támad, és viasszaladok, hogy megkeressem a falevelet, amelyet az imént odatartott a hajamhoz. Miután biztonságba helyeztem a füzetem lapjai között, szárnyakat kapva nyargalok végig a kampuszon, alig érintem a földet. Csak már a szobámban jut eszembe, hogy azt mondta, az ablakból látott meg, és szorosra zárom a szememet arra a gondolatra, hogy a terembe visszatérve végignézte, ahogy a levelet keresgélem.

Hazamegyek a következő hétvégén, mert apu születésnapja van. Anya egy menhelyről elhozott, sárgás labradorkölyökkel ajándékozza meg. A papírok szerint azért mondott le róla a gazdája, mert egy árnyalattal világosabbnak találta a kelleténél. Apu a kismalacos film után Babe-nek kereszteli el, mert a nagy hasával meg a rózsaszín orrával malackára hasonlít. Nyáron pusztult el az előző kutyánk, egy tizenkét éves német juhász, akit apu még az utcán szedett össze, de kiskutyánk még nem volt, fülíg beleszeretek, és egész hétvégén úgy hordozom magammal, akár egy kisbabát, simogatom párnás tappancsait, beszívom édeskés illatát.

Éjjel, miután a szüleim már lefeküdtek, odaplántálom magam a tüköröm elé, nézegetem az arcomat, a hajamat, próbálom Mr. Strane szemével látni magam: egy juharvörös hajú lány szép ruhákban, jó stílusérzéssel megáldva, de csak nem tudok eltekinteni attól, hogy akit én látok, az egy sápadt, szeplős kislány.

Amikor anyuval visszaindulunk Browickba, apu otthon marad Babe-bel, és a kocsi zárt terében ingerem van, hogy elmondjam neki. De mégis mit? Hogy Mr. Strane párszor hozzáért a kezemhez, és mondott valamit a hajamról?

Miközben átkelünk a hídon a város felé, a leghétköznapiabb hangomat veszem elő:

– Észrevetted már, hogy juharszínű a hajam?

Anya meglepetten pillant rám.

– Többfajta juhar létezik, és mind másféle színű lesz ősszel. Van cukorjuhar, pennsylvaniai juhar, vörös juhar. És attól függően, hogy mennyire vagyunk északra, ott a hegyi juhar...

– Mindegy, hagyjuk.

– Mióta érdekelnek a fák?

– Nem fákról beszéltem, hanem a hajamról.

Azt kérde, kitől hallottam, hogy juharszínű a hajam, de nem tűnik úgy, mintha gyanakodna. Lágy hangot üt meg, mint aki aranyosnak találja a gondolatot.

– Senkitől – felelem.

– Pedig biztos hallottad valakitől.

– Én nem vehetek észre ilyet magamon?

Megállunk egy pirosnál. A rádióban éppen a vezető híreket olvassák be.

– Hogyha elmondom, meg kell ígéred, hogy nem fogod túlreagálni.

– Nem fogom.

Hosszú pillantást küldök felé.

– Ígérd meg.

– Oké, megígérem.

Nagy levegő.

– Egy tanár mondta nekem, hogy a vörösjuhar-levelek színére emlékezteti a hajam. – Szédült megkönnyebbülést érzek, amikor kimondom; kis híján fel is kacagok.

Anya összehúzza a szemét.

– Egy tanár?

– Anya, az utat figyeld.

– Férfi?

– Mit számít az?

– Egy tanárnak nem lenne szabad ilyet mondania. Ki volt az?

– Anya.

– Tudni akarom.

– Megígérted, hogy nem fogsz balhézni.

Összeszorítja a száját, mintha így próbálna erőt venni magán.

– Furcsa dolog ilyesmit mondani egy tizenöt éves kislánynak, csak ennyi.

Keresztülhajtunk a városon: az elhanyagoltság jeleit viselő, lakásokra felosztott Viktória korabeli kúriák jönnek sorra, aztán a kiürült városközpont, a kórházmonstrum, a vigyori Paul Bunyan-szobor a fekete hajával meg a szakállával egy kicsit Mr. Strane-re emlékeztet.

– Egy férfi volt az. Tényleg furcsának találod?

– Igen – feleli anya. – Szerintem az. Akarod, hogy beszéljek valakivel? Olyan patáliát rendezek...

Elképzelem, ahogy beront a tanulmányi osztályra, és követeli, hogy engedjék be az igazgatóhoz. Megrázom a fejem. Nem, ezt nem akarom.

– Csak úgy mondta. Nem olyan nagy ügy.

Anya ettől valamennyire megnyugszik.

– Ki volt az? – kérdezi ismét. – Nem csinálok semmit, csak tudni szeretném.

– A politikatanárom – hazudom habozás nélkül. – Mr. Sheldon.

– Mr. *Sheldon* – köpi anya, mintha a legbugyutább név lenne, amit valaha hallott. – Akárhogy is, nem tanárokkal kéne lógnod. Igyekezz inkább barátokat szerezni.

Nézem, ahogy elmarad mellettünk az út. A gyorsforgalmin is mehetnénk Browickba, de anyának nincs kedve egy rakás ámokfutó között hajtani. Inkább egy kétsávos autóutat választ, ami viszont kétszer olyan hosszú.

– Egyébként nincs velem semmi baj.

Összevont szemöldökkel néz rám.

– Szeretek magamban lenni. Ez normális. Nem kéne piszkálnod miatta.

– Nem piszkállak – mondja, de mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz. Egy pillanat múlva hozzáteszi: – Ne haragudj. Én csak aggódom érted.

A hátralévő úton már alig szólunk egymáshoz, és ahogy kibámulok az ablakon, nem szabadulhatok a gondolattól, hogy győztem.

Egy könyvtári olvasófülkében ülök, előttem a geometriaházi. Próbálok összpontosítani, de mintha kacsakő lenne az agyam. Nem is, inkább mintha egy konzervdobozban zörgő kő lenne. Előveszem a füzetemet, hogy felírjam magamnak ezt a sort, ám ekkor megakad a szemem a szigeti lányról szóló, félkész versemen. Mire legközelebb fölnézek, eltelt egy óra, és a geometriaházim továbbra is érintetlen.

Megdörzsölöm az arcomat, aztán ceruzát ragadok és dolgozni próbálok, de percekben belül már az ablakon bámulok kifelé. Így naplemente előtt valósággal lángra lobbantja a fény a fákat. Focimezes fiúk baktatnak visszafelé a pályáról, stoplis cipőjük a vállukon átvetve. Két lány úgy viszi a hegedűtokját, mintha hátizsák volna, lófarkuk a lépteik ritmusára lengedezik.

Ekkor megpillantom Ms. Thompson-t és Mr. Strane-t, épp a humán tárgyak épülete felé tartanak. Ráérősen lépdelnek, Mr. Strane összekulcsolja a kezét a háta mögött, Ms. Thompson mosolyog, és az arcához emeli a kezét. Megpróbálok felidézni, hogy láttam-e már őket együtt korábban, próbálok eldönteni, hogy csinos-e Ms. Thompson. Kék szeme és fekete haja van, ami anyám szerint mindig elragadó párosítás, de közben meg pufók, és úgy áll ki a feneke, akár egy polc. Nekem is lehet még ilyen alakom, ha nem vigyázok.

Hunyorítva veszem górcső alá a részleteket. Közel vannak egymáshoz, de nem érintkeznek. Ms. Thompson egy ízben hátravetett fejjel kacag. Ennyire vicces volna Mr. Strane? Engem még soha nem nevettegetett meg. Az

ablakhoz nyomom az arcomat, nehogy szem elől tévesszem őket, de befordulnak a sarkon, és egy tölgyfa narancsszínű lombozata mögött eltűnnek.

Felmérőket írunk, és egészen jól teljesítek, de így is elmaradok a másodikosok többségétől, akiknek már meg is jelentek a postaládájukban a Borostyán Liga tájékoztató füzetek. Beszerzek egy másik napirendtervezőt, hogy jobban tudjak teljesíteni, ami a tanárainknak is feltűnik, leadják a drótot Mrs. Antonovának, akitől egy egész doboz mogyorós cukorkát kapok jutalmul.

Angolon Walt Whitmant olvasunk, és Mr. Strane azt az elképzelést kezdi taglalni, mely szerint az emberben sokaságok és ellentmondások vannak. Elkezdem azt vizsgálni, hogy ő mennyiben mond ellent saját magának, például a Harvardra járt, de közben arról anekdotázik, hogy szegény helyen nőtt fel, obszcén kifejezéseket tűzdel a fennkölt szavak közé, és kopott túrabakancssal párosítja a méretre szabott zakót és a vasalt inget. A tanítási stílusa is ellentmondásos. Mindig kockázatos nála megszólalni, mert ha tetszik neki, amit mond az ember, akkor tapsol, és a táblához szökellve hosszan elemzi a zseniális észrevételt, ha viszont nem tetszik neki, akkor befejezni se hagyja a gondolatot, és egy földbe döngölő „jó, elég”-gel máris leint. Félek a hangomat hallatni az óráján, habár néha, miután feltett egy kérdést az egész csoportnak, egyenesen rám bámul, mintha kifejezetten az én véleményemre volna kíváncsi.

Az órai jegyzeteim margójára írogatom az információkat, amiket néhanapján elejt magáról: a montanai Butte-ban nőtt fel, amit „Bjút”-nak ejtünk; nem látta az óceánt, míg tizenhét éves korában felvételt nem nyert a Harvardra; Norumbega centrumában lakik a közkönyvtárral átellenben; nem szíveli a kutyákat, mert kisfiú korában megmarta egy. Egy keddi kreatívírás-szakkör után, amikor Jesse már kiment a teremből, és eltávolodott a folyosón, Mr. Strane bejelenti, hogy hozott nekem valamit, és egy könyvet húz elő az íróasztala alsó fiókjából.

– Az órára? – kérdezem.

– Nem, csak neked. – Megkerüli az asztalt, és a kezembe helyezi a könyvet: az *Arielt* Sylvia Plath-tól. – Olvastál már tőle valamit?

Nemet intek, és megfordítom a könyvet. Elég megviselt példány, kék szövetborítás fedi. Papírfecni mered ki a lapok közül hevenyészett

könyvjelzőként.

– Kissé lerágott – mondja Mr. Strane –, de a fiatal nők imádják.

Nem értem, mit ért azon, hogy lerágott, de nem akarok rákérdezni. Belelapozok a könyvbe – versek kacsingatnak rám belőle –, és a könyvjelzővel megjelölt résznél megállok; csupa nagybetű hirdeti a címet: *LÁZÁRASSZONY*. – Ez miért van bejelölve? – kérdezem.

– Megmutatom.

Mr. Strane mellém lép, és a következő oldalra hajt. Ilyen közel állva mellette olyan érzésem van, mintha egészben lenyelt volna; a válláig sem érek.

– Itt olvasd – bök rá a zárósorokra.

*A hamuból
Egy vöröshajú nő kikel,
És férfit fal, ha férfi kell.*

– Te jutottál eszembe erről – mondja, azzal a fejem mögé nyúl, és meghúzza a copfomat.

A könyvre meredek, mintha a verset olvasgatnám, de versszakok helyett csak fekete pacákat látok a megsárgult lapon. Fogalmam sincs, mit lépjek erre. Lehet, hogy nevetni kéne. Azon tűnődöm, hogy ez most flört-e, vagy sem, de nem lehet az. A flörtölés az valami könnyed dolog, ez sokkal komolyabb annál.

Mr. Strane halk hangon kérdezi:

– Baj, hogy rád emlékeztetett?

Megnyalom a számat, és felhúzom a vállam.

– Dehogyan.

– Csak mert nem szeretnék túllőni a célon.

Túllőni a célon. Újabb homályos kifejezés, de a nézése belém fojtja a kérdéseket. Hirtelen egyszerre tűnik zavartnak és bizakodónak, mint aki menten elsírja magát, ha most azt közlöm vele, hogy ez így nem oké.

Mosolyogva rázom a fejemet.

– Szó sincs róla.

Kifűjja a levegőt.

– Akkor jó. – Azzal visszavonul az íróasztala mögé. – Olvasd el, aztán tudasd velem, hogy tetszett-e. Talán megihlet.

A tanteremből egyenest a Gouldba megyek, bebújok az ágyba, és kiolvasom az *Arielt*. Tetszenek a versek, de annál is jobban izgat, hogy miért épp én jutottam eszébe róluk, s hogy mikor történhetett ez – talán a faleveles délutánon? Juharvörös haj. Azon tűnődöm, hogy vajon mióta tartogatta a könyvet a fiókjában, s hogy kivárt-e, mielőtt eldöntötte, hogy a kezembe adja. Lehet, hogy előbb bátorságot kellett gyűjtenie hozzá.

Fogom a papírkát, amivel megjelölte nekem a *LÁZÁRASSZONY*-t, gyöngybetűkkel felírom rá, *Egy vöröshajú nő kikel*, és kitűzöm az íróasztalom felett lógó parafa táblára. Kizárólag felnőttek szoktak kedveseket mondani a hajamról, csak hogy ez több egyszerű kedvességnél. Gondol rám. Olyan sokat gondol rám, hogy eszébe jutok bizonyos dolgokról. Ez jelent valamit.

Várom néhány napig, mielőtt visszaadnám az *Arielt*, addig szöszmötölök óra után, amíg mindenki más el nem megy, aztán az íróasztalára csúsztatom a kötetet.

– Nos? – támaszkodik a könyökére, a mondandómra kíváncsian.

Tétován ráncolom az orromat.

– Kicsit köldöknézős.

Erre felnevet.

– Jogos. És értékelem az őszinteségedet.

– De azért tetszett – teszem hozzá. – Különösen az, amelyiket megjelölte.

– Tudtam, hogy tetszeni fog. – A beépített könyvszekrényhez lépve végigtekint a polcokon. – Meg is van – nyújt oda nekem egy másik könyvet, egy Emily Dickinsonot. – Lássuk, mit szólsz hozzá.

A Dickinson visszaadásával már nem várok. Mindjárt a másnapi óra után leteszem a könyvet az íróasztalára: – Nem vagyok oda érte.

– Ne viccelj.

– Untam.

– Untad! – szorítja a tenyerét a mellére. – A szívem szakad meg, Vanessa.

– Múltkor még értékelte az őszinteségemet – felelem nevetve.

– Úgy is van. Épp csak jobban értékelem olyankor, amikor egy véleményen vagyunk.

A következő könyvnek, amit kapok tőle, Edna St. Vincent Millay a szerzője, aki Mr. Strane állítása szerint a lehető legtávolabb áll attól, hogy unalmas legyen.

– Ráadásul ő is vörös hajú, maine-i lány volt, akárcsak te.

Magammal hordom a könyveit, és minden adandó alkalommal felcsapom őket: a szabad perceimben, az étkezések alatt. Kezdek rájönni, hogy nem az a lényeg, tetszenek-e nekem a könyvek, vagy sem; inkább mintha különböző lencsét kínálna nekem, hogy azokon keresztül lássam magam. A versek jelentik a kulcsot annak megfejtéséhez, hogy miért érdeklém őt, hogy pontosan mit lát bennem.

Nekem szentelt figyelmén felbátorodva megmutatom neki a verskezdeményeimet, amikor arra kér, és ő megjegyzésekkel ellátva adja vissza őket – nemcsak dicsér, de megfontolandó javaslatokat is tesz. Bekarikázza azokat a szavakat, amelyekben én magam is bizonytalan vagyok, és odaírja, hogy: *Másik szó?* Más szavakat kihúz: *Tudsz te ennél jobbat is.* Egy másik versemhez, amelyet az éjszaka közepén vettem papírra, miután felébredtem egy álomból, amelyben egy félig a tantermünkre, félig az otthoni szobámra emlékeztető helyen jártam, azt a megjegyzést fűzi: *Ez egy kicsit megijeszt engem, Vanessa.*

Már a fogadóórákat is nála töltöm, az asztalnál ülve tanulok, miközben ő a saját asztalánál dolgozik, és októberi fény borul ránk az ablakokból. Időnként betoppannak diákok korrepetálásra, de az idő java részében csak ketten vagyunk. Rólam kérdez, a Whalesback-tónál töltött gyerekkoromról, a Browickről kialakult véleményemről, meg hogy mi akarok lenni, ha nagy leszek. Azt mondja, számomra a határ a csillagos ég, mivel kivételes intelligenciával rendelkezem, amely nem mérhető holmi osztályzatokkal meg vizsgapontokkal.

– Néha aggódom a magadfajta diákokért – jegyzi meg. – Akik parányi településekről és leharcolt iskolákból jönnek. Könnyen elveszetté válhatnak egy efféle helyen. De te jól bírod, nem igaz?

Bólintok, habár nem egészen világos, mit ért azon, hogy „leharcolt”. Annyira azért nem volt rossz a régi sulim se.

– Vésd az eszedbe, hogy különleges vagy. Olyan képességed van, amiről ezek a törtető tucatemberek még csak nem is álmodhatnak. – Amikor a „törtető tucatemberekről” beszél, az asztal körül lévő üres székek felé mutat, és nekem rögtön Jenny jut az eszembe az érdemjegymániájával, s hogy egyszer arra léptem be a szobánkba, hogy talpig csizmában zokogott az ágyában a köporos lepedőn, és a félévi matematika-téamazárója összegyűrve hevert mellette a padlón. Nyolcvannyolc pontot szerzett.

Jenny, az még bőven négyes, mondtam neki, de őt ez nem vigasztalta. Csak befordult a fal felé, és a kezébe temette az arcát, úgy sírt.

Egy másik délután Mr. Strane óravázlat-készítés közben váratlanul így szól:

– Kíváncsi vagyok, mit szólnak hozzá, hogy ennyi időt töltesz velem.

Nem tudom, kikre gondol, a többi diákra-e vagy a tanárookra, az is lehet, hogy mindenkire, és az egész világot belesűrítette a többes számba.

– Én nem izgatnám magamat emiatt – felelem.

– Miért?

– Mert engem nem szokás észrevenni.

– Ez nem igaz – mondja. – Én nagyon is észreveszlek.

Felnézek a füzetemből. Ő közben abbahagyta a gépelést, a billentyűkön pihenteti az ujjait, engem bámul, és olyan gyengédség sugárzik az arcáról, hogy kiráz tőle a hideg.

Ezután arról kezdek fantáziálni, hogy figyel, amikor álmos szemmel reggelizem, amikor bemegyek a városba, vagy amikor egyedül vagyok a szobámban, kihúzom a gumit a hajamból, és bebújok az ágyba az éppen soros könyvvvel, amelyet kaptam tőle. A képzeletemben le nem veszi rólam a szemét, ahogy lapozok, és a legkisebb mozdulatom is megbabonázza.

Elérkezik a szülői vizit hétvégéje, Browick most három napon keresztül a legelőnyösebb oldalát fogja mutatni. Pénteken csak szülők számára rendezett koktélparti előzi meg az ebédlőben tartott össznépi vacsorát, melynek során az étlapon egyébként sosem szereplő fogásokat kapunk: marhasültet, kiflikrumplit, meleg áfonyás pitét. A tanárok a szombati ebéd előtt fogadják a szülőket, délután csapatjátékokra kerül sor, és azok a szülők, akik egészen vasárnapig maradnak, reggel bemennek a belvárosba: vagy templomba, vagy villásreggelizni. Tavaly minden programon, még a vasárnapi misén is részt vettek a szüleim, idén azonban anya azt mondja nekem: – Vanessa, ha megint végig kell ülnünk az egész cirkuszt, azt nem éljük túl apáddal –, így csak a szombati fogadóórákra jönnek el. Jól is van így: a Browick az én világom, nem az övék. Alighanem előbb szavaznának a republikánusokra, mint hogy „ÉN IS BROWICK-SZÜLŐ VAGYOK” feliratú matricát ragasszanak a kocsijuk lökhárítójára.

A megbeszélések után szemrevételezik a szobámat, apu a Red Sox-sapkájában meg a kockás ingében, amit anya a kötött együttesével

igyekszik ellenpontoszni. Apa körbejárja a szobát, és a könyvespolcokat tanulmányozza, míg anya az ágyon ejtőzik mellettem, és éppen a kezemet próbálja megfogni.

– Ne – kapom el előle.

– Legalább a nyakadba hadd szagoljak bele. Úgy hiányzott az illatod.

Felhúzott vállal hárítom el a próbálkozását. – Anya, ez tök bizarr. – Az előző évi téli szünetben a kedvenc sálamat akarta elkunyerálni, hogy betegye egy dobozba, és időnként elővegye, ha hiányzom neki. Haladéktalanul félre kell söpörnöm az effajta gondolatokat, különben fojtogató büntudatom lesz.

Anya a tanárokkal folytatott megbeszélésről mesél, és engem csak az érdekel, hogy mit mondott Mr. Strane, de nem merem sürgetni, nehogy a túlzott érdeklődésemmel gyanút keltsek benne.

Végre eljut odáig.

– Az angoltanárod érdekes figura.

– A nagydarab, szakállas fickó? – kérdi apu.

– Igen, amelyik a Harvardon végzett – feleli anya, elnyújtva a szavakat. Kíváncsi vagyok, hogy ez vajon hogy jött fel, Mr. Strane szötte-e bele a mondókájába, vagy a szüleim szúrták ki az íróasztala mögötti falon lógó diplomát.

– Nagyon érdekes figura – mondja anya ismét.

– Miért, mit mondott? – kérdezem.

– Hogy jól sikerült a múlt heti esszé.

– Ennyi?

– Nem elég?

Beharapom a számat, sértőnek találom, hogy úgy nyilatkozott rólam, mint egy közönséges diákról. *Jól sikerült a múlt heti esszéje.* Talán csak ennyit jelentek neki.

Anya folytatja:

– Tudod, egyedül ki nem tetszett? A politikatanár, Mr. *Sheldon*. – Éles pillantást vet rám, és hozzáteszi: – Igazi seggfejnek tűnt.

– Ejnye, Jan – szól rá apu. Utálja, ha anya káromkodik előttem.

Feltápáskodom az ágyról, és a ruhásszekrényemben kezdek matatni, csak hogy ne kelljen rájuk néznem, amíg azt mérlegelik, maradjanak-e a kampuszon vacsorára, vagy pedig még sötétedés előtt induljanak haza.

– Nagyon rossz néven vennéd, ha nem maradnánk itt vacsorára? – kérdezik végül. A ruháim közé bújva dűnnyögöm, hogy nekem aztán

mindegy. Amikor kurta búcsút veszek tőlük, anya könnybe lábadó szeme láttán uralkodnom kell az ingerültségemen.

A témazáró Whitman-dolgozat megírását megelőző pénteken Mr. Strane véletlenszerű rendben szólít fel minket, hogy osszuk meg a többiekkel az alaptézist. Rögtön véleményezi is az elhangzottakat, hogy tudniillik „nem rossz, de még ki kell dolgozni”, vagy „inkább fuss neki még egyszer”, és ettől elhatalmasodik rajtunk a pánik. Tom Hudson is azt a véleményt kapja, hogy fusson neki még egyszer, és egy pillanatra úgy tűnik, hogy mindjárt elbőgi magát, de amikor Jenny megkapja, hogy „nem rossz, de még ki kell dolgozni”, ő tényleg a könnyeit nyeli, és akkor a legszívesebben odarohannék hozzá, hogy megölelgessem, és elküldjem Mr. Strane-t a búsba. Amikor rám kerül a sor, Mr. Strane tökéletesnek találja az elgondolásomat.

Még hátravan az órából tizenöt perc az össznépi kiértékelés után, így azt javasolja, hogy használjuk ki ezt az időt a tézis csiszolgatására. Éppen tanácstalanul ülök a helyemen, hiszen az enyémről azt mondta, tökéletes, amikor az íróasztala mögül a nevemen szólít. Felmutatja a verset, amelyet még az óra elején adtam oda neki, és jelzi, hogy fáradjak ki az asztalához.

– Beszéljük ezt meg – mondja.

Fölállok, és pontosan abban a pillanatban csikordul meg a székem a padlón, amikor Jenny leteszi a ceruzáját, hogy kirázza a görcsöt a kezéből. Egy pillanatra összeakad a tekintetünk, és a hátamban érzem, hogy néz, miközben a tanári asztal felé lépkedek.

Leülök a Mr. Strane-é melletti székre, és rögtön észreveszem, hogy egy árva megjegyzés sincs a versem margóján.

– Kicsit közelebb, hogy ne kelljen kiabálnom – mondja, és mielőtt megmozdulhatnék, megragadja a székem támláját, és odagurít maga mellé.

Ha izgatja is a többieket, hogy mit művelünk, mindenesetre nem adják jelét. A fejek a papírokba mélyednek. Mintha Mr. Strane és én egy másik világba kerültünk volna. A keze élével kisimogatja a papír ráncát, ahol félbehajtottam a versemet, és nekiáll olvasni. Ilyen közelségből jól érzem az illatát – kávé és krétapor –, és miközben olvas, én a kezét figyelem, a lapos, lerágott körmöket, a csuklóján nőtt sötét szőrszálakat. Nem értem, miért akarta megvitatni velem a verset, ha nem is olvasta még. És mit gondol vajon a szüleimről, nem tartja-e őket faragatlan bunkóknak, apámat a

kockás ingében, anyámat a mellére szorított retiküljével. *Ó, szóval a Harvardra járt*, mondták minden bizonnal, a rácsodálkozástól fölerősödő dialektusban.

Tollával a lapra mutatva Mr. Strane suttogva szólal meg:

– Muszáj megkérdezni, Nessa, itt szexi hatásra törekedtél?

Odapillantok a kérdéses részre.

*Ibolyahasúan és puhán megrezdül álmában,
Fényes körmű lábujjaival lerúgja a takarót,
S széles ásítással kínálja fel magát a férfi tekintetének.*

A kérdés hatására lehasadok magamról, mintha a testem továbbra is mellette maradna, miközben az agyam már visszatért az asztalhoz a többi diák mellé. Senki sem használta még rám a szexi jelzőt, és csak a szüleim hívnak Nessának. A fogadóórán utaltak volna így rám? Lehet, hogy Mr. Strane felfigyelt a becenévre, és eltette talonba.

Hogy szexi hatásra törekedtem-e?

– Nem tudom.

Távolabb húzódik tőlem, éppen csak egy kicsit, de számomra így is feltűnően, és közli: – Nem szeretnék zavarba hozni.

Megértem, hogy ez egy teszt. Kíváncsi, hogyan reagálok, ha szexinek nevez, és a megilletődöttség azt jelentené, hogy megbuktam a teszten. Ezért aztán nemet intek.

– Nem vagyok zavarban.

Folytatja az olvasást, egy másik sor mellé felkiáltójelet biggyeszt, és mintegy csak magának suttogja: – Ó, de szép.

Valahol a folyosó végén becsapódik egy ajtó. A szemináriumi asztalnál Gregg Akers egyesével végigropogtatja az ujjait, Jenny a rádióját húzogatja a papír fölött, sehogy sem jut dűlőre a tézissel. Az ablakok felé vándorol a tekintetem, és valami pirosan állapodik meg. Összehúszom a szememet, és megállapítom, hogy egy léggömb az, mely fennakadt a juharfa egyik csupasz ágán. A könnyű szélben lebegve oda-odaütődik a levelekhez, a fa kérgéhez. Egyáltalán hogy kerül ide egy léggömb? Sokáig csak bámulom meredten, még pislogni is elfelejtek közben.

Azután Mr. Strane térde a csupasz combomhoz ér, pontosan a szoknyám szegélye alatt. Tekintetét továbbra is a versre szögezve, a tollával

követi a sorokat, és közben nekinyomja a térdét az enyémnek. Egész testemben megdermedek. A szemináriumi asztalnál kilenc fej hajol a papírja fölé. Az ablak mögött egy piros léggömb lóg a fán.

Először arra gondolok, hogy neki talán fel se tűnt a dolog, biztosan azt hiszi, hogy az ott nem is a lábam, hanem az íróasztal vagy a szék oldala. Várom, hogy rájöjjön a turpisságra, és egy halk bocsánatkéréssel odébb húzódjon, de ő ott hagyja a térdét, ahol van. Amikor udvarias próbálok lenni, és elaraszolok, követi a mozdulatot.

– Szerintem mi sokban hasonlítunk, Nessa – suttogja. – Az írásaidból kiviláglik, hogy neked is éppolyan sötéten romantikus lelked van, mint nekem. Szereted a komor dolgokat.

Az íróasztal takarásában finoman megpaskolja a térdemet, óvatosan, ahogy egy kutyát szokás, amelyikről még nem tudni, hogy harapós-e. Nem harapom meg. Meg se moccanok. Levegőt se veszek. Ő újabb írásbeli megjegyzésekkel látja el a verset, miközben a másik kezével a térdemet simogatja, és akkor kiemelkedik a tudatom a testemből, és fönről látom magamat: görnyedt váll, kiüresedett tekintet, lángvörös haj.

Amikor véget ér az óra, elhúzódik tőlem, egy hideg pont marad a térdemen a keze után, miközben nyüzsgés és zaj kél a teremben, mindenki cipzárákat húzkod meg füzeteket csuk össze, nevetés van, meg terefere, és senki sincs tudatában, mi zajlott le az imént az orruk előtt.

– Alig várom a következőt – mondja Mr. Strane, és úgy nyújtja oda nekem a kiértékelt verset, mintha mi sem történt volna.

Kilenc diáktársam összeszedi a motyóját, és elhagyja a termet, az élet megy tovább, indulnak az edzésre, próbára vagy szakkörre. Én is ugyanúgy kimegyek a teremből, de már nem tartozom közéjük. Ők ugyanazok, de én nem. Megszüntem ember lenni. Nem köt meg semmi. Míg ők földhözragadt átlagosságtól dagadozva kelnek át a kampuszon, én repülök, juharvörös üstökös farkat húzva magam után. Nem vagyok többé önmagam; nem vagyok senki sem. Egy fa ágai közt fennakadt piros léggömb vagyok. Semmi vagyok.

2017

Munkában vagyok, és épp a semmibe révedek a hotel lobbijában, amikor üzenetem érkezik Irától. Dermedten pillantom meg a telefonom kijelzőjén felugró értesítéseket; Ira a múltkori szakításunk óta tiltólistás nálam.

Mizujs?

Sokat gondolok rád.

Nem iszunk meg valamit?

Hozzá sem érek a telefonhoz; ne tudja, hogy láttam az üzenetét, de miközben étteremjavaslatokkal állok elő és szobafoglalásokat intézek, maximális szolgálatkészséggel minden egyes vendég irányában, parányi tűz kezd lobogni a bensőmben. Három hónapja annak, hogy Ira közölte, egyszer s mindenkorra be kell fejeznünk, és én végig jól viselkedtem. Nem cirkáltam a lakása környékén, hátha megpillanthatom, nem hívtam, és nem írtam neki, még részegen sem. Azt hiszem, ez a jutalmam a sok önmegtartóztatásért.

Csak két óra elteltével válaszolok: **Megvagyok. Oké, igyunk egyet.** Azonnal megjön a válasz: **Dolgozol? Éppen barátokkal vacsorázom. Megvárhatnám, amíg végzel.** Remegő kézzel küldök neki egyetlen felfelé mutató hüvelykujjat, mintha egy oké bepötyögésére sem akarnám az időt vesztegetni.

Amikor fél tizenkettőkor kilépek a hotelből, ő már ott van, elmélyülten nyomkodja a telefonját. Rögvest észreveszem rajta a változásokat, hogy rövidebb a haja és trendi az öltözeke: szűk, fekete nadrágot visel a könyökénél szakadt farmerdzsekivel. Megrezzem, amikor meglát, és a farzsebébe süllyeszti a mobilt.

– Bocs, hogy ilyen későn – szabadkozom. – Sűrű este volt. – Két kézzel fogom a táskámat, bizonytalan vagyok a tekintetben, hogyan is kellene üdvözölnöm.

– Semmi gond, csak pár percet vártam. Jól nézel ki.

– Ugyanúgy nézek ki.

– Hát, mindig is jól néztél ki. – Ölelésre nyújtja a karját, de én csak a fejemet rázom. Túl kedvesen viselkedik. Ha újra akarná kezdeni, akkor tartózkodó és feszengő lenne, mint én.

– Te meg nagyon... – Keresem a jó szót. – Menő vagy. – Döfésnek szánom, de Ira nevetve mond köszönetet, és őszintének érződik a hangja.

Egy viharvert faasztalokkal és fémszékekkel berendezett új bárba megyünk, ahol öt oldalra rúg a sörkínálat, amelyet fajta, eredet, illetve alkoholfok szerint listáznak. Gyorsan felmérem a terepet, amikor belépünk, Taylor Birchöt keresem a hosszú, szőke frizurák alatt, habár nem vagyok biztos benne, hogy felismerném, még ha elém toppanna sem. Az elmúlt hetekben többször is látni véltem az utcán, de sosem ő az, hanem egy idegen, aki még csak nem is hasonlít rá.

– Vanessa? – összerándulok, amikor Ira megérinti a vállamat, mintha már el is felejtettem volna, hogy ott van. – Minden oké?

Halvány mosollyal bólintok, és megragadok egy széket.

Amikor megjelenik a felszolgáló, és kíméletlenül sorolni kezdi a kínálatot, közbevágok: – Sok ez így egyszerre. Hozzon valamit, szeretni fogom. – Viccnek szánom, de rosszul sül el; Ira bocsánatkérő pillantást vet a felszolgálóra.

– Máshová is beülhettünk volna – fordul felém.

– Itt is jó.

– Hiszen látom, hogy utálsz.

– Ahogy a többi helyet is.

A felszolgáló meghozza a sört; Irának valami sötétet és borszagút kupában, nekem egy dobozos Miller Lite-ot.

– Poharat is kér, vagy megoldja? – kérdi a felszolgáló.

– Meg fogom oldani – mutatok mosolyogva a sörömre a legelbűvölőbb stílusomban. A felszolgáló minden további nélkül a következő asztalhoz fordul.

Ira jelentőségteljesen rám néz.

– Tényleg jól vagy? Mondd meg az igazat.

Megvonom a vállamat, iszom.

– Hogyne.

– Láttam a Facebook-bejegyzést.

A sör nyitóját pöckölgetem a körmömmel. *Klik-klik-klik.*

– Milyen Facebook-bejegyzést?

A homlokát ráncolja.

– Strane-ről. Tényleg nem találkoztál vele? Mikor legutóbb néztem, már vagy kétezer megosztásnál járt.

– Hja, azt. – Valójában lassan háromezer körül van a megosztások száma, habár időközben alábbhagyott az aktivitás. Iszom még egy kortyot, és a sörlapot kezdem tanulmányozni.

Ira lány hangon mondja:

– Aggódtam érted.

– Pedig nem kéne. Jól vagyok.

– Beszéltetek, mióta kipattant a dolog?

Összecsukom a sörlapot.

– Nem.

Ira fürkészően néz.

– Komolyan?

– Komolyan.

Megkérdezi, hogy véleményem szerint ki fogják-e rúgni Strane-t, és két korty között megvonom a vállam. Honnét tudhatnám? Megkérdezi, hogy nem akarok-e kapcsolatba lépni Taylorral, amire nem válaszolok, helyette tovább játszom a sör nyitójával, ami most öblösebb hangokat csal elő az ürülő dobozból.

– Tudom, milyen nehéz lehet most neked – mondja –, de felfoghatnád úgy is, mint egy lehetőséget. Hogy végre megbékélj, és továbbléphess.

Kényszerítem magamat a gondolat megfontolására. „Megbékélni és továbblépni” gyakorlatilag annyi, mint szakadékba ugrani és meghalni.

– Nem válthatnánk témát? – kérdezem.

– De, persze.

A munkámról kérdez, meg arról, hogy még mindig új állást keresek-e. Elújságolja, hogy talált egy lakást Munjoy Hillben, és máris repesni kezd a szívem, mert egy téves pillanatig azt hiszem, most fog megkérni, hogy költözzek össze vele. Szép kis kégli, mondja, jó tágas. Egy asztal is befér a konyhába, és az óceánra nyílik kilátás a hálóból. Várom, hogy legalább vendégségbe meginvitáljon, de ő csak a poharát emeli fel.

– Biztosan drága, ha ennyire szuper – jegyzem meg. – Miből tellett rá?

Ira összepréselt szájjal nyel egyet.

– Mázhim volt.

Felteszem, hogy most folytatni fogjuk az ivást, ahogy szoktuk, addig iszunk, amíg egyikünk össze nem szedi a bátorságát, hogy megkérdezze a másikat: „Akkor ugye feljössz hozzám?”, de mielőtt kikérhetném magamnak a következő sört, Ira átnyújtja a felszolgálónak a hitelkártyáját, jelezve, hogy ezennel véget ért az este. Egy arcücsapással ér fel.

Amikor kilépünk a bárból a hidegre, megkérdezi, hogy járok-e még Rubyhoz, és én hálás vagyok, hogy ennél a kérdésnél legalább nem kell hazudnom ahhoz, hogy a neki tetsző válasszal feleljek.

– Ezt nagy örömmel hallom – mondja Ira. – Neked is így a legjobb.

Mosolyogni próbálok, de nem igazán tetszik, ahogy azt mondja: „így a legjobb”. Túl sok emlék törekszik a felszínre: amikor azt mondja nekem, aggasztó, hogy romantizálok a zaklatás tényét, legalább olyan mértékben aggasztó, mint az, hogy továbbra is tartom a kapcsolatot a zaklatómmal. Ira már rögtön a kezdet kezdetén úgy vélte, hogy segítségre szorulok. Félévnnyi együttlét után átadott nekem egy listát az általa kigyűjtött terapeutákról, és rimánkodott, hogy tegyek egy próbát. Elutasító válaszomra azt mondta, ha szeretem, akkor megpróbálom, én meg azt mondtam, hogy ha szeret, akkor békén hagy ezzel. Egy év után megpróbált nekem ultimátumot adni: vagy elmegyek terápiára, vagy szakítunk. Ám engem még ez sem hatott meg; végül ő volt az, aki meghunyászkodott. Így amikor elkezdtem Rubyhoz járni, még ha csak apám miatt is, Ira úgy viselkedett, mint aki győzelmet aratott. *Mindegy, miért jársz oda, csak eljárj*, mondta akkor.

– És mit gondol Ruby minderről? – kérdezi most.

– Mi mindenről?

– A Facebook-bejegyzésről, amit Strane művelt azzal a lánnyal...

– Ó. Erről nemigen beszélünk. – A járdakövek mintázatát vizslatom az utcalámpák fényében, miközben köd hömpölyög felénk a víz felől.

Ira két háztömbnyi távolságig egy szót sem szól. Amikor elérjük a Congress Streetet, ahol elválnak útjaink, feszít a vágy, hogy felhívjam magamhoz, jöllehet közel sem vagyok annyira részeg, s bár csupán fél órát töltöttem a társaságában, máris meggyűlöltem magam. Szükségem van rá, hogy megérintsen.

Ira megszólal: – Nem is mondtad el neki.

– De igen.

Félredöntött fejjel rám sandít.

– Igazán? Elmondtad a terapeutádnak, hogy a férfit, aki gyerekkorodban abuzált téged, valaki más nyilvánosan megvádolta

zaklatással, és ez mégsem téma köztetek? Ugyan már.

Megvonom a vállam.

– Nekem ez nem olyan fontos.

– Oké.

– És nem abuzált engem.

Írának kitágul az orrcimpája, és megkeményedik a tekintete, ami a frusztráció jele nála. Távozásra készen elfordul – inkább faképnél hagy, semhogy elveszítse a hidegvérét velem szemben –, aztán mégis visszafordul felém.

– Tud egyáltalán Strane-ről?

– Nem azért járok terápiára, hogy ilyesmiről beszéljek, oké? Apám miatt megyek oda.

Éjfél van. Harangszó hallatszik a távoli katedrális felől, a közlekedési lámpák piros-sárga-zöldről sárga villogásra váltanak, és Ira a fejét ingatja. Irtózik tőlem. Tudom, mi jár a fejében, mert más is ugyanazt gondolná a helyében, hogy ez felmentő magatartás, csakhogy én önmagammat éppúgy védelmezem, mint Strane-t. Mert még ha olykor a zaklatás szót használom is, amikor megpróbálom leírni, amit tettek velem, mások szájából hallva utálatos és végérvényes felhangja lesz ennek a szónak. Mindent magába nyel, ami történt. Elnyel engem is, és mindazokat az alkalmakat, amikor én akartam, amikor könyörögtem érte. Akárcsak azok a törvények, amelyek jogilag nemi erőszakká egyszerűsítik a szexuális együttléteinket Strane-nel, amelyekre tizenhét éves korom előtt került sor – de tényleg hinnünk kellene egy születésnap csodájában? Hiszen ez is csak egy mesterséges vonatkozási pont. Nem elképzelhető-e, hogy némelyik lány korábban érik?

– Tudod – mondja Ira –, az elmúlt hetekben, mióta ez a dolog hír lett, egyfolytában rád gondoltam. Aggódok érted.

Egy gépkocsi fényszórója közeledik felénk, aztán átsiklik rajtunk a fénye, amikor a jármű elkanyarodik.

– Azt hittem, totál ki fogsz borulni a lány vallomásától, de mintha nem is érdekelné.

– Miért érdekelné?

– Mert Strane veled is megtette! – csattan fel, és a hangja végigpattog a falakon. Aztán nagy levegőt vesz, és lesüti a szemét: szégyelli a kirohanását. Senki sem tudta még így kihozni a béketűrésből. Azelőtt szüntelenül ezt hajtogatta.

– Nem kéne ezzel foglalkoznod, Ira.

Cinikus nevetést hallat.

– Én is tudom, hidd el.

– Nem akarom, hogy segíts. Te ezt nem érted. Sohasem értetted.

Hátraveti a fejét.

– Hát, most próbálkoztam utoljára. Többször nem fogok.

Már távolodik, amikor utánakiáltok:

– A lány meg hazudik!

Megtorpan, hátrafordul.

– A bejegyzés szerzője. Hazugságokat hordott össze.

Várom, de Ira nem szól semmit, nem is mozdul. Újabb fényszóró közelít, és suhan tovább.

– Hiszel nekem? – kérdezem.

Ira a fejét rázza, de nem dühből teszi. Szán engem, ami rosszabb, mint ha aggodalmaskodna, rosszabb bármi másnál.

– Milyen áron, Vanessa? – kérdezi.

Tovaindul a Congress Streeten a hegy felé, aztán a válla fölött még hátraveti:

– Ami pedig az új lakást illeti. Azért telik rá, mert együtt vagyok valakivel, és összeköltöztünk.

Hátrafelé lépkedve lesi a reakciomat, de én pókerarcot vágok. Nyelem a könnyeimet, és hevesen pislogok, amíg el nem homályosodik az alakja a szemem előtt, és köddé nem válik.

Déltájban még alszom, amikor meghallom Strane csengőhangját, amelyet hozzárendeltem a nevéhez a telefonomban. Az ékszerdoboz-csilingelést idéző melódia befurakszik az álmomba, és oly gyengéden ébreszt, hogy még akkor is félig alszom, amikor fölveszem.

– Ma van az értekezlet – mondja. – Ma fognak dönten rólam.

Kipislogom az álmot a szememből; homályos tudatom még nem fogta fel egészen, hogy pontosan kikről beszél.

– Az iskola?

– Tudom, mi következik most. Harminc éve tanítok náluk, és úgy fognak kihajítani, mint a szemetet. Csak lennének már túl rajta.

– Szörnyetegek.

– Ne túlozzunk. Nekik is meg van kötve a kezük – feleli. – Egyetlen szörnyeteg van itt, a sztori, amivel hogyishívják kisasszony előállt. Sikerült

olyan vádat koholnia ellenem, ami kellőképpen homályos ahhoz, hogy rémisztő legyen. Mint egy istenverte horrorfilmben.

– Nekem inkább Kafka jut eszembe.

Hallom, ahogy mosolyog.

– Igazad lehet.

– Akkor ma nem tanítasz?

– Nem, a döntéshozatalig eltiltottak. Mint valami bűnözőt. – Hosszan kifújja a levegőt. – Nézd, én most Portlandben vagyok, és arra gondoltam, esetleg találkozhatnánk.

– Itt vagy? – Kikecmergek az ágyból, és a fürdőszobába megyek. Görcsbe rándul a gyomrom a tükörképemtől, finom barázdák sorjáznak a szám körül meg a szemem alatt, abban a minutában megjelentek, hogy betöltöttem a harmincat.

– Ugyanott laksz? – kérdezi.

– Nem. Már öt éve elköltöztem.

Rövid csönd áll be.

– Mondod a címet?

A mosogatóban tornyosuló, ételmaradéktól kérges edényhegyre, a csurig telt szemetesre, az engem körülvevő mocsokra gondolok. Elképzelem, hogy belép a hálószobámba, és meglátja a szennyesruhahalmokat, a matrac mellett sorakozó üres üvegeket, a kuplerájt, amiben élek.

Ki kell másznod ebből, mondaná. Harminckét éves vagy, Vanessa.

– Mit szólnál inkább egy kávézóhoz? – kérdezem.

Egy sarokasztalnál ül, és először alig ismerek rá, egy kávésbögréjét dajkáló, tagbaszakadt öregember, aztán ahogy a kasszához álló soron átvágva, a székek között manőverezve megindulok felé, meglát, és feláll. Ekkor már összetéveszthetetlen: egy kétméteres óriás, erős és biztonságérzetet ébresztő, és olyannyira ismerős, hogy a testem át is veszi az irányítást, a nyaka köré fonom a karomat, és a kabátját markolászom, hogy minél közelebb érezzem magamhoz. Ugyanolyan érzés hozzábújni, mint amilyen tizenöt éves koromban volt – ugyanaz a kávé- és krétaaporillat lengi körbe, a fejem búbja alig a válláig ér.

Könnyes a szeme, amikor elenged. Zavartan feltolja szemüvegét a homlokára, megtörli az arcát.

– Sajnálom – mondja. – Tudom, hogy a legkevésbé sincs hangulatod egy pityergő vénemberhez. De látni téged... – Elhallgat, és csak néz rám.

– Semmi gond – szólok meg. – Igazán. – Az én szemem is könnybe lábad.

Egymással szemben foglalunk helyet, mint két átlagember, akik hosszabb kihagyás után veszik fel újra a kapcsolatot. Riasztóan idősnek néz ki, teljesen megöszült, de nemcsak a haján, hanem a bőrén és a szemén is meglátszik a kor. Eltűnt a szakálla, most látom először nélküle, és olyan toka került elő alóla, amire nem bírok hányinger nélkül ránézni. Medúzaként csüng az álla alatt, az arc egészét eltorzítva. Döbbenetes a változás. Öt év telt el az utolsó találkozásunk óta, az éppen elég idő ahhoz, hogy a kor szétroncsoljon egy arcot, én mégis úgy képzelem, hogy Taylor posztja indította el a folyamatot, mint amikor az ember egyik napról a másikra beleöszül a szenvedésbe. Vértagyasztó gondolatom támad: meglehet, hogy tönkremegy bele. Ez akár meg is ölheti.

Megrázom a fejemet, hogy elűzzem a gondolatot, és nem is neki, hanem inkább csak magamnak mondom:

– Még minden rendbe jöhet.

– Rendbe jöhetne. De nem fog.

– Még ha kirúgnak is, olyan rossz lenne? Mintha nyugdíjba mennél. Eladhatnád a házat, és magad mögött hagyhatnád Norumbegát. Nem akarnál visszaköltözni Montanába?

– Nem – feleli. – Már itt van az életem.

– Utazhatnál, eltölthetnél valahol egy tisztességes vakációt.

– Vakáció. Na, hagyjuk ezt. Akárhogy alakulnak is a dolgok, már folt esett a jó híremen.

– Majd elfelejtik.

– Nem fogják. – Csak a villogó tekintete akadályoz meg abban, hogy rávilágítsak, tudom, miről beszélek, hiszen annak idején engem is kipenderítettek onnan.

– Vanessa... – dől előre az asztalon. – Azt mondtad, néhány héttel ezelőtt írt neked a lány. Biztos vagy benne, hogy nem válaszoltál neki?

Vetek rá egy hosszú pillantást.

– Igen, biztos.

– Azt sem tudom, hogy jársz-e még ahhoz a pszichiáterhez. – Száját beharapva nyitva hagyja a kérdést.

Szeretném kiigazítani, hogy terapeuta, és nem pszichiáter, de úgysem ez a lényeg.

– Ő semmit sem tud. Nem beszélek neki rólad.

– Rendben. Akkor jól van. Na mármost, ami azt a régi blogodat illeti, próbáltam rákeresni...

– Már nem létezik. Évekkel ezelőtt leszedtem. Mik ezek a keresztkérdések?

– A szóban forgó lányon kívül más nem lépett kapcsolatba veled?

– Kicsoda? Az iskola?

– Nem tudom. Csak szeretnék megbizonyosodni...

– Úgy véled, hogy esetleg engem is be akarnak majd vonni?

– Gőzöm sincs. Nekem semmit se mondanak.

– De gondolod, hogy...

– Vanessa. – Befogom a számat. Leszegi a fejét, mély lélegzetet vesz, és lassan így folytatja: – Nem tudom, mit terveznek. Én csak a kóbor tüzeket próbálom eloltani. És biztos akarok lenni benne, hogy a magad részéről... – Keresi a megfelelő szót. – Sziklaszilárd vagy.

– Sziklaszilárd – visszhangzom.

Tekintetét rám szegezve bólint, és kimondatlanul lebeg a levegőben a kérdés: elég erős vagyok-e ahhoz, hogy kibírjam, ami jön, bármi legyen is az.

– Bízhatok bennem – mondom neki.

Elmosolyodik, és a hála meglágyítja a vonásait. Most megkönnyebbült, a válla is elernyed, tekintete körbevándorol a kávézóban.

– Na és, mi újság? – kérdezi. – Hogy van anyád?

Vállat vonok; mindig is árulásnak éreztem volna anyámról beszélni neki.

– Együtt vagy még azzal a sráccal? – Irára gondol. Megrázom a fejem, mire különösebb meglepődés nélkül bólint, és megveregeti a kezemet. – Úgysem illett hozzád.

Némán ücsörgünk, miközben körülöttünk edények csörömpölnek, sziszeg és zúg a kávégép, és a szívem a torkomban dobog. Hosszú évek óta ábrándozom róla, hogy újra a szemébe nézhetek, de most, hogy megtörténik, olyan érzésem van, mintha kiléptem volna önmagamból, és egy másik asztalnál ülve figyelném őt a helyiség túlvégéből. Valahogy nem helyes, hogy képesek vagyunk normális emberek módjára beszélgetni

egymással, vagy hogy képes rám nézni anélkül, hogy térdre borulna előttem.

– Nem vagy éhes? – kérdezi. – Haraphatnánk valamit.

Tétovázva pillantok a telefonomra, hogy ellenőrizsem a pontos időt, és akkor feltűnik neki a fekete kosztümöm a névtáblával.

– Látom, munkából jössz. Gondolom, még a hotelben vagy.

– Odaszólhatok nekik.

– Nem szükséges. – Hátradől a székén, egy pillanat alatt elszállt a kedve. Tudom, mi a baj; rá kellett volna ugranom a javaslatára, egyből igent kellett volna mondani. Hiba volt tétováznom, márpedig nála egyetlen hibával mindent el lehet rontani.

– Meglátom, hátha korán el tudok szabadulni – vetem fel. – Együtt vacsorázhatnánk.

– Nem érdekes – legyint rá.

– Aludj nálam. – Erre megtorpan, és az arcomat tanulmányozva mereng az ötleten. Azon tűnődöm, vajon a tizenöt éves kori énemre gondol-e most, vagy a legutóbbi alkalomra, amikor próbálkoztunk, öt évvel ezelőtt, nála, az ő flanellepedős ágyában. Megpróbáltuk újrateremteni az első alkalmat, én vékony pizsamát viseltem, csináltunk hangulatvilágítást. Nem jött össze. Nem izgult fel, túl öreg voltam neki. Utána behúzódtam a fürdőszobába sírni, megeresztettem a csapokat, és a számra szorítottam a kezem. Mire előkerültem, ő már felöltözve üldögélt a nappaliban. Azóta sem beszéltünk erről, és inkább maradtunk a telefontól.

– Nem – mondja lágy hangon. – Nem, ideje hazamennem.

– Rendben. – Olyan hirtelen pattanok fel, hogy megcsikordul a székem a padlón, mint amikor körmök karistolnak az iskolai táblán. Az én körmeim az ő tábláján.

Nézi, ahogy belebújok a kabátomba, és a vállamra veszem a retikülömet.

– Mióta is dolgozol azon a helyen?

Felhúzom a vállam, az agyam megrekedt egy emlékképnél: ahogy a számba dugja az ujjait, és megérezem a nyelvemen a kréta ízét.

– Nem is tudom – felelem erőtlenül. – Egy ideje.

– Túl régóta – mondja. – Szeretned kellene, amit csinálsz. Ne érd be kevesebbrel.

– Jól megvagyok. Ez is egy munka.

– De te többre voltál hivatva. Olyan okos voltál. Olyan tehetséges. Azt hittem, már húszévesen leteszél majd egy regényt az asztalra, és meghódítod a világot. Írogatsz még?

Megrázom a fejem.

– Istenem, micsoda veszteség. Bárcsak ne hagytad volna abba!

Összeszorítom a számát.

– Sajnálom, hogy csalódást okoztam.

– Ugyan, ne gyere nekem ezzel. – Feláll, a két keze közé fogja az arcomat, és dűnnyögő hangon próbál nyugtatgatni. – Hamarosan újra együtt leszünk. Ígérem neked.

Zárt szájjal váltunk búcsúpuszit, miközben a pultnál a barista tovább számolja a borraivalót, és az ablaknál ülő öregember is folytatja a keresztretjvényfejtést. Egy tőle kapott búcsúcsók valaha szélesebben terjedő pletykákra adott alapot. Ma már fel sem tűnik a világnak, ha egymáshoz érünk. Tudom, hogy ettől szabadnak kellene éreznem magam, de én csak a veszteséget érzem.

Munka után odahaza fekszem az ágyamban a mobilommal, és Taylor Birch üzenetét olvasgatom, amelyet a Strane elleni vád nyilvánosságra hozatala előtt küldött nekem. **Szia, Vanessa. Személyesen ugyan nem ismerjük egymást, de te meg én abban a furcsa helyzetben vagyunk, hogy mindketten átéltünk valamit, ami nekem traumatikus volt, ahogy nyilván számodra is.** Kilépek az üzenetek közül, és fölmegek Taylor Facebook-oldalára, de nincs új bejegyzés, így a régi tartalmat görgetem végig: fotók róla egy San Franciscó-i nyaraláson, további fotók, ahogy burritót eszik vagy a Golden Gate híd előtt szelfizik, otthoni közegben készült képek, gyúrtbársony kanapé, szikrázóan fényes fapadló, zöld levelű szobanövények. Még tovább görgetek visszafelé, Taylor rózsaszín kötött sapkában a Nők Felvonulásán, egy akkora fánkot majszol, mint a feje, és barátokkal pózol egy belvárosi kocsmában, a kép fölött *Osztálytali* felirat.

Átmegyek a saját profilomra, és próbálom az ő szemével látni magam. Tudom, hogy rám szokott keresni; egy évvel ezelőtt egyszer kedvelte egy fotómat, véletlenül kétszer koppintott rá, amit rögtön vissza is vont, de nálam így is megjelent az értesítés. Készítettem egy képernyőfotót, és elküldtem Strane-nek azzal a szöveggel, *Szerintem még nincs túl rajta*, ő azonban nem válaszolt, nem érintették a közösségi média apró-cseprő

történései, az a fajta önelégült diadalérzés, amikor egy kukkoló lebukik. Vagy talán nem is értette, mire célzok. Néha hajlamos vagyok megfélekezni a koráról; azelőtt azt hittem, csökkenni fog a kettőnk közti távolság, ahogy én is idősödöm közben, de fikarcnyit sem csökkent.

Órákat töltök a mobilomba mélyedve, belépek a régi fényképmegosztó fiókjaimba, és visszamegyek az időben, 2017-ről 2010-re, onnan tovább 2007-re, majd 2002-re – abban az évben vásároltam az első digitális fényképezőgépet, tizenhét éves voltam. A lélegzetem is eláll, amikor végre betölt a fényképsorozat, amelyet kerestem: magamat látom copfosan, nyári ruhában és térdzokniban, ahogy egy nyírfaliget előtt állok. Az egyik fotón éppen felhúzom a szoknyámat, és a fehér combomat mutogatom. Egy másikon elfordulok a kamerától, és a vállam fölött pillantok hátra. Noha gyenge minőségűek a képek, mégis bájosak, a nyírek monokróm háttérként szolgálnak ruhám rózsaszínjének és kékjének, meg a bronzvörös hajamnak.

Megnyitom az üzenőablakot, új üzenetben kimásolom és beillesztem Strane-nek a fényképeket. **Nem tudom, ezeket mutattam-e már neked. Azt hiszem, 17 éves vagyok rajtuk.**

Tisztában vagyok vele, hogy valószínűleg órákkal korábban lefeküdt már, de azért rányomok a küldésre. Hajnalhasadásig fenn maradok, nézegetem a tinédzserkori képeimet. Időnként rápillantok az üzenőablakra, hogy látta-e már Strane, amit küldtem. Megvan rá az esély, hogy az éjszaka közepén felriad, és félig még alva ránéz a telefonjára, hogy kamaszkori önmagammal, egy digitális szellemmel találja magát szembe. Nem felejtheti el azt a lányt.

Néha úgy érzem, a közeledési kísérleteim kimerülnek abban, hogy kísérteni próbálom őt, igyekszem visszarángatni az időben, hogy újra elmondassam vele, hogy is volt. Hadd értsem meg egyszer s mindenkorra. Mert én ezen a ponton megragadtam, és képtelen vagyok továbblépni.

2000

Havi egy péntek este táncmulatság van az ebédlőben. A leszedett asztalokkal és a tompított világítással gyakorlatilag bármelyik középiskolában lehetnénk. Van bérlemezlovas, csapatnyian ropják a tánctér közepén, míg a félénkebbje a terem szélén toporog nemek szerinti eloszlásban. Van néhány tanár is. Felügyelői szerepkörben cirkálnak a teremben, tartják a távolságot, és inkább egymással vannak elfoglalva, mint velünk.

Ma van a halloweenbuli, így mindenki jelmezt visel, és két hatalmas vödörnyi cukorka áll a kétszárnyas ajtó mellett. A jelmezek többsége fantáziátlan – sok a farmernadrágos, fehér pólós James Dean meg a rakott miniszoknyás, lófarkas Britney Spears –, de néhányan azért kitettek magukért a belvárosban beszerzett kosztümjükkal. Az egyik lány zöldeskék pikkelyekkel borított, tüskés szárnyú sárkányként vonul végig a termen, sarkában a fiújával, egy tömény festékszagot árasztó kartonpapír páncélos lovaggal. Egy öltönyös fiú műszivarral hadonászik a lányok felé gumiból készült Bill Clinton-álarc mögül hahotázva. Jőmagam vérszegény macska vagyok fekete ruhában és harisnyában, rajzolt bajusszal és kartonfülekkel, amit tíz perc alatt dobtam össze. Csakis Mr. Strane miatt vagyok itt. Őt is beosztották felügyelőnek.

Általában nem járok a sulibulikba. Roppant kínosnak érzem a csapnivaló zenét, a lemezlovast a kecskeszakállával meg a zselézett hajával, a többi fiataalt, akik próbálnak úgy tenni, mintha nem az összebújt párocskákat stírólnék. Ezt is csak azért szenvedem végig, mert eltelt egy teljes hét. Mr. Strane pontosan egy hete érintett meg, akkor tette a lábamra a kezét, akkor mondta, hogy hasonlítunk egymásra, mert mindketten a sötét dolgokhoz vonzódunk. Azóta? Semmi. Ha megszólaltam órán, a tekintete az asztalra siklott, mintha rám se bírna nézni. Kreatívírás-szakkörön összeszedte a cókémóját, és magunkra hagyott bennünket Jesse-vel (tandestületi értekezletre hivatkozott, de ha valóban értekezlet volt, minek vitte magával a kabátját meg az aktatáskáját?), és később, amikor fel

akartam keresni a fogadóóráján, zárva találtam az ajtaját, és sötét volt a terem a tejüveg mögött.

Így hát most türelmetlen, már-már kétségbeesett vagyok. Azt akarom, hogy történjen valami, és ennek nagyobb az esélye egy effajta rendezvényen, amikor a terem félhomályában időlegesen elkenődnek a határok diákok és tanárok között. Nem érdekel, hogy mi lesz az, ami történik – egy újabb érintés vagy egy bók. Nem számít, amíg egyértelműen kiderül belőle, hogy mit akar tőlem, hogy mi ez az egész egyáltalán.

Apró harapásokkal nyámmogok egy vicces formájú csokiszeleten, nézem, ahogy a lassúzó párok vízbe vetett üvegek módjára körbebillegik a táncteret. Egyszer Jenny vág keresztül a termen egy kimonóra hajazó szaténruhában, evőpálcikákkal a kontyba fogott hajában. Egy pillanatig úgy tűnik, hogy egyenesen felém tart, ettől megtorpanok, miközben olvadozik a számban a csokoládé, de aztán Tom bukkan fel a háta mögül hétköznapi viseletben, vagyis farmerban és egy Beck-pólóban, véletlenül sem jelmezben. Megérinti Jenny vállát, aki erre elrántja magát. Túl hangos a zene, nem tudom kihallgatni őket, így is világos azonban, hogy veszekednek. Jennynek remeg az álla, összeszorítja a szemét. Amikor Tom az ujjaival óvatosan megérinti a karját, Jenny olyan erővel löki el, hogy Tom hátratántodorik. Először látom őket marakodni.

A jelenet hatása alatt kis híján elkerüli a figyelmemet, hogy Mr. Strane éppen kisurran a szárnyas ajtón. Majdnem meglógott előlem.

Kilépek a koromsötét éjszakába, még a hold sem világít, és meg lehet fagyni. Ahogy kattan mögöttem a kilincs nyelve, a zenéből csak a basszus dübögése marad némi távolba vesző énekzajjal kísérve. Szétnézek magam körül; lúdbőrzik a karom, ahogy őt keresem a tekintetemmel, de csupán a fák árnyékát és az üres gyepet látom. Már éppen feladnám és visszaindulnék, amikor egy alak lép ki egy lucfenyő árnyékából: Mr. Strane az pehelymellényben, flanelingben és farmernadrágban, meggyújtatlan cigarettával az ujjai között.

Nem mozdulok, mert nem tudom, hogyan viselkedjek. Láthatóan kínosan érinti, hogy megláttam nála a cigarettát, és ez mindjárt beindítja a fantáziámat; elképzelem, hogy suttyomban dohányzik, ahogy azt apám teszi esténként a tóparton; elképzelem, hogy le akar szokni, és szégyellni való gyengeségként éli meg, hogy képtelen rá.

De még ha szégyelli is magát, okoskodom magamban, elrejtőzve maradhatott volna. Megvárhatta volna, míg bemegyek.

Két ujja között görgeti a cigarettát.

– Most lebuktam.

– Azt hittem, elmegy – felelem. – Csak el akartam köszönni.

Öngyújtót vesz elő a zsebéből, és párszor megforgatja a tenyerében. A tekintetét végig rám szegezi. Egyszeriben világosan látom, hogy most mindjárt történni fog valami, és ahogy elhatalmasodik rajtam a bizonyosság, lassabban kezd verni a szívem, a vállam elernyed.

Ő rágyújt, és jelez nekem, hogy kövessem a fa alá. Igazi óriásfa, alighanem a legnagyobb a kampuszon, a legalsó ága is magasan a fejünk fölött van. Eleinte olyan nagy a sötétség, hogy csak a cigaretta parazsát látom, ahogy a szájához emelkedik. Aztán, amikor hozzászokik a szemem a sötétséghez, már látom őt, akárcsak a fejünk fölötti ágakat és a talpunk alatt elterülő, narancsszínben játszó tűlevélszőnyeget is.

– Ne cigizz – mondja Mr. Strane. – Gusztustalan szokás. – Azzal rám fújja a füstöt. Úgy másfél méter választ el minket egymástól, és már ez is olyan veszedelmes közelségnek tűnik, furcsa belegondolni, hogy voltunk már nemegyszer jóval közelebb is.

– Azért biztos jó érzés – mondom. – Különben miért csinálnák?

Nevetve szív még egy slukkot.

– Igazad lehet. – Csak ekkor néz végig rajtam, és veszi észre a jelmezeimet. – Nézzenek oda. Egy cicus.

Nevetnem kell, ahogy kiejti a szót, még ha nincs is benne semmi erotikus. De nem nevet velem. Csak bámul rám meredten, miközben lassan végigég a kezében a cigaretta.

– Tudod, mihez lenne most kedvem? – kérdezi. Összemosódnak a szavai, és dülöngél is, ahogy felém bök a cigarettával. – Bedugni téged egy pihe-puha ágyba, és adni neked egy jóéjt-puszt.

Egyből leblokkol az agyam, használhatatlanná válok. Jó néhány pillanatig időzöm ebben a statikus ürességben. Azután egy sem nevetésre, sem sírásra nem hasonlító, éles nyikkanást hallatva visszazuhanok a létbe.

Ajtónyitódás hallatszik az ebédlő felől, és kiárad a bulizene. Női hang igyekszik túlkiabálni a ricsajt: – Jake?

Egy feszült pillanattal később Mr. Strane megfordul, és cigarettáját a földre dobva elsiet a hang irányába. Nézem a lehullott tűlevelek közül előkígyózó füstöt, miközben ő már az ajtónál van, ahol Ms. Thompson vár rá.

– Csak szívtam egy kis friss levegőt – mondja a nőnek, és együtt visszatérnek az épületbe. Engem eltakar a fa, épp ahogy őt, amikor kijöttem hozzá. Ms. Thompson nem láthatott meg.

Nézem a füstölgő cigarettát, felmerül bennem, hogy fölkapom és a számba veszem, de helyette inkább eltaposom. Visszamegyek a buliba, ahol Deanna Perkins és Lucy Summers egy kulacsból iszogatva kritizálja a többiek jelmezét. Strane karnyújtásnyi távolságra álldogál Ms. Thompson mellett, és le nem veszi róla a szemét. Jenny és Tom egymáshoz simulva ácsorog a táncter szélén, újra szent köztük a béke. Jenny átfogja Tom vállát, és belefúrja az arcát a nyakába. Ez annyira intim és felnőtt mozdulat, hogy ösztönösen elfordítom róluk a tekintetemet.

Akármi van is abban a kulacsban, lötyögő hangokat kelt, ahogy Deanna és Lucy egymásnak adogatja. Most éppen Deanna húzza meg, és észreveszi, hogy bámulom.

– Mi van?

– Én is kérek.

Lucy a kulacsért nyúl.

– Bocs, de véges a készlet.

– Beárullak benneteket, ha nem adtok.

– Kussolj már.

Deanna legyint egyet.

– Igyon csak.

Lucy sóhajtozva adja át nekem a kulacsot.

– De csak a nyelvedet dugod bele.

Az alkohol sokkal erősebben marta a torkomat, mint ahogy vártam, és micsoda blama!, még meg is köhögtet. Deanna és Lucy nem is próbálja leplezni a nevetést. Hozzájuk vágom a kulacsot, és kiviharzom az ebédlőből, arra vágyom, hogy Mr. Strane észrevegyen, hogy értse már meg, miért vagyok dühös, és mit akarok. Odakint várom, hogy kijöjjön utánam, de persze nem teszi meg nekem.

A Gould csendes és üres. Az összes ajtó zárva, mindenki a buliban van.

Ms. Thompson folyosó végi lakószobájának ajtajára vándorol a tekintetem. Ha nem hívta volna be Mr. Strane-t, akkor biztosan történt volna valami. Azt mondta, csókot akar nekem adni, és talán meg is tette volna. Talpig jelmezben Ms. Thompson ajtajához sétálok. Mr. Strane talán éppen ebben a pillanatban is őt szórakoztatja. Aztán az este végén minden

bizonytal felmennek a tanár úrhoz, és szeretkezni fognak. A tanár úr talán rólam is beszámol majd neki, arról, hogy utánamentem, és ő pusztán kedvességből azt mondta, amit mondott. *Beléd van habarodva*, mondja majd erre Ms. Thompson incselkedve. A fejemben már össze is állt a sztori.

Megragadom a filcet, amivel a mágnes táblájára szokott írni. Most is ott sorjáznak rajta a múlt heti programok: egy koleszgyűlés időpontja, meghívás spagettivacsorára a tanárnő szobájába. Egyetlen simítással letörlöm a felírásokat, és az egész táblát betöltő, nyomtatott nagybetűkkel kiírom rá, hogy: KURVA.

Még aznap este, a táncmulatság után lehullik az első hó, és többcentis dunnát borít a kampuszra. Szombat reggel Ms. Thompson berendeli az egész bandát a közösségi helyiségbe, hogy kiderítse, melyikünk írta ki az ajtajára, hogy *kurva*.

– Nem vagyok dühös – siet megnyugtatóni minket. – Csak nem tudom mire vélni a dolgot.

A szívem a fülemben dobol, ölemben összefont kézzel ülök, és mindent elkövetek, hogy ne vörösödjek el.

Néhány percnyi néma ücsörgés után Ms. Thompson feladja.

– Akár fátlyat is boríthatunk rá. De ne forduljon elő még egyszer, rendben?

Bólogatással ösztökél bennünket helyeslésre. Amikor felfelé menet a vállam fölött hátrapillantok, látom, ahogy az üres szoba közepén áll, és két kézzel dörzsöli az arcát.

Vasárnap délután odalépek az ajtajához, a tekintetem rögtön az írotáblára ugrik, amelyen halványan még mindig látszik a *kurva*. Büntudat hasít belém – nem olyan mértékű, hogy színt akarnék vallani, de egy barátságos gesztushoz éppen elegendő. Ms. Thompson melegítőalsóban és az iskola címerével ellátott kapucnis pulóverben nyit ajtót, összefogta a haját, nincs rajta smink, és kivakart pattanások pöttyözik a képét. Vajon Mr. Strane látta már így?

– Mi a helyzet? – kérdezi.

– Elvihetem Myát sétálni?

– Az pompás lenne. – Átkiabál a válla fölött, de a husky a *séta* szótól tűzbe jöve már száguld is felém, hegyes fülekkel, óriásira nyílt kék szemmel.

Amíg ráadom a kutyára a hámot, és csatlakoztatom a pórázt, Ms. Thompson felhívja a figyelmemet, hogy hamarosan besötétedik.

– Nem megyünk messzire – felelem.

– És ne engedd szabadjára.

– Tudom, tudom. – Amikor legutóbb sétálni vittem Myát, megengedtem neki, hogy póráz nélkül szaladgáljon, és első dolga volt, hogy benyargalt a humán tárgyak épülete mögötti kertbe, és meghempergett a műtrágyában.

Mára virradóan tíz fok fölé kúszott a hőmérséklet, nyoma sincs már a hónapnak, szivacsos és síkos a föld. A sportpályák mentén húzódó ösvényt választjuk, hosszúra engedem a pórázt, hogy Mya kedvére szimatolhasson és ugrabugrálhasson. Imádom őt, a leggyönyörűségesebb kutya, akit életemben láttam, olyan dús a szőre, hogy két ujjpercnyi mélyen eltűnik benne a kezem, amikor a hátát vakargatom. Leginkább mégis a nehéz természete miatt kedvelem. Akaratos fajta. Ha nincs kedve megcsinálni valamit, zsémbesen morogva visszapofázik. Ms. Thompson szerint kivételes adottságom lehet a kutyákhoz, mert Mya nemigen szeret senkit rajtam kívül. Pedig a kutyákat könnyű lekenyerezni, sokkal könnyebb, mint az embereket. Ha azt akarjuk, hogy egy kutya szeressen, elég néhány jutalomfalatot a zsebünkben tartanunk, és időnként megvakargatnunk őket a fülük mögött vagy a farkuk tövében. Ha egyedül akarnak maradni, sosem trükköznek; tudatják.

A foci pályánál három kisebb gyalogútra válik szét az ösvény. Az egyik visszavisz a kampuszra, a második az erdőbe, a harmadik a városközpont felé vezet. Noha megígértem Ms. Thompsonnak, hogy nem távolodunk el nagyon, mégis a harmadik ösvény mellett döntök.

Ünnepi díszbe öltöztek a belvárosi kirakatok, a pékségen már a karácsonyi égősor is kint van. Miközben Mya maga után vonszol, az összes kirakatüvegnél vetek egy pillantást a tükörképemre, egy-egy villanásnyi ideig láthatom az arcom körül legyezőszerűen szétterülő hajamat, feltehetően szép látványt nyújtok, de persze az is éppúgy elképzelhető, hogy ronda vagyok. A közkönyvtárhoz érve lefékezek. Mya a szeme fehérjét villogtatva türelmetlenül pillog hátra rám, míg én a túloldali épületet bámulom. Az ő háza – annak kell lennie. Kisebb, mint amilyennek elképzeltem, szürke cédrusfa zsindely fedi, a kapuja sötétkék. Mya mellém oldalazik, és nekinyomja a fejét a lábamnak. *Menjünk már.*

Természetesen ez az egyetlen oka annak, hogy erre jöttem, eleve ezért akartam sétálni, ezért kértem el Ms. Thompsontól a kutyát. Elképzeltem, hogy éppen akkor haladok majd el a háza előtt, amikor ő is odakint van. Meglát engem, és odahív magához, megkérdezi, mit keres nálam Ms. Thompson kutyája. Váltunk pár szót az előkertben álldogálva, aztán behív a házba. Ennél a pontnál semmivé lesz az ábrándkép, mert ami ezután következik, attól függ, hogy mit akar tőlem, és arról egyelőre fogalmam sincs.

De nincs a ház előtt, és minden jel szerint odabent sincs. Sötétek az ablakok, nem parkol kocsí a felhajtón. Valahol másutt van tehát, éli az életét, amelyről örjítően keveset tudok.

Felviszem Myát a könyvtár lépcsőjének tetejére. Ott takarásban vagyunk, mégis jól rálátunk az utcára. Az ebédlő salátabárjából elcsent bacondarabkákat adogatok a szájába, amíg csak narancssárga nem lesz a nap, és lassacskán alászáll. Mr. Strane talán be sem engedne a házba a kutya miatt. Kiment a fejemből, hogy nincs oda a kutyáért. De akkor is úgy kell tennie, mintha kedvelné Myát, ha egyszer Ms. Thompsonnal kerülgetik egymást, másképp hogyan számolna el Ms. Thompson a lelkiismeretével? Árulás lenne olyasvalakivel randevúztatni, aki rühelli az ember kutyáját.

Csaknem teljesen sötét van már, amikor egy kék dobozautó fordul rá a kocsifelhajtóra. Leáll a motor, kinyílik a kormányoldali ajtó, és kiszáll Mr. Strane farmernadrágban és ugyanabban a flanelingben, amelyik a pénteki halloweenbuliban volt rajta. Lélegzet-visszafojtva figyelem, ahogy bevásárlószatyrokat emel ki a kocsí hátuljából, és felmegy a ház lépcsőjén. Aztán a kulcsaival kezd babrálni, közben Mya ingerülten szűkülve követeli az újabb falatokat. Adok neki egy egész marokkal, Mya fűrge nyelvcsapásokkal habzsolja a kezemből, én meg közben a szemközti házat figyelem, ahol éppen felgyulladnak a fények.

A hétfői óra után nem kapkodok az elindulással. Amikor már mindenki más elment, a vállamra lendítem a hátizsákomat, és közömbös hangon megszólalok:

- Ugye a közkönyvtárral szemben lakik?
- Mr. Strane meglepetten kapja fel a fejét.
- Honnét tudod?
- Egyszer említette.

Fürkészőn néz, és ez minél tovább tart, annál nehezebb megőriznem a szenvtelenségemet. Összeszorított szájjal igyekszem uralkodni a vonásaimon.

– Nem emlékszem – mondja.

– Pedig így volt. Különben honnan tudnám? – Éles és szigorú a hangom, és ez szemlátomást meghökkenti kissé. Jobbára mégis inkább derűsnek látszik, mintha aranyosnak találná a mérgelődésemet. – Lehet, hogy nemrég arra jártam – teszem hozzá. – Tudja, terepszemlét tartani.

– Értem.

– Most haragszik?

– Cseppet sem. Hízeltgőnek találom.

– Láttam, ahogy kiveszi a kocsijából a szatyrokat.

– Csakugyan? Mikor?

– Tegnap.

– Leskelődtél utánam.

Bólintok.

– Igazán odajöhettél volna köszönni.

Összehúszom a szememet. Erre nem számítottam.

– És ha meglátott volna valaki?

Félrebiccentett fejjel mosolyog rám.

– Miért baj az, ha meglátják, hogy köszönsz nekem?

Megfeszül az állkapcsom, az orromon keresztül, fújtatva veszek levegőt. Megjátszottnak érzem a naivitását, és ez olyan, mintha csak szórakozna velem.

Még mindig mosolyogva hátradől a székében, és ez a mozdulata – ahogy hátradől, keresztbe fonja a karját, és úgy méreget, mint valami bazári majmot – éktelen haragra gerjeszt, olyannyira, hogy ökölbe kell szorítanom a kezemet, nehogy ordítani kezdjek, és ne kapjam fel dühömben az íróasztaláról a harvardos bögréjét, hogy a képébe vágjam.

Sarkon fordulok, és kicsörtetek a teremből. Egészen a Gould épületéig nem csitul a dühöm, ám ahogy a szobámba érek, máris elszáll, és nem marad utána más, csak az értetlenség tompa kínja, amely már hetek óta gyötör. Azt mondta, hogy csókot akar nekem adni. *Meg is érintett.* Minden interakciónkat belengi a veszély érzete, nem szép tőle, hogy úgy tesz, mintha nem így lenne.

Kettes fölé lesz a félévi geometriaosztályzatom. Valamennyi tekintet rám szegeződik, amikor Mrs. Antonova bejelenti ezt a havi összejeövetelünkön az olasz étteremben. Először fel sem fogom, hogy hozzám beszél; máshol járnak a gondolataim, miközben módszeresen cafatokra tépkedek egy kenyérdarabkát, majd a cafatokat galacsinná gyúrom.

– *Vanessa* – kopogtatja meg a tanárnő az asztalt. – Kettes fölé.

Fölnézek, látom, hogy bámulnak, és Mrs. Antonova egy papírt tart a kezében, rajta az értékelésemmel.

– Legalább ennél már csak jobb lehetek – mondom neki.

Mrs. Antonova dühösen néz rám a szemüvege fölött.

– Ronthatsz is – közli. – Meg is lehet ám bukni.

– Nem fogok megbukni.

– Korrepetitorra lesz szükséged. Majd szerzünk neked egyet.

Az asztalra szegezem barátságtalan tekintetemet, miközben ő már a következő diákkal foglalkozik. Összerándul a gyomrom a korrepetálás gondolatára, mert az időpontja ütközik a fogadóórákkal, vagyis kevesebb időt tudnék Mr. Strane-nel tölteni. Kylie Guinn együttérző mosolyt küld felém, miután hasonló híreket kapott a spanyolosztályzatáról, lecsúszom a széken, végül gyakorlatilag az asztalon nyugszik az állam.

Amikor visszaérek a kampuszra, a Gould közösségi helyiségében egy tűt sem lehetne leejteni, ugyanis a választási eredményeket mutatja a tévé. Én is odapréselődöm az egyik kanapéra, és nézem, ahogy a szavazás lezárultával két oszlopba rendezik az államokat. Vermontban Gore győzött, tájékoztat a hírolvasó, Kentuckyban Bush. Deanna és Lucy tapsikolni kezd, amikor egy pillanatra Ralph Nader tűnik fel a képernyőn, Bushnál mind bőszen pfujolunk. Röviddel tíz óra előtt még Gore tűnik a biztos befutónak, ám ekkor bejelentik, hogy Floridában nem tudnak eredményt hirdetni a példátlanul kicsi különbség miatt, és nekem annyira elegendő lesz az egészből, hogy megyek, és lefekszem.

Eleinte mindenki a végtelen választáson élcelődik, aztán a gőzerővel folyó floridai szavazat-újrászámolásakor már nem olyan mulatságos a dolog. Mr. Sheldon, aki rendszerint asztalra felrakott lábbal tanít, egyszerre új életre kel, bonyolult pókhálóábrákkal illusztrálja nekünk a táblán, hogy pontosan hányféleképpen mondhat csődöt a demokrácia. Külön órát szentel a szavazócédulákhoz köthető anomáliáknak, mi meg próbálunk közben nem vihogni.

Ezalatt amerikaiirodalom-órán a *Folyó szeli kettét* vesszük, és Mr. Strane a saját montanai felcseperedéséről mesél nekünk történeteket – szerepelnek bennük farmok meg hús-vér cowboyok, grizzlyk által felfalt kutyák, a napot is eltakaró hegyóriások. Megpróbálom elképzelni őt kisfiúként, de még szakáll nélkül se látom magam előtt. A *Folyó szeli ketté* után rátérünk Robert Frostra, és Mr. Strane emlékezetből elszavalja nekünk *A nem járt út* című verset. Felhívja a figyelmünket arra, hogy ez korántsem holmi lélekemelő költemény, csak általában félreértelmezik az üzenetét. Merthogy nem az árral szemben való haladást dicsőíti, hanem a döntéseink jelentéktelenségén ironizál. Ha elhisszük, hogy végtelenek a lehetőségeink az életben, azzal csak elhárítjuk magunktól a rettenetes igazságot, miszerint élni annyit tesz, mint előre felé mozogni az időben, miközben egy belső óra ketyeg bennünk az utolsó, végzetes pillanatig.

– Megszületünk, élünk, meghalunk, s hogy eközben milyen döntéseket hozunk, a mindennapos gyötrelmeink végül mit sem számítanak.

Senki sem száll vele vitába, még a bigott katolikus Hannah Levesque sem, aki pedig feltételezhetően nagyon is hisz a választásaink súlyában. De most megkukulva, enyhén elnyílt szájjal mereszti a szemét a tanár úrra.

Mr. Strane kioszt nekünk egy másik Robert Frost-verset, az a címe, hogy *A mag elültetése*, és arra kér, hogy magunkban olvassuk el, és ha megvagyunk vele, olvassuk el még egyszer.

– Azt szeretném, ha a második olvasásnál a szexre gondolnátok.

Kell egy perc, hogy leessen a tantusz, és az összeráncolt homlokok átadják a helyüket a piruló orcáknak, és amikor ez megtörténik, Mr. Strane mosolyogva szemléli tapintható zavarunkat.

Egyedül én nem jövök zavarba. Pofonként csattan az arcomon a szex szó, tűzbe jövök tőle. Lehet, hogy ez rólam szól. Lehet, hogy ez a következő lépése.

– A tanár úr szerint ez a vers a szexről szól? – kérdezi Jenny.

– Én csupán azt mondom, hogy érdemes nyitott elmével tanulmányozni – feleli Mr. Strane. – Legyünk őszinték, nem olyasmit kérek tőletek, ami ne kötné le amúgy is a gondolataitokat. És most lássatok hozzá. – Noszogatásul összeveri a tenyerét.

Második olvasásra és a szexre koncentrálna valóban észreveszek néhány dolgot, amit elsőre nem: a puha, fehér szirmok, a sima bab és a ráncos borsó, a vers végén az ívbe hajló test képe. De a mag elültetése is elég szuggesztív kifejezés.

– Mit gondoltok most a versről? – Mr. Strane a táblának vetett háttal, lábát a bokánál keresztezve áll velünk szemben. Egy szót se szólunk, de éppen a hallgatásunkkal támasztjuk alá az igazát, vagyis hogy a vers tényleg a szexről szól.

Ahogy körbejár a tekintete, úgy érzem, én vagyok az egyetlen diák, akire nem néz rá. Tom már éppen szóra nyitja a száját, ám ekkor felberreg a csengő, és Mr. Strane csalódottan ingatja a fejét.

– Egy csapat puritán vagytok – legyint elbocsátón.

Miközben kimegyünk a teremből, és megindulunk a folyosón, Tom szólal meg: – Mi a franc volt ez? –, mire Jenny bicskanyitogató fontoskodással megjegyzi: – Megveszekedett nőgyűlölő a pali. A nővérem is megmondta.

Később Jesse nem jelenik meg a kreatívírás-szakkörön, és hatalmasnak érződik a terem attól, hogy csak ketten vagyunk Mr. Strane-nel. Én a szemináriumi asztalnál ülök, ő a tanári asztalnál, s mintha egy kontinens két legtávolabbi végéből fixíroznánk egymást.

– Ma nem tudok neked feladatot adni – szólal meg. – Elég jól állunk a lappal. A korrektúrázásnak majd akkor veselkedünk neki, ha Jesse is itt lesz.

– Menjek el?

– Maradhatsz is, ha akarsz.

Naná, hogy maradni akarok. Előveszem a hátizsákomból a füzetemet, és az előző este lefirkantott versvázlathoz lapozok.

– Hogy tetszett a mai óra? – kérdezi. Az alacsonyan álló nap sugarai, az immár kopár vörös juhar ágai között áttörve, besütnek a terembe. Mr. Strane csak egy árnyék az íróasztala mögött.

Mielőtt válaszolhatnék, még hozzáteszi:

– Azért kérdezem, mert láttam, milyen képet vágál. Mint egy riadt őzgida. Sejtettem, hogy a többiek megbotránkoznak majd, te viszont megleptél.

Tehát mégis rám nézett. Megbotránkozás. Az jut eszembe, amikor Jenny nőgyűlölőnek nevezte, s hogy milyen korlátolt és ostoba megjegyzés volt ez tőle. Én nem ilyen vagyok. Soha nem is leszek ilyen.

– Én élveztem az órát. – A szememet ernyőzve próbálom kivenni a tanár úr vonásait, a gyengéd-leereszkedő mosolyt az arcán. Hetekkel ezelőtt láttam utoljára ezt a mosolyt.

– Most megnyugtattál – mondja. – Már azt hittem, hogy tévesen ítéltél meg.

Eláll a lélegzetem a gondolatra, hogy csaknem súlyos botlást követtem el. Egyetlen rossz reakció is elég lenne a részemről, hogy mindent romba döntsek.

Ekkor kihúzza az asztal alsó fiókját, és elővesz egy könyvet, ami pavlovi reflexet vált ki belőlem. Tavaly tavasszal tanultunk erről a jelenségről pszichológián.

– Azt nekem hozta?

Grimaszol, mintha nem lenne egészen biztos a dolgában.

– Ha odaadom, meg kell ígéred, hogy senkinek sem mondom el, hogy tőlem kaptad.

A nyakamat nyújtogatva próbálom elolvasni a könyv címét.

– Csak nem illegális?

Nevet – szívből jövően, mint amikor azt mondtam Sylvia Plathról, hogy köldöknézős a stílusa.

– Vanessa, mondd, hogyhogy mindenre tudod a választ, még olyan dolgokra is, amiket nem érthetsz?

A homlokomat ráncolom. Nem tetszik, hogy azt hiszi, nem értek bizonyos dolgokat.

– Mi a könyv?

Odahozza nekem, de még ekkor sem látni a borítót. Rávetem magam, amint leteszi az asztalomra. Megfordítom a papírkiadású kötetet, és két bokazoknis, sovány lábszárat pillantok meg kerek orrú, fűzős cipőben, a csontos térdek fölé érő rakott szoknyában. Keresztben a lábakon nagy, fehér betűk hirdetik: *Lolita*. Találkoztam már a kifejezéssel – egy Fiona Apple-ről szóló cikkben, ha jól emlékszem, amely a „lolitai” jelzővel illette az énekesnőt, s ez azt jelentette, hogy szexis, és túl fiatal. Most már értem, miért nevetett Mr. Strane, amikor azt kérdeztem, hogy illegális-e a könyv.

– Nem költészet ugyan, de költői erejű próza. Ha más nem is, a nyelvezete biztosan tetszeni fog.

Érzem, hogy figyel, amikor megfordítom a kötetet, hogy átfussam a fülszövegét. Alighanem ez is egy újabb teszt.

– Érdekesnek tűnik. – Azzal belepottyantom a hátizsákomba, és visszatérek a füzetemhez. – Kösz.

– Majd mondd el, hogy tetszett.

– Rendben.

– És ha bárki meglátná nálad, nem tőlem kaptad.

A szememet forgatom.

– Tudok titkot tartani. – Ami nem feltétlenül fedi a valóságot, előtte például még sosem volt igazi titkom, de pontosan tudom, hogy mit akar hallani. Ahogy az imént ő is mondta, mindenre megvan a válaszem.

Jön a hálaadási vakáció. Öt napon át folytatom magamra a forró vizet a zuhanyból, amíg csak el nem fogy a meleg víz, nézegetem magam a szobám ajtajának belső felén lógó egész alakos tükörben, tépkedem a szemöldökömet, amíg anya el nem dugja előlem a csipeszt, és próbálom elérni, hogy engem is úgy szeressen a kutyus, ahogy aput. Naponta teszek gyalogtúrákat, narancsvörös mellényt húzva felmászom a tó fölé tornyosuló gránit sziklaszirtre. Barlangoktól lyuggatott a felszíne, hasadékaiban sólymok fészkelnek, és állatok bújnak meg.

A legnagyobb barlang egy tábori ágyat rejt. Ott van, amióta csak az eszemet tudom, egy réges-régi hegymászó hagyta hátra. Az ágy fémvázát és az elrothadt vásznat elnézve az első tanítási nap jut eszembe, amikor Mr. Strane azt mondta, hogy ismeri a Whalesback-tavat, hogy járt már itt. Elképzelem, amint rám talál, miközben egyedül mászkálok az erdőben. Szabadon azt tehetne velem, amit akar, senki sem kaphatná rajta.

Esténként a *Lolitát* olvasom az ágyban, sós kekszet majszolok közben, és egy párnával takarom el a borítót arra az esetre, ha a szüleim benyitnának a szobámba. A szél az ablakomat zörgeti, én pedig csak olvasok, és olvasok, és izzó forróság hevít belülről. Nem csupán a történet nyűgöz le, egy átlagosnak tűnő lány története, aki valójában álruhás démon, és a férfi története, aki szereti őt. Az is éppennyire lenyűgöző, hogy ő adta a kezembe a könyvet. Ezzel új kontextusba került, amit csinálunk, új fénytörésben látom, hogy mit akarhat tőlem. Milyen más következtetésre juthatnánk a kézenfekvőn kívül, hogy tudniillik ő Humbert, és én vagyok Dolores.

Hálaadás napját a nagyszüleim millinocketi házában töltjük, ahol 1975 óta változatlan állapotok uralkodnak: bolyhos szőnyegek és nap alakú órák, cigaretta és kávélikőr illata üli meg a levegőt, közben pedig sült a pulyka. A nagyapámtól egy rúd Necco Waferst meg egy ötdolláros bankót kapok; nagymama megkérdezi, hogy híztam-e. Gyökérzöldségeket eszünk bolti zsömlével, meg citromos habcsókpitét, apu lecsipkedi róla a megbarnult csücsköket, amikor senki sem figyel.

Hazafelé fagypúpokon és kátyúkon zörömbölünk át a kocsival a végtelenbe vesző, éjsötét erdővel szegélyezett úton. A rádió hetvenes-nyolcvanas évekbeli slágereket játszik, apu a „My Sharona” ritmusára dobol a kormánykeréken, mialatt anya az ablaknak döntött fejjel alszik. „*Such a dirty mind / I always get it up for the touch of the younger kind.*” Nézem apát, ahogy az ujjaival veri a taktust, és már jön is újra a refrén. Hallja egyáltalán, hogy miről szól a dal, amit ilyen lelkesen dúdol? „*A fiatal érintésre gerjedek.*” Megörülök attól, hogy észreveszem ezeket a dolgokat, amiket senki más nem vesz észre rajtam kívül.

A hálaadásnap szünidőre következő első este az egyik asztal üres végébe telepedve vacsorázom, Lucy és Deanna néhány széknyi távolságra tőlem egy népszerű felsős lányról pletykálkodik, aki a feltételezések szerint bedrogozva ment a halloweenbuliba. Aubrey Dana azt kérdezi, mit szívott.

Deanna rövid tétozás után azt válaszolja, hogy kokót.

Aubrey a fejét rázza. – Azt itt nem lehet szerezni.

Deanna nem vitatkozik; Aubrey New York-i illetőségű, és ez tekintéllyel ruházza fel.

Nekem először le sem esik, hogy kokainról beszélnek, az ilyen helyzetekben szoktam falusi tahónak érezni magam, most viszont inkább elszomorít a locsogásuk. Kit érdekel, hogy valaki bedrogozva ment el egy buliba? Nincs jobb témájuk? Lenézek a mogyoróvajas szendvicsemre, és gondolatban elhatárolódom tőlük, visszatérek a *Lolita* befejezéséhez, amelyet az imént olvastam el újra, a legutolsó jelenethez, amikor Humbert véres kábulatban, az egymásnak okozott tömérdek fájdalom dacára még mindig szereti Lolitát. Iránta táplált érzései végtelenek, és kívül esnek az irányításán. Hogy is lehetne másként, amikor az egész világ megbélyegzi miattuk? Ha képes lenne nem szeretni többé a lányt, bizony megtenné. Sokkal egyszerűbb lenne az élete, ha elfelejtené Lolitát.

A kenyérem héját csipdesve megpróbálom Mr. Strane perspektívájából szemlélni a dolgokat. Alighanem meg van ijedve – sőt retteg. Eddig be voltam gubózva a saját frusztrált türelmetlenségembe, anélkül, hogy belegondoltam volna a helyzetébe, abba, hogy milyen sokat kockáztatott, amikor megfogta a lábamat, vagy amikor bevallotta, hogy meg akar csókolni. Nem tudhatta előre, miként reagálok majd. Mi van, ha rossz néven

veszem, és beárum? Talán mindvégig ő volt kettőnk közül a bátor, én pedig az önző.

Mert hiszen ugyan mit kockáztatok én? Ha közeledni próbálok felé, és ő visszautasít, legfeljebb a büszkeségemen esik némi csorba. Nem nagy ügy, utána háborítatlanul folytatódik az életem. Nem várható el tőle, hogy még jobban kiszolgáltassa magát. Köztes megoldásként meg kell mutatnom neki, mit akarok, hogy értse meg, vállalom, hogy engem is megbélyegezzen a világ.

Ismét a szobámban, az ágyon fekszem, és a *Lolitát* lapozgatom, a 23. oldalon lelek rá a sorra, amelyiket kerestem. Humbert így jellemzi a közönséges lányok sorai között megbújó nimfácskát: „köztük áll, és fel nem ismerik, és maga sem ismeri végzetes hatalmát”.²

Hatalmam van. A történetek fölött. Őfölötte. Hülye vagyok, hogy eddig ezt nem vettem észre.

Amerikai irodalom előtt beugrom a mosdóba megnézni magam. Ki vagyok festve; reggel az összes létező piperémet bevettem, és a változatosság kedvéért nem középen, hanem oldalt választottam el a hajam. Ennyi módosítás untig elegendő ahhoz, hogy ismeretlennek tűnjön számomra a tükörbéli arc – mintha egy magazinból vagy videóklipből termelt volna előttem. Britney Spears szórakozottan a padját rugdalva várja a kicsöngetést. Ahogy egyre tovább nézem magam, lassanként széttöredeznek a vonásaim. A zöld szempár lebegve távolodik a szeplős orrtól; elválnak a ragacsos, rózsaszín ajkak, és két különböző irányba úsznak el. Aztán egy szempillantás alatt újra összerendeződik a kép.

Addig szöszmötölök a mosdóban, hogy életemben először elkésem az óráról. A terembe berontva mindjárt megérzek magamon egy tekintetet, feltételezem, hogy Mr. Strane-ét, aztán nehéz pilláim alól kitekintve konstátálom, hogy Jenny az, megáll a tolla a levegőben, ahogy szemügyre veszi rajtam a változásokat: a sminkemet, a hajamat.

Aznap Edgar Allan Poe-t olvasunk, ami olyannyira találó, hogy legszívesebben a padra borulva nevetnék.

- Nem az unokatestvérét vette el? – kérdi Tom.
- De igen – feleli Mr. Strane. – Technikailag.
- Undi – fintorog Hannah Levesque.

Mr. Strane egy szóval sem említi azt a körülményt, ami csak még jobban kiverné a biztosítékot a többieknél, hogy tudniillik Virginia Clemm nem csupán Poe unokatestvére volt, hanem ráadásul mindössze tizenhárom éves. Felolvastat velünk egy-egy strófát a *Lee Annácskából*, bizonytalan a hangom, amikor rám kerül a sor: „Gyermek volt s gyermek voltam én.”³ A *Lolita* képei kavarnak a fejemben, összekeverednek a jelenettel, amikor Mr. Strane odasúgta nekem, hogy mi ketten hasonlóak vagyunk, és közben a térdemet simogatta.

Az óra vége felé hátradönti a fejét, behunyja a szemét, és emlékezetből elszavalja nekünk az *Egyedült*, mély baritonja zeneiséget csempész a sorokba: „más szenvedély / tüzében égett ez a vér”.⁴ Sírhatnékam támad, ahogy hallgatom. Most kristálytisztán látom őt magam előtt, megértem, milyen magányos lehet attól, hogy tiltott gyümölcsre vágyik, miközben olyan világban él, amely szégyenbélyeget sütne rá ezért.

Az óra után, amikor a többiek már elmentek, megkérdezem tőle, hogy becsukhatom-e az ajtót, és mielőtt válaszolhatna, már be is csuktam. Úgy érzem, ez volt életem legmerészebb cselekedete. Ő feltűrt ujjú ingben, szivaccsal a kezében álldogál a táblánál. Végigmér.

– Ma mintha kicsit más lennél – jegyzi meg.

Nem válaszolok, csak a pulóverem ujját húzkodom, forgatom a bokámat.

– Mintha öt évvel idősebben tértél volna vissza az ünnep után – teszi hozzá a szivacsot letéve, és megtörli a kezét. A kezemben szorongatott papírra mutat. – Azt nekem hoztad?

Bólintok.

– Vers.

Azonnal olvasni kezdi, amint átnyújtom neki, még akkor sem emeli föl a tekintetét a papírról, amikor az íróasztalához megy, és leül. Kérdés nélkül leülök mellé. Múlt éjjel fejeztem be a verset, de napközben még csiszolgattam rajta, hogy még lolitásabb, még szuggesztívebb legyen.

*Csalogatja a tenger hajósait,
S ők egyenként siklanak ki a partra,
A lány elgyötört csontjaiig
Hatoló puffanással.
Reszketés rázza testét*

*A hajósok karjai közt,
És sírdogál, ahogy utána dédelgetik.
Etetik sózott hínárral,
És esedeznek a bocsánatáért.*

Mr. Strane leteszi a verset az asztalra, és hátradől a székén, mintha távolságot akarna ékelni a költemény és önmaga közé.

– Sosem adsz nekik címet – mondja messziről érkező hangon. – Kell cím. – Egy percig nem mozdul, nem is szól, csak nézi a verset.

Ahogy ott ülünk a csöndben, az a szörnyű érzésem támad, hogy rám unt, és nem akar már tőlem semmit. Szégyenemben szorosan behunyom a szemem – szégyen, hogy írtam egy ordítóan erotikus verset, és azt hittem, hogy ha magamra öltök egy jelmezt, akkor elérhetem, amit akarok, pedig egyszerűen csak túl nagy jelentőséget tulajdonítottam annak, hogy kölcsönadott nekem egy könyvet, és mondott pár kedves szót. Azt láttam, amit látni akartam, meggyőztem magam, hogy valóságosak a fantáziáim. Szíjogva, akár egy kisgyerek, azt suttogom, hogy sajnálom.

– Hé – mondja ellágyulva. – Mit sajnálsz?

– Azt – hüppögöm –, azt, hogy ilyen hülye voltam.

– Ne mondj ilyet – karolja át a vállamat. – Ez butaság.

Kilencéves koromban estem le életem utolsó megmászott fájáról. Az ő ölése is olyan érzés, mint amilyen az az esés volt – a talaj zuhant énfelém, nem pedig fordítva, és a landolás utáni pillanatokban mintha el akart volna nyelni a föld. Olyan közel vagyunk most egymáshoz, csak néhány fokkal kell megdöntennem a fejemet, hogy a vállához érjen az arcom. A pulóverébe lélegzem, beszívom a bőréből áradó kávé- és krétaporillatot, és centiméterekre van a szám a nyakától.

Maradunk ebben a pózban, ő ölel, én a vállának döntöm a fejemet, miközben nevetés szűrődik be a folyosóról, és felet üt a városi templom harangja. Odanyomom a térdemet a combjához, kézfejem a nadrágjához simul. Felszínesen lélegzem a nyakánál, és gondolatban szuggerálom, hogy tegyen valamit.

Aztán egy apró mozdulat: a hüvelykujja megcirógatja a vállamat.

Fölszegem a fejem, ekkor már majdnem a nyakához ér a szám, és érzem, hogy kétszer is nyel. Úgy nyel, mintha el akarna fojtani magában

valamit, és ezen felbátorodva odanyomom az ajkamat a bőréhez. Ez még nem igazi csók, mégis beleborzong, és ez felkorbácsol bennem valamit.

Ekkor megcsókolja a fejem búbját, vagy nevezzük inkább puszinak, én pedig újra odanyomom a számat a nyakához. Félszeg kommunikáció folyik köztünk, egyikünk sem szánta még el magát rendesen. Még mindig visszatáncolhatunk, még meggondolhatjuk. A nem igazi csókokat el lehet felejtetni, az igazikat nem. Megszorítja a vállamat, és akkor elkezdődik bennem valami. Próbálom visszafogni, mert attól félek, hogy ha nem teszem, akkor elszabadul, és azzal mindent tönkreteszek.

Ám ekkor figyelmeztetés nélkül elereszt. Elhúzódik tőlem, már egyetlen ponton sem érintkezünk. Sűrűn pislog a szemüvege mögött, mintha új lenne számára a fény.

– Ezt meg kell beszélnünk.

– Jó.

– Ez komoly dolog.

– Tudom.

– Rengeteg szabályt megszegünk vele.

– *Tudom* – felelem bosszúsan. Mintha én nem fogná fel a dolog súlyát, mintha nem tépelődtem volna rajta magam is hosszú órákon át!

Zavarodott és szigorú arccal végignéz rajtam. A bajsza alatt dünnyögi:

– Ez nem lehet igaz.

Ketyeg a tantermi óra nagymutatója. Az ajtó ugyan csukva van, de mivel még tart a fogadóóra, gyakorlatilag bármelyik pillanatban ránk nyithat valaki.

– Szóval, mit szeretnél? – kérdezi.

Túl általános a kérdés. Hogy mit akarok, az attól függ, hogy ő mit akar.

– Nem tudom.

Az ablakok felé fordul, karba fonja a kezét. Rossz válasz volt a *nem tudom*. Egy gyerek felelne így, olyasvalaki nem, aki képes és akar is önálló döntést hozni.

– Szeretek a tanár úrral lenni. – Várja, hogy folytassam. Körbejár a tekintetem, ahogy a helyes szavak után kutatok. – És tetszik, amit csinálunk.

– Hogyhogy „amit csinálunk”? – Azt akarja, hogy kimondjam, én viszont nem tudom, minek nevezzem.

A kettőnk közti térre mutatok.

– Hát ezt.

Halvány mosollyal mondja:

– Nekem is tetszik. Na és ez? – Előredől, és az ujjai hegyével megérinti a térdemet. – Ez is tetszik?

Az arcomat figyel, miközben felfelé csúsztatja az ujjait a harisnyámon, egészen a lábam közétéig. Ösztönösen összezárom a lábam, csapdába ejtve a kezét.

– Ez már sok neked – állapítja meg.

A fejemet rázva elernyesztem a lábamat.

– Nem, jó.

– Nem jó. – Kicsusszan a keze a szoknyám alól, s mintha cseppfolyóssá vált volna, lefolyik a székéről a padlóra. Térdre borul előttem, az ölembe fekteti a fejét, és azt mondja:

– Tönkre foglak tenni.

Ez a leghihetlenebb dolog, ami idáig történt, még annál is szürreálisabb, mint amikor azt mondta, hogy meg akar csókolni, vagy amikor a lábamat simogatta. *Tönkre foglak tenni*, jelenti ki látható gyötrellemmel, bepillantást engedve a saját vívódásába. Helyesen akar cselekedni, nem akar nekem fájdalmat okozni, de már beletörődött annak a lehetőségébe, hogy ez mégiscsak meg fog történni.

Kezemet a feje fölött a levegőben tartva listába szedem az apró részleteket: halántéktájon már őszülő, fekete haj; finoman érdes szakáll, mely borotvált vonalban végződik az álla alatt. Van egy kissé begyulladt, apró vágás a nyakán, elképzelem őt reggel a fürdőszobájában, borotvával a kezében, miközben én mezítláb állok a kollégiumi szobámban, és éppen kimázolom magam.

– Pozitív figura szeretnék lenni az életedben – mondja. – Akire később jó szívvel gondolsz majd vissza, a mókás öreg tanárember, aki fülig beléd zúgott, de végül jó fiú maradt, és egy ujjal sem nyúlt hozzád.

Ölembe nehezedő feje alatt remegni kezd a lábam, izzadság gyűlik a hónaljamba meg a térdhajlatomba. *Fülig beléd zúgott*. Amint ezt kimondja, átváltozom egy olyan valakivé, akibe egy másik valaki szerelmes, és nem ám holmi lüke, korombéli fiú, hanem egy sokat látott és még többet megélt, érett férfi, aki mégis éppen engem tüntet ki a szerelmével. Mintha kiszakítottak volna a normális életemből, és egy olyan helyre kerültem volna, ahol elképzelhető, hogy egy felnőtt férfi olyan örülten belém szeret, hogy a lábam elé veti magát.

– Néha beleülök a székedbe, miután kimentél a teremből. Lehajtom a fejemet a padra, próbállak magamba szívni. – Fölemeli a fejét az ölemből, megdörzsöli az arcát, és hátraül a sarkára. – Mi az isten ütött belém? Nem mondhatok neked ilyeneket. Még rémálmaid lesznek.

Felhúzza magát a székébe, és én tudom, hogy most adnom kell neki valamit, amivel meggyőzőm, hogy nem félek. Meg kell mutatnom neki, hogy nincs egyedül, mert én vele vagyok.

– Folyton a tanár úrra gondolok.

Egy pillanatra felderül az arca. Aztán észbe kap, és gunyoros lesz:

– Na persze.

– Minden percben. Mániákusan.

– Ezt nehéz elhinnem. A szép lányok nem szoktak züllött vénemberekbe beleszeretni.

– Nem vagy züllött.

– Még nem, de csak egy hajszál választ el tőle.

Ennél is több kell neki, tehát többet adok. Azt mondom, hogy csak azért írom a bugyuta verseimet, hogy ő elolvassa őket (– Ne mondd a verseidre, hogy bugyuták, mert nem azok – feleli); hogy az ünnep alatt végig a *Lolitát* olvastam, és ez megváltoztatott; hogy neki öltözttem ki ma reggel; hogy azért csuktam be az ajtót, hogy kettesben legyünk.

– Azt hittem, most majd megtörténik.

– Micsoda?

A szememet forgatva, visszafogottan nevetgélek.

– Hát, tudod.

– Nem, nem tudom.

A széken fészkelődve végül kimondom:

– Azt hittem, csókolózni fogunk, vagy valami.

– Azt szeretnéd, hogy megcsókoljalak?

A vállam közé húzom a fejemet, a hajam az arcomba hullik, nem merem kimondani.

– Ezt vegyem igennek?

Aprót mordulok a hajam mögül.

– Csókolóztál már valaha? – Kisimítja a hajamat az arcomból, és én nemet intek, túl ideges vagyok most egy hazugsághoz.

Feláll, bezárja a terem ajtaját, és leoltja a villanyt, hogy ne lehessen belátni. Amikor a kezébe fogja az arcomat, behunyom a szememet, és csukva is hagyom. Száraz az ajka, mint a napfénytől merev mosott ruha. A

szakállá puhább, mint gondoltam, a szemüvege viszont nyomja az arccsontomat.

Váltunk egy összezárt szájú csókot, majd még egyet. Szavak nélkül, csak egy *hmm* hangot hallat, aztán nyitott szájjal folytatjuk. Képtelen vagyok lépést tartani az eseményekkel, úgy elszállok, mintha már nem is önmagam volnék. Végig csak arra tudok gondolni, milyen bizarr, hogy van nyelve.

Utána még a fogam is vacog. Rettenthetetlennek akarok tűnni, kajánul elmosolyodni, és mondani valami szemérmesen szexiset, de csak suttogásra telik tőlem, miután a ruhám ujjába töröltem az orromat:

– Nagyon furcsán érzem magam.

Megcsókolja a homlokomat, a halántékomat, az államot.

– Remélem, kellemes érzés.

Tudom, hogy helyeselnem kellene, hogy megnyugtassam, nem kell kételkednie benne, mennyire akarom, de csak nézek ki a fejből, amíg újra hozzám nem hajol, és meg nem csókol.

A szokásos helyemen ülök a szemináriumi asztalnál, tenyerem az asztal lapján, hogy ne nyúlkaljak a kisebbedett szám sarkához. Beszivárogoz a többi diák is, lehúzzák a kabátjuk cipzárját, és előveszik a táskájukból az *Ethan Frome* egy-egy példányát. Ők nem tudják, mi történt, nem is tudhatják meg, én mégis szeretném belekiabálni a világba. Vagy ha azt nem lehet, akkor szétmorzsolni az asztalt a tenyerem élével, hogy apró darabokra hasadjon, amelyek a padlóra hullva kirajzolják a titkunkat.

Az asztal túloldalán Tom hátradőlve nyújtózkodik, közben felhúzódik az inge, és egy kicsit kilátszik a hasa. Jenny széke üres. Mielőtt Tom befutott, Hannah Levesque azt rebesgette, hogy szakítottak, ami két hónappal ezelőtt még felkavart volna. De most nem érint meg az információ. Két hónap felér egy egész élettel.

Óra alatt a tanár úrnak alig észrevehetően remeg a keze, miközben az *Ethan Frome*-ről tart nekünk előadást, és kerüli a tekintetemet – most már nevetséges is miszterként vagy tanár úrként gondolnom rá. De azt sem érzem helyesnek, hogy a keresztnévén nevezzem. Egy ízben a homlokához kap, mert elvesztette a fonalat, ami idáig sosem fordult elő velem.

– Nos – mormogja. – Hol is tartottam?

Két, három, négy másodpercig csak az ajtó fölötti óra ketyeg. Hannah Levesque egy fájdalmasan nyilvánvaló észrevételt tesz a regényről, ám ahelyett, hogy leintené, Mr. Strane azt mondja: – Igen, pontosan. – Majd nagy betűkkel felírja a táblára: *Kinek a hibája?*, és akkor egy óceán dübörög a fülemben.

Végigmegy a regény cselekményén, jóllehet csak az első ötven oldalt kellett elolvasnunk az órára. Az ifjú leány, Mattie csáberejéről és arról a morális dilemmáról beszél, amellyel az idősebb, már házas Ethannek kell szembenéznie. Valóban helytelen lenne a lány iránt érzett szerelme? Hiszen sivár életet él. A betegeskedő Zeena az egyetlen társa. – Az ember bármit kész kockára tenni egy kis szépségért – jelenti ki olyan őszinteséggel a hangjában, ami nevetésre fakasztja az asztal körül ülőket.

Mostanra igazán hozzászokhattam volna már, mégis szürreálisnak érzem, hogy úgy tud könyvekről beszélni, hogy közben rólam beszél, és a többiek mit sem sejtene. Az volt még ilyen, amikor megérintett az íróasztala alatt, miközben a többiek a másik asztalnál dolgoztak az esszéjükön. Az orruk előtt történik minden, ám ők túl közönségesek ahhoz, hogy észrevegyék.

Kinek a hibája? Aláhúzza a kérdést, és ránk néz a válaszáért. Szenved. Most már látom. Szó sincs arról, hogy feszélyezné a jelenlétem, csak éppen nem biztos benne, hogy nem követett-e el bűnt. Ha bátrabb lennék, most föltenném a kezemet, és azt mondanám Ethan Frome-ról és róla, hogy *nem tett semmi rosszat*. Vagy azt, *Mattie is éppúgy felelős a történetekért*. Ehelyett riadt kisegér módjára, kukán ülök a helyemen.

Óra végén még mindig ott áll a táblán: *Kinek a hibája?* A többi diák kisorol a teremből, és megindul a folyosón az udvar felé, én viszont nem sietek el semmit. Behúzó a táskám cipzárját, lehajolok, mintha a cipőmet kötném be, és mindezt csigalassúsággal teszem. Tudomást sem vesz rólam, amíg ki nem ürül odakint a folyosó. Hogy ne legyenek tanúk.

– Hogy vagy? – kérdezi.

A hátizsákom pántját meghúzva vidáman mosolygok.

– Jól. – Tudom, hogy szemernyi nyugtalanságot sem mutathatok, különben még úgy dönt, hogy nem csókolhat meg többé.

– Félttem, hogy nyomasztani fog.

– De nem.

– Ó – fújja ki a levegőt. – Akkor te könnyebben viseled nálam.

Abban egyezünk meg, hogy később még benézek hozzá, ha nyugalom lesz. Már majdnem kint vagyok az ajtón, amikor utánam szól: – Mesésen nézel ki.

Önkéntelenül elvigyorodom. Tényleg csinos vagyok a sötétkék szveteremben, a legszűkebb kordnadrágomban, a vállamra omló hajammal. Ez is volt a cél.

Amikor visszamegyek a terembe, már lement a nap, és ablakredőny híján a villanyt kapcsoljuk le, beülünk az íróasztala mögé, és sötétben csókolózunk.

Ms. Thompson karácsonyi ajándékozást szervez a koleszban, én Jenny nevét húzom, és ez akár fájhatna is. De csupán némi bosszúságot érzek. Az ajándékokra elkölteni szánt tízdollárosból veszek Jennynek a boltban egy font alacsony árkategóriájú darált kávé, a maradékot rágcálnivalóra költöm magamnak. Nem csomagolom be a kávé, a bolti nejlonzacskóban adom át Jennynek.

– Ez meg mi? – kérdezi, és ezek az első hozzám intézett szavai a tavaly tavaszi utolsó tanítási nap óta, amikor a kollégiumi szobánkból távozóban a válla fölött odavetette nekem, hogy: *Gondolom, még látjuk egymást.*

– Az ajándékokod.

– Be se csomagoltad? – Az ujja hegyével nyitja ki a zacskót, mintha gyanakodna, hogy mi lehet benne.

– Kávé – mondom neki. – Mert régen sokat ittál.

Lenéz a zacskóra, és ahogy a szempilláját rebegteti, egy pillanatra megrémülök, hogy mindjárt elsírja magát nekem.

– Nesze! – vág hozzám egy borítékot. – Én meg téged húztalak.

Egy üdvözlőlap van a borítékban, mellette pedig a városi könyvesbolt húszdolláros ajándékkuponja. Egyik kezemben az üdvözlőlap, a másikban a kupon, a kettő között cikázik a tekintetem. A kártyára a következő szöveget írta: *Boldog karácsonyt, Vanessa. Tudom, hogy egy ideje eltávolodtunk egymástól, de remélem, még helyrehozható a barátságunk.*

– Miért csináltad? – kérdezem tőle. – Hiszen csak tíz dollárt volt szabad költeni.

Ms. Thompson sorban végigjárja a párokat, és fűz néhány szót az ajándékokhoz. Amikor hozzánk ér, rögtön észreveszi Jenny vörös képét, a

padlóra esett olcsó, vákuumcsomagolt kávé, az arcomon jól látható bűntudatot.

– Mm, de klassz! – mondja Ms. Thompson olyan lelkesedéssel, hogy először azt hiszem, a könyvkuponról beszél, pedig a kávéra gondolt. – Koffeinből sosem elég, ami engem illet. Na és te mit kaptál, Vanessa?

Felmutatom neki a kupont, mire halvány mosolyra húzza a száját.

– Ez is kedves.

– Nekem még házit kell írnom – közli Jenny, azzal két ujjal fölcsippenti a kávé, mint valami ocsmányságot, amihez a legszívesebben hozzá se érne, és kiviharzik a szobából. Valamit még mondani akarok, utánakiabálni, hogy egyedül azért akar velem újra barátkozni, mert Tom szakított vele, s hogy ezzel bizony elkésett, ugyanis én már továbbléptem. Olyasmiket csinállok, amiket ő el sem tudna képzelni.

Ms. Thompson hozzám fordul.

– Szerintem figyelmes voltál, Vanessa. Ez nem csak a pénzköltésről szól.

Csak ekkor esik le nekem, hogy miért is olyan kedves – azt hiszi, csóró vagyok, és egy háromdolláros kávénál többre nem telik. A feltételezés egyszerre mulatságos és sértő, de nem igazítom ki.

– A tanárnő mit csinál karácsonykor? – kérdezi Deanna.

– Hazamegyek egy időre New Jersey-be. Talán Vermontba is elnézünk majd néhány baráttal.

– És a pasija? – kíváncsiskodik Lucy.

– Olyan nekem nem nagyon van.

Ms. Thompson odább lép, hogy a többi ajándékot is megcsodálja, összefűzi a kezét a háta mögött, látszik rajta, hogy csak úgy tesz, mintha nem hallaná, mit súg Deanna Lucynak: – Azt hittem, Strane-nel jár.

Egyik délután Strane arról mesél nekem, hogy Jonathan Swifttől, az ír regényírótól ered a nevem, akinek volt egy Esther Vanhomrigh nevű nőismerőse, becenevén Essa. – Swift feltördelte és más sorrendben rakta ki a nő nevét – magyarázta Strane. – Így lett a Van-Essából Vanessa. Így lettél te.

Nem szólok semmit, de olykor úgy érzem, ő ugyanezt műveli velem – darabjaimra szed, és egy új személyt alkot belőlem.

Az első Vanessa szerelmes volt Swiftbe, miközben huszonkét évvel volt fiatalabb nála. A férfi a mestere volt. Strane az íróasztala mögötti könyvespolchoz lép, és leemeli Swift *Cadenus és Vanessa* című versének egy kiadását. Hosszú, hatvanoldalas költemény, egy fiatal leányzónak a tanára iránti fellángolásáról szól. Zakatol a szívem, miközben átfutom a sorokat, de érzem, hogy figyel, ezért igyekszem higgadtnak mutatkozni, a vállamat vonogatom, és a leglustább hangomat veszem elő: – Hát, ez vicces.

Strane a homlokát ráncolja.

– Inkább különösnek mondanám. – Visszacúsztatja a kötetet a polcra.
– Bekúszott a bőröm alá. Elgondolkodtatott a sorsszerűségről.

Nézem, ahogy leül az íróasztalához, és felcsapja a csoportnaplót. Vörös a füle széle, talán zavarban van. Csak nem zavarba hoztam? Néha elfelejtem, hogy ő is lehet sebezhető.

– Értem, mire gondol – szólalok meg.

Főlnéz a naplóból, szemüvegén megcsillan a fény.

– Kezdem azt érezni, hogy ezt az egészet a sors rendelte így.

– Ezt az egészet – ismételi. – Úgy érted, amit csinálunk?

Bólintok.

– Talán erre születtem.

Megremeg a szája, ahogy leülepednek benne a szavaim, mintha egy mosolyt próbálna elnyomni.

– Menj, csukd be az ajtót. Oltsd le a villanyt.

A karácsonyi szünetet megelőző vasárnap a Gould közösségi helyiségében lévő pénzbedobós készülékről hazatelefonálok, és anya közli velem, hogy szerda helyett már kedden értem jön, ami egy nappal több szünetet, vagyis még eggyel több Strane nélküli napot jelent. Egy hétvégét is nehéz elviselnem nélküle; gőzöm sincs, hogy fogok három teljes hetet kibírni, ezért úgy hatnak rám anyám szavai, mintha megnyílt volna alattam a föld.

– Meg se kérdeztél! Nem döntheted el a beleegyezésem nélkül, hogy egy nappal előbb jössz értem! – Próbálok visszatartani a könnyeimet, miközben egyre inkább úrrá lesz rajtam a pánik. – Kötelezettségeim vannak. Csinálnom kell dolgokat.

– Miféle dolgokat? – kérdezi anya. – Jóságos ég, miért húztad így fel magad?

Homlokomat a falhoz nyomva nagy levegőt veszek.

– Nem hagyhatom ki a kreatívírás-szakkört.

– Ó – fújja ki anyám a levegőt, mintha ő valami komolyabbtól tartott volna. – Nos, mivel hat előtt úgysem érek oda, nem is kell kihagynod.

Ekkor beleharap valamibe, hallani, ahogy ropogtat. Ki nem állhatom, ha eszik, takarít vagy apuval diskurál, mialatt velem beszél. Az is előfordul, hogy beviszi magával a telefont a fürdőszobába, és én csak akkor jövök rá erre, amikor lehúzza a vécét.

– Nem tudtam, hogy így odavagy azért a szakkörért – mondja.

Beletörlöm az orromat a melegítőfelsőm koszos ujjába.

– Nem is az, hogy odavagyok. Csak komolyan kellennem a kötelezettségeimet.

– Hmm – harap még egyet, és újrakezdi a rágcsálást.

Hétfőn a sötét tanteremben ülünk Strane-nel, és nem hagyom neki, hogy megcsókoljon. Elfordulok, sőt a lábamat is elhúzzom a keze ügyéből.

– Mi a baj? – kérdezi.

Rázom a fejemet, nem tudom, hogyan magyarázzam el. Őt mintha egyáltalán nem izgatná a közelgő szünet. Fel se hozta a témát.

– Nem gond, ha nem akarod, hogy hozzád érjek – mondja. – Elég, ha annyit mondasz, hogy ne.

Közel hajol hozzám, az arcomat fürkészi a sötétben. Látom a csillogó szemét, mert nincs rajta a szemüvege – mióta szóltam neki, hogy nyomja az arcomat, mindig leveszi csókolózás előtt.

– Bármennyire szeretnék is olvasni a gondolataidban, nem tudok – mondja.

Ujjheggyel megérinti a térdemet, várja, hogy elrántsam előle. Amikor nem teszem, följebb csúsztatja a kezét a combomon, fel a csípőmre, majd a derekamra, aztán megnyikordulnak a székem görgői, ahogy odahúz magához. Sóhajtva bújok hozzá, a teste akár egy hegy.

– Csak most egy jó darabig nem csinálhatjuk majd – bököm ki. – Három hétig.

Érzem, hogy megkönnyebbül.

– Ezért duzzogsz?

A nevetésével sírásra késztet, röhejesnek érzem magam, ő azonban azt hiszi, attól a gondolattól borultam ki, hogy nem láthatom majd.

– Én itt leszek – nyom egy puszit a fejem búbjára. Mimózaléleknek nevez. – Olyan vagy, mint egy... – Elhallgat, és lágyan fölnevet. – Azt akartam mondani, hogy mint egy kislány. Néha elfelejtem, hogy az is vagy.

Odafúrom hozzá az arcomat, és azt suttogom, hogy nem vagyok ura önmagamnak. Szeretném, ha azt mondaná, hogy ő is így érez, de csak a hajamat simogatja. Talán nem is szükséges, hogy kimondja. Eszembe jut, ahogy az első csókunk délutánján az ölembe hajtotta a fejét, és felnyögve mondta: *Tönkre foglak tenni*. Még szép, hogy ő sem ura magának; amit csinálunk, azt ép ésszel nem csinálhatnánk.

Elhúzódik, megcsókolja a szám sarkát.

– Van egy ötletem.

A kinti hólepte talajról visszaverődő fénynél jól látom, hogy mosolyog, látom a szarkalábakat a szeme körül. Közelről értelmezhetetlenül óriási az arca. Orrnyergén a szemüveg hagyta bemélyedések láthatók.

– De meg kell ígéred, hogy csak akkor mondasz igent a javaslatomra, ha tényleg akarod. Rendben?

Szipogva törölgetem a szememet. – Jó.

– Mi lenne, ha a karácsonyi szünet után... mondjuk, mindjárt az első pénteken... – Mély lélegzetet vesz. – Eljönnél hozzám a házamba.

Meglepetten pislogok. Sejtettem, hogy egyszer erre is sor kerül majd, de még korainak érzem, habár az is lehet, hogy tévedek. Hiszen már több, mint két hete csókolózunk.

Amikor nem válaszolok, folytatja:

– Jó volna, ha nem csak itt, ebben a teremben lehetnénk kettesben. Együtt megvacsorázhatnánk, nézhetnénk egymást lámpafényben. Hát nem lenne klassz?

Azonnal inamba száll a bátorságom. Bárcsak ne így lenne, a számat rágcsálva megpróbálok erőt venni magamon. Igazán nem is tőle félek, hanem a fizikai adottságaitól – a testmérete ijeszt meg, no meg az elvárás, hogy mindenfélét csinálnom kell majd vele. Amíg a tanteremben maradunk, addig kénytelenek vagyunk beérni a csókolózással, a házában viszont bármi megtörténhet. Az is. Mármint a szex.

– Egyáltalán hogy jutnék oda? – kérdezem. – Takarodó után nem mehetünk ki.

– Kilopózol. Megvárhatnálak hátul a parkolóban, és kicsempészlek. Aztán korán reggel visszahozlak, senki sem jönne rá.

Amikor tovább tétovázom, megmerevedik. Hátrább gurul a székével, el a közelemből, hideg fuvallat csapja meg a lábamat.

– Nem foglak kényszeríteni, ha még nem állsz rá készen.

– De készen állok.

– Nem úgy tűnik.

– De tényleg – erősködöm. – Felmegyek hozzád.

– Biztosan ezt akarod?

– Igen.

– Egészen biztos?

– *Igen.*

Belém fúrja a tekintetét, közben fel-felcsillan a szeme. Még vehemensebben rágom a számat, talán nem fog megharagudni rám, ha addig gyötröm magam, amíg ki nem csordul a könnyem.

– Idehallgass, nem várok el tőled semmit – mondja. – Már attól is boldog lennék, ha a kanapén ülve megnéznénk egy filmet. Egymás kezét sem kell megfognunk, ha nem akarod, oké? Fontos, hogy ne érezd kényszernek. Csak így vagyok képes megbirkózni a lelkiismeretemmel.

– Nem érzem kényszernek.

– Igazán nem?

Megrázom a fejem.

– Akkor jó. – A kezemért nyúl. – Te vagy a főnök, Vanessa. Te döntöd el, mit csinálunk.

Vajon hiszi is, amit mond? Ő ért hozzám először, azt mondta, meg akar csókolni, azt mondta, szeret. Mindig ő tette meg az első lépést. Nem érzem úgy, hogy bármire is kényszerítene, és tudom, hogy akár nemet is mondhatok, ez azonban nem ugyanaz, mint ha én lennék a főnök. Persze lehet, hogy ez egy olyan dolog, amiben muszáj hinnie. Talán egy csomó ilyen dolog van.

Karácsonyra kapok: egy ötvendollárost; két pulcsit, egy levendulaszínű kötöttet meg egy fehér mohert; egy új Fiona Apple-CD-t a régi agyonnyúzott helyett; egy csizmát az L. L. Bean outletből, csak közről látni, hogy a varrása hagy maga után némi kívánnivalót; egy elektromos vízforralót a koliba; egy doboz juharcukrot; zoknit és alsóneműt; narancsízű csokigolyót.

Otthon, családi körben, mindent elkövetek, hogy elzárjam Strane-t egy fiókba. Ellenállok a készítésnek, hogy az ágyban heverészve ábrándozzak vagy írjak róla, helyette olyan tevékenységekbe merülök, amelyekről újra a régi kislánynak érzem magam – olvasgatok a fatüzelésű kályha mellett; fűgét és diót aprítok anyával a konyhaasztalnál; segítek apunak hazacipelni a fát, miközben Babe szőrös, sárga delfinke módjára ugrándozik mellettünk a hóban. A legtöbb este, miután apu lefeküdt, és Babe is föliskolt utána, anyával a kanapén ejtőzünk, és tévét nézünk. Ugyanazokat a műsorokat kedveljük: a sorozatokat, az *Ally McBealt*, a *The Daily Show*-t. Együtt nevetünk Jon Stewarttal, aztán fintorgunk, amikor George W. Bush tűnik fel a képernyőn. Már rég lezárult a szavazat-újrászámolás, Busht hozták ki győztesként.

– Még most se hiszem el, hogy elcsalta a választást – szólalok meg.

– Mind csalnak – feleli anya. – Csak ha egy demokrata teszi, akkor nem fáj annyira.

Miközben tévézünk, és azt a drága gyömbéres-citromos kekszet eszegetjük, amelyet anya a spájz legfelső polcán rejteget, ő odacsúsztatja hozzám a lábujjait, és megpróbálja befűrni őket a fenekem alá, pedig tudja, hogy utálok. Amikor morogni kezdek, rám szól, hogy ne legyek undok: – Valamikor a méhemben hordoztalak, ha nem tudnád.

Mesélek neki az üzenetről, amit Jenny a karácsonyi ajándékomhoz mellékel, hogy helyrehozhatnánk a barátságunkat, mire anya vigyorogva bök felém az ujjával: – Mondtam neked, hogy próbálkozni fog. Remélem, nem dőlsz be neki.

Aztán elszundít, sötétszörke haja az arcába hullik, miközben a tévében éppen reklámblokk következik. Ez az a pillanat, amikor Strane nagy erővel támad, amikor elcsöndesedik a ház, és már csak én vagyok egyedül ébren. Üveges tekintettel meredek a képernyőre, és érzem, hogy ott van velem, átölel, becsusszan a keze a pizsamaalsómba. A kanapé másik végében anya felhorkant, kiszakít az ábrándozásból, és már szaladok is fölfelé. A szobám az egyetlen biztonságos terep, ahol kiengedhetem Strane-t, magamra csukom az ajtót, végignyúlok az ágyon, és elképzelem, milyen lesz majd a házában, milyen lesz majd a szex. És hogyan fog kinézni ruhátlanul.

Átböngészem a régi *Seventeen*-gyűjteményemet, az első szexuális együttlétet tárgyaló cikkeket keresek, hogy fel tudjak rá készülni lélekben, de csak olyan sületlenségeket találok, hogy például „A szex komoly dolog,

ne kényszerből szánd rá magad, hiszen rengeteg időd van!”. Végül az interneten lelek rá egy fórumra, amelynek a témája: „Hogyan veszítsd el a szüzességed”, ám itt is legfeljebb azzal a tanáccsal tudnak szolgálni a lányoknak, hogy „ne csak feküdj ott, mint egy darab fa”, de hát mit jelent ez? A lánynak kell felül lennie? Megpróbálom ezt elképzelni Strane-nel, de túl kínos; összerándulok a gondolatra. Becsukom a keresőoldalt, de csak miután háromszor is meggyőződtem róla, hogy eltüntettem az előzményeket.

A Browickba visszaindulást megelőző este, mialatt a szüleim Tom Brokaw-t nézik a tévében, beosonok a szobájukba, kihúdom anyám komódjának a felső fiókját, és addig kotorászom a bugyik és melltartók között, amíg a kezembe nem akad egy selymes, fekete hálóing, amelyen még rajta van a megsárgult címke. A szobámban rögtön bele is bújok. Kicsit hosszú, leér a térdem alá, de legalább szűk, egyszerre felnőtt és szexi, ahogy átsejlenek alóla a vonalaim. A tükör előtt páváskodva felfogom a hajamat a fejem búbjára, majd hagyom leomlani. Pirosra harapdálom az alsó ajkamat. Lecsúszik a karomra az egyik pánt, és elképzelem, ahogy Strane a szokásos, gyöngéden leereszkedő mosolyával visszaigazítja a vállamra. Reggel a táskám fenekére süllyesztem a hálóinget, és egész úton Browick felé somolygok, kaján elégedettséggel tölt el a tudat, hogy gyakorlatilag bármit meg lehet úszni.

Magasabbra nőttek a hóbuckák a kampuszon, eltűnt a karácsonyi dekoráció, és ecetszag dől a kollégiumi épületek padlójából a felmosás után. Hétfőn kora reggel bemegyek a humán tárgyak épületébe Strane-hez. Felderül az arca, amikor meglát, aztán mohó vigyor ömlik el a képén. Kulcsra zárja a terem ajtaját, nekinyom az iratszekrénynek, és olyan hevesen kezd csókolni, hogy szinte felfal, összekoccannak a fogaink. Szétfeszíti a lábamat a combjával, hozzám dörgölőzik – kellemes érzés, de annyira hirtelen történik, hogy elakad a lélegzetem, mire elereszt és hátrahőköl, azt kérdi, fájdalmat okozott-e.

– Nem bírok magammal a közeledben – mondja. – Ilyenkor visszavedlem kamasszá.

Megkérdezi, hogy áll-e még a péntek. Azt mondja, hogy az elmúlt hetekben szüntelenül rám gondolt, és őt magát is meglepte, mennyire hiányzom neki. Összehúdom a szememet. Mi olyan meglepő ebben?

– Hiszen nem is ismerjük egymást igazán – magyarázza. – Istenem, teljesen magadba bolondítottál. – Amikor a karácsonyáról kérdezem, arra is csak azt feleli, hogy végig rám gondolt.

Egyetlen nagy visszaszámlálás a hét, komótos léptek egy hosszú folyosón. Amint végre elérkezik a péntek este, szürreális érzés fog el, ahogy a fekete hálóinget a táskámba rejtem, miközben a folyosó túlvégén Mary Emmett a *Rent* musicalből híressé vált ötszázhuszonötezer-hatszáz percről kornyikál sarkig kitárt ajtónál, és Jenny köntösben elslattyog a fürdőszobába. Furcsa belegondolni, hogy az ő számukra ez is csak egy átlagos péntek este, s hogy milyen zökkenőmentesen élik tovább az enyémmel párhuzamos, hétköznapi életüket.

Kilenc harminckor jelentkezem Ms. Thompsonnál, szólok neki, hogy nem vagyok jól, így inkább korán lefeküdnék, aztán megvárom, míg kiürül a folyosó, és a hátsó lépcső felé szököm ki, ahol nem működik a riasztó. Sietősen átvágok a kampuszon, és a humán tárgyak épülete mögötti parkolóban megpillantom Strane rám váró, lekapcsolt lámpájú dobozautóját. Amikor az utasülés felőli ajtót feltépve bepattanok mellé, magához húz, és olyan nevetést produkál, amelyet még nem hallottam tőle – akár egy eszelős, még zihál is hozzá, mint aki nem akarja elhinni, hogy ez csakugyan megtörténik.

A háza gyéren bútorozott, és tisztább, mint amilyen a szüleimé valaha is volt, a mosogatótálca üresen csillog, mosogatórongy szárad a vízcsap hosszúkás nyakára akasztva. Néhány napja megkérdezte tőlem, miket szeretek enni, hogy beszerezhesse a kedvenceimet, s most megmutatja nekem a három doboz méregdrága fagylaltot a mélyhűtőben, a hatos Cherry Coke-ot a hűtőben, valamint a pultra kitett két zacskó csipszet. Egy üveg whisky is áll a pulton egy pohár társaságában, benne félig elolvadt jégkockával.

A nappaliban nincs kupi a dohányzóasztalon, mindössze egy poháralátét-készlet és két távirányító van elől. Takaros rend uralkodik a könyvespolcokon is, sehol egy fektetve vagy fejjel lefelé elhelyezett kötet. Üdítőt kortyolgatok, miközben körbevezet a házban, és igyekszem megfelelő mértékű érdeklődést mutatni. Valójában egész testemben reszketek.

Utolsóként a hálósobát mutatja meg. A küszöbön toporgunk, sercegnek a buborékok az üdítő süvegében, és egyikünk sem tudja, mi legyen a következő lépés. Hat órán belül vissza kell térnem a Gouldba, de még csupán tíz perce vagyok itt. Előttünk nyúlik el a gondosan berakott ágya, khakiszínű takaró, skót kockás párnák. Korai lenne még.

– Elfáradtál? – kérdezi.

– Nem igazán – rázom meg a fejem.

– Akkor ezt inkább már ne idd meg – veszi ki a kezemből az üdítőt. – Túl sok benne a koffein.

Azt javaslom neki, hogy kapcsoljuk be a tévét, így próbálom emlékeztetni az ígéretére, hogy akár filmet is nézhetünk egymás kezét fogva.

– Attól garantáltan elalszom – feleli. – Miért nem készülünk inkább hozzá a lefekvéshez?

Kihúzza a komód felső fiókját, és elővesz valamit. Egy sortból és fehér alapon epermintás, kurta pólóból álló pizsamát. Gondosan össze van hajtogatva, még az árcédulát sem vágták le róla, vadonatúj, direkt nekem vásárolta.

– Gondoltam, hátha elfelejtesz alvóruhát hozni magaddal – nyomja a kezembe. Mélyen hallgatok a hátizsákom fenekén lapuló fekete hálóingről.

A fürdőszobában a lehető legkevesebb zajt igyekszem csapni, miközben kibújok a ruhámból, és leszakítom az árcédulát a pizsamáról. Mielőtt belebújnék, még megnézem magamat a tükörben, bekukkantok a zuhanyba, ahol a samponját és egy szappant tart, és szemrevételezem a fürdőszobapult tartalmát. Elektromos fogkefét használ, elektromos borotvát és digitális mérleget, amire rögtön rá is állok, lábujjaimat fölfelé görbítem, és hatvanhat kilót jelez nekem a mérleg, ami majd egy kilóval kevesebb, mint karácsonykor.

A felsőrészt felemelve azon tűnődöm, miért pont erre a darabra esett a választása. Alighanem a minta tetszett neki – egyszer azt mondta, hogy a tejszínhabos eperre emlékezteti a bőröm a hajammal. Elképzelem, amint a bakfisruhák között válogat, óriási mancsával tapogatja a pizsamákat, és gyöngédséggel tölt el a gondolat; akkor éreztem ilyet utoljára, amikor néhány évvel ezelőtt megláttam annak a híres, kismacskáját dajkáló gorillának a fotóját, a jelenet törékenysége fogott meg, hogy egy erős valaki egy finom kis valamit dédelget, és minden igyekezetével gyengéd és kedves próbál lenni hozzá.

Egyik karommal a mellemet takarva kilépek a fürdőszobából a hálóba. Puha, meleg fénnel ég az éjjeliszekrényen álló lámpa. Strane az ágy szélén ül, vállát előregörbíti, két keze összefűzve.

– Megtaláltál mindent?

Remegve produkálok egy bólintást. Az ablakon túl éppen elhajt egy kocs, először közeledik, majd távolodik a zaj, azután beáll a csönd.

– Hadd lássalak – mondja, mire odalépek eléje, ő pedig megfogja a csuklómat, és lehúzza a karomat. Felsőhajt, miközben végigmér: – Nem lehet igaz – mintha máris megbánta volna, amit tenni készülünk.

Aztán feláll, visszahajtja a paplant, és a bajsza alatt motyogja: – Oké, oké, oké. – Azt mondja, hogy ő egyelőre ruhában marad, és én tudom, hogy ezzel engem akar megnyugtatni, és talán önmagát is. Sötét karikák indulnak ki az ingén a hónaljától kezdődően, pont úgy, mint az évnýtó beszéde közben.

Bebújok mellé az ágyba, és csak fekszünk egymás mellett, nem érünk egymáshoz a takaró alatt, nem beszélgetünk. Krém- és aranyszín örvénylésként érzékelem a plafon mintázatát. A pehelytakaró alatt kezem-lábam meleg, az orrom hegye viszont jéghideg.

– Otthon is ilyen hideg van a szobámban – jegyzem meg.

– Igen? – fordul felém hálásan, amiért megjegyzésemmel a normalitás felé mozdítottam el a helyzetet. Megkér, hogy írjam le neki a szobámat, hogy néz ki, hogyan van berendezve. A levegőbe rajzoló nek.

– Itt a tóra néző ablak, ez pedig a hegyre nyíló. Itt a szekrényem, itt az ágy. – Mesélek neki a posztereimről, az ágytakaróm színéről. Elmesélem, hogy nyaranta néha a jeges bűvárok ríkoltozására ébredek az éjszaka közepén, s hogy a szigetelés hiányosságai miatt telente jégréteg szokott képződni a falakon.

– Remélem, egy nap személyesen is megnézhetem majd – feleli.

Fölnevetek a gondolatra: még hogy ő a szobámban! Amilyen hatalmas, még beverné a fejét a plafonba.

– Nem hiszem, hogy ez valaha is megtörténik.

– Sosem lehet tudni. Talán mégis adódik rá alkalom.

Mesél a montanai gyerekszobájáról. Ott is hideg volt télen, teszi hozzá. Mesél Butte-ról, az egykor virágzó bányavárosról, amely hajdanán a világ leggazdagabb helye volt, most pedig nem több egy hegyekkel övezett, barna teknőnél. Elhagyatott aknatornyok meredeznek a házak között, a

lakóövezet hegyoldalba épült, és a hegytetőn egy hatalmas, savval teli akna van, amely még a bányamunkákból maradt ott.

– Szörnyen hangzik – szólalok meg.

– Igen – ért egyet –, de ez egy olyan hely, ami csak látva ismerszik meg. Megvan a maga sajátos szépsége.

– Szépség egy savval teli aknában?

Elmosolyodik.

– Egyszer elmegyünk oda, hogy a saját szemeddel lásd.

Összefűzi a kezét az enyémmel a paplan alatt, és folytatja a mesélést, beszél a húgáról és a szüleiről; arról, hogy az apja rezet bányászott, s bár külsőre ijesztőnek tűnhetett, jószívű ember volt, az anyja pedig tanítónősködött.

– Ő milyen volt? – kérdezem.

– Haragos – feleli. – Anyám egy igen haragos asszony volt.

Beharapom a számat, nem tudom, mit mondhatnék erre.

– Rám fittyet hányt – teszi hozzá –, aminek sosem értettem az okát.

– Él még?

– Mindketten halottak.

Éppen a sajnálatomat akarnám kifejezni, de a kezemet megszorítva a szavamba vág:

– Semmi baj. Régen történt.

Egy darabig csöndben fekszünk, a takaró alatt egymás kezét fogva. Miközben beszívom és kifújom a levegőt, behunyom a szememet, és megpróbálom körülírni magamban a szoba illatát. Visszafogottan férfias az illata, az ágyneműn szappan és dezodor, a szekrény felől cédrusillat érződik. Furcsa belegondolni, hogy itt él, mint egy átlagember, itt alszik, eszik, és végzi a többi monoton, mindennapos tevékenységet – mosogat, fürdőszobát takarít, kimossa a ruháit. Vajon maga intézi a mosást? Megpróbálom elképzelni, amint ruhákat pakolászik a mosógépből a szárítóba, de a következő pillanatban már el is illan a kép.

– Miért nem nősültél meg soha? – kérdezem.

Rám néz, és egy pillanatra enged a kezének szorítása, amiből rögvest rájövök, hogy rosszat kérdeztem.

– Nem kell mindenkinek megházasodnia – feleli. – Majd megérted, ha idősebb leszel.

– Most is értem. Én sem akarok férjhez menni. – Nem tudom, tényleg így van-e, de próbálok nagyvonalú lenni. Egyértelmű számomra az

idegessége kettőnk és amiatt, amit művelünk. A legkisebb mozdulatomra is összerезzen, mintha egy támadásra kész vadállattal lenne dolga.

Aztán elmosolyodik, és elernyed. Jót mondtam.

– Még szép, hogy nem akarsz. Megvan a kellő önismereted ahhoz, hogy tudd, mi nem a te utad.

Szeretném megkérdezni tőle, hogy mi az én utam, azt viszont nem szeretném, ha kiderülne, hogy igazából nem ismerem magam, és nem akarom túlfeszíteni a húrt most, hogy újra a kezemet fogja, és felém hajtja a fejét, mint aki csókhoz készülődik. Egyszer sem csókolt még meg, mióta megérkeztem.

Ismét megkérdezi, hogy fáradt vagyok-e, mire megrázom a fejem.

– Szólj, ha elfáradtál – mondja –, és átmegyek a nappaliba.

A nappaliba? A homlokomat ráncolva próbálom kiókumlálni, mire gondolhatott.

– Mármint a kanapén fogsz aludni?

Elengedi a kezemet, beszélni kezd, elhallgat, újrakezdi.

– Szégyellem magam amiatt, ahogyan először értem hozzád, még a tanév elején. Nem szoktam így viselkedni.

– Nekem tetszett.

– Azt tudom, de nem volt zavarba ejtő? – Felém fordul. – Biztosan az volt. Derült égből villámcsapás: egyszer csak letapiz a tanárod. Hübelebalázs módjára cselekedtem, és ez nem helyes. Csak úgy létezhet számunkra feloldozás, ha előtte mindent alaposan átbeszélünk.

Nem mondja ki, de magamtól is tudom, mit vár tőlem – el kell neki mondanom, hogyan érzek, és mit akarok. Bátran kell viselkednem. Odafordulok hozzá, és a nyakába fúrom az arcomat.

– Nem akarom, hogy a kanapén aludj. – Érzem, ahogy elmosolyodik.

– Rendszerben van – feleli. – És még mit szeretnél?

Szorosan hozzábújok, a lábára csúsztatom a lábamat. Képtelen vagyok kimondani. Megkérdezi, hogy szeretném-e, ha megcsókolna, és amikor még mindig a nyakához bújva bólintok, belemarkol a hajamba, és hátrahúzza a fejemet.

– Istenem, de szép vagy.

Azt mondja, tökéletes vagyok, annyira tökéletes, hogy az nem is lehet igaz. Megcsókol, aztán más dolgok is történnek gyors egymásutánban, olyasmik, amiket korábban még nem csináltunk – fölhúzza a

pizsamafelsőmet a nyakamig, csipkedi és gyúrja a mellemet, becsúsztatja a kezét a sortom alá, megmarkol odalent.

Engedélyt kér minden egyes mozdulata előtt. – Szabad? – mielőtt lehúzná a fejemről a felsőrészt. – Hát ezt? – mielőtt félrehúzza a bugyimat, és olyan hirtelen csúsztatja be az ujját, hogy a meghökkenéstől egy pillanatra kővé dermedek. Egy idő után aztán már előbb cselekszik, és csak utána kér hozzá engedélyt. – Megengeded? – kérdi, mármint megengedem-e, hogy lehúzza rólam a pizsamanadrágot, ám az már rég lent van. – És ezt? – mármint megengedem-e, hogy odatérdeljen a lábam közé, de közben már el is helyezkedett, és felnyögve mondja: – Tudtam, hogy lent is vörös vagy.

Nem értem, mit csinál, amíg el nem kezdi csinálni. A lábam közét csókolgatja. Nem vagyok teljesen hülye; tudom, hogy mások is csinálnak ilyet, csak éppen föl se merült bennem, hogy ő is vágyhat rá. Átkulcsol a karjával, hogy közelebb húzzon magához, belevájom a sarkamat a matracba, lenyúlok, és jó erősen belemarkolok a hajába, biztos fáj neki, de egyre csak csókol meg nyal – honnét tudja ennyire pontosan, hogy mi a jó nekem?, hogy ismerhet engem ennyire? –, egy pillanatra sem áll le. Beharapom a számat, hogy ne kiáltsak fel, és akkor szürcsölő hangot hallat, mintha az üdítője maradékát szívna ki szívószállal, amit minden biztonnal cikinek éreznék, ha nem lenne annyira isteni. Eltakarom a szememet a karommal, és belezuhanok egy színörvénybe, hegymagas hullámok tombolását érzem, miközben én végtelenül parányi vagyok, és aztán elélvezek, sokkal hevesebben, mint mikor magamnak szoktam csinálni, csillagokat látok tőle.

– Oké. Jó, hagyd abba.

Úgy hőköl hátra, mintha belerúgtam volna – még mindig farmerban és pólóban, kócosan és fénylő arccal ráül a sarkára.

– Elmentél? Máris?

Összeszorítom a lábamat meg a szememet. Képtelen vagyok beszélni és gondolkodni. Gyors lettem volna? Mennyi ideig tartott egyáltalán? Egy perc, tíz, vagy húsz, fogalmam sincs.

– Elmentél, ugye? Van fogalmad róla, milyen ritka dolog ez, milyen különleges?

Kinyitom a szememet, és látom, ahogy megtörli a száját a keze fejével, aztán az arcához tartja a kezét, és lehunyt szemmel szagolgatja.

Azt mondja, arra vágyik, hogy minden este megtehesse ezt velem. A takarót is magával húzva visszafekszik mellém, és hozzáteszi: – Minden

áldott este így altatnálak el.

Ahogy dédelget, az is majdnem ugyanolyan jó, mint mikor nekem esett, állát a fejem búbján nyugtatja, nagy teste ölelőn fonódik körém. Érzem rajta az illatomat.

– Itt most egyelőre megállunk – mondja, és belül olvadozom a gondolattól, hogy egyelőre annyi volt a szex, hogy ő kényeztetett engem.

Lekapcsolja az éjjeliszekrényen lévő lámpát, de én nem bírok elaludni. Súlyosan nehezedik a vállamra a karja, miközben fejben visszajátsszom magamnak a jelenetet, ahogy álmélkodott, amikor meglátott pizsamában, meg ahogy becsúsztatta a karját a lábam alá, hogy közelebb húzzon a szájához, amikor nyalt. Meg ahogy közben egyszer csak felnyúlt, és megfogta a kezemet.

Azt akarom, hogy csinálja még, de nem merem felébreszteni, hogy megkérjem rá. Talán majd reggel, mielőtt elindulunk. Talán órák után, a tanteremben is tudjuk majd néha csinálni, vagy elautókázunk valahová, és a kocsijában. Jár az agyam. Még amikor végül elszundítok, az agyam akkor is egyre csak szövi a terveket.

Néhány óra múlva felébredek, még sötét van odakint. Folyosói fény szűrődik be a hálósobába az ajtó felől. Strane is ébren van mellettem, érzem a forró száját a nyakamon. Somolyogva gördülök a hátamra, arra számítok, hogy mindjárt bebújik a fejével a lábam közé, aztán meglátom, hogy meztelen. Sötét szőr borítja sápadt bőrét a mellkasától kiindulva le egészen a lábáig, és középen hatalmasan meredezik a pénisze.

– Ó! – hebegem. – Oké! Húha. Oké. – Rövid, butácska szavak. Amikor megfogja a csuklóm, és odairányítja a kezemet, elismétlem: – Ó! Oké! – Összezárja rajta az ujjaimat, jól tudom, hogy most jön a le-föl húzogató rész, és a kezem már dolgozik is, egy robot szorgalmával, jóformán öntudatlanul. Laza bőr csúszik egy izomtömlőn, durván és szagztatottan. Mint amikor egy kutya többnapos ételt öklendez fel, és minden porcikája dolgozik.

– Lassabban, kincsem – mondja Strane. – Kicsit lassabban. – Meg is mutatja, hogyan, én pedig próbálom tartani a ritmust, noha már zsibbad a karom. Szeretném megmondani neki, hogy fáradt vagyok, szeretnék átfordulni a hasamra, és rá se nézni többé a szerszámára, de az önzés lenne. Azt mondta, én vagyok meztelenül a leggyönyörűbb a világon. Szívtelenség volna ezt undorral viszonzni. Nem számít, hogy irtózom tőle. Nem számít.

Egy csöppet sem. *Ő is megtette neked, most te jössz. Csak kibírod azt a pár percet.*

Amikor elhúzza onnét a kezemet, attól félek, hogy most a szám fog következni, és azt nem akarom, képtelen vagyok rá, de így szól:

– Akarod, hogy megdugjalak? – Kérdést tesz fel, de ez igazából mégsem kérdés.

Ezt nem tudom hová tenni. Már abban sem vagyok biztos, hogy tényleg azt mondta, *egyelőre megállunk*, vagy az is lehet, hogy az „egyelőre” jelentett valami egészen mást, mint amit én feltételeztem. Akarom-e, hogy megdugjon. Dugni. A durva szóra a párnába rejtem az arcomat. Még a hangja is más most, száraz és érdes. Amikor kinyitom a szememet, éppen elhelyezkedik a lábam között, a koncentráció összegyűri a szemöldökét.

Próbálom leállítani, mondván, hogy nem akarok teherbe esni.

– Nem fogsz – feleli. – Nem is tudnál.

Odébb ficánkoltatom a csípőmet.

– Hogy érted ezt?

– Elköttem magam – feleli. Fél kezére támaszkodik, a másikkal engem fog. – Nem fogsz teherbe esni. Csak nyugalom. – Megpróbál behatolni, a hüvelykujja mélyen belém váj. Nem fér be.

– El kell engedned magad, szívem. Vegyél nagy levegőt.

Mindjárt sírok, de ő csak nem hagyja abba, azt mondogatja, hogy ügyes vagyok, és közben próbálja berakni. Lélegezzek ki és be, azt mondja, és amikor kifújom a levegőt, egy határozott döféssel valamennyire sikerül belém csúsznia. Ekkor már tényleg sírok, mégsem áll le.

– Nagyon ügyes vagy – mondja. – Még egy nagy levegő, oké? Nem baj, ha fáj. Nem fog mindig fájni. Csak vegyél még egy nagy levegőt, rendben? Úgy is van. Jó. Nagyon jó.

Utána kimászik az ágyból, egy villanásra meglátom a fenekét, aztán gyorsan behunyam a szememet. Alsónadrágot húz, a gumipánt csattanása ostorcsapást idéz. Harákolva megy ki a fürdőszobába, és hallom, ahogy beleköp a mosdóba. Sebzett és síkos a testem a takaró alatt, és az egész combom ragad. Tudatom, akár a tó egy nyugodt napon, üveges és mozdulatlan. Semmi és senki vagyok, megszűntem létezni.

Amikor visszatér a hálószobába, már újra a régi önmaga, pólót és melegítőalsót visel, és rajta van a szemüvege. Bebújik mellém az ágyba, és azt suttogja: – Végre szeretkeztünk, nem igaz? –, én meg a „dugás” és a „szeretkezés” közti távolságot mérícskélem.

Kisvártatva ismét szeretkezünk, ezúttal lassabban és könnyebben. Nem élvezek ugyan el tőle, de legalább már nem kell sírnom. Tetszik, ahogy rám nehezedik, olyan súlya van, hogy lelassul tőle a szívverésem. Nyögve élvez el, és remegés hullámszik végig a testén. Amikor megérezem a reszketését, összeszorítom az izmaimat, és nem engedem ki magamból, és akkor megértem, mire gondolhatnak az emberek, amikor azt mondják, hogy két ember eggyé válik.

Elnézést kér, amiért ilyen hamar elsült. Azt mondja, régen volt utoljára testi kapcsolata. Ízlelgetem a kifejezést: testi kapcsolat, és Ms. Thompson jut eszembe.

A második aktus után kimegyek a fürdőszobába, és bekukkantok a gyógyszeres szekrényébe, ami magamtól sosem jutna eszembe, de a filmekben rendre ezt teszik a nők, ha egy különös férfi otthonában töltötték az éjszakát. Először csak mindennapos dolgokat találok: ragtapaszt, Neosporint, vény nélkül kapható emésztéskönnyítőt, aztán megakad a szemem két narancssárga üvegcsén, rajtuk a reklámokból visszaköszönő Viagra és Wellbutrin címkével.

A kampusz felé visszavezető kocsúton, amely a sárgán villogó közlekedési lámpáktól eltekintve koromsötét, az érzéseim felől kérdez. – Remélem, nem fárasztottalak ki nagyon – mondja.

Tudom, hogy az igazat akarja hallani, vagyis meg kéne mondanom neki, nem tetszett, hogy álló farokkal ébresztett, és gyakorlatilag megerőszakolt. Én erre így nem voltam felkészülve. Kényszernek éreztem. De nem vagyok elég bátor ahhoz, hogy ebből bármit is bevalljak – hallgatok arról is, hogy hányingerem van, ha rágondolok, hogy a péniszére rakta a kezemet, és nem értem, miért nem hagyta abba, amikor sírva fakadtam. Nem mondom ki, hogy az első alkalommal mindvégig az kattogott a fejemben, hogy haza akarok menni.

– Jól érzem magam – felelem.

Fürkészőn néz, mintha biztos akarna lenni benne, hogy igazat mondok.

– Akkor jó – mondja. – Ez volt a cél.

2017

Üzenet anyámtól: **Szia. Nem fogod elhinni, mi történt. Nem tudtam aludni éjjel, zajt hallottam odakintről, lemegyek, felkapcsolom a verandalámpát, és egy MEDVE turkált a kukámban!!! Halálra rémültem. Sikoltozva rohantam föl az emeletre, és a fejemre húztam a takarót, lol. Most meg azt a brit főzős műsort nézem, hogy lehiggadjak. Jesszasz. Más hírrel nemigen szolgálhatok. A tó túlsó oldalán lakó Marjorie tüdőrákos. Akinek a kecskéi vannak. Bárhogy is, haldoklik. Szomorú történet. A kocsimmal még vagy 8-12 hétig szarakodni fognak az ajtó miatt. Kaptam cserejárművet, de az meg egy tragacs. Pfff. Mennyi csapás. Egyébként nincs semmi különös. Valamikor felhívhatnád anyádat.**

Csipás szemmel, tíz órákor még mindig az ágyban fekvé, megpróbálom kihámozni az üzenet értelmét. Gőzöm sincs, ki az a Marjorie, mi baja anyám kocsiajtájának, vagy milyen brit főzős műsorra gondol. Apám halála óta rendszeresen ehhez hasonló üzenetekre ébredek. Ebben most legalább van központosítás. A többi mind egy-egy aggasztóan összefüggéstelen, tagolatlan gondolatfolyam.

Bezárom az üzenetet, fölmegek a Facebookra, és ránézek Taylor oldalára. Neveket pötyögök be a keresősávba, amelyekre olyan sokszor rákerestem már, hogy rögtön az első betűre felugranak: Jesse Ly, Jenny Murphy. Jesse Bostonban él, valami marketinges állásban van. Jenny sebész Philadelphiában. Már most középkorúnak látszik a fotóin, mély ráncok ülnek a szeme körül, barna hajába ősz szálak vegyülnek. Nem posztoltak Strane-ről semmit, de miért is tették volna? Élik a teljes értékű, felnőtt életüket. Semmi okuk rá, hogy emlékezzenek a múltban történetekre, vagy akár rám.

Kilépek a Facebookból, beütöm a Google keresőjébe: „Henry Plough, Atlantica College”, és az első találat a tanszéki profilja, a jól ismert tízéves fotóval, az irodájában látható, rajta a háta mögötti könyvespolcon azokkal az egyelőre még bontatlan sörökkel, amelyeket később együtt fogunk majd meginni. Harmincnégy éves volt akkor, mindössze pár évvel idősebb, mint

én most. A második keresési találat egy 2015 májusára datált cikk az atlantici diáklapból: „Henry Plough irodalomprofesszor oktatói kitüntetésben részesül.” Négyévente osztják ki a díjat, és minden esetben a diákok döntenek a kedvezményezettéről. A harmadéves angol szakos Emma Thibodeau állítása szerint a diákok kitörő örömmel fogadták az eredményt:

– Henry remek tanár, roppant ösztönző, és mindenről lehet vele beszélni. Csodálatos ember. Az órái megváltoztatták az életemet.

Legörgetek a cikk aljára, az üres szövegdobozban villogó kurzorig. *Hozzászólna?* Begépelem: „Re: csodálatos ember? Éppen ellenkezőleg”, de már kétéves a cikk, és Henry valójában nem csinált semmi rosszat, akkor meg nem mindegy? Átlököm a mobilt az ágy másik felére, és visszaalszom.

A készülődés közben elszívott fűtől kótyagosan éppen munkába tartok, amikor Strane felhív. Rezegni kezd a telefon a kezemben, a kijelzőn az ő neve villog, és mint egy turista, a járda kellős közepén fékezek le, ügyet se vetve a gyalogosforgalomra. A fülemhez emelem a telefont, és akkor valaki meglöki a vállamat, egy farmerdzsekis lány, vagyis két lány egyforma dzsekiben, egy fekete meg egy szőke. Kart karba öltve masíroznak, hátizsákjuk a feneküket verdesi. Biztosan gimnazisták, ellógtak ebédszünetben, hogy csatangoljanak egyet a városban. A fekete hajú lány, amelyik nekem ütközött, a válla fölött hátranéz. – Bocs – mondja lusta, őszintétlen hangon.

Közben Strane a vonalban: – Hallod, amit mondok? Tisztáztak.

– Akkor minden oké?

– Holnaptól újra tanítok. – Hitetlen nevetést hallat. – Pedig biztosra vettem, hogy nekem annyi.

Állok a járdán, tekintetemmel továbbra is a Congress Streeten távolodó, libegő hajú lányokat követve. Mehet vissza a katedrára, ezt megint megúsza. Elhatalmasodik rajtam a csalódottság, mintha a bukásában reménykedtem volna, és ez a gonosz gondolat váratlanul ér. Talán csak mert be vagyok tépve, és az elmém az érzések nyúlüregébe pottyant. Le kell szoknom a meló előtti szívásról. Nőj fel, engedd el, lépj tovább!

– Azt hittem, örülsz majd – mondja Strane.

A lányok eltűnnek egy mellékutcában, én pedig kifújok egy nagy adag levegőt, nem is vettem észre, hogy addig visszatartottam.

– Örülök hát. Persze. Ez pompás. – Bizonytalan léptekkel folytatom az utam. – Fogadok, megkönnyebbültél.

– Az enyhe kifejezés – feleli. – Már kezdtem hozzászoktatni magamat a gondolathoz, hogy börtönben fogom tölteni a hátralévő életemet.

Megállom, hogy ne nézzek föl az égre ekkora túlzás hallatán, mintha bizony rajtakaphatna. Tényleg azt hiszi, hogy valaha is börtönbe kerülhet harvardi diplomás, választékos beszédű, fehér férfiként? Alaptalannak és kissé megjátszottnak érzem a félelmét, de talán csak túl kritikus vagyok. Végtére is krízist élt át. Jogot szerzett némi melodrámaisághoz. Én nem érthetem, milyen mély szakadékba nézett le. Ő mindig is többet kockáztatott, mint én. *Egyszer az életben légy kedves, Vanessa. Miért vagy mindig olyan rohadtul pikírt?*

– Megünnepelhetnénk – vetem fel. – Kivehetném a szombatot. Van egy új skandináv étterem, amiről ódákat zengenek.

Strane nagy levegőt vesz.

– Nem hiszem, hogy menni fog – feleli. Már éppen elő akarnék rukkolni egy másik javaslattal – másik étterem, másik napon, majd én fölmegek hozzá Norumbegába, nem kell idebumliznia –, ám ekkor hozzáteszi: – Most óvatosnak kell lennem.

Óvatosnak. Összehúzott szemmel próbálom értelmezni a szót.

– Nem lehet bajod belőle, ha együtt látnak velem. Harminckét éves vagyok.

– Vanessa.

– Senki sem emlékszik már.

– Dehogyan – jelenti ki türelmetlen éllel a hangjában. Ne kelljen már megmagyaráznia, hogy harminckét évesen is tilalom alá esem a szemében, veszélyes vagyok rá. Élő, lélegző bizonyítéka élete legsúlyosabb tettének. Az emberek emlékeznek rám. Éppen azért kerülhetett olyan közel a katasztrófához, mert az emberek emlékeznek.

– Jobb lenne, ha egy ideig egyáltalán nem érintkeznénk – mondja. – Csak amíg le nem csillapodnak a kedélyek.

A légzésre koncentrálok, miközben átkelek az úton a hotel felé, odaintegetek a parkoló bejárata előtt posztoló boynak, a mellékutcában hosszú slukkokkal dohányzó takarítóknak.

– Hát jó. Ahogy akarod.

Szünet.

– Nem én akarom, de így kell lennie.

Kinyitom a lobbiba vezető ajtót, és abban a pillanatban megcsap a tömény jázmin- és citrusillat. A szellőztetőn keresztül pumpálják tele a levegőt. Állítólag energizálja és vitalizálja az érzékeket; az efféle kicsiségekre való odafigyelés teszi a hotelünket luxuskategóriájúvá.

– Így lesz a legjobb – mondja –, mindkettőnknek.

– Közben beértem a munkahelyemre. Leteszem. – Köszönés nélkül bontom a vonalat. Az adott pillanatban ennyi is elég ahhoz, hogy győztesnek érezzem magam, ám amint helyet foglaltam az asztalomnál, a gyomrom mélyén érzett szűrés a megalázottság érzésévé bomlik ki bennem – megint az első adandó alkalommal félredobott, mint a szemetet. Ugyanez megtörtént már huszonkét és tizenhat éves koromban is. Oly égbekiáltó és keserű igazság ez, még én se tudom megédesíteni, hogy jobban csússzon. Csupán arról akart meggyőződni, hogy kussolni fogok. Megint eszközként használt. *Hányszor fog még megtörténni? Meddig még, Vanessa?*

Az asztalomnál fölmegegyek Taylor Facebook-oldalára. Alig egy órája frissítette az állapotát: **Iskolám, amely annak idején védelmet és támogatást ígért nekem, a mai napon egy zaklató oldalára állt. Csalódott vagyok, de nem lepődtem meg.** A kommentszekcióban a következő, máris többtucatnyi kedvelést kapott hozzászólást olvasom: **Nagyon sajnálom, milyen további lehetőségeid vannak? Vagy itt a vége?** Taylor válasza fejbe kólint.

Koránt sincs vége, írja.

A szünetemben kísétálok a hotel mögötti sikátorba, és előbányászok a táskám fenekéről egy gyűrött pakli cigarettát. A tűzlépcsőnek támaszkodva bagózom, és a telefonomat nyomkodom, mígnem egyszer csak cipősurrogás, püsszegés, fojtott vihogás üti meg a fületem. A neszek irányába nézve konstátálom, hogy a két lány az, akikkel munkába jövet ütköztem össze. A sikátor távolabbi végében állnak, és a szőke hajú lány a fekete hajú karját húzgálja.

– Kérdezd csak meg. Gyerünk.

A fekete hajú erre lép egyet felém, megáll, karba fonja a kezét.

– Hahó! – kiáltja oda nekem. – Volna szíves... – A válla fölött hátranéz a szőkére, aki a szájára nyomja az öklét, és a farmerdzsekije mandzsettájába vigyorog.

– Van egy cigije? – kérdezi a fekete hajú.

Kettőt nyújtok feléje, mire mindketten megrohamoznak. – Kicsit állott – mondom nekik. De nem bánják. A szőke lekapja a hátizsákját a válláról, és öngyújtót vesz elő az első zsebből. Egymásnak gyújtják meg a cigarettákat, és behorpad az arcuk, ahogy beleszívnak. Ebből a távolságból jól látom a szemhéjtus ívét a cicaszemük körül, az apró pörsenéseket a hajvonaluk mentén. A korukbeli, vagyis a Strane által misztifikált korban lévő lányok társaságában magam is Strane-né változom. Kérdések tolnak a számra, amelyekkel maradásra bírhatnám őket. Nagyot nyelek, mielőtt kibuknának belőlem: mi a nevetek, hány évesek vagytok, kértek még egy cigit, sört vagy egy kis füvet? Könnyű beleélnem magam Strane helyzetébe, átérezni elkeseredett igyekezetét, amivel bármit megadna egy lánynak, hogy a közelében tartsa.

A lányok a válluk fölött odavetnek nekem egy köszönömöt, aztán már mennek is tovább, az ujjaik között tartott cigaretta lehűtötte a szeleburdiságukat. Csípőjüket ringatva befordulnak a saroknál, vetnek rám egy búcsúpillantást, majd végleg eltűnnek.

Nézem a hült helyüket, a nyugvó nap megcsillan egy kukából csordogáló vízcsíkon, egy várakozó áruszállító furgon szélvédőjén. Azon tűnődöm, mit láttak vajon a lányok, amikor rám néztek, érezték-e a közösséget, azért mertek-e megszólítani, mert felismerték, hogy a korom ellenére egy vagyok közülük.

Kifújom a füstöt, és a mobilomat előkapva ránézek Taylor Facebookjára, de nincs újabb fejlemény. Gondolatban a lányok sarkában vagyok, hogy a végére járjak, mit gondolna Strane a cigit tarháló, belemenős csajokról. Valószínűleg túl harsánynak, túl veszélyesnek találná őket. *Olyan megadó vagy*, mondta nekem egykor, amikor hagytam, hogy ő irányítson. Bóknak szánta, a passzivitásom értékes és ritka kincs volt.

Ő mit tenne? Nem is kérdés ez, hanem útvesztő, melyben elveszek bármely tetszőleges kamasz lány megpillantásakor. Ha a tanára megpróbálna hozzányúlni, ő vajon helyesen cselekedne, és ellökné a kezét? Vagy megmerevedne, és hagyná a tanárt játszadozni? Néha megpróbálok egy másik lányt a helyembe képzelni – ahogy átadja magát, vágyik rá, e köré építi fel az életét –, de nem megy. Végül mindig zsákutcába jutok, és sötétség ereszkedik az útvesztőre. Elgondolhatatlan, szavakkal kifejezhetetlen érzés.

Soha nem tettem volna meg, ha te nem vagy olyan készséges, mondogatta. Azt gondolhatnánk, hogy csak áltatni próbált. Melyik lány

vágyna arra, amit megtett velem? Hiszik vagy sem, mégis ez az igazság. Én voltam a kakukktojás lány, aki önként és dalolva szalad egy pedofil karjába.

De félrevezető ez a szó, amennyiben nem képezi le a teljes igazságot. Hazugság kizárólag áldozatnak nevezni engem. Sem ő nem volt soha ennyire egyszerű eset, sem én nem vagyok az.

A hosszabbik úton térek vissza a lobbiba, átvágok a teremgarázs legalsó szintjén az alagsorba, el a mosókonyha lármásan dolgozó, ipari méretű mosó- és szárítógépei mellett. A lépcsőházban megállít a takarítók főnöke, és megkérdezi, hogy felvinnék-e néhány póttörülközőt a páros hétfős üzletembernek, Mr. Goetznek a 342-es szobába.

– Nem baj, ugye? – kérdi, ahogy a kezembe nyomja a törülközőket. – A lányaimmal nagyon szemét, de magát kedveli.

Bekopogok a 342-esbe, lépések zaja, aztán Mr. Goetz kinyitja az ajtót – félmeztelen, egy törülközőt szorít a dereka köré, a haja nedves, vízcseppek ülnek a vállán, és sötét szőr borítja a mellkasát, amely egy csíkban a hasára is lehúzódik.

Felderül az arca, amikor megpillant.

– Vanessa! Nem számítottam magára. – Kitárja az ajtót, és a fejével jelzi, hogy fáradjak beljebb. – Letenné a törülközőket az ágyra?

A küszöbön toporogva számítgatom a távolságot az ajtó és az ágy, illetve az ágy és a komód között, ahol Mr. Goetz a szabad kezével éppen kinyitja a tárcáját, a másikkal továbbra is a törülközőt tartja. Nem szeretném, ha becsukódna az ajtó, nem szeretnék kettesben maradni vele. Villámgyorsan kell cselekednem, egy ugrással máris az ágynál termek, ledobom rá a törülközőket. Újra az ajtónál vagyok, mielőtt még becsukódhatott volna.

– Várjon egy kicsit! – Mr. Goetz egy húszdollárost nyújt felém. Megrázom a fejem – gyanúsán túlzónak találom a borraivalót egy olyan csekélységért, mint a friss törülközők felhozatala, a legszívesebben futva távoznék. Úgy lobogtatja felém a bankót, ahogy félős kóbor kutyának mutatnánk egy kis ennivalót. A szobába visszalépve elveszem a pénzt, és ahogy érte nyúlok, végigsimít a kezemen. Rám kacsint. – Kösz, édes.

Újra a lobbiban, a biztonságot jelentő portáspult mögött elteszem a húszast a tárcámba, és megfogadom, hogy paprikaspray-re fogom költeni, vagy zsebkésre, valami olyasmire, amit magammal tudok hordani, még ha soha nem használom is. Csak legyen nálam.

Megrezzem a telefonom: bejövő e-mail.

Címzett: vanessawye@gmail.com
Küldő: jbaileyfemzine.com
Tárgy: Browicki történet

Üdvözlöm, Vanessa!

Janine Bailey vagyok, a *Femzine* szerkesztője, és épp egy, a Maine állambeli Norumbegában található Browick iskolát érintő, feltételezett szexuális visszaélésről szóló cikken dolgozom. Értesüléseim szerint 1999 és 2001 között ön is az iskola hallgatója volt.

Meginterjűvoltam az ott végzett Taylor Birchöt, aki azt állítja, hogy 2006-ban szexuálisan zaklatta az irodalomtanára, Jacob Strane, és a Ms. Birchcsel folytatott beszélgetés közben az ön neve is felmerült, vagyis hogy talán ön is áldozat lehetett. Ezenkívül a kutatásom során névtelen fülest kaptam egy szexuális visszaélési esetre vonatkozóan, mely állítólag ugyancsak a Browick iskolában történt, méghozzá ön és Mr. Strane között.

Szeretném, ha tudnánk beszélni, Vanessa. Feltett szándékom, hogy maximális érzékenységgel nyúlok a témához a cikkemben, melyben az áldozatok történeteire helyezném a hangsúlyt, Jacob Strane és az iskola felelősségét firtatva. Most, hogy országszerte fókuszba kerültek a szexuális zaklatási ügyek, úgy vélem, komoly hatást tudnánk kiváltani, főképp, ha párba állíthatnám az ön történetét Tayloréval. Természetesen ön dönthetne arról, hogy pontosan mi szerepeljen a cikkben a személyes tapasztalataiból. Ragadja meg a lehetőséget, és ossza meg velem a történetét.

Ezen az e-mail-címen vagy a (385) 843-0999-es telefonszámon tud elérni. Hívjon vagy írjon bármikor.

Válaszát várva,
Janine

2001

Mindenkit meggyötör az idei tél. Kegyetlenül hideg van, éjszakánként röpködnek a mínuszok, és amikor egy kicsit megenyhül az idő, akkor napokon keresztül megállás nélkül havazik. A viharokat követően egyre hatalmasabbra nőnek a hófalak, végül egyetlen labirintussá változik a kampusz a halványszürke ég alatt, és a karácsonyra kapott új ruhák hamar sófoltosak lesznek, és kibolyhosodnak a négy hónapon át kérlelhetetlenül folytatódó télen. A tanárok türelmetlenek, hovatovább komiszak, olyan nyers stílusban értékelnek minket, hogy a könnyünk is kicsordul. A Martin Luther King-napi hétvégén bepöccen ránk a Gould gondnoka, és lezárja a fürdőszobát, amikor a milliomodik alkalommal dugítja el a zuhany lefolyóját egy hajcsomó, Ms. Thompson egy gemkapoccsal kénytelen feltörni a zárat. A diákok is megbolondulnak. Egy este Deanna és Lucy a szó szoros értelmében hajba kap egymással az étkezőben egy eltűnt cipő miatt.

A kollégiumi felügyelő tanárok éberén figyelik rajtunk a depresszió jeleit, mióta négy évvel ezelőtt egy másodikos fiú fölakasztotta magát. Ms. Thompson közösségi programok egész sorát szervezi nekünk, hogy feldobja a hangulatot: társasjátékozunk és kézműveskedünk, sütit sütünk és filmeket nézünk, és valamennyi eseményről az ajtónk alatt becsúsztatott, tarka cetlikon tájékoztat minket. Arra biztat, hogy kopogjunk be hozzá bátran, és használjuk a fényterápiás lámpáját, ha bármikor is nyomott hangulatba kerülnénk.

Mindeközben én csak félig vagyok jelen. Mintha kettéhasadt volna az agyam, az egyik fele itt van a jelenben, a másik az átélt élményeimben dagonyázik. Mióta már szeretkezünk is Strane-nel, sehol sem találom a helyem. Sekélyesnek érzem az írásaimat; leszokom róla, hogy Ms. Thompson kutyáját sétáltassam. A tanórákon is csupán távoli szemlélőként vagyok jelen. Nézem, ahogy amerikai irodalmon Jenny átül Hannah Levesque mellé, aki tágra nyílt szemmel, imádó tekintettel néz rá, a tavalyi évben alighanem én is végig ilyen képet vágtam, és ettől tompa zavarodottság fészkel belém, mintha egy kusza cselekményvezetésű filmet

néznék. Mintha körülöttem minden csak szimuláció volna. Más választás híján eljátszom, hogy ugyanaz vagyok, aki voltam, de valójában feneketlen szakadék választ el a többiektől. Nem tudom, hogy a szex hozta-e létre ezt a szakadékot, vagy mindig is ott volt, csak Strane előtt nem vettem észre. Strane szerint az utóbbiról van szó. Azt mondja, ő már az első percben meglátta rajtam, hogy más vagyok.

– Mindig is kívülállónak, kakukktojásnak érezted magad, vagy nem? Fogadni merek rá, hogy mióta csak az eszedet tudod, koraérett voltál. Nincs igazam?

Erről az jut eszembe, hogy harmadikos koromban egyszer a következő szöveget írta be az üzenőmbé egy tanár: *Vanessa nagyon fejlett, nyolcévesen egy harmincéves ember fejlettségi szintjét mutatja*. Nem tudom, voltam-e igazán gyerek valaha is.

Húsz perccel takarodó előtt belépek a Gould fürdőszobájába a tisztálkodómotyómmal, és a beszappanozott arcú Jennyt pillantom meg a mosdónál. Mivel egy kollégiumban lakunk, elkerülhetetlen, hogy néha találkozunk, én azonban mindent elkövettem e találkozások gyakoriságának csökkentése érdekében: a hátsó lépcsőn közlekedtem, hogy ne kelljen elhaladnom a szobája előtt, és késő este jártam zuhanyozni. Amerikai irodalomra sajnos együtt járunk, de ott meg Strane-re koncentrálok, ügyet se vetek Jennyre. Összességében alig veszek tudomást az osztálytársaimról.

Így aztán annyira meghökkenek attól, hogy ott találom őt a fürdőszobában a vietnámi papucsában és ugyanabban a szakadt fürdőköpenyben, amelyet tavaly is hordott, hogy ösztönösen hátrálni kezdek, ő azonban megállít.

– Nem kell elrohannod – mondja lankadt, már-már unott hangon. – Vagy ennyire utálsz?

Közben a képét dörgöli az arclemosóval. Lenőtt a frizurája a tanév eleje óta, kócos kontyba fogta össze karcsú nyaka tövében – azelőtt sokat aggodalmaskodott a nyaka miatt, panaszkodott, hogy úgy néz ki tőle a feje, mint egy szívószálra húzott labda, virág a szárán. Vékony ujjai is fejtörést okoztak neki, ahogy a magassága is, állandóan azokon a vonásain lovagolt, amelyeket a leginkább irigyeltem tőle. Most is irigylem őt? Néha rajtakapom Strane-t, ahogy órán Jennyt nézi, végigvándorol a tekintete a gerincén, föl egészen a világosbarna hajáig. A kis Kleopátra. – Úgy jó a

nyakad, ahogy van, Jenny – válaszoltam neki. – És ezt te is tudod. – Tudta hát; tudnia kellett. Csak az én számból akarta hallani.

– Nem utállak – mondom most.

Jenny kételkedő pillantást vet rám a tükörből. – Hát persze.

Azon tűnődöm, megbántódna-e, ha elmondanám neki, hogy igazából semmit sem érzek már iránta. Hogy már nem emlékszem, miért éreztem úgy, hogy a barátságunk lezárultával összedőlt a világ, vagy hogy miért tűnt olyan mélynek és megismételhetetlennek ez a barátság. Most már csupán egy kínos, meghaladott fázisnak érzem. Ha belegondolok, mennyire összetörtem, amikor Jenny járni kezdett Tommal, és Tom egyszerre mindenütt ott volt, velünk evett, az algebratermünk előtt várakozott, hogy Jennyvel tölthesse azt a kettő percet, amíg átértünk egyik épülettől a másikig. Tagadtam, hogy féltékeny lennék, pedig az voltam, Tomra is, és Jennyre is. Mindent akartam – egy fiút, akivel járhatok, és egy legjobb barátnőt, aki szeret engem annyira, hogy senki se furakodhasson be közénk. Lüktető, irtózatoss vágyam volt ez, amit képtelen voltam irányítani. Tisztában voltam vele, hogy nem lenne szabad ilyesmit éreznem, hát még kimutatnom, mégis kirobbant belőlem egy szombat délután, amikor hisztériás jelenetet rendeztem Jennynek a városi pékségben, és úgy bögtem, mint egy dedós. Megígérte nekem, hogy együtt töltjük a napot, csak mi ketten, mint a Tom előtti időkben, csak hogy egy óra sem telt bele, és megjelent Tom, odahúzott az asztalunkhoz egy széket, és Jenny nyakához fúrta az arcát. Nem bírtam tovább. Kiakadtam.

Április végén történt, amikor már hónapok óta forrt bennem a düh, és ez megmagyarázta mind Jenny döbbenetének hiányát, mind pedig a reakcióját, mintha már várta volna, hogy átszakadjon bennem a gát. Amint visszaértünk a szobánkba, közölte: – Tom szerint túlságosan ragaszkodsz hozzám. – Amikor megkérdeztem, hogy ez mégis mit akar jelenteni, megpróbálta elütni a dolgot. – Ő mondta, nem én. – Nem érdekelt, mit mondott rólam Tom, aki csak egy halk szavú fiú volt, a zenekaros pólói is érdekesebbek voltak nála. Az viszont nagyon is megviselt, hogy Jenny képes volt elismételni nekem a szavait. Égnek állt a hajam attól, amit a túlzott ragaszkodás jelenthetett lányok között. – Nem igaz – vágtam rá, és Jenny éppolyan kételkedő tekintettel sújtott, mint most. *Hát hogyne, Vanessa. Neked elhiszem.* Nem vitáztam vele tovább; magamba fordultam, és a továbbiakban nem szóltam hozzá, ami a mostanáig fennállt távolságtartó patthelyzetet eredményezte kettőnk közt. A lelkem mélyén

tudtam, hogy neki van igaza; tényleg túlságosan szerettem, nem is tudtam volna nem szeretni. Aztán alig egy évvel később, lám, már hidegen hagy.

A mosdó fölé hajolva leöblíti az arcát, szárazra paskolja, és azt mondja:

– Feltehetek egy kérdést? Ugyanis hallottam valamit rólad.

Az emlékeimből kiszakítva pislogok rá.

– Micsodát?

– Nem szeretném kimondani. Elég izé... de tudom, hogy nem lehet igaz.

– Bökd már ki.

Összeszorítja a száját, ahogy a megfelelő szavakat keresi. Majd halk hangon így szól:

– Azt mondják, hogy kavarsz Mr. Strane-nel.

Várja a reakciómat, pontosabban a tagadást várja, de túl messzire kerültem tőle térben. Egy fordított teleszkópon keresztül nézem Jennyt az arcához és a kipirosodott nyakához szorított törülközőjével. Végül csak kinyögöm valahogy:

– Hazugság.

Jenny bólint.

– Sejtettem. – A mosdó felé fordulva leteszi a törülközőt, a fogkeféjéért nyúl, megnyitja a csapot. Én tengerzubogásnak hallom, ahogy folyik a víz. Maga a fürdőszoba is vizenyőssé lesz, hullámoznak a csempézett falak.

Beleköp a mosdóba, elzárja a csapot, és várakozással telve néz rám.

– Nem igaz? – sarkall válaszadásra.

Mondott volna valamit, mialatt a fogát mosta? Megrázom a fejem, tátva marad a szám. Jenny engem figyel, és valami kibontakozik a tekintete mögött.

– Elég fura, hogy bent szoktál maradni nála óra után.

Strane hirtelen mindenütt ott van, igyekszik rajtam tartani a szemét. Felbukkan az ebédlőben, és a tanárok asztalánál ülve figyel. A könyvtárban előttem szemrevételezi a könyvespolcot. Franciaóra alatt a tanterem nyitva hagyott ajtaja előtt sétálgat, és mindannyiszor lopott pillantásokat vet felém. Tudom, hogy szemmel tart, ugyanakkor mintha üldözne is, ami nyomasztó és hízelgő egyszerre.

Egyik szombat este már ágyban vagyok, vizes a hajam a fürdés után, előttem a házi feladat. Csöndes a kollégium, ki a házi atlétikai versenyen van, ki kosárlabdameccsre vagy síelni ment. Éppen elszenderedem, kopogtatásra riadok fel, a földre sodorva a tankönyveimet. Félig Strane-re számítva nyitok ajtót, elképzelem, hogy kézen fog, és a kocsijához, a házához, az ágyához vezet. De csupán a néptelen, kivilágított folyosó fogad a csukott szobaajtókkal.

Egy másik délután kérdőre von, hogy mégis merre jártam ebédidőben. Öt óra van, és a tanári szobájában vagyunk az egyébként kihalt és sötét épületben. Egy szekrénynél alig tágasabb a szoba, épphogy elfér benne egy asztal, egy szék meg egy foszladozó karfájú tweedkanapé. Azelőtt tele volt pakolva régi tankönyveket és még régebbi iskolai dolgozatokat tartalmazó dobozokkal, de Strane időközben kiürítette a helyiséget a saját használatunkra. Tökéletes búvóhely, mivel két zárt ajtó is elválaszt minket a folyosótól.

Felhúzom a lábam a kanapéra.

– A szobámban voltam. A bioszleckével.

– Azt hittem, téged láttalak elosonni valakivel.

– Dehogy.

Elfészkezik magát a heverő másik végében, az ölébe veszi a lábamat, és kihúz egyet az asztalon tornyosuló, még leosztályozatlan dolgozatkupacból. Egy darabig csendben üldögélünk, ő a dolgozatokat javítja, én a történelemtankönyvet bújom, aztán megszólal:

– Szeretnék biztos lenni benne, hogy tartod magadat a feltételeinkhez.

Értetlen szemet meresztek rá.

– Tudom, milyen nagy a kísértés, hogy a bizalmadba avass egy barátot.

– Nincsenek barátaim.

Leteszi a tollat-papírt az asztalra, aztán a bokámra kulcsolja az ujjait.

– Bízom benned, hidd el. De fölfogod, mennyire fontos, hogy megőrizzük a titkot?

– Eh.

– Szeretném, ha komolyan vennéd ezt.

– Komolyan is veszem. – El akarom húzni a lábamat, de nem hagyja.

– Nem tudom, tisztában vagy-e vele, milyen következményekkel kellene számolnunk lebukás esetén. – Szóra nyitom a számat, de ő folytatja:
– A legvalószínűbb esetben engem kirúgnának. De te is csomagolhatnál. Nem maradhatnál a Browickban egy efféle botrány után.

Szkeptikus pillantást vetek rá.

– Engem biztos nem rúgnának ki. Hiszen nem én vagyok a felelős. – Aztán, nehogy azt gondolja, hogy meggyőződésből beszéltem, még hozzáteszem: – Mármint technikailag, mivel kiskorú vagyok.

– Az a vezetőséget nem érdekelné. Minden bajkeverőt kipenderítenek. Így megy ez az efféle helyeken.

Hátravetett fejjel, a mennyezethez beszélve folytatja:

– Ha szerencsések vagyunk, az iskola falain belül marad a dolog, ha azonban a bűnüldöző szervek megneszelnek valamit, én szinte biztosan börtönbe kerülök. Te pedig nevelőotthonban végzed.

– Még mit nem – dohogok. – Biztos nem mennék nevelőotthonba.

– Ha te mondd.

– Lehet, hogy szeretsz megfélekezni róla, de vannak szüleim.

– Igen, csak hogy az állam nem szereti az olyan szülőket, akik hagyják, hogy a gyerekük egy deviánssal pajtáskodjon. Merthogy ezt a bélyeget sütnék rám, a szexuális bűnelkövetőét. Miután engem őrizetbe vettek, első dolguk lenne, hogy gyámság alá vegyenek téged. Elszállítanának egy förtelmes helyre, tele a fiatalkorúak börtönéből frissiben kikerült kölykökkel, akik isten tudja, miket csinálnának veled. Kikerülne a jövőd a saját kezedből. Lemondhatnál az egyetemről, ha ez megtörténne. Feltehetően a középiskolát sem fejeznéd be. Talán nem hiszed el, Vanessa, de fogalmad sincs, milyen kegyetlen a rendszer. Alkalomadtán mindent el fognak követni, ami csak hatalmukban áll, hogy mindkettőnk életét tönkretegyék.

Nem tudom tartani vele a lépést, amikor így beszél. Nekem úgy tűnik, hogy felnagyítja a képet, de valójában magam sem tudom, készpénznek vehetek-e bármit is. Strane szájából a leggyalázatosabb dolog is hihetőnek hangzik.

– Értem – felelem. – Nem mondom el senkinek, amíg élek. Inkább meghalok. Jó? Csak beszéljünk már valami másról.

Heves pislogással tör ki a kábulatból, mint aki most ébredt. Kitarja felém a karját, magához ölel. Annyiszor ismételteti, hogy ne haragudjak, hogy egy idő után már nincs is értelmük a szavaknak.

– Nem akartalak megijeszteni – mondja. – Csak elég nagy a tét.

– Tudom jól. Nem vagyok teljesen ostoba.

– Tudom, hogy nem vagy az. Tudom.

Hétvégi kirándulásra megyünk Quebec Citybe a franciacsoporttal. Korán reggel indul velünk a párnás ülésekkel és kis tévéképernyőkkel felszerelt turistabusz. Ablak mellett ülök a busz hátulsó fertályában, előtűrom a discmant a hátizsákomból, beteszek egy CD-t, és igyekszem úgy tenni, mintha nem zavarna, hogy egyedül mellettem nem ül senki.

Az első két órában az ablakon bámulok kifelé, miközben a busz kisebb-nagyobb hegyek és termőföldek között suhan. A kanadai határhoz érve nem változik a táj, az útjelző táblák nyelve viszont már a francia. Madame Laurent fölugrik a helyéről a busz elejében, és a figyelmünket kéri. – *Regardez!* – Sorban rámutat a jelzésekre, és felszólít bennünket, hogy olvassuk hangosan: – *Ouest, arrêt...*

Quebec határában megállunk egy Tim Hortonsnál pisiszünetre. Fizetős telefon is van, nekem pedig két feltöltött telefonkártya lapul a zsebemben, Strane-től kaptam őket arra az esetre, ha egyedül érezném magam. A kagylóval a kezemben éppen tárcsázni kezdek, amikor Jesse Ly vonul ki a Tim Hortonsból lefelé bővülő, hosszú, fekete kabátban, gyakorlatilag palástban, és valamivel lemaradva tőle Mike és Joe Russo lépdel a nyomában szélesen vigyorogva, egymást bökődve, nem is titkolva, hogy Jesse-n élcelődnek. – Nézd már a Sötétség Hercegét. Viharkabát Maffia. – Nem homokosozzák le, mert az már túl sok lenne, pedig a jelek szerint valójában ez a gúnyolódás tárgya, nem a kabát. Jesse arcáról, ahogy felszegi az állát, egyértelműen látszik, hogy hallja őket, de nem ereszkedik le odáig, hogy reagáljon is. Elengedem a kagylót, és odasietek hozzá.

– Helló – vigyorgok rá Jesse-re, mintha puszipajtások volnánk. Mögöttünk a Russo ikrek beszüntetik a nevetést, nem is annyira miattam, hanem Margo Atherton kedvéért, aki a busz mellett állva éppen kibújik a pulóveréből, és ahogy felhúzódik a pólója, kivillan egy tenyérnyi rész a hasából, én mégis azt érzem, hogy jót cselekedtem. Jesse egy szót sem szól, miközben visszaszállunk a buszba, és elfoglaljuk a helyünket. Aztán közvetlenül indulás előtt fogja a cókókját, és az ülésorok között hátrabaktat hozzám.

– Leülhetek? – kérdezi a szabad ülésre mutatva. Leveszem a fejhallgatómat, bólintok, és elhúzom a hátizsákomat az útból. Jesse egy sóhajjal leül, hátradönti a fejét. Így marad egészen addig, amíg a busz rázkódni nem kezd, és a parkolóból kigördülve felhajtunk az autópályára.

– Azok a srácok idióták – szólalok meg.

Felpattan a szeme, és vesz egy nagy levegőt.

– Ki lehet őket bírni – feleli, azzal kinyitja a könyvét, és elfordul tőlem.

– De hát szemétül viselkedtek veled – mutatok rá, ha neki esetleg nem tűnt volna fel.

– Nem érdekes, tényleg – mondja anélkül, hogy fölnézne a könyvéből. A lapokba kapaszkodik, körmein lepattogzott, fekete lakk.

Quebec Cityben Madame Laurent macskaköves utcákon át kalauzol bennünket, és mutogatja az építészeti nevezetességeket – a Notre-Dame katedrális, a Château Frontenacot. Jesse és én alig-alig veszünk tudomást egymásról, miközben ő is, én is lemaradozunk a többiektől, nézzük a nagy gránittalapzatokon pózoló pantomimeseket, megyünk egy teljes kört a siklóval. Ő csicsás szuveníreket vásárol: egy a Château Frontenacot ábrázoló vízfestményt egy idős utcai festőasszonytól, meg egy kanalat, amelynek farsangi jelenetet véstek a hátuljára. Ez utóbbit nekem nyújtja. Csak egy órával később csatlakozunk a többiekhez, de nem kapunk ki, mint vártam, ugyanis észre sem vették, hogy eltűntünk. A délután hátralévő részére ismét ellógunk Jesse-vel, szótlánul rójuk az óváros utcáit, csak akkor bökjük meg egymást, ha valami vicceset vagy érdekeset akarunk mutatni a másoknak.

A kirándulás második napján megpróbálom felhívni Strane-t egy fizetős telefonról, de nem veszi fel, üzenetet meg nem merek hagyni. Jesse számára kérdés nélkül is egyértelmű, hogy kit hívtam.

– Valószínű a kampuszon van. Szabadmikrofon-rendezvény van a könyvtárban. Bölcsésztanároknak kötelező a részvétel.

Riadt tekintettel nézek rá, miközben visszacsúsztatom a telefonkártyát a zsebembe.

– Ne félj – nyugtat meg –, nem mondom el senkinek.

– Honnan tudsz róla?

Az arckifejezése azt üzeni: *viccelsz?*

– Folyton együtt vagytok. Elég nyilvánvaló, hogy mi folyik köztetek. Azonkívül láttam a jeleket.

Strane nevelőotthonokról és börtönökről tartott kiselőadására gondolok. Nem tudom, elárultam-e magamat az előbbi kérdésemmel, de a biztonság kedvéért rávágom:

– Nem igaz. – Ez olyan szánalmasan hangzik, hogy újabb lesújtó pillantást kapok érte Jesse-től.

Vasárnap reggel indul el velünk a busz hazafelé. Egy órája vagyunk úton, amikor Jesse egyszer csak felsóhajt, lefordítva az ölébe rakja a könyvét, és jelez nekem, hogy én is vegyem le a fejhallgatómat.

– Ugye tudod, hogy nagy hülyeséget csinálsz? – kérdezi. – Ez egy elképesztő ostobaság.

– Micsoda?

Jelentőségteljesen néz rám.

– Összejönni egy tanárral.

Szétnézek a körülöttünk lévő üléseken, de mindenki valami mással foglalkozik – alszik, olvas, vagy fülhallgató van a fején.

Jesse folytatja:

– Erkölcsileg semmi kifogásom ellene. Csak azt mondom, hogy szerintem tönkre fog tenni téged.

Tudomást sem véve szavai bántó éléről, azt felelem, hogy megéri a kockázatot. Aztán azon tűnődöm, örülten vagy merészen hangzott-e vajon, amit mondtam, de Jesse csak a fejét ingatja.

– Mi van?

– Egy idióta vagy – mondja –, ennyi.

– Hú, köszí.

– Ne vedd sértésnek. Én is idióta vagyok a magam módján.

Jesse idiótának nevezett, Strane sötéten romantikus léleknek – mindkét jelző azt sejteti, hogy kivételes tehetséggel hozok téves döntéseket. Strane a minap „depresszív” személyiségnek nevezett, utánanéztem a szónak: melankóliára hajlamos embert jelent.

Csúf vihar kerekedik Norumbegában, utána arra ébredünk, hogy jéglepel borítja a kampuszt. Hajladoznak a fák ágai a súly alatt, és olyan tömör a hó, hogy végig tudunk gyalogolni rajta, mégsem roppan be a csizmánk alatt. Egy szombat délután első alkalommal szeretkezünk nappali világosságnál Strane tanári szobájának heverőjén. Hogy utána ne a meztelen testét kelljen nézmem, az ablaküvegtől zöldekre színezett napfényben kavargó porszemeket tanulmányozom. Ő a bőröm alatt futó kék ereket vizsgálgatva az irántam érzett vágya hevességéről mesél, azt mondja, ha tehetné, felfalna. Szó nélkül odakínálom neki a karomat. *Csak rajta.* Egészen

finoman harapja meg, pedig azt is megengedném neki, hogy széttépjen. Bármit megengednék neki.

Beköszönt a február, és én egyszerre vagyok rutinosabb és ügyetlenebb a titkolózásban. Már nem emlegetem Strane-t, amikor vásárnaponként hazatelefonálok, viszont folyton az ő tantermében lógok. Mintha odagyökereztem volna. Olyankor sem tágitok, amikor más diákok érkeznek hozzá korrepetálásra a fogadóórájában, elmélyült tanulást színlelek a szemináriumi asztalnál, de közben veszettül hallgatózom.

Egyik délután, amikor csak ketten vagyunk, egy polaroid gépet vesz elő a táskájából, és megkérdezi, hogy csinálhat-e rólam egy fotót az asztalnál. – Emlékezni akarok rá, milyen vagy, amikor ott ülsz – mondja. Idegességemben kitör belőlem a nevetés. Az arcomhoz nyúlok, csavargatom a hajamat. Utálom, ha fényképeznek. – Nemet is mondhatok – teszi hozzá, de látom a szemében a sóvárgást, azt, hogy mennyire fontos ez neki. A visszautasítással összetörném a szívét. Így hát hagyom, hogy csináljon rólam néhány képet, a szemináriumi és a tanári asztalnál is, meg egy másikat a tanári szobája heverőjén, felhúzott lábbal, ölemben a füzetemmel. Irtó hálás, széles mosollyal nézi a kibontakozó képeket. Azt mondja, kincsként fogja őrizni őket.

Egy másik alkalommal újabb olvasnivalót hoz nekem – a *Gyér világot* Nabokovtól. Belelapozok a könyvbe, amely nem is hasonlít regényre, inkább hosszú költeménynek tűnik sok-sok jegyzettel.

– Nehéz olvasmány – mondja Strane. – Még a *Lolitánál* is keményebb dió. Egy effajta regény a kontrollról való teljes lemondást követeli az olvasótól. Át kell élni, nem az értelmét keresgélni. A posztmodern... – Elhallgat, amikor meglátja csüggedt ábrázatomat. Én egy újabb *Lolitára* vágytam.

– Hadd mutassak valamit. – Kiveszi a kötetet a kezemből, föllapozza, és rábök az egyik versszakra. – Nézd csak, itt éppen rólad van szó.

*Légy hát imádva, dédelgetve eztán,
Bíbor szegélyű, szép sötét Vanessám,
Csodás pillangóm! Meséld el, miképpen
Tűrhatted az alkonyi Lilac Lane-en,
Hogy John Shade, az eszelős, faragatlan
Füledbe sírjon, bőgjön a nyakadban!*[5](#)

Elakad a lélegzetem, meleg lesz az arcom.

– Hátborzongató, nem igaz? – mosolyog le a könyvre. – Légy hát imádva, dédelgetve eztán, / Bíbor szegélyű, szép sötét Vanessám. – Végigsimít a hajamon, az egyik tincset az ujjára csavarja. Bíborszegélyű, juharvörös haj. Eszembe jut, amit a sorsszerűségről mondtam neki, amikor megmutatta a Jonathan Swift-verset. Akkor nem is gondoltam igazán komolyan. Csak a hajlandóságomat akartam érzékeltetni általa. Most azonban meglátni a nevemet a papíron felér egy szabadeséssel, az irányítás tökéletes elvesztésével. Talán mindez csakugyan előre el volt rendelve. Talán ez a sorsom.

Még bele vagyunk bújva a könyvbe, Strane a hátamon nyugtatja a kezét, amikor a vén, kopaszodó Mr. Noyes ballag be a terembe. Szétspriccelünk, ki-ki a saját asztala mögé, nyilvánvalóan lebuktunk. Mr. Noyest azonban mintha csöppet sem izgatná a dolog. Nevetve fordul oda Strane-hez: – Látom, lett egy kiskedvence –, mintha mi sem volna természetesebb. Ez töprengésre készítet engem, hogy talán nem is kellene izgulnunk a lebukás miatt. Talán nem a világvége, ha mégis az iskola tudomására jut a dolog. Strane-t szóbeli dorgálásban részesítik, és felszólítják, hogy fogja vissza magát, amíg be nem fejezem a tanulmányaimat, és tizenharc nem leszek.

Miután Mr. Noyes elment, megkérdezem Strane-től:

– Más diákok és tanárok is csinálták már ezt?

– Mit?

– Hát *ezt*.

Felnéz rám az íróasztalától.

– Előfordult.

Visszatér az olvasmányához, de nekem már a nyelvemen van a következő kérdés. Mielőtt kimondanám, lenézek a kezemre. Elképzelem, hogy az arcára lesz írva a válasz, és nem akarom látni. Nem akarom igazán tudni.

– Na és te? Másik diákkal?

– Szerinted? – kérdez vissza.

Készületlenül ér a kérdése. Fogalmam sincs, mit gondoljak. Csak azt tudom, hogy mit akarok hinni, muszáj hinnem benne, de nem tudom, hogy egyezik-e a múltban törtétekkel. Strane majdhogynem a születésem óta tanít.

Látja, hogy küszködöm a szavakkal, és mosoly terül el az arcán. Végül azt mondja:

– A válasz: nem. Még ha pillanatokra elkapott is a vágy, sosem éreztem úgy, hogy megérné kockáztatni. Amíg te meg nem jelentél.

Szemforgatással próbálom leplezni az örömet, de valósággal felszakítják a mellkasomat a szavai. Már semmi sem áll az útjában, hogy fölmarkolja, ami kell neki. Különleges vagyok, különleges vagyok, különleges vagyok.

A *Gyér világ*ot bújom, amikor Ms. Thompson takarodó előtt bekopogtat hozzám. Bekukkant smink nélkül, gumival összefogott hajjal, és kipipálja a nevemet a listáján.

– Szia, Vanessa – lép be a szobába. – Ne felejts el majd kijelentkezni pénteken, rendben? A karácsonyi szünet előtt sem tetted meg.

Lép egyet felém, mire számárfület teszek a könyvbe, és becsukom. Megszédít, hogy újabb rám vonatkozó utalást találtam a könyvben: a főhős egy New Wye nevű helyen él.

– Hogy haladsz a házival? – kérdi Ms. Thompson.

Eddig még nem kérdeztem Strane-t a tanárnőről. A halloweenbuli óta egyszer sem láttam őket együtt, és megragadtak bennem Strane szavai, amikor az első együttlétünk után azt mondta, hogy régen volt utoljára intim kapcsolata. Márpedig ha nem feküdtek le, akkor csak barátok lehetnek, tehát semmi okom féltékenykedni. Tisztában vagyok a helyzettel. A tanárnő jelenlétében mégis elfog egyfajta gonoszság, amely arra ösztökél, hogy megvillantsam előtte a képességeimet.

Úgy teszem le Nabokov könyvét, hogy jól lássa a borítóját.

– Ez nem házi. Legfeljebb átvitt értelemben. Mr. Strane-től kaptam.

Irritálóan nyájas mosolyt villant rám.

– Mr. Strane tanítja neked az angolt?

– Ühüm – nézek fel rá a pilláimon át. – Ő nem beszélt még rólam?

Elmélyülnek a ráncok a tanárnő homlokán, de csak egy pillanatig. Észre se venném, ha nem lennék úgy kihegyezve.

– Nem emlékszem – feleli.

– Ez meglep – felelem. – Elég közel állunk egymáshoz.

Elnézem, ahogy kivirágzik az arcán a gyanakvás, és megsejti, hogy valami nincs rendjén.

Másnap délután, mialatt Strane értekezleten van, beülök az asztala mögé, amire más esetben sosem vetemednék. Csukva van az ajtó, senki sem láthat meg, amint az osztályozatlan dolgozatok és óravázlatok között matatok, aztán kihúzom a hosszúkás íróasztalfiókot, amely a szaftosabb titkokat rejt: egy felbontott gumicukros zacskót, egy elszakadt láncon fityegő Szent Kristóf-medált, meg egy doboz hasmenés elleni tablettát, amit utálkozva lökök félre.

A számítógépe nem tartogat semmi érdekeset, csak az órai anyagok és a ritkán használt iskolai e-mail-fiókja van rajta, de amint eltüntetem a képernyővédőt, máris egy értesítés ugrik föl: **(1) Új üzenet, a küldő: melissa.thompson@browick.edu.** Rákattintok. Az e-mail válasz egy másikra, összesen a harmadik a sorban.

Címzett: jacob.strane@browick.edu
Küldő: melissa.thompson@browick.edu
Tárgy: aggodalom egy diák kapcsán

Szia, Jake. Szeretnék majd személyesen is beszélni veled, de azért e-mailben is leírom... talán jobb, ha írásban is nyoma marad. Nemrégiben érdekes beszélgetést folytattam Vanessa Wye-jal, és te is szóba kerültél. Éppen az órádra dolgozott, és megemlítette, hogy ti ketten közel álltok egymáshoz. És ahogy ezt mondta... egyfajta sértett önérzetességgel. Világos, hogy szerelmes beléd... jobb, ha tudod. Említetted, hogy gyakran jár be hozzád. Légy óvatos. :) Melissa

Címzett: melissa.thompson.@browick.edu
Küldő: jacob.strane@browick.edu
Tárgy: Re: aggodalom egy diák kapcsán

Melissa!
Értékelem az aggodalmadat. Majd résen leszek.
JS

Címzett: jacob.strane@browick.edu
Küldő: melissa.thompson@browick.edu
Tárgy: Re:re: aggodalom egy diák kapcsán

Semmi gond. Remélem, nem szívtad mellre. Csak volt egy rossz érzésem. Jó szünetet, ha nem találkozánk. :) Melissa

Kilépek a levelekből, és olvasatlannak jelölöm meg Ms. Thompson utolsó válaszát. Strane kurta válasza hangos nevetésre készítet, ahogy Ms. Thompson izgágasága is, a kis mosolygós ikonjaival meg a három pontokkal összekötött, hiányos mondataival egyetemben. Lehet, hogy nem egy észkombájn, legalábbis nem olyan okos, mint én. Először gondolok így egy tanárra.

Strane rossz hangulatban tér vissza a tanszéki értekezletről, az asztalra dobja az írómappáját, és félig sóhajra, félig nyögésre emlékeztető hangot hallat.

– A fene megette ezt a helyet – dünnyögi. Aztán a monitorra pillant. – Hozzányúltál? – Megrázom a fejem. – Hmm. – Fogja az egeret, kattint párat. – Nem ártana jelszóval védeni.

A fogadóóra végén, amikor már az aktatáskájába pakol, rám csöppet sem jellemző, blazírt hangon így szólok:

– Ugye, tudod, hogy Ms. Thompson a kollégiumi felügyelőtanárom?

A kabátommal foglalatoskodom, hogy ne kelljen ránézni, amíg megadja a választ.

– Tudom, igen.

A nyakamig húzom a cipzárt.

– Na és jóban vagytok?

– Persze.

– Csak mert emlékszem, hogy együtt láttalak benneteket a halloweenbuliban. – Odalesek rá, éppen a szemüvegét törölgeti a nyakkendőjével, aztán fölteszi.

– Szóval mégis elolvastad az e-mailjeimet – jelenti ki. Amikor tovább hallgatok, karba fonja a kezét, és tanárosan néz rám. *Hagyjuk a mellébeszélést.*

– Barátság nál több is volt köztetek? – kérdezem.

– Vanessa.

– Csak kérdezem.
– Nyilván, de ahogyan kérdezed.
Néhányszor le-föl húzom a cipzáramat.
– Nekem igazából mindegy. Csak mégis jó volna tudni.
– Miért?
– Mert mi van, ha megérzi, hogy van valami kettőnk közt? Lehet, hogy féltékenykedni fog, és...
– És mi?
– Nem tudom. Visszavág?
– Ez nevetséges.
– Mégis megírta neked azokat az e-maileket.
Strane hátradől a székén.
– Azt hiszem, úgy oldhatjuk meg a legkönnyebben ezt a problémát, ha nem olvasod el többé az e-mailjeimet.
A szememet forgatom. Tere! vagyis nem az az igazság, amit hallani szeretnék, feltehetően barátságnál több is volt köztük Ms. Thompsonnal. Valószínűleg le is feküdtek.
A vállamra dobom a hátizsákomat.
– Tudod, láttam őt smink nélkül. Nem valami szép. És kövér is.
– Ejnye – mondja dorgálón –, most undok vagy.
Villámokat szór a szemem. Persze hogy undok vagyok; ez a dolog lényege.
– Most megyek. Jövő héten találkozunk.
Mielőtt kilépnék az ajtón, még utánam szól:
– Nem kéne féltékenykedned.
– Nem vagyok féltékeny.
– Dehogynem.
– Nem vagyok az.
Megkerüli az asztalát, és odalép hozzám. Átnyúl a vállam fölött, leoltja a villanyt, a kezébe fogja az arcomat, és homlokon csókol.
– Oké – mondja lágy hangon. – Oké, nem vagy féltékeny.
Hagyom, hogy a mellére vonjon. A fülemben dobol a szíve.
– Én sem vagyok féltékeny rád a korábbi kalandjaid miatt, ha voltak – mondja.
Kalandok. Megrágom a szót, és közben azon tűnődöm, azt jelenti-e vajon, amit szeretném, hogy jelentsen – hogy még ha volt is köztük valami

Ms. Thompsonnal, már vége van, és egyébként sem volt komoly, nem úgy, mint velem.

– Nem tehetek róla, hogy előtted is volt életem, ahogy neked is – mondja.

Ami engem illet, Strane előtt nem volt életem, nem volt semmi, de tudom, hogy most nem erről van szó. A lényeg az, hogy kell neki valami tőlem. Nem feltétlenül megbocsátás, inkább egyfajta felmentés vagy válrándítás. Arra van szüksége, hogy ne törődjek a viselt dolgaival.

– Jó, nem leszek féltékeny – mondom. Nagyvonalúnak érzem magam tőle, mintha áldozatot hoztam volna. Sosem éreztem még magam ennyire felnőttek.

Tavaly nyáron, amikor éppen nagyban lógattam az orrom, anya lelkesítő beszédet tartott nekem a fiúkról. Nem fogta fel, mi történt valójában Jennyvel. Azt hitte, Tomról szólt az egész, mert kedveltem őt, vagy mert ő Jennyt választotta helyettem, valami ilyesmi. A fiúknak időre van szükségük ahhoz, hogy a felszín mögé lássanak, mondta anya, aztán egy allegóriával folytatta a fáról lepotyogó almákról, s hogy a fiúk a könnyebbik utat választják, csak később jönnek rá, hogy a legízesebb almákért bizony meg kell dolgozni. Hallani sem akartam erről.

– Vagyis a lányok gyümölcsök, és csak azért vannak a világon, hogy a fiúk megegyék őket? – tettem fel a kérdést. – Nem vagy te egy kicsit szexista?

– Nem – feleli –, egyáltalán nem erről beszélek.

– Gyakorlatilag rohadt almának neveztél.

– Dehogysis. A többi lány a rohadt alma.

– Miért lenne bármelyikünk is rohadt alma? Egyáltalán hogy jönnek ide az almák?

Anya nagy levegőt vett, és a homlokához nyomta a keze fejét.

– De nehéz veled. Mindössze annyit mondtam, hogy a fiúk többnyire lassabban érnek. Nem szeretném, ha ez nyugtalanítana téged.

Bátorítani szándékozott, számomra azonban így is világos volt a gondolatmenete: nem érdekeltem a fiúkat, tehát nem vagyok csinos, és ha egyszer nem vagyok csinos, akkor ki kell várnom a soromat, mivel a fiúknak érniük kell ahhoz, hogy bármit is képesek legyenek értékelni. Addig nincs más választásom, várakozni kell. Lányok üldögelek a

kosárpálya lelátóin, és nézik a fiúk meccsét, lányok üldögélnek kanapékon, és nézik a videójátékba belefeledkezett fiúkat. Végtelen várakozás.

Vicces belegondolni, mennyire rosszul ítélte meg a helyzetet. Ugyanis a bátrak számára létezik egy másik opció is: a fiúkat kihagyva egyből a férfiakra utazni. Férfiakra, akik soha nem várják meg az ember lányát; kiéhezett férfiakra, akik a figyelem legapróbb megnyilvánulásáért is hálásak; úgy beléd zúgnak, hogy a lábad elé vetik magukat.

Míg a februári szünetben odahaza vagyok, eljárók anyával a vegyesboltba, és próbaképpen minden férfit megbámulok, a rondákat is, őket különösen. Ki tudja, mikor nézett rájuk utoljára így egy lány. Szánom őket, mennyire el lehetnek keseredve, milyen magányosak és szomorúak lehetnek. Amikor észreveszik, hogy nézem őket, láthatóan értetlenkednek, összevonják a szemöldöküket, próbálnak kiigazodni rajtam. Csupán kevesen ismerik fel bennem azt, ami vagyok, ők kemény tekintettel bámulnak vissza rám.

Strane azt mondja, nem bírja ki, hogy egy hétig ne halljon felőlem. Így még jócskán a szünidő alatt egy este, miután a szüleim aludni tértek, fölviszem magammal a vezeték nélküli telefont a szobámba, és párnákat tömködök az ajtórésbe, hogy egy hang se szűrődjön ki. Remegő gyomorral tárcsázok. Strane kásás hangon szól bele, először meg se tudok mukkanni, annyira kizökkent a gondolat, hogy az ágyban vette fel a telefont, mint egy öregember, aki már tízkor aludni megy.

– Halló? – mondja ismét, növekvő türelmetlenséggel. – Halló?

Megesik rajta a szívem.

– Én vagyok.

Felsóhajt, és kimondja a nevemet, hosszan sziszegve az s hangot. Hiányzom neki. Kéri, hogy meséljem el, mivel telik a szünidő, mindent tudni akar. Legjobb képességem szerint lefestem neki a napjaimat – a sétákat Babe-bel, a városban tett bevásárlókörutakat, a korcsolyázásokat a lemenő nap fényében fürdő tó jegén –, csak a szüleimet hagyom ki a történetből, olyan hatást keltve, mintha egyedül végezném mindezeket a tevékenységeket.

– Most mit csinálsz? – kérdezi.

– A szobámban vagyok. – Várom a következő kérdést, de ő csak hallgat. Talán újból elaludt. – Te mit csinálsz?

– Gondolkozom.

– Miről?

– Rólad. Meg arról, amikor itt voltál velem az ágyban. Emlékszel, milyen volt?

Igennel válaszolok, bár tudom, hogy amit én éreztem, és amit ő érzett, az alighanem két különböző dolog. Ha behunyam a szemem, most is érzem a lepedő simaságát, a pehelypaplan súlyát. Ő a csuklómnál fogja a kezemet, és húzza lefelé.

– Mi van rajtad? – kérdezi.

Az ajtóra siklik a tekintetem, lélegzet-visszafojtva fülelek, hogy nem hallok-e zajt a szüleim szobájából.

– Pizsama.

– Mint amilyet tőlem kaptál?

Nemmel válaszolok, megnevettet a feltételezése, hogy olyasmit viselek a szüleim előtt.

– Írd le, hogy néz ki – mondja.

Lepillantok a kutyapofákból, tűzcsapokból meg csontokból álló mintára.

– Gyerekes. Nem tetszene neked.

– Vedd le.

– Hideg van – mondom könnyeden, naivitást színlelve, pedig tudom jól, mit akar.

– Vedd csak le.

Ő vár, én nem mozdulok. Amikor megkérdezi, hogy levettem-e, föllentek.

Ebben a mederben folytatjuk, ő megmondja, mit tegyek, én pedig úgy teszek, mintha megtettem volna. Végig közömbös vagyok, és egy kicsit ingerült, amíg mondogatni nem kezdi: – Kicsi lány, az én kicsikém. – Ekkor átkattan bennem valami. Nem nyúlok magamhoz, de lehunyam a szememet, és beleremegek, ahogy elképzelem, hogy mit csinál, s hogy közben rám gondol.

– Megtennél nekem valamit? – kérdezi. – Szeretném, ha kimondanál egy rövid mondatot. Megteszed? Kimondod nekem azt a pár szót?

Kinyitom a szememet.

– Jó, rendben.

– Jó? Oké, oké. – Surrogás hallatszik, feltehetően áttette a kagylót a másik fülére. – Szeretném, ha most azt mondanád nekem, *Szeretlek, apuci*.

Az első pillanatban nevetnem kell. Annyira röhejes. *Apuci*. A tulajdon apámat se szólítom így, nem emlékszem, hogy valaha is apucinak neveztem volna, aztán ahogy nevetek, egyszer csak leválik rólam a tudatom, és akkor már nem is olyan vicces. Nem érzek semmit, kiürültem, nem vagyok itt.

– Rajta – noszogat. – Szeretlek, apuci.

Meg se nyikkanva bámulom a szobám ajtaját.

– Csak egyszer – mondja elgyötört, érdes hangon.

Érzem, hogy mozdul a szám, de közben olyan harsány fehérzaj árad szét a fejemben, hogy alig hallom a saját szavaimat, és alig hallom Strane-t, ahogy zihál és nyög. Kér, hogy mondjam ki újra, meg újra, a szám meg is formálja a szavakat, de ez csak a testem, az elmém háttérbe vonult.

Nagyon távol vagyok. Szabadon szállok, éppen úgy, mint mikor először nyúlt hozzám, amikor juharvörös csóvát húzó üstökösként repültem át a kampuszon. Most kilebegek a házból az éjszakába, átsuhanok a fenyők között, meg a befagyott tó fölött, melynek jégpáncélja alatt mormolva mozgolódik a víz. Újból megkér, hogy ismételjem el neki a mondatot. Látom magamat fülvédőben, fehér korcsolyával siklani a tavon, egy sötét árny követ a jégkéreg alatt – Strane úszik alattam a borongós fenéken, és tompa nyögéssé szelídül az üvöltése.

Abbahagyja a fújtatást, és ekkor visszatérek a szobámba. Végzett, ennyi volt. Megpróbálom elképzelni, mi történhet ilyenkor, hogy vajon a kezébe élvez-e, egy törülközőbe, vagy csak úgy bele az ágyba. Milyen piszkos ügy ez a férfiaknál a végeredmény szempontjából. *Rohadtul undorító* vagy, cikázik át az agyamon a gondolat.

Strane megköszörüli a torkát.

– Mára hagylak is – mondja.

Miután ő már letette, elhajítom a telefont, az szétnyílik, és kigurulnak belőle az elemek. Sokáig csak fekszem az ágyban mozdulatlanul, tekintetemet a kéklő árnyékokra összpontosítom, elmém üres, kellően áttetsző és mozdulatlan ahhoz, hogy korcsolyázni lehessen rajta.

Anya egészen addig nem szól nekem róla, hogy hallott telefonálni, amíg vissza nem indulunk a kocsival Browickba. Amikor elmondja, megragadom az ajtónyitót, mintha most azonnal ki akarnám vetni magamat az árokba.

– Mintha egy fiúval beszéltél volna. Így volt?

Egyenesen előre bámulok. Leginkább Strane beszélt, de meglehet, hogy anyám fölvette, és kihallgatott minket. A szüleim hálójában nincs telefon, a vezetékek nélküli készülék pedig nálam volt. Lehet, hogy nem hallottam meg, amikor lement?

– Semmi kifogásom ellene – teszi hozzá. – Örülök, ha van fiúd. Nem kell titkolóznod előttem.

– Mennyit hallottál?

– Tulajdonképpen semmit.

A szemem sarkából figyelem, de nem tudom megállapítani, hogy igazat mond-e. Ha nem hallott semmit, honnét veszi, hogy egy fiúval beszéltem? Elmém a kocsi mellett száguld, igyekszik nem lemaradni. Valamennyit biztosan hallania kellett, de nem annyit, hogy bármi szokatlanra kezdjen gyanakodni. Ha hallotta volna Strane mély, összetéveszthetetlenül férfias hangját, rögtön kiakad, akkor berontott volna hozzám, és kitépi a kezemből a telefont. Nem várta volna meg, amíg kettesben maradunk a kocsiban, hogy tapintatosan vezesse elő a témát.

Lassan kifújom a levegőt, és már nem szorítom annyira az ajtónyitót.

– Apunak ne mondd el.

– Nem fogom – feleli derűsen. Elégedettnek tűnik, boldoggá teszi a tudat, hogy megosztottam vele a titkomat, vagy talán csak megkönnyebbült attól, hogy barátom van, tehát mégiscsak beilleszkedtem.

– De neked azért mesélhetnél róla – mondja.

Amikor rákérdez a fiú nevére, egy pillanatra leblokkolok; nem szoktam Strane-t a keresztnévén szólítani. Másik nevet is mondhatnék, talán okosabb lenne, de túl nagy a kísértés, hogy hangosan is kimondjam: – Jacob.

– Szép név. Helyes?

Megvonom a vállam, bizonytalan vagyok a választ illetően.

– Nem számít – mondja anya. – Nem minden a külső. Fő, hogy rendes legyen hozzád.

– Rendes.

– Akkor jó. Nekem egyedül ez fontos.

Hátradöntöm a fejemet, behunyom a szemem. Olyan érzés, mintha elmúlt volna egy viszketés, megnyugtat a tudat, hogy neki csak az számít, hogy Strane rendes legyen hozzám, és ez fontosabb a külsőnél, márpedig ha az irántam való rendessége fontosabb a külsejénél, akkor a különbségnél vagy annál is fontosabbnak kell lennie, hogy egyébként a tanárom.

Anya további kérdéseket tesz fel – hányadikos a fiú, hová valósi, milyen közös óráink vannak –, mire összeszorul a mellkasom, megrázom a fejem, és felcsattanok:

– Nem akarok erről többet beszélni.

Csendben tesszük meg a következő mérföldet, azután megkérdezi:

– Lefeküdtetek már?

– Anya!

– Mert ha igen, akkor szedned kéne a tablettát. Majd kérek neked időpontot az orvoshoz. – Elhallgat, majd csöndesen, szinte csak magának mondja: – Nem jó, hiszen csak tizenöt éves vagy. Bőven kiskorú. – Összevont szemöldökkel néz rám. – Szabályok vannak. Ez nem kívánságműsor.

Mozdulatlanul ülök, a szemem se rebben, nem tudom eldönteni, hogy megerősítést vár-e. Igen, szabályozott életet élünk. A tanárok le se veszik rólunk a szemüket. Hirtelen tör rám az undor, elegendem lesz ebből a beszélgetésből, a hazudozásból, abból, hogy úgy teszek, mintha ez csak játék volna.

Szörnyeteg vagyok?, teszem fel magamnak a kérdést. Biztosan. Máskülönben nem hazudnék, mint a vízfolyás.

– Kérjek neked időpontot? – kérdezi anya.

Eszembe jut, ahogy Strane leszorította a csípőmet, ahogy lefogott, meg a műtétje is eszembe jut, a vasectomia. Nemet intek a fejemmel, mire anya megkönnyebbülten felsóhajt.

– Én csak azt szeretném, hogy te boldog legyél. És olyan emberek vegyenek körül, akik kedvesek hozzád.

– Ez az igazság – felelem. Elsuhannak mellettünk a fák, és még tovább merészkedem. – Azt mondja, tökéletes vagyok.

Anya összeszorítja a száját, így fojt el egy még szélesebb mosolyt.

– Az első szerelem mindig különleges. Soha nem fogod elfelejteni.

Strane rossz hangulatban van a szünet utáni első tanítási napon, szinte rám se néz órán, és nem szólít fel, amikor jelentkezem. *A Búcsú a fegyverektől* vesszük, és amikor Hannah Levesque unalmasnak nevezi a regényt, Strane ráförmed, hogy minden bizonnyal Hemingway is unalmasnak találná őt. Tom Hudson az öltözéke miatt feddi meg, ugyanis nem húzta össze a cipzárt a pulóverén, és kilátszik alóla a Foo Fighters-es pólója. Óra végén

megpróbálok a többiekkel együtt lelépni, ez egyszer semmi kedvem nincs a teremben időzni. De mielőtt az ajtóhoz érnék, Strane utánam szól. Lefékezek, és a többi diák úgy vonul el mellettem, akár egy vízfolyam, Tom dühösen összeszorított állkapoccsal, Hannah sértett képpel, Jenny olyan tekintettel, mintha nagyon mondani akarna nekem valamit.

Amint kiürül a terem, Strane becsukja az ajtót, leoltja a villanyt, és bevezet a tanári szobába, ahol teljes gőzzel dolgozik a radiátor, és pára lepi az ablak tengerzöld üvegét. Ahelyett, hogy a szerelmes kanapénkon foglalná el a helyét az oldalamon, jelentőségteljesen az asztalnak támaszkodik. Bekapcsolja az elektromos vízforralót, és egy szót sem szól hozzám, amíg fel nem forr a víz, pontosabban, amíg ki nem tölt magának egy csésze teát; engem nem kínál meg.

Amikor nagy sokára szóra méltat, kimért és hivatalos a hangja. A gőzölgő csészét a kezében tartva így szól:

– Tudom, hogy feldúlt, amit a múltkor a telefonban kértem tőled.

Csakhogy én közben gyakorlatilag el is feledkeztem arról a telefonhívásról, hogy minek a kimondására kért meg. Most se nagyon emlékszem rá, hiába próbálom felidézni. Agyam egy nálam hatalmasabb erőnek engedelmeskedve kitér az emlék elől.

– Nem dúlt fel – felelem.

– Nem úgy tűnik.

Összevonom a szemöldökömet. Csak be akar ugratni; hiszen ő feldúlt, nem én.

– Nem muszáj beszélünk róla.

– De igen, muszáj.

Ismét ő viszi a szót, arról beszél, hogy a szünidőben volt ideje gondolkodni, és sok szempontból továbbra is rejtély vagyok a számára. Nem ismer igazán. Felmerült benne, hogy önmagát vetíti ki rám, elhiteti magával, hogy kapcsolat van köztünk, miközben valójában a saját tükörképét látja bennem.

– Még az is eszembe jutott, hogy talán nem is élvezed a szexet, vagy csupán szerepet játszol a kedvemért.

– Élvezem – felelem.

Nagyot sóhajt.

– Szeretnék hinni neked. Tényleg.

Közben megállás nélkül rója a parányi szobát.

– Én nagyon mélyen érzek irántad. Néha majd belepusztulok. Erősebb érzés ez bennem, mint amit valaha is éreztem egy nő iránt. Az érzéseknek egy egészen másik síkján létezik. – Megáll, rám néz. – Nem találod riasztónak, hogy így beszél rólad egy magamfajta férfi?

Magamfajta férfi. Megrázom a fejem.

– Mit érzel most?

A plafonra nézve keresem a legtalálhatóbb kifejezést.

– Hatalmat?

Ekkor egy kicsit fölenged, megnyugtatja a gondolat, hogy hozzásegített a hatalom érzetéhez. Azt mondja, különös dolog, valóságos paradoxon tizenöt évesnek lenni. Az ember a serdülőkkora derekán a legbátrabb, mivel ebben a korban az agyunk működése egyszerre rugalmas és hajlíthatatlan.

– Most, tizenöt évesen alighanem idősebbnek érzed magad, mint majd tizennyolc vagy húszévesen fogod. – Fölnevet, odaguggol elé, és megszorítja a kezemet. – Istenem, ha elképzelek húszévesen! – A fülem mögé simít egy tincset.

– Te is így voltál vele? – kérdezem. – Amikor... – Nem fejezem be a mondatot, hogy *amikor annyi idős voltál, mint én*, mert túlságosan is gyerekesnek hangzana, ám ő így is érti.

– Nem, de a fiúknál ez máshogy van. Kamaszfejjel ők még nagyon éretlenek. Csak felnőttkorukra válik ember belőlük. A lányok ezzel szemben korán érnek. Már tizennégy, tizenöt, tizenhat éves korukban kinyílik a szellemük. Csodálatos ezt megfigyelni.

Tizennégy, tizenöt, tizenhat. Humbert Humbert nyomdokain járva ő is misztikus jelentőséget tulajdonít bizonyos életkoroknak. Nekiszegezem a kérdést:

– Nem inkább kilenc és tizennégy éves koruk között? – Ártatlan tréfának szánom, biztosra veszem, hogy érteni fogja a célzást, de úgy néz rám, mintha valami szörnyűséget vágtam volna a fejéhez.

– Kilenc? – kapja fel a fejét. – Soha eszembe se jutna. Kilenc, jézusom, *dehogy*.

– Vicceltem. A *Lolita*-ban van így meghatározva a nimfácskák ideális életkora.

– Minek nézel engem? Pedofilnak?

Amikor nem válaszolok, feláll, és ismét járkálni kezd.

– Túl szó szerint értelmezted a könyvet. Én nem egy Humbert vagyok. Nem rólunk szól a történet.

Bíráló szavaira az arcomba szökik a vér. Ez nem igazság; hiszen ő adta a kezembe a könyvet. Mégis mire számított?

– Nem a gyerekekhez vonzódok – folytatja. – Nézz csak végig magadon. Kicsit sem hasonlítasz egy gyerekre.

Összehúzó a szememet.

– Ez most mit jelent?

Megáll, egy pillanat alatt elszáll a dühe, és már érzem is, hogy újra nekem kedveznek az erőviszonyok.

– Nos, a külsődet elnézve...

– Igen? – A heverőről nézem, ahogy izgatottan keresi a szavakat.

– Mármint elég fejlett vagy. Kész nő.

– Szóval kövér vagyok.

– Nem. Istenem, dehogy! Egyáltalán nem erre céloztam. Nézz meg engem. Én vagyok a kövér. – A hasát csapkodva próbál nevetést fakasztani belőlem, és az egyik részem akar is nevetni, mert tudom, hogy nem így értette, mégis szeretek kínokat okozni neki. Leül mellém, a két keze közé fogja az arcomat. – Tökéletes vagy. Tökéletes, tökéletes, tökéletes.

Egy darabig hallgatunk, ő engem néz, én összevont szemöldökkel bámulom a plafont, kiélvezem a hatalmamot. Amikor odapillantok rá, épp egy verítékcsepp fut le az arcán. Én is izzadok; hónaljban is, meg a mellem alatt is.

Mélyen a szemembe néz.

– Arról van szó, amit a telefonon kértem tőled? Az csak játék volt. A valóságban képtelen lennék rá. Nem vagyok olyan.

Egyetlen szó nélkül visszafordítom a tekintetemet a plafonra.

– Hiszel nekem? – kérdezi.

– Nem tudom. Talán.

Az ölébe húz, átölel, és úgy von magához, hogy a mellkasára kelljen hajtanom a fejemet. Van, hogy könnyebb így beszélnünk, ha nem nézünk egymásra.

– Tudom, hogy kicsit sötét a lelkem – mondja. – Nem tehetek róla. Mindig ilyen voltam. Ez magányra kárhoztatja az embert, és én meg is békéltem ezzel a magánnyal, amíg te meg nem jelentél a színen. – Meghúzza a hajamat. *Te*. – Amikor megkerestél a verseiddel, és elkezdted loholni utánam, először arra gondoltam, hát jó, belém esett a kislány. Nem

nagy ügy. Hagyom, hogy flörtöljön velem, lébecoljon csak a tanteremben, ha akar, de ennél tovább nem megyek. Aztán ahogy egyre több időt töltöttünk együtt, már úgy gondolkodtam: te jó ég, hiszen ez a kislány olyan, mint én. Magának való, és a sötét dolgokhoz vonzódik. Nem így van? Jól mondom?

Várja a helyeslésemet, csakhoggy én sosem gondoltam magamra úgy, ahogy az imént jellemzett, és abban sem adok neki igazat, hogy loholtam volna utána. Ő előbb kezdett el nekem könyveket adni, mint hogy én megkerestem a verseimmel. Ő volt az, aki azt mondta, hogy jóéjt-pusztít akar nekem adni, meg hogy juharvörös a hajam. Ez mind még azelőtt történt, hogy egyáltalán fölfogtam volna, mi van. Aztán az is eszembe jut, amikor azt hajtogatta, hogy én vagyok a főnök, meg hogy nem érdeklik az előző, sosem volt szerelmi kalandjaim. A lelki békéje érdekében muszáj hinnie bizonyos dolgokban, és szívtelenség volna tőlem rásütni a hazugság bélyegét ezekre a dolgokra.

– Emlékezz vissza, hogyan reagáltál, amikor először megérintettelek. Az osztálytársnőid mind halálosan megrémültek volna, de te nem.

A hajamba túr, és kissé hátrahúzza a fejemet, hogy lássa az arcomat. Nem durván, de nem is gyöngéden nyúl hozzám.

– Amikor együtt vagyunk – folytatja –, mintha hirtelen feltolulnának bennem a sötét dolgok, hogy találkozzanak a benned lévő sötét dolgokkal. – Remeg a hangja a meghatottságtól, tágra nyílt szeme csordultig van szeretettel. Az arcomat vizslatja, és én pontosan tudom, mit keres rajta: felismerést, megértést, biztatást, hogy nincs egyedül.

Arra gondolok, amikor hozzám nyomta a térdét az asztal mögött, aztán meg arra, ahogy a lábamat simogatta. Nem érdekelt, hogy nem kért rá engedélyt, sem az, hogy a tanárom, vagy hogy még kilencen tartózkodnak a szobában rajtunk kívül. Amint megtörtént, máris azt akartam, hogy újra megtörténjen. Egy normális lány nem így reagált volna. Tényleg van és mindig is volt a lelkemnek egy sötét oldala.

Amikor azt felelem neki, hogy igen, én is érzem köztünk ezt a lelki köteléket, tele lesz hálával és imádatl, és még erősebben markolja a hajamat. Szemüvege mögött hatalmas lesz a szeme a vágytól. Néha, amikor rám mászik, és szorosra zárt szemmel nyög, nem is törődve vele, hogy én mit érzek: izgatottságot, szomorúságot vagy unalmat, elfog az érzés, hogy csak egyet akar: bennem hagyni egy részét, jogot formálni rám, nem megtermékenyíteni, mert amire ő vágyik, az maradandó. Biztos akar lenni

abban, hogy örökre ott lesz velem. Valamennyi porcikámon, az összes izmon és csonton rajta akarja hagyni a nyomát.

Ekkor belém hatol, lábát a heverő karfájának nyomja, és belenyög a fülembe. Furcsa érzés tudni, hogy valahányszor tizenöt éves önmagamra gondolok majd, ez a kép fog beugrani elsőnek.

2017

Oktoberfest rendezvény van a hotelben, tele az udvar hordókkal meg műanyag söröskriglikkel, és középkorú párok tömik magukba a bratwurstot. Én ezalatt a portáspultban ülök, és puha pretzelt csipegetek, a beszeszelt vendégeknek nem lesz már szükségük rám.

Az alkalmazottak java része is be van rúgva. Az étteremvezető már akkor is alig állt a lábán, amikor bejöttem. Most a hátsó irodában nyakalja a feketét, hogy még az esti nagy roham előtt kijózanodjon. A boyok ernyedttagokkal és ködös tekintettel parkolják le a kocsikat, de még a tulaj mindössze tizenhét éves lánya is bőszen kortyolgat valamit egy magas pohárból a recepcióspult takarásában. Bennem csak két whiskykoktél van, ami kellemesen elzsongított.

Lustán számítógépezgetek, egyugyanazon körön mozogva: e-mail–Twitter–Facebook–e-mail–Twitter–Facebook. Ismét írt nekem az újságíró, udvariasan rámenős szavaiból – **Üdv, Vanessa. Újból írok önnek, hogy másodszor is kifejezzem önnek elkötelezettségemet az igazsága irányában** – a megtorlás vágyát hallani ki, aminek nálam reméli megtalálni a módját.

A szemem sarkából a vendégek egyikét látom beimbolyogni a lobbiba, mire még merevebben bámulom a képernyőt, meggörbítem a vállamat, és a homlokomat ráncolom, tudva, hogy kisebb eséllyel fog piszkálni, ha elremítően festek. Hallom, ahogy a fickó megszólal: – Helló, szívi –, és görcsbe rándul a gyomrom, de a tekintete a tizenhét éves Inezre szegeződik a recepcióspult mögött. Visszafordulok a számítógéphez, az újságíró e-mailjéhez. **Az igazsága irányában.** Az én igazságom. Mintha lenne bárminő fogalmam arról, hogy mi az.

A pult mögött Inez rejtegetni próbálja a poharát, de a fickó már kiszúrta. – Ammeg mi? – Átkukucskál a pult fölött. – Munkaidőben iszik? Rossz kislány.

Mintha nem is az én kezem mozgatná az egeret. Valaki más húzza fel a jobb sarokba, és kattint rá a „továbbítás”-ra.

Inez élesen és feszülten fölnevet. A fickó ezt bátorításnak veszi, mindkét könyökével a pultra tehénkedik, és közelebb hajol hozzá. Leolvassa a névtábláját.

– Inez. Szép neve van.

– Uh, kösz.

– Hány éves?

– Huszonegy.

A fickó fejcsóválva billegteti felé az ujját.

– Kizárt, hogy huszonegy vagy. Inkább az az érzésem, hogy már azért is letartóztathatnának, mert rád néztem.

Ujjaim billentyűnként pötyögik be a címzetthez, hogy **jacob.strane@browick.edu**, miközben a részeg pasast figyelem, aki éppen azt mondja Ineznek, hogy nagyon csinos, meg hogy ő is de szeretne most harminc évvel fiatalabb lenni. Inez halvány mosolyt ragaszt az arcára, és segítségkérően néz körbe a lobbiban, rajtam is megáll a tekintete, miközben fogom az egeret, odaviszem a kurzort a „Küldés”-hez, és kattintok.

A továbbított levél elment, máris felugrik az értesítés, hogy „**Elküldve**”, aztán – semmi. Nem tudom, mire számítottam, vészcsengőszívításra vagy szirénák crescendójára, a lobbiban mindenesetre nem változik semmi, a részeg alak nem tágit, és Inez is ugyanolyan esdeklő tekintettel pillog felém. Állom a pillantását, és azt gondolom magamban: *Mi kéne? Komolyan azt várod, hogy megmentselek? Egy semmiség miatt. Biztonságban vagy; egy pult választ el benneteket, nem érhet el. Ha meg annyira be vagy rezelve, húzzál be a hátsó irodába, vagy mondd meg neki kerek perec, hogy távozzon. Nehogy már ez probléma legyen.*

A hátam mögött kinyílik a lift, és az egyik mindenes jelenik meg, gurulós kocsin az ünnepségre szánt borosládákat tolva. Inez kap az alkalmon, és kiszalad a pultja mögül.

– Segítsek, Abdel? – Abdel a fejét rázza, Inez azonban így is megragadja a kocsi felé eső végét. A részeg vendég ernyedten lógó karral nézi, ahogy eltűnik a folyosón. Amikor Inez elment, hátrapillant a válla fölött, és csak ekkor vesz észre engem.

– Mit nézel? – vakkantja, azzal visszatántorog az udvarra.

Hangos sóhajjal fordulok újra a számítógéphez, és éppen újrakezdem az e-mail–Twitter–Facebook kört, amikor morogni kezd a mobilom: Strane hív. Nézem, ahogy berezgi az asztalt, amíg be nem kapcsol a hangposta. Másodszor is hív, és rögtön utána még egyszer. Minden nem fogadott

hívással erősebbé válik bennem egy érzés: egyfajta önelégültség, diadalmámor. Talán mégis igaza van az újságíróknak. A lelkem mélyén talán mégis ott lapul a bosszúvágy.

A műszakom után betérek egy kocsmába. Munkaruhában ülök a bárpultnál, whisky-szódát kortyolgatok, és a telefonom névjegyzékét böngésem, SMS-ekkel bombázom az ismerősöket, hátha valamelyikük ráér hétfő este negyed tizenkettőkor. Ira nem reagál, ahogy az a pali sem, akit néhány héttel ezelőtt vittem fel magamhoz, amelyik rögtön lelépett, amikor szótlanná váltam, és csak feküdtem alatta dermedten, magamba húzódva, arcomat a kezem mögé rejtve. Csak egyikük kapja be a csalit, egy ötvenegy éves, elvált tag, akivel néhány hónapja feküdtem le. Nem tetszett, ahogy beszélt velem, sem ahogy a korkülönbséghez hozzáállt, mint valami rossz pornóban, apucinak nevezte magát, és afelől érdeklődött, hogy elfenekeljen-e. Próbáltam értésére adni, hogy higgadjon le és viselkedjen normálisan, de ő hallani sem akart erről, inkább befogta a számát, és egyre csak azt hajtogatta: *Így szereted, akarod, te is tudod, hogy akarod.*

Én: Éppen magamban iszom.

Ő: Kislányok soha ne igyanak magukban.

Én: Azt mondod?

Ő: Ühüm. Hallgatnod kéne rám. Tudom, mi kell neked.

Két SMS között újabb hívásom érkezik Strane-től – a hetedik azóta, hogy továbbítottam neki az újságíró levelet. Elutasítom a hívást, megírom az elvált fickónak a címet, és negyedórán belül már felváltva szívunk egy cigarettát a kocsmá mögötti sikátorban. Megkérdezem tőle, hogy van, ő meg azt kérdi, rossz kislány voltam-e.

Az arcát vizslatom, miközben beleszívok a cigibe, saccolgatom, vajon mennyire gondolja ezt komolyan.

– Úgy festesz, mint aki rosszul viselte magát – mondja.

Szótlanul lenézek a telefonomra. Jött egy üzenet Strane-től: **Nem tudom, mit akartál közölni velem a továbbított levéllel. Még ezt olvasom, amikor máris felugrik a következő: Nincs most türelmem a**

kisstílú játszadozáshoz, Vanessa. Tisztelj meg engem azzal, hogy felnőtt módjára viselkedsz. Az elvált fickó közelebb lép hozzám, odaszorít a kocsmá téglafalához. A kukák nyújtotta fedezékben hozzám dörgöli a testét, megpróbálja bedugni a kezét a nadrágomba. Először kinevetem, és próbálom elhúzni magam. Amikor erre sem áll le, taszítok rajta egyet. Hátrál, de még ekkor is fölém tornyosul, föl-le jár a válla, ahogy zihál. Megpöckölöm a cigarettámat, a cipőjére pereg a hamu.

– Csigavér, oké? – mondom a fickónak. Ekkor megszólal a mobilom, és mert ott van velem az elvált tag, vagy mert tudom, hogy Strane pánikba esett, és én pontosan ezt akartam elérni, vagy talán azért, mert részegségemben hülye vagyok, fogadom a hívását: – Mit akarsz?

– „Mit akarsz?” – ismételi Strane. – Így játszunk?

Eldobom a cigarettát, és jól rátaposok, pedig csak félig szívtam el, aztán egyből belekotrok a táskámba egy másik szálért, elhessegetve az elvált fickót, aki a gyújtóját nyújtja felém.

– Hát jó – mondja ő. – Vettem a célzást. Békén hagylak.

A vonalban Strane azt kérdezi:

– Ez ki volt? Van veled valaki?

– Nem, dehogy. Senki.

Az elvált fickó gunyoros képpel sarkon fordul, indul vissza a kocsmába, de még hátrapillant a válla fölött, hátha tartóztatom.

– Miért továbbítottad nekem az e-mailt? – kérdi Strane. – Mit vettél a fejedbe?

– Semmit a világon. Csak azt akartam, hogy te is lásd.

Mindketten hallgatnak, Strane a telefonban, az elvált fickó az ajtót tartva, és arra várva, hogy marasztaljam. Ugyanaz a ruha van rajta, amit az első találkozásunkon is viselt: fekete farmer, fekete póló, fekete bőrdzseki, magas szárú, fekete bakancs – azoknak a korosodó punkoknak az egyenruhája, akikkel újabban össze szokott sodorni az élet, az ilyen palik állítólag az erőre gerjednek, mégis csak akkor tudnak kezdeni valamit egy nővel, ha az gyereklányban adja elő magát nekik.

– Értem én, hogy nagy a csábítás – mondja Strane, minden egyes szavát megválogatva –, hogy te is kivedd a részed a tömeghisztériából. És tisztában vagyok vele, hogy könnyedén beállíthatnád a köztünk történeteket... helytelennek, kéretlenül tolakodónak, vagy aminek a kedved diktálja. Nem kétkem, hogy képes lennél belőlem szörnyeteget kreálni... – Egy levegővételnyi ideig hallgat. – De az istenért, Vanessa, tényleg egy

életre meg akarod magad bélyegezni? Ugyanis ha megteszed, ha előállsz, azt utána soha nem mosod le magadról...

– Nézd, én nem teszek semmit – felelem. – Nem válaszolok a levelére, nem beszélek. Oké? Ígérem. Csak azt akartam, hogy az én oldalamról is lásd, mi folyik. Fogd fel végre, hogy ez nem csak rólad szól.

A telefonon át is érezni, ahogy felgyűlik benne az indulat. Keserűen fölnevet.

– Hát erre megy ki a játék? Figyelemre és együttérzésre vágysz? Pont most, ennek az egész szarságnak a kellős közepén kell a sértett felet játszaniod?

Már éppen bocsánatot kérnék tőle, de a szavamba vág.

– Képes vagy szaros e-mailekkel egy lapon említeni azt, ami rám vár?
– Most már gyakorlatilag üvölt. – A kurva életbe, elment az eszed?

Emlékeztet arra, hogy ebben a helyzetben bizony nekem áll a zászló. Hát nem fogom fel, micsoda hatalom van a kezemben? Ha kipattan a sztori kettőnkéről, engem a franc se hibáztatna semmiért. Őrá zúdulna minden.

– Egyedül kell cipelnem ezt a terhet – mondja. – És csak annyit kérek tőled, hogy ne rontsd tovább a helyzetet.

Végül a téglafalnak döntöm a homlokomat, és elbögöm magam. *Ne haragudj. Nem tudom, mi ütött belém. Ne haragudj, igazad van, igazad van.* Ő is sír. Azt mondja, fél, és nagyon rossz előérzete van. Újra tanít, de a diákjai fele másik csoportba iratkozott, és senki nem néz a szemébe. Csak az alkalomra várnak, hogy megszabaduljanak tőle.

– Muszáj, hogy mellettem állj, Vanessa. Muszáj.

Visszatelepszem a bárpulthoz, és a fejemet lógatom, amíg csak az elvált fickó meg nem fogja a vállamat. Felviszem a lakásomra, hadd lássa a kupit, csináljon, amit akar, engem nem érdekel. Reggel csór a füvemből, míg én alvást színlelek. Akkor se nyitom ki a szememet, amikor elmegy, meg se moccanok. Tíz perccel a munkaidő kezdete előtt még ágyban vagyok.

Csak már a munkahelyemen találkozom a cikkel, az asztalomnál ülve. A portlandi újság címlapon hozta le: „Felfüggesztették a bentlakásos iskola egyik régóta ott dolgozó tanárát újabb szexuális zaklatások vádja miatt”. A cikk tanúsága szerint már öt lány is megvádolta. Taylor Birch és még négyen: ketten frissen végzetek, ketten még tanulnak, és mindnyájan kiskorúak voltak az állítólagos zaklatás idején.

A továbbiakban robotpilóta üzemmódban dolgozom. Az izmok emlékezetét hívom segítségül, amikor telefonálok az éttermeknek, visszaigazolom a vendégek foglalásait, útbaigazítást adok, és további kellemes estét kívánok mindenkinek. A lobbiban a boyok csomagokkal púposan megrakott poggyászkocsikat tologatnak ide-oda, a recepciós pultban Inez csiripelő hangon kapkodja fel a telefont: – Köszönjük, hogy az Old Port Hotelt hívta. – Én a lobi sarkában eldugott helyemről mereven, üres tekintettel bámulok bele a levegőbe. A szállodatulajdonos sétál el mellettem, és megdicséri a professzionalizmusomat. Szerinte tökéletes képet vágok, mert a csendes szolgálatkésztségen kívül semmit sem lehet kiolvasni a tekintetemből.

A cikk szerint Strane jól tartotta a lányokat. *Jól tartotta.* Ízlelgetem a szavakat, próbálom megérteni, mit takarhatnak, de csak arra tudok gondolni, milyen jó érzés volt, amikor a hajamat simogatta.

2001

– Világosabban kell feltüntetned az egyes lépéseket, Vanessa – mondja Mrs. Antonova az arra a hétre feladott geometrialeckén keletkezett gyűrődéseket kisimítva. – Különbön honnan tudjam, hogy jutottál el a megoldáshoz?

Valami olyasmit dünnyögök a bajsom alatt, hogy mit számít az, ha a válaszok jók, mire Mrs. Antonova hosszú pillantást vet rám a szemüvege fölött. Számtalanszor elmagyarázta már, hogy mit számít.

– Hogy érzed magad a következő pénteken esedékes tesztel kapcsolatban? – kérdezi.

– Ugyanúgy, mint az összes többi teszt előtt.

– Vanessa! Miféle viselkedés ez? Nem ismerek rád. Ülj rendesen, légy tisztelettudó! – Megkopogtatja a ceruzájával a füzetemet, amit még mindig nem nyitottam ki. Sóhajtok, egyenesbe tornázom magam a széken, kinyitom a füzetet.

– Vegyük át még egyszer a Pitagorasz-tételt?

– Ahogy a tanárnő gondolja.

Leveszi a szemüvegét, és beszúrja vattacukorhajába.

– A korrepetálás nem arról szól, hogy én megmondom, mit csinálj. Azt vesszük át, amire szükséged van, rendben? De neked is... – Fél kézzel gesztikulálva keresi az odaillő kifejezést. – Tened kell érte.

A foglalkozás végén összeszedem a cókómókomat, szeretnék mihamarabb, még a fogadóórája előtt átérni Strane-hez a humán tárgyak épületébe, de Mrs. Antonova megállít.

– Kérdezni szeretnék tőled valamit, Vanessa.

A számat rácsálva várom, hogy ő is összeszedje a maga tankönyvét, mappáját, táskáját.

– A többi tárgyból hogy teljesítesz? – Lehúzza a sálkendőjét a széktámláról. A válla köré kanyarítja, és az ujjaival igazgatja el a rojtokat. Mintha direkt totojázna.

– Jól.

Kinyitja nekem az ajtót.

– Na és angolból?

Védekezőn magamhoz szorítom a tankönyvemet.

– Abból is.

Ahogy megindulunk a folyosón, igyekszem úgy tenni, mintha nem venném észre, hogy figyel.

– Csak azért kértem, mert úgy hallottam, hogy sok időt töltesz Mr. Strane-nél. Így van?

Nagyot nyelek, számolom a lépéseket.

– Ühüm.

– Kreatívírás-szakkörre is jártál, de az csak az őszi tanévben szokott lenni, igaz? És angolból kifejezetten erős vagy, ami kizárja, hogy korrepetálásra lenne szükséged.

Nemtörődömséget színelve felhúzom a vállam.

– Barátok vagyunk a tanár úrral.

Mrs. Antonova engem tanulmányoz, közben mély ráncok vésődnek kihúzott szemöldöke közé.

– Barátok – ismételi. – Ő mondta ezt neked? Hogy barátok vagytok?

Befordulunk a sarkon, innen már látom a szárnyas ajtót.

– Elnézést, Mrs. Antonova. Egy csomó leckém van. – Elügetek a folyosón, és az ajtón át már a lépcsőn trappolok lefelé. A vállam fölött még egyszer megköszönöm neki a segítséget.

Strane-nek nem teszek említést Mrs. Antonova kérdéseiről, mert attól félek, azt mondaná, hogy óvatosabbnak kell lennünk, márpedig megegyeztünk, hogy fölmegyek hozzá a nyílt napon, azon a szombaton, amikor csapatokban lepik el a kampuszt a kerek szemű nyolcadikosok és a szüleik. Strane szerint titkos légyotthoz éppen tökéletes lesz az este, mivel a rendhagyó események elkerülhetetlen zűrzavarral járnak, és ilyenkor könnyebb átsurranni a kiskapukon.

Tíz órakor ugyanahhoz a trükkhöz folyamodom, mint legutóbb: jelentkezem Ms. Thompsonnál takarodóra, és a hátsó bejáraton lopózom ki. Ahogy sietve átvágok a kampuszon, mindenféle zajokat hallok a sötétben az ebédlő felől: árukihordó kocsik zaját, fém csapódását, férfihangokat. Strane dobozautója most is a humán tárgyak épületéhez tartozó parkolóban vár rám lekapcsolt lámpákkal. Sebezhetőnek látom őt, ahogy a kocsijában ülve várakozik, bezárva abba a kis dobozba. Összerándul, és a melléhez kapja a kezét, amikor bezörgetek hozzá az ablakon, s egy pillanatig csak állok ott,

nézem az ablakon át, és arra gondolok, *Szívrohamot is kaphatott volna. Bármikor meghalhat.*

Később a konyhájában ülök a pultnál, és a lábamat lógázom, míg ő tojásrántottát és pirítóst készít. Szinte biztosra veszem, hogy csak tojást tud főzni.

– Szerinted gyanítja valaki, mi van köztünk? – kérdezem.

Meglepett pillantást vet rám.

– Miért kérded?

Megvonom a vállam.

– Csak úgy.

Csilingel a kenyérpirító, kiugranak a kenyerek. Túl kormosak, gyakorlatilag elégték, mégsem teszek megjegyzést. Tojást kanalaz a szeletekre, és leteszi elém a tányért.

– Nem, nem hiszem, hogy bármit is sejtenének. – Kivesz egy sört a hűtőből, és azt iszogatja, amíg nézi, ahogy eszem. – Szeretnéd, ha gyanakodnának?

Jókorát harapok, hogy időt nyerjek. Egyes kérdései hétköznapiak, a többi teszt. Ez tesztnek hangzik. Lenyelem a falatot, aztán válaszolok.

– Szeretném, ha tudnák, hogy különleges helyet töltök be nálad.

Mosolyogva csíp le egy darabkát a tojásomból, és belepottyantja a szájába.

– Tudják ők azt, nekem elhiheted.

Aztán meglepő módon felveti, hogy nézzünk meg egy filmet, a Kubrick-féle *Lolitát*. Úgy érzem, így kér bocsánatot, amiért korábban azt mondta, hogy túl szó szerint értettem a regényt. Filmnézés közben még azt is megengedi, hogy igyak egy sört, és amikor utána ágyba bújunk, és újból fölveszem az epres pizsamát, olyan kótyagos vagyok, hogy amikor arra kér, hogy helyezkedjem négykézlábra, hogy hátulról hatolhasson belém, egy pillanatig nem szemérmeskedem, csak teszem, amit mond. Miután befejeztük a szeretkezést, kimegy a nappaliba a polaroidért.

– Még ne öltözz fel – mondja.

A karommal takargatom a mellemet, és tágra nyílt szemmel rázom a fejem.

Ő gyöngéd mosollyal biztosít felőle, hogy rajta kívül senki nem fogja látni a képeket.

– Emlékezni akarok erre a pillanatra. Arra, amilyen itt és most vagy.

Készít néhány képet, azután becsavarom magam a takaróba, Strane pedig szétteríti a fotókat a matracon. Együtt nézzük, ahogy megjelennek rajtuk a képek, és egyszer csak előtűnik a sötétből az ágy és rajta a testem. – Uramisten, micsoda látvány – így Strane, és közben egyik képről a másikra ugrál a pillantása. Transzba van esve.

Próbálom én is az ő szemével nézni a fotókat, de olyan furcsán nézek ki rajtuk – túl sápadtnak tűnök az összedúlt ágyban, fókuszátlan a tekintetem, kócos a hajam a szeretkezéstől. Amikor a véleményemet kérdezi, azt felelem: – Erről egy Fiona Apple-klip jut eszembe.

Fel se néz rám a képekről.

– Fiona ki?

– *Apple*. A kedvenc énekesnőm. Emlékszel, egyszer együtt is meghallgattunk tőle egy számot. – Néhány héttel korábban egyszer kiírtam Fiona néhány sorát egy kitépett füzetlapra, összehajtottam, és a tanteremből kifelé menet ott hagytam Strane íróasztalán. Éppen hadban álltunk egymással azzal kapcsolatosan, hogy menjek-e egyetemre – én azt mondtam, nem akarok, ő meg azt, hogy nem szabad hagynom, hogy bárki vagy bármi eltereljen a helyes útról, őt magát is beleértve, én ezen elsírtam magam, mire ő, hogy ne próbáljam könnyekkel manipulálni. Úgy gondoltam, a dalszöveg talán segít majd neki megérteni az érzéseimet, de ő soha nem mondott erről egy szót sem. Abban sem vagyok biztos, hogy elolvasta-e.

– Hja, persze – nyalábolja össze a fotókat. – De most keresek ezeknek egy biztonságos rejtekhelyet.

Kimegy a hálósobából, le a földszintre, és hirtelen olyan ingerült leszek, hogy lángra tudnék lobbanni. Fejemre húzom a takarót, kapkodom a forró levegőt, és az jut eszembe, hogy pár hete Britney Spearsről mondtam neki valamit, és halvány fogalma sem volt, hogy ki az. – Csak nem valami popsztár? – kérdezte. – Nem is tudtam, hogy ferde hajlamaid vannak. – Ez olyan volt, mintha legalábbis lehülyézett volna, miközben ő az, aki még csak azt sem tudta, hogy kicsoda Britney Spears.

Az áprilisi szünetben betöltöm a tizenhatodik életévemet. Babe-et ivartalanítják, kábán, borotvált, összevarrt hassal tér haza. Megmutatom a szüleimnek azoknak az egyetemeknek a listáját, amelyeket Strane gyűjtött ki nekem, és elautózunk Dél-Maine-be, hogy megtekintsünk párat.

Kószálunk a kampuszokon, apám álmélkodva mereszti a szemét az épületekre, míg anyám az interneten fellelt információkat olvassa fel: a Bowdoinba járó diákok negyven százalékának külföldi tanulásra is lehetősége nyílik, négyből egy diák mesterképzésen folytatja tanulmányait. – Mibe fáj mindez? – kérdi apu. – Azt is kinyomtattad?

A hét közepén Strane meglátogat engem, mialatt a szüleim dolgoznak, egy elvadult növényzettel beszótt csónakkikötőnél állítja le a kocsiját, és az erdőn át közelíti meg a házunkat. Én a nappaliban várakozom, ki-kilesek a konyha felé, várom, hogy felbukkanjon az ablakban, és aprót sikkantok, amikor ez megtörténik, mintha megijedtem volna, pedig nem – ugyan mitől ijedtem volna meg? Khakidzsekijében, csíptetős napszemüvegben szakasztott apukakülseje van, sőtlan, középkorú mamlasznak néz ki, olyannak, aki kettőig se tud számolni.

Amikor két kezével a szemét ernyőzve beles az ablakon, megragadom Babe-et a nyakörvénel fogva, és feltépem az ajtót. Alighogy Strane belép, kiugrik a kutya a kezemből. Strane fintorog, ahogy Babe az oldalt kilógó rózsaszín nyelvvel ráveti magát. Csak rá kell szólni, hogy nem, mondom neki, arra rögtön abbahagyja, de Strane ehelyett megtaszítja a kutyát, Babe hanyatt vágódik, és riadt tekintettel eliszkol a vackára. Abban a pillanatban gyűlölöm Strane-t.

A háta mögé tett kézzel néz szét a házban, mintha semmihez se merne hozzáérni, és akkor hirtelen mindent az ő szemével látok: hogy a ház közel sem olyan tiszta, mint az övé, kutyaszőrrel van tele a szőnyeg, a kanapé elnyűtt, a díspárnák nem elég kemények. Végigjárja a földszintet, és szemügyre veszi az ablakpárkányokra kitett faházikókat. Anya gyűjti őket; minden karácsonykor kap tőlem egyet. El tudom képzelni, mi jár Strane fejében, amikor rájuk néz: hogy ízléstelenek. Visszagondolok az ő könyvespolcán sorakozó csecsebecsékre, mind külföldről származik, és története van, és felidézem, mit mondott a szüleimről a személyes találkozás után. *Jó embereknek* nevezte őket. Meg *a föld sójának*. Erről meg az jut eszembe, amit egyszer egy másik ösztöndíjas diákról mondott, akit felvettek a Wellesley-be, de nem oda ment, mert túl drága lett volna neki. Szerfölött sajnálta a lányt, de mit lehet tenni? *Szegénykémnek nem a legfényesebbek a családi körülményei.*

– Uncsi idelent – fogom kézen. – Menjünk inkább fel.

A szobámba úgy lép be, hogy lehúzza a fejét. Olyan hatalmas, hogy betölti az egész szobát, feje a ferde mennyezetet súrolja, miközben a

tekintete végigvándorol a poszterrel borított falakon és a bevetetlen ágyon.

– Hát, ez gyönyörű – rebegi.

A Browick óta megrekedt a szobám az időben, és inkább a tizenhárom éves önmagamról árulkodik, mintsem arról, aki most vagyok. Félek, hogy túl kislányosnak találja majd, őt azonban ez szemlátomást nem zavarja. Hosszan tanulmányozza az ifjúsági könyvektől roskadozó könyvespolcomat, ezekből egyébként rég kinőttem, a fészülőasztalomat kiszáradt körömlakkok borítják, és vastag por ül a plüssállatseregleten. Az ékszerdobozkám fedelét fölemelve elvigyorodik, amikor előugrik a balerina, és táncra perdül. Egy madzaggal összehúzható szütyőből barna papírból és spárgából készült bajelűző babákat ráz ki a tenyerébe. Kesztyűs kézzel bánik mindennel.

Mielőtt nekilátnánk a szeretkezésnek, arra kér, hogy tegyek úgy, mintha aludnék, akkor ő bebújik mellém az ágyba, én pedig eljátszom, hogy most ébredek. A számra teszi a kezét, amikor belém hatol: – Ne csapjunk zajt – mintha más is lenne a házban rajtunk kívül. Miközben olyan észvesztő sebességgel döfköd, hogy még az agyam is beleremeg, a tagjaim elernyednek, és a fekhelyén szűkülő Babe felé szállnak a gondolataim, aki még mindig nem érti, mit vétett. Miután Strane végzett, készít rólam egy újabb polaroid képet, ahogy az ágyban fekszem, előtte gondosan beállít, a mellemre simítja a hajamat, és felhúzza a rolót, hogy a testemre vetüljön a fény.

Utána kocsikázni megyünk a part menti erdőséget átszelő utakon. Az ő oldalán le van tekerve az ablak, kilógatja a karját. Áprilishoz képest meleg az idő, huszonegy fok van, már rügyeznek a fák, és növekedésnek indultak az út menti gyomok.

– A nyári szünetben is eljövök – mondja Strane. – Majd sokat kocsikázunk.

– Mint Lolita és Humbert – vágom rá gondolkozás nélkül, aztán meg szívom a fogam, várom, hogy leteremtsen, de ő csak mosolyog.

– Jogos – néz rám, és felcsúsztatja a kezét a combomon. – Tetszik az ötlet? Egy szép napon talán meg sem állok majd a kocsival, és nem viszlek haza. Inkább elrabollak.

Minél közelebb érünk a parthoz, annál forgalmasabbak lesznek az utak. Strane azonban nem izgatja magát emiatt, úgyhogy én sem. Szökésben lévő törvényen kívüliek vagyunk, két megátalkodott bűnöző, úton az állam legkeletibb csücske felé, valami halászfaluba, ahol nem néznek ránk rossz

szemmel, ha betérünk a boltba üdítőért, és diszkréten egymás kezét fogva andalgunk a mólón.

– Tizenhat éves lettél – álmélkodik. – Kész nő vagy.

Beállítjuk a polaroidon az időzítőt, és óvatosan lehelyezzük a motorháztetőre. Kissé túlexponáltra sikeredik a fotó: Strane karja a vállamon, hátunk mögött az óceán. Az egyetlen közös fotónk. Szeretném elkérni tőle, de úgysem adná nekem, így amikor megáll tankolni, gyorsan kiveszem a kesztyűtartóból, és a táskámba rejtem. A másikat meghagyom neki, amelyiken én vagyok az ágyban. Neki amúgy is az kell.

A hazaúton bejelenti, hogy csókolózni akar, és egy fakitermelésnél letér az autópályáról a földútra. A kocsit himbálózva zörömböl előre, még a szélvédő is saras lesz. Néhány mérföldön át sűrű erdő vesz körül, aztán megritkulnak, végül teljesen eltűnnek a fák, hogy a kies pusztaságnak, egy fehér sziklatömbökkel pettyezett zöld szőnyegnek adják át a helyüket. Strane leállítja a motort, kikapcsolja a biztonsági övét, majd átnyúl az én oldalamra, és kikapcsolja az enyémet is.

– Gyere ide.

A hátamba fúródik a kormánykerék, ahogy lovagló ülésben az ölébe ülök, és a dudát is sikerül megszólaltatnom, felriasztva egy sereg varjút a határban. Megmarkolja a fenekemet, a szoknyám a derekamig felgyűrődik, valahonnan zümmögést hallani. Az ablakon kinézve egy méhest pillantok meg tőlünk néhány száz méter távolságban. A senki földjén vagyunk, itt aztán igazán azt tehetünk, amit akarunk, és ez az elszigeteltség éppolyan biztonságos, mint amennyire veszedelmes. Már nem is tudom szétválasztani a két érzést.

Félrehúzza a bugyimat, és bedugja két ujját. Még mindig nedves vagyok azok után, amit a szobámban műveltünk, és csupa piros a belső combom. A vállgödrébe fúrom a fejemet, forró leheletem a kulcscsontját cirógatja, miközben megpróbál eléleztetni. Azt állítja, hogy érzi, mikor megyek el. Egyes nők megjátsszák, meséli, az én testem ellenben nem hazudik. Állítólag elég gyors vagyok. Hihetetlenül gyors. Ettől kedve támad újra meg újra eljuttatni engem a csúcsra, hogy lássa, hányszor tudok elmenni egyhuzamban, de nekem nem tetszik az ötlet, mert olyan érzést kelt bennem, mintha a szex csak egy játék lenne, amit az ő szórakoztatására találtak ki.

Amint elélvezek, szólok is neki, hogy hagyja abba. Egyszer is elég mondanom, máris úgy kapja el a kezét, mintha tűzbe nyúlt volna. Síkos

lábbal, zihálva mászom vissza az anyósülésre. Fölemeli azt a kezét, amelyikkel az előbb bennem matatott, és odatartja az arca elé, hogy beszívja az illatomat. Azon tűnődöm, összesen hányszor juttatott már el a csúcsra. *Gratulálok*, szeretném neki mondani, *megint sikerült*. Hátradöntött fejjel figyelem a rajzó méheket meg a távoli túlevelűek ringó csúcsait.

– Nem tudom, hogy fogom kibírni nélküled a nyarat – szólalok meg. Nem is vagyok biztos benne, hogy csakugyan így gondolom-e. Eddig is jól megvoltam nélküle a tanítási szünetek alatt. Ő az, aki saját bevallása szerint egy hétig se bírja, hogy ne beszéljünk, hogy ne lásson. Szeretkezés után szoktak kicsúszni ilyenek a számon, amikor még nagyon el vagyok andalodva. Strane azonban komolyan veszi. Érzékenyen reagál minden apró jelre, ami túlzott kötődést sejtet a részemről, ugyanis ennek hosszú távú következményei lehetnek.

– Az még nagyon messze van – feleli. – Júliusban már az agyadra fogok menni.

Miután visszahajtottunk az útra, még egyszer hangsúlyozza:

– Az agyadra fogok menni. – Majd hozzáteszi: – Te fogod összetörni az én szívemet, ha nem tudnád. A kicsi kezedben vagyok.

Összetörni a szívét? Próbálok elképzelni, hogy megvan hozzá a hatalmam, hogy a kezemben tartom a szívét, és kedvemre gyötörhetem, de még amikor lelki szememmel megpillantom a kezemben dobogni, akkor is ő a főnök, ő irányít, ő tart engem pórázon, én képtelen vagyok elszakadni tőle.

– Az is lehet, hogy fordítva lesz – jegyzem meg.

– Kizárt dolog.

– Miért?

– Mert ezek a történetek nem úgy végződnek – feleli.

– De miért kéne véget érnie?

Az útról rám néz, majd vissza az útra, felvont szemöldöke riadalmat sejtet.

– Vanessa, amikor majd elbúcsúzunk egymástól, nem fogsz érezni semmit. Könnyedén túllépsz rajtam. Egy egész élet áll majd előtted. Izgalmas lesz a továbblépés.

Nem mondok semmit, csak bámulok kifelé a szélvédőn. Tudom, hogy ha beszélni vagy mozdulni próbálnék, menten elpityerednék.

– Annyi mindent tartogat neked az élet – mondja Strane. – Csodálatos dolgok várnak rád. Könyveket írsz majd, bejárod a világot.

Folytatja a jövődölést, azt mondja, tucatnyi szeretőn leszek túl, mire betöltöm a húszat. Huszonöt évesen még gyermektelen leszek, és megőrzöm kislányos külsőmet, harmincévesen viszont felnőtt nővé érek, nem lesz már gyerekes a pocim, és finom szarkalábak sorjáznak majd a szemem körül. És, teszi még hozzá, férjnél leszel.

– Soha nem megyek férjhez – jelentem ki. – Ahogy te sem nőültél meg.

– Nem akarsz te ilyen lenni.

– De igen.

– Nem, nem akarsz – mondja határozott, tanáros hangon. – Nem szabad rólam példát vened.

– Nem akarok erről beszélni.

– Ne szívd mellre.

– Nem.

– Látom rajtad. Mindjárt sírsz.

A vállam mögé vonulok fedezékbe, homlokomat az ablaknak nyomom.

– Ez a dolgok rendje, és kész – mondja Strane. – Nem fogunk mindig úgy összeilleni, ahogy most.

– Kérlek, ne beszélj.

Megteszünk egy újabb mérföldet, kamionok dübörgése, egy íves hegygerinc és alant az elmocsarasodott tó, a távolban barnállik valami, talán egy jávorszarvas, talán nincs is ott semmi.

– Vanessa, visszatekintve úgy emlékszel majd rám – mondja –, mint valakire, aki szeretett téged, de csak egy volt a sok közül. Garantálom neked, hogy nálam jóval többről fog szólni az életed.

Szagatott sóhaj hallatok. Talán mégis igaza van. Végül is megnyugtató a gondolat, hogy sértetlenül továbbállhatok. Olyan hihetetlen elképzelni, hogy a végén tapasztaltan és bölcsen kerülök ki ebből? Egy lány, akinek története van. Egy szép napon, amikor megkérdezik tőlem, hogy ki volt az első szerelmem, éppen az igazság emel majd ki engem a tömegből. Mert nem egy átlagos fiú volt az, hanem egy idősebb férfi: a tanárom. Olyan kétségbeesetten szeretett, hogy végül el kellett hagynom. Tragikus lépés, de nem volt más választásom. Ez a világ rendje.

Strane vezetés közben a térdemet simogatja. Időnként lopva rám pillant. Hogy meggyőződjön róla, kedvemre való, amit csinál. Ez jó? Ezt élvezem? Megrebben a szemhéjam, amikor fölfelé csúsztatja a kezét. A

lételeme, hogy nekem örömet okozzon. Még ha a végén szétválnak is az útjaink, most akkor is engem imád – az ő szép sötét Vanessáját. Be kéne érnem ennyivel. Szerencsés vagyok, hogy így szeret valaki.

Az áprilisi szünet után lendületet vesznek a dolgok. A melegebb napokon a szabadban vannak az órák, hétvégéken túrázunk a Kék-hegységben. Virágoznak a nárciszok, és a megáradt Norumbega folyó előnti a város utcáit. Folytatódik a kreatívírás-szakkör, amint megjönnek a nyomdából a lap új számának példányai, s miközben Jesse-vel a dobozokat szortírozzuk, és igyekszünk a példányoknak helyet találni, Strane behív engem magához, és szenvedélyesen megcsókol, szinte felfal. Meggondolatlan húzás, hiszen Jesse ott van a másik szobában, és még az ajtó sincs rendesen becsukva. Amikor bizsergő ajakkal, kipirult képpel visszatérek a terembe, Jesse úgy tesz, mintha nem venne észre semmit, de a következő foglalkozásra már nem jön el.

– Hát Jesse? – kérdezem.

– Kiszállt a buliból – mosolyog Strane, szemlátomást elégedetten.

Új témát kezdünk angolon: híres festményeket vetünk össze a tanév során elolvasott könyvekkel. Renoir *Az evezősök reggelije* című képe a sok lusta, részeg alakkal *A Nagy Gatsby*. Picasso *Guernicája* a *Búcsú a fegyverektől*, a háború torz rémségei. Amikor Strane megmutatja nekünk Andrew Wyeth-től a *Christina világát*, az osztály egyetért abban, hogy szembeötlő magányosságával és a hegyen magasodó, baljós házzal ez az *Ethan Frome*. Csak óra után mondom el Strane-nek, hogy én a *Lolitát* látom bele a Wyeth-festménybe, azt is megpróbálom elmagyarázni, hogy miért – mert a nő nagyon megviseltnek tűnik a sovány bokájával, meg mert a közte és a ház között lévő leküzdhetetlen távolság a könyvvégi sápadt, terhes, halálra ítélt Lolita képét idézi fel bennem. Strane a fejét csóválja, és ezredszerre is azt mondja: túlzott jelentőséget tulajdonítok a regénynek. – Keresnünk kell már neked egy másik kedvenc olvasmányt.

Tanulmányi kirándulásra viszi az osztályt Andrew Wyeth szülővárosába. Egy hatalmas furgonnal hajtunk végig a parton, én ülök mellette elöl, és a többi gyerek mintha ott se lenne. Izgalmas elhagyni vele a kampuszt, még ha látens foglyokként ott van a hátunkban az egész csoport is. Mi van akkor, ha mi ketten most úgy döntünk, hogy megragadjuk a

pillanatot, és elszökünk? Otthagyhathnánk őket valamelyik pihenőhelyen, Jennynek az arcába fújná a haját a szél, miközben nézné, ahogy elsüvítünk.

Csak az időzítés nem a legjobb, ugyanis ismét hadban állunk egymással, ezúttal amiatt, hogy nála töltsék-e egy éjszakát még a nyári vakáció előtt. Ő azon a véleményen van, hogy inkább vegyünk vissza, ne kísértsük a sorsot, úgyis sokat találkozunk majd a nyáron, de amikor konkrét időpontokat követelek tőle, azt feleli, hogy ne építsek mindig rá. Ezért aztán hallgatással büntetem a kocsúton, és csupa olyasmit csinállok, amiről tudom, hogy idegesíteni fogja – a rádiót babrálok, fölraakom a lábamat a műszerfalra. Igyekszik nem tudomást venni rólam, de én így is látom, hogy megfeszül az állkapcsa, és erősen markolja a kormányt. Azt mondja, semmi értelme vitatkozni velem, amikor ilyen gyerekes vagyok.

Cushing városába megérkezve ellátogatunk az Olson-házhoz, a *Christina világának* hegytetőn tornyosuló tanyaházához. A szobák tele vannak poros, ódivatú bútorokkal meg bekeretezett Wyeth-festményekkel. Nem eredeti darabok, tájékoztat a tárlatvezető, csupán reprodukciók. Az eredetiket nem tárolhatják itt, mivel a sós levegő kimarná a vásznakat.

Tizennyolc fok van, elég meleg és napos az idő egy szabadtéri ebédhez. Strane leterít egy pokrócot a domb lábánál, irányban a tanyaház felé, akárcsak a képen. Evés után szabad írásba kezdünk, miközben ő a háta mögött összekulcsolt kézzel járkal körülöttünk. Mivel még tart a haragom, én nem veszek részt a feladatban, érintetlenül hever mellettem a földön a füzetem meg a tollam, és hanyatt fekvé bámulom az eget.

– Vanessa – szól rám Strane. – Ül fel, és láss munkához!

Minden makrancos diáknak ezt mondaná, de amikor hozzám beszél, gyengédség szöv át a hangját, valósággal esedezik, amit nyilván a többiek is hallanak. *Vanessa, kérlek, ne tedd ezt velem.* Meg se moccanok.

Amikor a többiek már szállnak be a furgonba vissza Browick felé, karon ragad, és hátravezet.

– Hagyd ezt abba.

– Eressz. – Szabadulni próbálok, de erősen fog.

– Ezzel a viselkedéssel biztosan nem éred el, amit akarsz. – Megrázza a karomat, kis híján ledönt a lábamról.

Felpillantok a furgon hátsó ablakára, és ekkor mintha kettészakadnék: az egyik felem itt van vele, a másik a furgonban ül a többiekkel, éppen becsatolja az övét, és betolja a táskáját az ülés alá. Ha valamelyikük most hátranézne, láthatná, ahogy belevájnak az ujjai a felkaromba, és ennyi több

mint elegendő lenne a gyanúhoz. Támad egy hátborzongató gondolatom: talán éppen azt akarja, hogy meglássanak minket. Kezdek rájönni, hogy minél tovább sikerül megúsznia valamit, annál vakmerőbbé válik az ember, míg a végén már szinte kívánja a lebukást.

Aznap este Jenny kopogtat be hozzám azzal, hogy beszélni szeretne velem. Az ágyamból nézem, ahogy belép, és behúzza maga után az ajtót. Szemügyre veszi a rendetlenséget, a padlóra dobált ruhákat, a papírokkal borított íróasztalt, a félig kiivott teásbögrékben kivirágzott penészt.

– Igen, még mindig undorító vagyok – szólalok meg.

Megrázza a fejét.

– Semmi ilyet nem mondtam.

– De gondoltad.

– Nem igaz. – Kihúzza az íróasztalszékemet, de azon meg egy hete ott áll egy halom mosott ruha, amit azóta se rámolttam el. Felhatalmazom, hogy lökje csak le a ruhákat, mire megbillenti a széket, és a kupac a földre csúszik.

– Komoly beszédem van veled. De nem szeretném, ha felhúznád magad.

– Miért húznám fel magam?

– Fasírtban vagy velem, csak azt nem értem, mivel érdekelted ki. – Lenéz a kezére, és hozzáteszi: – Azelőtt barátok voltunk.

Felkapom a fejem, hogy visszavágjak, de megelőz:

– Láttam, hogy ma a kiránduláson Mr. Strane hozzád nyúlt.

Először nem is értem, miről beszél. *Láttam, hogy Mr. Strane hozzád nyúlt.* Túlságosan is erotikusan hangzik. Strane egyáltalán nem ért hozzám a kiránduláson, hiszen végig haragban voltunk. Aztán eszembe jut, ahogy a karomat szorongatta a furgon mögött.

– Ó, az semmi nem volt – felelem.

Jenny engem figyel.

– Tényleg semmi.

– De miért csinálta? – kérdezi.

Megrázom a fejem.

– Már nem emlékszem.

– Máskor is előfordult?

Nem tudom, mit válaszoljak, hiszen nem tudom, mit kérdez valójában; azt jelenti-e a kérdése, hogy most már hitelt ad a pletykának rólam és Strane-ről. Vág egy grimaszt, mintha menthetetlen eset volnék, azelőtt is így nézett rám, ha úgy találta, hogy nem tudok valamit a zenéről, filmekről vagy nagy általánosságban a világ rendjéről, ami az ő számára tökéletesen világos volt.

– Volt egy érzésem – mondja.

– Hogy?

– De ne érezd rosszul magad miatta. Nem a te hibád.

– Mi nem az én hibám?

– Tudom, hogy molesztál téged – böki ki.

Felkapom a fejem.

– Molesztál?

– Vanessa...

– Ki mondta ezt neked?

– Senki – feleli. – Illetve hallottam a pletykát, hogy lefeküdtél vele egy ötösért, de nem hittem el. Soha. Te nem vagy olyan... nem csinálnál ilyet. De aztán láttam, amikor ma megragadott, és rájöttem, mi az igazság.

Végig a fejemet rázom, mialatt beszél.

– Tévedsz.

– Vanessa, figyelj – mondja. – Az egy rémes alak. A nővérem is mondta, hogy patkány, macerálja a lányokat, ha szoknyát vesznek fel, meg ilyesmi, de azt azért nem gondoltam volna, hogy ekkora szemét. – Acélos tekintettel előredől. – Ki is rúgathatjuk ám. Idén apukám is tagja az iskolaszéknek. Ha ezt elmondom neki, Strane-nek annyi.

Csak pislogok a sokkoló szavak árájától – *kirúgatni, patkány, macerálja a lányokat*. Rettenetes, hogy Strane-re mondja mindezt.

– Miért akarnám kirúgatni?

– Miért ne akarnád? – Őszinte értetlenség tükröződik a képén. Egy pillanattal később ellágyul az arca, összecsücsöríti a száját, felvonja szemöldökét. – Nyilván meg vagy ijedve, de nem kell félned. Többé nem bánthat téged.

Majd szétveti az együttérzés, nem is értem, hogy lehettem annyira oda érte korábban, még közelebb akartam lenni hozzá még akkor is, amikor ott aludtam karnyújtásnyi távolságra tőle a kicsi szobánkban. Eszembe jut az ajtó belső oldalán lógó tengerészkék hálóköntöse, az íróasztala fölötti polcon sorakozó, celofánba csomagolt mazsolásdobozkák, orgonailatú

testápolóval kente be a lábát éjszakára, és mindig nedves foltok ütköztek ki a pólóján hajmosás után. Néha rávetette magát egy gyorsfagyasztott pizzára, és habzsolás közben is süttött róla a szégyenkezés. Minden apró lépését megfigyeltem, a legkisebb dolgot is, de miért? Mit láttam benne? Most olyan átlagosnak tűnik, túl szemellenzős ahhoz, hogy bármit is megértsen rólam és Strane-ről.

– Mit törödsz te ezzel? Téged nem érint.

– Hogyne érintene – feleli. – Strane-nek nincs itt helye. A közelünkbe se lenne szabad engedni. Egy vadállat.

Felnyeríték a vadállat szó hallatán.

– Maradj már.

– Figyelj, én törődöm a sulinkkal, oké? Nem kell kiröhögni, csak mert javítani szeretnék az állapotokon.

– Vagyis szerinted én tojok a Browickra?

Habozik.

– Nem is az, de te más eset vagy. Senki más nem járt ide a családoból. Neked ez csak egy iskola, és kész. Nem járulsz hozzá semmivel.

– Úgy érted, pénzzel?

– Dehogyan – vágja rá. – Nem erről beszélek.

– Micsoda sznob vagy – csóválom a fejemet.

Visszakozni próbál, de én már visszatettem a fejemre a fülhallgatót. Nincs bedugva semmibe, lelóg a zsinórja az ágyról, de Jennyt elhallgattatja. Föláll, felnyalábolja és visszateszi a székre a tiszta ruhát. Csak kedves akar lenni, de az adott pillanatban borzalmasan feldühít vele, így hát lekapom a fülhallgatót, és megkérdem:

– Na és mi van Hannah-val?

Megtorpan.

– Mi lenne vele?

– Legjobb barinők vagytok, vagy mi?

Jenny csak pislog.

– Ne légy utálatos.

– Te voltál mindig utálatos övele – felelem. – Csúfoltad.

– Hát, akkor tévedtem – csattan fel. – Hannah tök normális. Te viszont kóros eset vagy.

Már az ajtót nyitja, amikor hozzáteszem:

– Semmi sincs köztem meg a tanár úr között. Bármit hallottál is, csak buta pletyka.

– Nem az az érdekes, amit hallottam. Láttam, hogy hozzád ér.

– Nem láttál te semmit.

Összehunyorítja a szemét, megmarkolja a kilincsgombot:

– De láttam.

Strane szóról szóra elmondhatja velem, amit Jennytől hallottam, és amikor ahhoz a részhez érek, hogy Jenny patkánynak nevezte, kiguvad a szeme, mintha nem akarna hinni a fülének. „Beképzelt kis ribancnak” nevezi Jennyt, és egy pillanatra meghül ereimben a vér, sosem hallottam még tőle ezt a szót.

– Nem lesz baj – nyugtatgat. – Amíg mindketten következetesen tagadunk, addig nem lesz semmi gond. Pletykákra nem lehet alapozni.

Igyekszem rámutatni, hogy nem kimondottan pletykáról van szó, hiszen Jenny látta, ahogy megragadja a karomat. Mire cinikusan közli, hogy az még semmit sem bizonyít.

Másnap angolon föltesz nekünk egy kérdést az *Üvegfigurák* kapcsán, és Jennyt szólítja fel, pedig nem is jelentkezett. Vörös képpel pillog le a könyvébe. Nem figyelt oda, feltehetően a kérdést sem hallotta. Hebeg-habog, ám Strane ahelyett, hogy valaki máshoz fordulna, hátradől a székén, és összefűzi a kezét, mint aki egész nap ráér.

Ekkor Tom kezd el beszélni, de Strane feltartja a kezét. – Jennyt szeretném hallani.

Újabb tíz gyötrelmes másodperc következik. Végül Jenny halkan megszólal: – Nem tudom –, mire Strane felvonja a szemöldökét, és bólint. Mintha azt mondaná: *Mindjárt gondoltam*.

Óra végén Jenny és Hannah sutyorogva hagyja el a termet, és Hannah ádáz pillantást vet rám a válla fölött. Odalépek a táblát törölő Strane-hez:

– Ezt nem kellett volna.

– Azt hittem, élvezni fogod.

– Ha megszégyeníted, azzal csak rontasz a helyzeten.

Pislogva veszi tudomásul a bírálatot.

– Nos, tizenhárom éve tanítok gyerekeket. Tudom, hogyan kell velük bánni. – Leejti a szivacsot a krétatartóra, és megtörölgeti a kezét. – Nagyra értékelném, ha nem kritizálnád a tanítási módszereimet.

Elnézést kérek tőle, de nem őszintén, és ezt ő is tudja. Nem tartóztat, amikor leckeírásra hivatkozva lelépek.

A szobámban aztán hasra vetem magam az ágyon, és a párnámba fújtatva próbálom csillapítani iránta érzett gyűlöletemet. Az adott pillanatban tényleg úgy érzem, hogy gyűlölöm. Nem szeretem, ha dühös rám, mert ilyenkor feltámadnak bennem bizonyos nemkívánatos érzelmek, a szégyen és a félelem, és egy hang azt súgja, fussak, amerre látok.

Egyetlen hét leforgása alatt összedől a kártyavár. Szerdán kezdődik, amikor franciaórán vagyok, Strane benyit a terembe, és megkérdezi Madame Laurent-tól, hogy tudna-e engem nélkülözni. – Hozd a hátizsákodat – súgja oda nekem. Mialatt átkelünk a kampuszon a tanulmányi épület felé, vázolja a tényállást, holott a helyzet így is egyértelmű. Jenny nem volt angolon az elmúlt két napban, de láttam őt másutt, vagyis nem lehet beteg. A tegnapi vacsoránál nagyon össze voltak bújva Hannah-val. Amikor fölemelkedtek levegőt venni, mindketten egyenesen rám néztek.

Strane azt mondja, Jenny apja levélben fordult az iskolához, de ez csupán szóbeszéd, nincs rá bizonyíték. Nem lesz baj, ha pontosan azt tesszük, amit megbeszéltünk, vagyis mindent tagadunk. Akkor nem árthatnak nekünk. Egy óceán dübörög a fülemben. Minél hosszabban beszél, annál távolabbról ér el hozzám a hangja.

– Én már megmondtam Mrs. Gilesnak, hogy egy szó sem igaz az egészből, ám ennél is fontosabb, hogy te is tagadj. – Útközben az arcomat figyeli. – Meg tudod csinálni?

Bólintok. Ötven lépést kell megtennünk a főbejáratig, talán kevesebbet.

– Nagyon higgadtnak tűnsz – jegyzi meg Strane. Fürkészve vizslat, utoljára akkor nézett így rám, amikor először szeretkeztünk az autójában. Az ajtót kinyitva még hozzáteszi: – Túl leszünk rajta.

Mrs. Giles azt mondja, ő inkább nekünk szeretne hinni, mint a levélnek – szó szerint ezt mondja a hatalmas íróasztala mögül, míg mi Strane-nel úgy ülünk ott a faszékeken, mint két tetten ért rosszcsont.

– Őszintén megvallva nehezen tudom elképzelni, hogy igaz – emel fel egy darab papírt, vélhetően a levelet. Átfutja a sorokat. – „Fennálló szexuális viszony”. Hogy állhatna fenn egy efféle viszony úgy, hogy senki nem veszi észre?

Nem értem, miről beszél. Hiszen nyilvánvaló, hogy észrevették. Ezért is írta meg Jenny apja a levelet – mivelhogy észrevették.

Mellettem Strane azt mondja: – Ez tényleg abszurd.

Mrs. Gilesnek teóriája is van arról, hogy mi állhat emögött. Időnként szárnyra kapnak hasonló jellegű híresztelések, a diákok, a szülők és a többi tanár ezt megneszeli, és egyből igazságként könyveli el, függetlenül a pletyka megalapozatlanságától.

– A botrányokat mindenki szereti – mondja, és ezen összemoszolyognak Strane-nel.

Mrs. Giles szerint a pletykák általában vagy a féltékenységből, vagy az óhatatlanul előforduló kivételezés félreértelmezéséből fakadnak. Pályafutása során egy tanárnak rengeteg diákja van, akik közül a legtöbben, jobb szó híján, csupán érintőleges jelentőséggel bírnak a számára. Lehet egy diák okos, lehet éltanuló, ebből még nem következik, hogy szorosabb kapcsolat van a tanára és közte. Ugyanakkor időről időre olyan diák kerül a tanár látóterébe, akit különösen közel érez magához.

– Elvégre a tanár is ember – mondja Mrs. Giles. – Ugye, Vanessa, te sem egyformán szereted a tanáraidat? – Megrázom a fejem. – Persze hogy nem. Némelyeket jobban kedvelsz, mint másokat. A tanárok is így vannak a diákokkal. Egyik-másik diák egyszerűen különleges a tanár számára.

Mrs. Giles hátradől a székében, és összefonja karját a melle fölé.

– Azt gyanítom, hogy Jenny Murphy féltékeny lett rád, amiért Mr. Strane kitüntet téged a figyelmével.

– Vanessa megosztott velem egy idevágó információt – mondja Strane. – Tavaly egy szobában laktak Jennyvel, de nem jöttek ki valami jól. – Rám néz. – Nem így van?

Komótosan bólintok.

Mrs. Giles összecsapja a kezét.

– Na tessék. Ügy lezárva.

Átnyújt nekem egy papírt, Jenny apjának a levelét.

– Ha megtennéd, hogy elolvasod, aztán aláírod ezt. – Ad egy másik papírt is, rajta egyetlen gépelt sorral: „Alulírottak tagadják, hogy bármiféle igazságalapja volna Patrick Murphy 2001. május 2-án kelt levelének.” Két aláírásnak van helye alul, az enyémnek és Strane-ének. Átfutom a levelet, de képtelen vagyok odafigyelni. Aláírom a papírt, majd átadom Strane-nek, aki ugyanezt teszi. Ennyi volt.

Mrs. Giles elmosolyodik.

– Meg is vagyunk. Jobb az ilyen ügyeket minél előbb tisztázni.

A megkönnyebbüléstől remegve felállok, úgy érzem, mindjárt rosszul leszek, megindulok az ajtó felé, Mrs. Giles azonban még nem végzett velem.

– Vanessa, a szüleidet is értesítenem kell. Még ma este hívd fel őket, rendben?

Epe gyűlik a torkomba. Erre eddig nem gondoltam. Naná, hogy értesítenie kell a szülőket. Vajon otthon fogja őket hívni, és rámotyog a rögzítőre, vagy betelefonál valamelyikük munkahelyére – apu kórházába vagy anya biztosítótársaságának az irodájába.

Kifelé menet még hallom, amint Mrs. Giles azt mondja Strane-nek: – Szólok, ha kellenél, de egyelőre elintézettnek tekinthetjük a dolgot.

Amikor aznap este hazatelefonálok, magyarázkodások és frázisok tömkelegét zúdítom ki magamból: *minden oké, nincs semmi, nevetséges az egész, egy buta pletyka, nyilván nem igaz*. A szüleim két különböző készülékről beszélnek hozzám egyszerre.

– Először is szokj le róla, hogy tanárokkal bratyizol – mondja anya.

Tanárok? Hát többen is voltak? Aztán eszembe jut a hálaadásnapi hazugságom, hogy a politológiatanárom mondta, hogy juharvörös a hajam.

Apu azt kérdezi: – Ne menjek érted?

– Tudni akarom, mi történt pontosan – teszi hozzá anya.

– Nem kell, jól vagyok. És nem történt semmi. Minden oké.

– Elmondanád nekünk, ha bántana valaki, ugye? – kérdi anya. Aztán arra várnak, hogy megerősítsem őket ebben a hitükben.

– Persze – felelem. – De nem ez történt. Semmi sem történt. Hogy gondoljátok? Ti is tudjátok, milyen vasfegyelem van itt. Jenny Murphy találta ki az egészset. Emlékeztek, milyen gonosz volt hozzám?

– De miért találta ki ilyesmit? Miért keverné bele az apját? – kérdi anya.

Apu azt mondja: – Itt valami bűzlik.

– Mert utálja Mr. Strane-t. Bosszút esküdött ellene. Azt képzelem, hogy mindenkinek az életét joga van tönkretenni, aki nem nyalja be magát nála.

– Nem tetszik ez nekem, Vanessa – mondja apu.

– De nincs semmi. Elmondanám, ha lenne.

Apu és én elhallgatunk, várjuk anya reakcióját.

– Mindjárt itt a tanév vége – mondja ő. – Most már nem lenne értelme kivennünk a suliból. De azért csak maradj távol attól az alaktól, rendben? Ha megpróbálna szóba állni veled, azonnal jelentsd az igazgatónak.

– Ő a tanárom. Nyilván beszélünk.

– Tudod, hogy értem. Amint vége az órának, elmész.

– Nem is ő a probléma.

– Vanessa! – csattan fel apu. – Hallgass anyádra!

– És minden este felhívsz minket – szögezi le anya. – Fél hétkor várom a hívásodat. Világos?

Odapillantok a tévére a közösségi helyiség átellenes felében, az MTV megy rajta lenémítva, Carson Daly tüsi haját és fekete körömlakkját bámulom, és közben azt dünnyögöm: – Igenis, anyuci. – Anya felsóhajt. Utálja, ha anyucinak nevezem.

Strane azt javasolja, hogy most egy darabig fogjuk vissza magunkat, figyeljünk oda a látszatra. Nincs több késő délutáni édes kettes a szobájában. – Már ezzel is sokat kockáztatunk – mondja arra célozva, hogy kihagytam az ebédet, hogy az ő termében töltssem a szünetet szigorúan nyitott ajtónál. Óvatosnak kell lennünk, legalábbis egyelőre, bármennyire fáj is neki, hogy távol kell maradnia tőlem.

Mindazonáltal biztosra veszi, hogy hamar el fog ülni a dolog. Minduntalan ezt a kifejezést használja, mintha viharjelenségről lenne szó. Nyáron már újra kocsikázni fogunk, és élvezzük a letekert ablakokon bevágó sós levegőt. Azt mondja, bízzak benne, jövő őszre elfelejtik az egészet. Nem tudom, hiszek-e neki. Eltelik néhány nap, és úgy tűnik, minden rendben van, de valahányszor egymás látótávolságába kerülünk, Jenny leplezetlen dühvel néz rám. Strane szerint föladta, mert az órájáról is kijelentkezett, de én látom, hogy most is tombol benne a harag.

Kikerül a faliújságra a végzősök névsora, s hogy hol terveznek továbbtanulni a következő tanévtől. Lemegyek vacsorázni, és miközben sorban állok a szendvicspultnál, felfigyelek rá, hogy Jenny és Hannah módszeresen körbejár az ebédlőben. Jennynél toll és füzet van, és ahogy sorra odalépnek az asztalokhoz, Hannah mond néhány szót az ott ülőknek, megvárja a választ, azután Jenny felír valamit a füzetbe. Az sem kerüli el a

figyelmemet, hogy többen is odakapják rám a tekintetüket, de épp csak egy pillanatra, nehogy észrevegyem, hogy bámulnak.

Kiállok a sorból, és ahogy keresztülvágok a termen, megüti a fületem Hannah kérdése: – Hallottátok a pletykát, hogy Vanessa Wye-nak viszonya van Mr. Strane-nel?

Felsősök ülnek az asztalnál. Brandon McLean, akinek Dartmouth mellett láttam a nevét a faliújságon, azt kérdezi: – Ki az a Vanessa Wye?

A mellette ülő lány – Alexis Cartwright, Williams College – rám mutat: – Nem ő az?

Az egész asztaltársaság felém fordul. Meg Jenny és Hannah is. Egy pillanatra még Jenny füzetébe is belelátok a nevek listájával, mielőtt odaszorítja a melléhez, hogy eltakarja.

Huszonhat. Ennyi név szerepel Jenny listáján. Mrs. Gilesszal szemben ülök, ezúttal csak ketten vagyunk az irodájában, se a titkárnő, se Strane nincs jelen. Mrs. Giles átnyújt nekem egy másolatot a listáról, végigfutok a neveken, többségükben másodikosok, osztálytársak, lányok az emeletemről. Soha egyikükkel sem beszéltem Strane-ről. Az utolsó név az oldalon: Jesse Ly.

– Ha el akarsz nekem mondani valamit, most van itt az ideje – közli Mrs. Giles.

Fogalmam sincs, mit vár tőlem, továbbra is hisz-e a pletyka alaptalanságában, vagy időközben a lista miatt megváltoztatta a véleményét, és most haragszik rám, amiért hazudtam. Valami miatt biztosan haragszik.

Felpillantok a listából.

– Nem tudom, mit kéne elmondanom.

– Csak az igazat.

Nem szólok semmit, egyelőre nem szeretnék nyilatkozni.

– Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy beszéltem valakivel erről a listáról, aki azt állítja, nyíltan közölted vele, hogy romantikus kapcsolat fűz Mr. Strane-hez?

Kell egy perc, mire fölfogom a szavak értelmét. Tovább hallgatok. Nem tudhatom, hogy Mrs. Giles igazat mond-e, vagy sem. A televíziós sorozatokban szereplő zsaruk szoktak ilyeneket blöffölni, amikor vallomásra akarnak bírni valakit. A legokosabb hallgatni és megvárni az

ügyvédet, habár azt nem tudom, hogy esetemben ki lehetne az. Strane? A szüleim?

Mrs. Giles nagy levegőt vesz, és a halántékához érinti az ujjait. Nincs kedve ezzel vesződni. Ahogy nekem sincs. Hagyjuk a csudába, mondanám neki szívem szerint. Felejtsük el az egészet. De nem tehetjük, mert Jenny a vádló, és mert az apja az, aki. Egyszerre világosan kirajzolódik előttem a Browick hatalmi struktúrája, amelyben bizonyos emberek szava többet ér, mint másoké, amit mindig is sejtettem, de most értettem meg először teljes valójában.

– A végére kell járnunk ennek – mondja Mrs. Giles.

– Már megtörtént. Egy szó sem igaz belőle.

– És ha idehozom az illető diákot, változtatsz a meséden?

Pislogok, ahogy leesik, hogy az én verziómat igyekszik blöffnek beállítani, nem pedig fordítva.

– Hazugság – ismétlem magam.

– Rendben. – Kimegy a szobából, de az ajtót nyitva hagyja.

Ekkor a titkárnő kukkant be, és elmosolyodik, amikor észrevesz.

– Ne mozdulj.

Gombóc gyűlik a torkomba nyájas stílusától. Azon tűnődöm, ő vajon hisz-e nekem, és mit gondolt vajon a múltkori ülésen, amikor Strane is ott volt, és neki kellett minden szavunkat lejegyeznie a sárga írómappájába.

Néhány perccel később visszajön Mrs. Giles, és a nyomában Jesse Ly. Az enyém melletti széken foglal helyet, de rám se néz. Tiszta vörös a képe, sőt a füle is. Minden egyes levegővételnél látványosan megemelkedik a mellkasa.

– Jesse – szólal meg Mrs. Giles –, ugyanazt a kérdést fogom föltenni neked, mint korábban. Mondta neked Vanessa, hogy viszonya van Mr. Strane-nel?

Jesse a fejét rázza.

– Nem, soha. – Éles, eszelős hangon beszél, mint mikor valaki olyan kétségbeesetten próbálja elhallgatni az igazságot, hogy az sem érdekli, ha egyértelműen hallani, hogy hazudik.

Mrs. Giles ismét a halántékához nyomja az ujjait.

– Öt perce még mást mondtál.

Jesse tovább rázza a fejét. *Nem, nem, nem.* Teljesen kivan, még meg is sajnálom. Elképzelem, hogy ráteszem a kezemet a kezére, és azt mondom neki, *semmi baj, nyugodtan elmondhatod az igazat.* De csak ülök és

figyelek, s közben azon tűnődöm, végeredményben én tehetek róla, hogy szenvednie kell, habár talán az is nyom valamit a latban, hogy nekem több a vesztenivalóm.

– Mit mondtál Mrs. Gilesnek? – kérdezem csendesen.

Jesse felpillant rám. Továbbra is a fejét rázva azt feleli:

– Nem tudtam, hogy ez lesz. Csak annyit kérdezett...

– Jesse – szól közbe Mrs. Giles. – Mondta neked valaha Vanessa, hogy romantikus kapcsolat van közte és Mr. Strane között?

Jesse tekintete ide-oda cikázik kettőnk közt. Amikor lesüti a szemét, már tudom, mi következik. Behunyom a szemem, és Jesse igennel felel.

Ha gyengébb lennék, itt lenne a vége. A saját következtetlenségem csapdájába estem. Ahogy Mrs. Giles rám néz, egyértelmű, mi jár a fejében, hogy vége van, és mindjárt szint fogok vallani. De még mindig van kiút az alagútból. Látom a fény szilánkját. Csak nem szabad abbahagynom az ásást.

– Hazudtam – mondom. – Semmi sem volt igaz abból, amit Jesse-nek Strane-ről mondtam – helyesbítenem kell – Mr. Strane-ről.

– Hazudtál – mondja utánam Mrs. Giles. – És mi okod volt rá?

A szemébe nézve sorolni kezdem az indokaimat: mert unott és magányos voltam, mert belezúgtam a tanáromba, mert túl élénk a fantáziám. Minél tovább beszélek, annál nagyobb lesz az önbizalmam, magamat hibáztatom, hogy fedezzem Strane-t. Ürügynek kiváló, mert mindent megmagyaráz, amit Jesse-nek mondtam, plusz az összes pletykát is, amit a listán szereplő többi huszonöt diák esetleg hallott. Kezdetől fogva ehhez a sztorihoz kellett volna tartanom magam.

– Tudom, hogy nem szép dolog hazudni – mondom Jesse-től Mrs. Giles felé fordulva –, és sajnálom, hogy mégis megtettem. De ez a teljes igazság.

Szédült öröm tölt el, mint amikor lehúzom a fejemről a takarót, és teleszívom a tudómet friss levegővel. Okos és erős vagyok – erősebb, mint hinnék.

Kihagyom az ebédet, egyből Strane szobájához megyek, és bekopogok az ajtón. Nem felel, pedig látom az ajtó üvegén át, hogy világosság van odabent. Azzal nyugtatom magam, hogy nyilván még mindig a látszat miatt aggódik, aztán Mr. Noyes jelenik meg angolon Strane helyett, és amint belépek az osztályba, közli velem, hogy fáradjak át a tanulmányi osztályra.

– Mi ez az egész? – kérdem.

Feltartja a kezét.

– Én csak a hírhozó vagyok. – De milyen gyanakodva néz rám, mintha nem kívánná a közelemben lenni, világosan látszik, hogy tud valamit. Átkelek a kampuszon, bár nem tudom, szedjem-e a lábamat, vagy inkább ne, és amikor odaérek a tanulmányi osztály épületének lépcsőjéhez, és fölnézek az oszlopokra meg a szárnyas ajtót díszítő iskolacímerre, egyszer csak apu kisteherje hajt be a kampusz főkapuján. A kezemmel ernyőzöm a szememet, és látom, hogy mindketten eljöttek, apu vezet, anya mellette az utasülésen a szájára tett kézzel. Beállnak a parkolóba, kiszállnak.

Lesietek a lépcsőn, és odakiáltok nekik: – Mit kerestek ti itt? – Amint meghallja a hangomat, anya hátrakapja a fejét, és lemutat a lába elé, ahogy Babe-et szokta hívni, ha rossz fát tett a tűzre. *Ide gyere.* Akárcsak a kutyánk, én se merészkedem négyméteres távolságnál közelebb hozzá.

– Miért vagytok itt? – kérdezem ismét.

– Jézusom, Vanessa, vajon miért? – csattan fel anya.

– Mrs. Giles felhívott titeket? Nem kellett volna idejönnötök.

Apu most is a munkaruhájában van, szürke hosszúnadrágban kék hajszálcsíkos inggel, aminek a zsebére rá van hímezve, hogy PHIL. Mindennek dacára előnt a szégyen. Nem tudott volna átöltözni?

Becsapja a kisteher ajtaját, és odalép hozzám.

– Jól vagy?

– Persze. Minden oké.

Megragadja a kezemet.

– Mondd el, mi történt.

– Nem történt semmi.

Kérlelő tekintettel néz rám, de egy szót sem tud kihúzni belőlem. Meg se rezdül az ajkam.

– Phil – mondja anyám. – Menjünk.

Követem őket az épületbe, fel a lépcsőn, a Mrs. Giles szobájába nyíló kisebb irodába, a most már ismerős titkárnő elé. Ránézek egy újabb mosolyért, de nem vesz tudomást rólam, amikor beterel bennünket. Strane is bent van Mrs. Gilesnél, peckesen, zsebre dugott kézzel áll az íróasztal mellett. Majd belepusztulok, annyira szeretnék odabújni hozzá. Jó szorosan, hogy beburkoljon a testével.

Mrs. Giles kezét nyújt a szüleimnek. Strane hasonlóképpen, apám kezét is ráz vele, anyám ellenben csak leül, tudomást sem vesz róla.

– Azt hiszem, legjobb lenne, ha Vanessa most kimenne – mondja Mrs. Giles. Strane-re pillant, aki kurtán bólint. – Odakint várakozhatsz.

Az ajtó felé mutat, én viszont egyre csak Strane-t bámulom, konstátálom, hogy nedves maradt a haja zuhanyozás után, és hogy a tweedzakóját vette fel nyakkendővel. *El fogja mondani nekik, gondolom. Föladja magát.*

– Ne csináld – bukik ki belőlem alig hallhatóan.

– Vanessa – szólal meg anyám. – Indulás.

Félórán át tart a megbeszélés. Ezt onnan tudom, hogy a titkárnő bekapcsolja a rádiót, feltehetően azért, hogy ne tudjak hallgatózni. – És ez már a délután fél harmas kávészünet – trillázza a lemezlovas –, a következő félórában slágereket hallhatnak megszakítás nélkül. – Míg a titkárnő dudorászik, az jár a fejemben, hogy sosem fogom elfelejteni ezeket a dalokat, amelyek akkor szóltak, amikor Strane vallomást tett, és feláldozta magát értem.

Utána mind egyszerre tódulnak ki. Mrs. Giles és a szüleim megállnak a kishálóban. Strane továbbmegy. Kisétál anélkül, hogy egy pillantásra méltatna. Anyámnak dühösen megfeszül az orrcimpája, a szeme kitágul, apu szája egyetlen szigorú vonal, utoljára akkor festett így, amikor meg kellett mondania nekem, hogy az éjjel meghalt a kutyánk.

– Gyerünk – fogja meg a kezemet.

Odakint ülünk le egy padra, anya szorosan összefont karral a földre mered, apu beszél helyette is. Hanem amit mond, az olyan távol van attól, amire számítottam, hogy először fel sem fogom. Nem azt mondja, hogy *mindent tudunk, nem a te hibád*. Azt mondja, hogy létezik a Browickban egy etikai kódex, amihez a diákoknak is tartaniuk kell magukat, és én megszegtem ezeket a szabályokat azáltal, hogy hazudtam egy tanárról, és ezzel ártottam a jó hírének.

– Itt elég komolyan veszik az ilyesmit – mondja apu.

– Akkor tehát nem... – nézek egyikükről a másikra. – A tanár úr nem is...

Anya fölkapja a fejét.

– Nem is mi?

Nagyot nyelek, megrázom a fejemet.

– Semmi.

Ám ezzel még koránt sincs vége. Előbb fogom befejezni a tanévet. Amúgy is csupán néhány hét van hátra. Ők a városi fogadóban éjszakáznak, aztán reggel, ahogy apám megfogalmazta: „jóvá kell tennem a bűnömet”. Mrs. Giles azt kívánja tőlem, hogy a Jenny Murphy listáján szereplő összes embernek mondjam el: valótlan a pletyka rólam és Mr. Strane-ről, és tőlem indult ki a hazugság.

– Mármint egyesével mondjam el nekik? – kérdezem.

Apu a fejét rázza.

– Elvileg össze fogják gyűjteni az érintetteket, hogy egyszerre közölhesd velük.

– Nem muszáj megtenned – mondja anya. – Összepakoljuk a holmidat, és már ma este elmehetünk.

– Ha Mrs. Giles ezt akarja, akkor meg kell tennem – felelem. – Ő az igazgató.

Anya a száját csücsöríti, mint akinek még lenne mondanivalója.

– De jövőre is ide fogok járni, ugye?

– Egyszerre egy dologgal foglalkozzunk – mondja apu.

Elvisznek a városba pizzázni. Hárman sem tudunk megbirkózni egy adaggal. Mindenki a maga szeletét piszkálja, anya folyton új szalvétáért nyúl, hogy felitassa a zsírt, és egyikük se néz a szemembe.

Felajánlják, hogy visszavisznek a kampuszra kocsival, de én nem kérek belőle, inkább sétálnék. Olyan kellemes az este, erősködöm, szürkületkor is meleg van még.

– Jó lenne egy kicsit egyedül lenni, mielőtt visszamegyek.

Arra számítok, hogy vitatkozni fognak, de túlságosan is zavarodottak, így simán elengednek. Az étterem előtt még megölelnek búcsúzóul, és apu a fülembe súgja: – Szeretlek, Nessa. – Ők balra mennek a fogadó, én jobbra a kampusz és a közkönyvtár felé, Strane háza felé.

– Tudom, hogy ez most nagy ostobaság – mondom neki, amikor ajtót nyit –, de muszáj volt látnom téged.

Átnéz fölöttem az utca és a járda felé.

– Nem lett volna szabad idejőnnöd, Vanessa.

– Hadd menjek be, csak öt percre.

– Menj el.

Hisztérikusan, két kézzel esem neki, minden erőmet beleadva csépelem, amivel annyit sikerül elérnem, hogy behúzza maga mögött az ajtót, és magával cipel a ház oldala felé, ahol rejtve vagyunk az utca felől.

Amint fedezékbe húzódtunk, hevesen átölelem, olyan szorosan odabújok hozzá, amennyire csak tudok.

– Már holnap el kell mennem – mondom neki.

Egy lépést hátrál, lehámozza magáról a karomat, és egy szót sem szól. Várom, hogy megjelenjen valamiféle kifejezés az arcán – harag, pánik vagy megbánás, amiért hagyta idáig fajulni a helyzetet –, de semmi. Zsebre vágja a kezét, és a vállam fölött felnéz a házra. Mintha egy idegen állna előttem.

– Azt akarják, hogy kiálljak egy csomó ember elé – folytatom. – Azt kell mondanom nekik, hogy hazudtam.

– Tudom – feleli. Továbbra sem hajlandó rám nézni, csak a homlokára íródnak mély ráncok.

– Hát, nem tudom, képes leszek-e rá. – Erre már lepillant rám, parányi győzelem. Tovább ütöm a vasat: – Lehet, hogy inkább az igazat kéne elmondanom.

A torkát köszörüli, de arcizma sem rándul.

– Értesüléseim szerint így is majdnem megtetted – feleli. – Beszéltél rólam anyádnak. Azt mondtad neki, hogy a fiúd vagyok.

Először nem rémlik semmi, aztán: a kocs úton a februári szünetben, miután anya meghallotta, hogy telefonálok. *Hogy hívják?*, kérdezte, miközben hólepte földek és csupasz fák suhantak el a kocs ablakain túl. Az igazsághoz híven válaszoltam: Jacob. De ez csak egy szó, ráadásul elég gyakori keresztnév, nem egyenértékű a beismeréssel. Anya nem hámozhatta ki belőle az igazságot. Ha rájött volna, akkor nem hagyja Strane-t kísértálni Mrs. Giles irodájából, és nem egyezik bele, hogy bocsánatot kelljen kérnem egy sereg ember előtt.

– Ha azt vetted a fejedbe, hogy tönkretesz, nem tudlak megállítani – mondja Strane. – De remélem, felfogod, mi lesz, ha megteszed.

Meg akarom mondani neki, hogy nem úgy gondoltam, természetesen nem fogom elmondani senkinek, de bennem rekednek a szavak.

– Benne lesz a lapokban a neved meg a fotód – folytatja. – Rólad fognak szólni a hírek. – Lassan, körültekintően beszél, hogy biztosan megértsem. – Ezt aztán mindenhová magaddal fogod cipelni. Egy életre meg leszel bélyegezve.

Azt szeretném mondani neki, hogy *már késő*. Így is mindennap azt érzem, hogy örökre belém égette magát, de ez talán nem volna igazságos. Nem azon igyekezett-e, hogy megmentsen? Ahogy a lelkemre beszélt, hogy menjek egyetemre, s ahogy makacsul tartotta magát ahhoz, hogy végül nála

sokkal többről fog szólni az életem. Azt akarja, hogy legyenek kilátásaim, egy szűk ösvény helyett tágas jövőt képzel el a számomra, ám ez csak akkor valósulhat meg, ha az ő személye titok marad. Amint napvilágra kerül az igazság, az ő személye határozná meg az egész életemet. Felködlik előttem egy álomszerű kép: egy hibrid lányt látok, félig én vagyok, félig Ms. Thompson az, de az is lehet, hogy Monica Lewinskyről ugrott be nekem egy kép a hírekből, mindenesetre egy fiatal nő az, potyogó könnyekkel és fölszegett fejjel áll a történtekre vonatkozó megalázó kérdések kereszttüzében: *Mondja el pontosan, hogy mit tett magával.* Nem nehéz elképzelni, amint az életem egyetlen hosszú, egyenes vonalban tart a totális csőd felé, és mindez arra a döntésemre vezethető vissza, hogy kinyitottam a számat.

– Inkább megölném magam, mint hogy ezt végigasszisztáljam – mondja Strane. Lenéz rám, de még mindig a zsebében tartja a kezét. Lezsernek tűnik, még ha a tekintetében most megtörtséget látok is. – De te talán erősebb vagy nálam.

Ekkor elbögöm magam, amúgy rendesen, ahogyan előtte még soha nem tettem – taknyom-nyálam egybefolyik. Olyan hirtelen tör rám, hogy a ház falának kell dőlnöm, megtámaszkodom a térdemen, kapkodom a levegőt. De csak nem bírom abbahagyni a zokogást. Akkor átkarolom magam, lekuporodom a földre, és a faszindelyhez ütögetem a tarkómat, mintha így akarnám kirázni magamból a könnyeket. Strane elém térdel, és odateszi a kezét a fejem mögé, a ház fala és közém, amíg le nem csillapodom. Kinyitom a szememet.

– Jól van – mondja. Beszívja és kifújja a levegőt, és a mellem az övével egy ütemre emelkedik és süllyed. A keze most is a fejemet dajkálja, és olyan közel van hozzám az arca, hogy akár meg is csókolhatna. A bőrömet összehúzzák a rászáradó könnyek, miközben Strane a hüvelykjével a fülem mögötti lágyszőrű részt simogatja. Azt mondja, hálás nekem az eddigiekért. Nagyon bátor dolog volt tőlem, hogy vállaltam a felelősséget, és odavettem magamat a farkasoknak. A szerelmem bizonyítéka ez. Alighanem jobban szeretem őt, mint bárki valaha is.

– Nem fogok beszélni – válaszolom. – Nem is akartam. Soha.

– Tudom jól.

Együtt kiterveljük, hogy mit mondok majd a másnapi találkozón, hogyan vállalom magamra a pletyka elterjesztését, hogyan kérek bocsánatot a hazudozásért, hogyan teszem világossá, hogy ő semmi rosszat nem tett.

Nem igazságos, hogy ezt kell tennem, mondja, de csak az ő nevének tisztázásával tudunk ép bőrrel kikerülni ebből. Megcsókolja a homlokomat meg a szemem sarkát, éppen úgy, mint mikor először csókolóztunk a teremben, az íróasztala mögött összebújva.

Indulás előtt még egyszer utoljára visszanézek: a sötétbe borult gyepen áll a nappali ablakaiból áradó fénytől körülrajzolva. Hála sugárzik belőle, és átragad rám, eláraszt a szeretet. Magamban azt gondolom, ezt jelenti az önzetlenség, ilyen érzés jónak lenni. Hogy gondolhattam egy pillanatig is, hogy tehetetlen vagyok, mikor én vagyok az egyetlen, aki képes őt megmenteni?

Másnap délelőtt Mr. Sheldon termében gyűlik össze a Jenny listáján szereplő huszonhat ember. Nincs elég pad mindenkinek, néhányan a falnak támaszkodnak hátul. Nem tudnám megmondani, kik jöttek el, mert minden egybefolyik előttem, az arcok bóják a hullámszó felszínen. Mrs. Giles felszólít, hogy álljak oda mellé a terem elejében, amíg felolvasom az előző este Strane-nel közösen megszövegezett nyilatkozatomat.

– Bármilyen pletyka, amit Mr. Strane-ről és rólam hallottatok, valótlan. Én terjesztettem róla alaptalan hazugságokat. Sajnálom, amit tettem.

Az arcok kételkedve fordulnak felém.

– Van valakinek kérdése Vanessához? – kérdezi Mrs. Giles. Máris a levegőben van egy kéz. Deanna Perkinsé.

– Nem értem, miért hazudnál ilyesmit – mondja Deanna. – Ennek semmi értelme.

Segélykérő pillantást vetek Mrs. Gilesra, de ő csak néz rám bambán. Mindenki engem bámul.

– Ez nem igazán kérdés.

Deanna a szemét forgatja.

– A kérdésem az, hogy miért.

– Nem tudom – felelem.

Valaki megkérdezi, miért vagyok folyton bent Strane szobájában. Mire én: – Sose megyek be a szobájába –, és az égbekiáltó hazugság hallatán néhányan fölnevetnek. Valaki más azt kérdezi, hogy nincs-e velem valami baj, mármint úgy értve, hogy „mentálisan”, mire én: – Nem tudom, lehet. –

Ahogy egyik kérdés követi a másikat, megértem, hogy nyilván soha nem jöhetek már vissza, ezek után nem.

– Rendben van – szólal meg Mrs. Giles –, ennyi elég is lesz.

Mindenki kap egy szelet papírt, rajta három kérdéssel. Egy, kitől hallottad a pletykát? Kettő, mikor hallottad? Három, elmondtad a szüleidnek? Amikor távozom, mind a huszonhat fej a papírja fölé hajol, az egyetlen Jennyt kivéve. Ő összefont karra ül a helyén, és a padját bámulja.

Arra érek vissza a Gouldba, hogy a szüleim már pakolják a holmimat. Lehúzták az ágyat, kiürítették a szekrényt. Anya vakon tömködi a cuccaimat egy szemeteszsákba: a hulladékot, az összes papírt, mindent, ami csak a földön van.

– Hogy ment a dolog? – kérdi apu.

– A dolog?

– Hát, tudod... – Elhallgat, hirtelen nem is tudja, minek nevezze. – A gyűlés.

Nem válaszolok. Fogalmam sincs, hogy ment, azt se nagyon tudom, hogy mi történt. Anyámat figyelem.

– Fontos cuccokat dobálsz ki.

– Ez csak szemét.

– Nem, sulis dolgok is vannak közte.

Hátralép, hogy feltúrhassam a zsákot. Találok benne egy Strane észrevételeivel ellátott esszét, amelynek Emily Dickinson volt a témája. A mellemre szorítom a papírokat, hogy ne lássák, mit halásztam ki.

Apu behúzza a nagybőröndöm cipzárját, amibe a ruhámat gyömöszölték.

– Leviszem a cuccokat – mondja a folyosóra kilépve.

– Elmegyünk? – fordulok anyához.

– Segíts ezt kiüríteni. – Kihúzza az íróasztalom alsó fiókját, és elakad a lélegzete. Csurig van szeméttel: gyűrött papírokkal, ételcsomagolással, használt papír zsebkendővel, de van ott megfeketedett banánhéj is. Néhány hete tuszkoltam be oda a szobaellenőrzés előtti pánikomban, és azóta is elfelejtettem kitakarítani. – Vanessa, az ég áldjon meg!

– Majd én megcsinálom, csak ne veszekedj velem – tépem ki a zsákot a kezéből.

– Miért nem lehet kidobni a dolgokat? – kérdezi. – Jézusom, Vanessa, ez szemét. *Hulladék*. Milyen ember az, aki szemetet gyűjtöget a fiókjában?

A légzésre koncentrálok, miközben a szemeteszsákba zúdítom a fiók tartalmát.

– Ez nem higiénikus, és nem is normális. Néha megijesztesz, tudsz róla? Amikor ilyen értelmetlenségeket művelsz.

– Tessék – lököm vissza a fiókot a helyére. – Tiszta.

– Fertőtleníteni kéne.

– Anya, így is jó lesz.

Körbenéz a szobában. Még mindig kupleráj van, habár nehéz megállapítani, hogy ebből mennyi írható az én rendetlenségem számlájára, és mennyi ered a pakolásból.

– Ha máris elmegyünk, előtte lenne még egy kis dolgom.

– Ugyan mi?

– Tíz perc az egész.

A fejét rázza.

– Nem mész sehová. Itt maradsz, és segítesz kitakarítani a szobát.

– El kell búcsúznom emberektől.

– Mégis kitől, Vanessa? Nincsenek is barátaid, bakker.

Látja, hogy könnybe lábad a szemem, de nem esik meg rajtam a szíve. Inkább mintha várna valamire. Egész héten mindenki így nézett rám – mintha azt várnák, hogy mikor fogok összeomlani. Visszafordul a kupleráj felé, föltépi a komód felső fiókját, és marokszámra kapkodja ki a ruhákat. Eközben lehullik valami a földre kettőnk közé: a polaroid kép, amelyen a mólón pózolunk Strane-nel. Egy pillanatig döbbenten meresztjük rá a szemünket.

– Ez meg mi... – guggol le anya a fotóért.

De gyorsabb vagyok nála, felmarkolom előle, és a mellemre szorítom.

– Semmi.

– Mi az? – kérdezi, és a kezét nyújtja érte.

Elhátrálok.

– Mondom, hogy semmi.

– Vanessa, add azt ide! – Úgy nyújtja felém a kezét, mintha azt várná, hogy máris megadom magam, mint egy gyerek. Egyre csak azt ismételve, hogy hagyjuk a képet. Ez semmi, oké? Újra meg újra ugyanazt hajtogatom, a pánik hatására egyre emeltebb hangon, és a végén akkorát sikoltok, hogy anya riadtan hátrahőköl. Az éles hang utána is ott lebeg a térben, visszhangot ver a félig kipakolt szobában.

– Ő van rajta – jelenti ki anyám. – Te meg ő.

A sikoltástól reszketve, lesütött szemmel suttogom: – Nem igaz.

– Vanessa, *láttam*.

Ujjaim rázárulnak a fotóra. Elképzelem, hogy Strane itt van a szobában, és megnyugtatja anyát. *Semmi az egész*, mondaná balzsamosan lágy hangon. *Nem azt látta, amit látni vélt*. Anyát éppúgy bármiről meg tudná győzni, mint engem. Az íróasztalszékhez vezetné, és készítené neki egy csésze teát. Közben a zsebébe csúsztatná a fotót, olyan finom és fürge mozdulattal, hogy anya észre sem venné.

– Miért véded? – kérdi anya fújtatva, fürkész tekintettel. Nem a düh motiválja, hanem a legőszintébb értetlenség. Összezavartam én is, és a történetek is. – Bántott téged – mondja.

Megrázom a fejem, és az igazsághoz híven válaszolok: – Nem bántott.

Ekkor visszajön apám, veritékes az arca. Könyvekkel telitömött vászonzsákot cipel a fél vállán, és míg azt nézi, hogy van-e még valami, amit magával vihetne, feltűnik neki az anyával kialakult patthelyzetünk, miközben én továbbra is a mellemre szorítom a polaroidot. Anyának címezi a kérdést: – Minden oké?

Egy töredék másodpercre teljes csönd áll be, a délelőtti derekán senki sincs az épületben rajtunk kívül. Anya elszakítja rólam a tekintetét.

– Minden a legnagyobb rendben.

Összepakoljuk a többi holmimat. Négy körben tudunk csak mindent lehordani. Mielőtt beszállnék az autóba, van egy pillanat, amikor nagyon forró a talaj a lábam alatt – a legszívesebben meg sem állnék Strane házáig. Elképzelem, ahogy betörök hozzá, bebújok az ágyába, és magamra húzom a takarót. El is szökhettünk volna. Ezt neki is felvettem tegnap éjjel, mielőtt eljöttem tőle. – Ülünk be a kocsidba, és húzzunk el innen. – De ő lehurrogott. – Egyedül úgy tudjuk ezt túlélni, ha vállaljuk a következményeket.

Miközben apu az utolsó szemeteszsákot teszi fel a kisteherre, anya megfogja a vállamat.

– Még mindig jelenthetjük nekik a dolgot. Most is bemehetnénk...

Apu kinyitja az ajtót, és bemászik a sofőrülésbe.

– Indulhatunk?

Elhúzom a vállamat anya elől, ő végignézi, ahogy beszállok a kocsiba.

A hazavezető úton végig a hátsó ülésen heverek. Nézem a fákat, a levelek ezüstös alhasát, a távvezetékeket és a gyorsforgalmi út jelzéseit. A földi javaimat takaró védőponyva a szélben verdes. Szüleim egyenesen

előre néznek, szinte a nyelvemen érzem dühödt bánatuk ízét. Kinyitom a számat, hogy lenyeljem egészben, és a gyomrom mélyén büntudat lesz belőle.

2017

Anya hív, amikor éppen hazafelé tartok a boltból jégkrémmel és borral felpakolva. Azt kérdezi: – Nem jössz haza hálaadásra? – Kétségbeesett a hangja, mintha már nem először tenné fel nekem a kérdést, holott eddig szóba sem hoztuk az ünnepet.

– Gondolom, te azt szeretnéd – felelem.

– Rajtad áll.

– Ne menjek?

– De, gyere.

– Akkor mi a baj?

Hosszú szünet következik.

– Nincs kedvem főzni.

– Nem is kell.

– Nem lenne helyes.

– Anya, tényleg nem muszáj főznöd. – Megigazítom a vállamon lógó bevásárlószatyrot, és csak remélem, hogy anyám nem hallja az összekoccanó üvegek csilingelését. – Tudod, mit? Ehetnénk mirelit csirkét. Emlékszel, régen az volt a péntek esti menü.

Fölnevet.

– Évek óta nem ettem mirelit csirkét.

A Congress Streeten gyalogolok, el a buszmegálló mellett, Longfellow szobra vigyázó szemét a járókelőkre veti. A vonal túlvégéről a híradó harsogását hallom: a hírolvasó hangja után Trumpé üti meg a fületem.

Anya felmordul, és a következő pillanatban elnémul a háttérzaj.

– Őt mindig lenémítom.

– Nem értem, hogy tudsz egész nap tévézni.

– Tudom, tudom.

Már látom a házat, amelyben lakom. Éppen búcsúzkodni készülök, amikor anya azt mondja:

– Képzeld, nemrég benne volt a hírekben a régi iskolád.

Nem állok meg, de beszüntetem a gondolkodást és a nézelődést. Túlmegyek a házamon, tovább a következő utcába, és menetelek

rendületlenül. Lélegzet-visszafojtva várom, hogy hozzátesz-e még valamit. Csak annyit mondott, hogy *a régi iskolád*, nem pedig, hogy *az az alak*.

– Bárhogy is – mondja egy sóhajjal –, mindig szörnyű hely volt.

A többi lányról szóló cikk utóhatásaként a Browick felfüggeszti Strane-t, és újabb vizsgálatot indít. Ezúttal a rendőrség bevonásával. Legalábbis én ezt szűrtem le magamnak Taylor Facebook-bejegyzéseiből, valamint a cikkhez született hozzászólásokból, ahol hitelesnek tűnő információk bújnak meg kósza híresztelések, kirohanások és okoskodó tirádák özönében. Egyesek fennen üvöltik, hogy **SIMA ÜGY, HERÉLJÜK KI AZ ÖSSZES PEDOFILT!**, míg mások jóval tartózkodóbb hangot ütnek meg, például hogy **Mindenki ártatlan, amíg be nem bizonyosodik a bűnössége, döntsön az igazságszolgáltatás, nem lehet mindig készpénznek venni az ilyen vádak, főképp, ha élénk fantáziájú, érzelmileg labilis kamasz lányoktól származnak.** Az ember beleszédül, és nem akar vége lenni, közben fogalmam sincs, mi történik valójában, mivel Strane nem beszél velem. Napok óta néma a telefonom.

Minden önuralmamra szükségem van, hogy ne keressem. SMS-eket írok neki, amiket aztán rendre kitörlök. E-maileket fogalmazok, kikeresem a számát, és megállítom az ujjamat a hívás jele fölött, de visszafogom magam. Sokévnnyi háritás után, amikor hagytam, hogy ő mondja meg, mi az igaz, mi prűd hisztéria, és mi szemenszedett hazugság, még mindig nem vesztettem el a kapcsolatomat a valósággal. Nem váltam teljesen érzéketlenné. Tisztában vagyok vele, hogy dühösnek kellene lennem, és bár mélységes szakadék választ el ettől az érzéstől, mindent elkövetek, hogy legalább eljártsszam. Ülök és hallgatok, a csöndem beszél helyettem, és közben azt nézem, hogy Taylor többször egymás után megosztja a cikket, felemelt öklöt formáló emotikonokkal és koporsószögeknek beillő kísérőszöveggel: **Nincs hova bújnod, az igazság úgyis megtalál.**

Strane végül egy kora reggel veszi fel velem a kapcsolatot, a párnám alatt kezd el csöngeni a mobilom, álmomban tompa motorcsónakzúgásnak hallom a matracon végighullámzó vibrációt, mintha víz alatt úsznék, és éppen elrepezstene fölöttem egy versenycsónak. Amikor fölveszem, még mindig álmodom, érzem a tó ízét, látom, ahogy a nap sugarai átfúrják

magukat a sötétségen, lehatolnak egészen a rothadt levelekig és a földre lehullott ágakig.

Strane reszketeg sóhajt hallat a vonalban, ahogyan sírás után szoktunk sóhajtani.

– Vége van – mondja. – Tudd, hogy szerettelek. Még ha szörnyeteg voltam is, szerettelek. – Odakint van. Hallom a szelet, a zúgás ízekre szaggatja a szavait.

Felülök, és kinézek az ablakon. Mindjárt kel a nap, feketéből lilába fordul az ég.

– Vártam a hívásodat.

– Tudom.

– Miért nem mondtad el? Az újságból kellett megtudnom. Elmondhattad volna.

– Engem is váratlanul ért.

– Kik ezek a lányok?

– Nem tudom. Lányok. Senkik. Fogalmam sincs, mi ez, Vanessa. Azt sem tudom, mit vétettem.

– Állításuk szerint molesztáltad őket.

Hallgat, alighanem megdöbbenette, hogy az én számból hallja a szót. Túl sokáig voltam elnéző vele.

– Mondd, hogy nem igaz. Esküdj meg. – Hallgatom a szél zúgását.

– El tudnád képzelni, hogy igaz – mondja. Nem kérdés ez, hanem felismerés, mintha hátralépett volna egyet, és már tisztán látná a lojalitásom mellé szegődött kételyt.

– Mit műveltél velük? – kérdezem.

– Miket képzelsz te rólam?

– Valamit biztosan csináltál. Miért mondanák, ha nem igaz?

– Ez egy ragály – feleli. – Minden logikát nélkülöz.

– De hát még gyerekek. – Elcsuklik a hangom, el is pityeredem, de mintha valaki más sírna, egy másik nő formálja meg a szerepemet. Emlékszem, mit mondott a kollégiumi szobatársam, Bridget, amikor először beszéltem neki Strane-ről: *Mint egy filmben*. Nem tudhatta, milyen borzasztó érzés végignézni, amint a tested egy olyan filmben parádézik, amihez a józan eszed nem adta beleegyezését. Bóknak szánta. Nem erre vágyik minden kamasz lány? Végtelen unalmukban közönségre áhítoznak.

Strane azt javasolja, hogy ne is próbáljam ezt megérteni, mert beleőrülök. – De mi az az ez? – kérdezem. Látni akarom a jelenetet, hogy

pontosan hol voltak a teremben, a tanári vagy a szemináriumi asztalnál, milyenek voltak a fényviszonyok, melyik kezét használta, de csak zokogni vagyok képes, ő pedig egyre azt hajtogatja, hogy ne sírjak már, és figyeljek rá.

Azt mondja: – Velük teljesen más volt, érted? Téged szerettelek, Vanessa. Szerettelek.

Amikor leteszi, már tudom, mi következik. Emlékszem az Irának címzett fenyegetésemre, amikor a tétlenségem fölötti haragjában azt mondta, ő maga fogja feljelenteni Strane-t. – Ha csakugyan megteszed, Ira – mondtam eltökélt, hűvös hangon –, ha bárkinek is beszélni mersz róla, engem többet nem látsz. Eltűnök az életedből.

A telefont bámulva azt mondom magamnak, hogy irracionális és megalapozatlan az a készítés, hogy tárcsázzam a 911-et, csakhogy most tényleg megijedtem. Nem tudom, hogyan magyarázhatnám el, hogy kicsoda ő, és ki vagyok én, anélkül, hogy a teljes sztorit kiadnám. Meggyőzőm magam, hogy úgysem érnék el vele semmit, hiszen a tartózkodási helyét sem ismerem, csak annyit tudok, hogy valami szeles helyről hívott. Ami édeskevés. Aztán egy üzenetre leszek figyelmes, amelyet még a hívása előtt küldött. **Tégy, amit akarsz. Ha el akarod mondani, tedd azt.**

Bepötyögöm a választ: **Nem akarom elmondani. Soha nem is fogom.** Az üzenet átmegy, de olvasatlan marad.

Visszaalszom, először felszínesen, aztán mint akit fejbe vertek, s csak negyed tizenkettőkor ébredek, amikor már ki is húzták a tetemét a folyóból. Délután öt órakor a következő cikket hozza le a portlandi újság:

HOLTAN TALÁLTÁK A NORUMBEGA FOLYÓBAN A BROWICK EGYKORI TANÁRÁT

NORUMBEGA – szombaton kora reggel meghalt a norumbegai illetőségű Jacob Strane (59), a Browick iskola ismert tanára.

A norumbegai seriffhivatal tájékoztatása szerint a délelőtti órákban találták rá Jacob Strane tetemére a Norumbega folyónak a Narrows Bridge-hez közel eső részén.

– Levetette magát a hídról. A reggeli órákban találtunk rá a tetemére – közölte a seriffhivatal. – Reggel hat óra öt perckor hívást kaptunk, hogy valaki ugrani készül, és a telefonáló később

szemtanúja is volt az ugrásnak. Idegenkezűsége utaló nyomok nincsenek.

Strane a montanai Butte-ban született, harminc éven át tanított angolt a Browick bentlakásos iskolában, a közösség jól ismert tagja volt. Múlt hét csütörtökön lapunk beszámolt róla, hogy Strane ellen vizsgálat indult, miután öt diák is szexuális zaklatással vádolta egy 2006-tól 2016-ig terjedő időszakra vonatkozóan.

A seriffhivatal azt közölte, hogy noha megállapítást nyert az öngyilkosság ténye, folyamatban van az ügy kivizsgálása.

Egy iskolai fotózáson készült képet is mellékeltek a cikkhez, Strane kék háttér előtt látható rajta egy olyan nyakkendőben, amelyet felismerek, sőt arra is emlékszem, hogy milyen volt a tapintása – tengerészkek darab apró, hímzett rombuszokkal. Vénembernek néz ki a képen a ritkuló, ősz hajával, a simára borotvált, beesett képével, a tokájával meg a táskás szemével. Kicsinek látom. Nem olyan értelemben, mint egy kisgyereket, inkább mintha a kor töpörítette volna össze. Nem a kamerába, hanem kissé bal felé néz tanácstalan arckifejezéssel, enyhén elnyílt szájjal. Zavarodott benyomást kelt, mint aki nem egészen érti, hogy mi történt, mit követett el.

Másnap egy csomagot hoz nekem a posta egy nappal korábbi bélyegzővel, mint amikor Strane levetette magát a hídról. Polaroidok, levelek, képeslapok és az órájára írt esszéim fénymásolatai lapulnak benne egy megsárgult vászonanyag tetején: az epres pizsamán, amelyet az első éjszakánkra vásárolt nekem. Nincs hozzá üzenet, de nincs is szükség magyarázatra. Ez minden bizonyíték.

A hír bejárja az államot. A helyi tévé híradójában rövid felvételeket láthatunk a kampuszról, a fenyőfáktól árnyas járdákon sétáló diákokról, a fehér deszkaburkolatú kollégiumokról, az oszlopos homlokzatú tanulmányi épületről. A bölcsész tudományi épületen hosszabban is elidőzik a kamera. Aztán bevágják ugyanazt a fotót Strane-ről, alatta az elírt névvel: JACOB STRAIN.

Elveszítem az időérzékemet, ahogy a komment szekciókat, Facebook- és Twitter-bejegyzéseket olvasgatom, és egyfolytában jelez a Strane névre beállított Google Értesítő. Tizenöt oldal is nyitva van a laptopomon

egyszerre, ugrálok egyikről a másikra, és amikor az utolsó hozzászólást is elolvastam, megnézem a híradó beszámolóját. Amikor először láttam, ki kellett szaladnom a fürdőszobába hányni, de azóta annyiszor magamra erőltetem a végignézését, hogy már egyáltalán nincs rám hatással. Még amikor Strane fotója feltűnik a képernyőn, akkor sem érzek semmit. Meg se rezzenek, amikor a hírolvasó ahhoz a részhez ér, hogy „öt különböző diák vádolta meg”.

Nagyjából huszonnégy óra elteleltével a sztori délnek veszi az irányt. Bostoni és New York-i lapok kapják fel, azután sorra születnek a véleménycikkek. Az elszámoltatás kortárs trendjét árnyalandozó olyan címekkel látják el írásaikat a szerzők, hogy például: „Elszámoltatás vagy leszámolás?”, „Halálos kimenetelű vádak”, vagy „Ideje lenne beszélnünk a hasraütésszerű vádaskodás ártalmasságáról”. Taylorra is kitérnek az elemzések, a társadalmi igazságosság ezredfordulós, túlbuzgó harcosának állítják be a lányt, aki szerintük nem mérte fel a tettei következményeit. Néhányan kiállnak mellette a közösségi médiában, a harsányabb hangok azonban becsmérelik. Önzőnek, szívtelennek, gyilkosnak titulálják – hiszen az ő lelkén szárad a halála, ő hajszolta bele az öngyilkosságba. Egy férfijogi podcast szóvivője egy teljes műsort szentel a sztorinak, a feminista zsarnokság áldozatának állítja be Strane-t, és a hallgatói utánamennek Taylornak. Megszerzik a telefonszámát, a lakcímét és a munkahelyi címét. Taylor képernyőképeket posztol a Facebookra az őt megerőszakolással, megöléssel, testének feldarabolásával fenyegető névtelen férfiak üzeneteiről. Aztán néhány órával később eltűnik. Záróják a profilját, eltűnik az összes publikus tartalom. Villámgyorsan történik minden.

Én ezalatt végig beteget jelentek a munkahelyemen, napokat töltök a laptopommal, miközben ételcsomagolással és üres üvegekkel telik meg az éjjeliszekrényem. Iszom, dohányzom, és Strane fényképeit nézegetem, amelyeken babaarcú, nyurga tini vagyok. Képtelenül fiatalnak tűnök a fotókon, az egyiken félmeztelenül vigyorgok a kamera felé nyújtott kézzel. Egy másik képen az autója anyósülésén elterpeszkedve villogtatom a szememet a kamera felé. Megint egy másikon hasmánt fekszem az ágyán, a lepedő a derekamig felhúzva. Emlékszem, hogy jól megnéztem ezt a fotót, amikor készült, és furcsának találtam, hogy szerinte szexi, de próbáltam az ő szemével is nézni. Azt mondtam magamnak, olyan, mintha egy klipből vágták volna ki.

Fogom a laptopomat, beütöm a keresőbe, hogy Fiona Apple „Criminal”, megnyitom a videót, és máris ott van előttem a kamasz Fiona durcásan és karcsún. Arról énekel, hogy rossz kislány volt, erről az elvált tag jut eszembe, amikor a sikátorban azt kérdezte tőlem, hogy rossz kislány voltam-e. Eszembe jut Strane panaszkodása, hogy bűnözőt csináltam belőle. Mennyi erőt éreztem ebben a kijelentésben! Börtönbe is juttathattam volna, és huncut pillanataimban el is képzeltem őt egy magánzárkában, ahol semmi mást nem tehet, mint hogy rám gondol.

Véget ér a videó, összeszedem a fotókat, és visszadobálom őket a dobozba. Az a kurva doboz. Az átlagos lányok szerelmes leveleket meg kiszárított virágot tartanak a cipősdobozukban; nekem egy halom gyerekpornó jutott. Ha lenne eszem, elégetném az egészet, elsősorban a fotókat, mert tudom, mit gondolna egy normális ember, hogy egy szexkereskedő hálózattól vannak, hogy bűnjelek, de képtelen vagyok rá. Olyan lenne, mintha felgyújtanám magam.

Vajon letartóztathatnak a saját magamról készült fotók birtoklásáért? Talán éppen most változom át ragadozóvá, talán az is elmond rólam valamit, hogy mindig izgatott leszek kamaszkorú lányok társaságában. Hiszen a bántalmazókat is bántalmazták gyerekkorukban. Azt mondják, ez egy körforgás, amelyből csak vasakarattal lehet kitörni. De én lusta vagyok a takarításhoz. Semmi közöm az egészhez. Engem nem molesztáltak, nem úgy.

Elég a töprengésből. Elérkezett a gyász ideje – de hogyan gyászoljak, ha még nekrológ sem volt, csak idegenek által írott cikkek? Nem is tudom, ki intézné a temetést, talán az Idahóban élő nővére. De még ha lenne is temetés, ugyan ki menne el rá? Én nem mehetnék, mert ha az emberek meglátnának, rögtön tudnák. *Mondd el, mi történt*, unszolnának. *Mondd el, mit tett veled*.

Egyszerre mintha stroboszkóp villogna a szobámban, bekapok gyorsan egy Ativant, elszívok egy gandzsát, és lefekszem. Általában hagyni szoktam, hogy hasson a gyógyszer, mielőtt bevennék még egyet. Nem viszem túlzásba. Óvatos vagyok, és éppen ebből tudom, hogy enyhe a problémám, már ha egyáltalán van problémám.

Most jó. Az alkohol, a fű, az Ativan, sőt még Strane is, minden jó. Normális. Az összes izgalmas nőnek voltak idősebb pasijai fiatal korában. Ez is egy rituálé. Az ember lányként kezd, és ha nem is nőként, de érettebben, öntudatosabban kerül ki belőle a végén. Jó dolog az önbizalom,

mert magabiztossághoz vezet. Az ember tisztába kerül a világban elfoglalt helyével. Strane-nek hála olyannak láttam magam, amilyen egy magamkorú fiú szemében soha nem lehettem volna. Senki sem tud meggyőzni engem arról, hogy jobban jártam volna, ha én is olyan vagyok, mint a többi lány, ha szorgalmasan kivertem volna a fiúk farkát, mielőtt lekurváznak, és eldobnak, mint a szemetet. Strane legalább szeretett. Legalább megismertem, milyen érzés, amikor imádnak. A lábamhoz borult, mielőtt egyáltalán megcsókolt volna.

Na, még egy kör – alkohol, fű, bogyó. Legszívesebben lebuknék a mélybe. Ő volt az egyetlen, aki megértette ezt a vágyamat. Nem a meghalás vágyát, hanem azt, hogy halott legyen az ember. Emlékszem, egyszer megpróbáltam ezt elmagyarázni Irának. Egy pillantás is elég volt hozzá, hogy aggódni kezdjen, és az aggodás soha nem vezet jóra. Nagy aggodalmukban olyasmibe ütik az orrukat az emberek, amihez semmi közük. Valahányszor azt hallottam, hogy „Vanessa, aggódom érted”, szétzilálódott az életem.

Whisky, fű, de nincs több Ativan. Tudom, hol a határ. Mindennek ellenére helyén van az eszem. Tudok vigyázni magamra. Nézzenek csak rám. Minden okés.

A laptopért nyúlok, és újra lejátszom a videót. Kamasz lányok vonaglanak alsóneműben, miközben arctalan férfiak nyomják lefelé a fejüket meg a kezüket. Fiona Apple-t tizenkét évesen erőszakolták meg. Emlékszem az interjúira tizenkét éves koromból. Olyan nyíltan beszélt a dolgról, mintha mi sem lenne természetesebb. A lakása előtt történt; s mialatt a férfi tette a dolgát, Fiona hallotta a kutya ugatását az ajtón át. Emlékszem, ahogy sírva olvasom ezt a részletet, és közben öreg juhászkutyánkat ölelgetem, a bundájába potyogtatva forró könnyeimet. Akkoriban mit sem tudtam a nemi erőszakról – szerencsés kölyök voltam, védelmeztek és szerettek –, mégis megérintett a történet. Valamilyen értelemben már akkor megéreztem, mi vár rám. Melyik lány nem érzi? Az erőszak ott lebeg az ember feje fölött. Addig riogatnak vele, hogy a végén elkerülhetetlennek érezzük. Felnövünk, és közben végig azon tűnődünk, hogy mikor fog megtörténni.

Fiona Apple-interjúkat keresek az interneten, és olvasok, amíg csak kilátok a fejemből. Egy 1997-es, *SPIN*-ben megjelent cikket olvasva az ominózus klipről, hisztérikus nevetés tör rám: „Az a bizarr érzése támad az embernek, miközben nézi, hogy ő Humbert Humbert.” Akármelyik szálát

húzom meg, a *Lolita* köszön vissza. A cikk további részében Fiona egy sor kérdést intéz a riporterhez az erőszaktevője kapcsán: Mennyi erő kell egy kislány bántalmazásához? Mennyi erő kell egy kislánynak a feldolgozáshoz? Vajon melyikük az erősebb? – Költői kérdések, a válasz egyértelmű – ő az erősebb. Én is erős vagyok, erősebb, mint amilyennek mások valaha is gondoltak.

Nem mintha engem is megerősakoltak volna. Nem *úgy*. Strane is okozott nekem néha fájdalmat, de nem olyat. Habár könnyedén állíthatnám, hogy megerősakolt, és bizonynyal hinnének is nekem. Csatlakozhatnék a mozgalomhoz, beállhatnék én is a bántalmazott nők sorába, de nem fogok hazudni csak azért, hogy egy legyen közülük. Nem fogom áldozatnak tekinteni magam. A Taylor-féle nők megnyugvást találnak ebben a címkében, és ez nagyszerű, de én vagyok az, akit Strane felhívott a szakadék pereméről. Ő maga mondta: velem más volt. Engem szeretett, igazán szeretett.

Amint belépek Ruby irodájába, az első pillantásra megállapítja:

– Nincs jól.

Próbálom fölemelni a tekintetem, hogy a szemébe nézzek, de csak a vállát takaró narancsszín sálkendőig sikerül eljutnom.

– Mi történt?

Megnyalom az ajkam.

– Gyászolok. Elvesztettem egy számomra fontos embert.

A melléhez kapja a kezét.

– Nem az édesanyját.

– Nem – felelem. – Valaki mást.

A magyarázatomra vár, és a múltó másodpercekkel elmélyülnek a ráncok a homlokán. Általában elég direkt vagyok, mindig egy sor témával érkezem az irodájába. Eddig semmit sem kellett belőlem harapófogóval kiszednie.

Nagy levegőt veszek:

– Ha elmondok egy törvénybe ütköző dolgot, jelentenie kell?

Lassan adja meg a választ, váratlanul érte a kérdésem.

– Attól függ. Ha megölt valakit, azt jelentenem kell.

– Nem öltem meg senkit.

– Nem is gondoltam.

Várja, hogy kifejtsem a dolgot, és egyszerre nevetségesnek érzem a szemérmességemet.

– A gyászom egy szexuális visszaéléshez köthető. Legalábbis mások visszaélésnek nevezik az ilyesmit. Szerintem nem az volt. De szeretnék biztos lenni benne, hogy senkinek sem mondja el, ha megkérem rá.

– Magával történt a visszaélés?

A válla fölötti ablakra szegezem a tekintetemet, és bólintok.

– Semmit sem adhatok tovább a maga egyértelmű jóváhagyása nélkül.

– És ha kiskorú voltam, amikor történt?

Sebesen pislog párat.

– Nem számít. Most már felnőtt nő.

Előveszem a mobilomat a táskámból, és átnyújtom neki, a Strane öngyilkosságáról szóló cikk van megnyitva rajta. Ruby elkomoruló arccal görgeti le a szöveget.

– Ennek köze van magához?

– Ő volt az a tanár, aki... – Elapad a hangom, nem találom a magyarázathoz szükséges szavakat. – Egyszer említettem. Nem tudom, emlékszik-e.

Hónapokkal ezelőtt, még az ismerkedési szakaszban történt. Akkoriban az ülések végén mindennapos kérdéseket intézett hozzám levezetésképpen – hol nőttem fel, mi a hobbim –, csupa semmitmondó kérdést. Egyik héten az írásról kérdezett, az egyetemi tapasztalataimról, meg arról, hogy mikor kaptam rá igazán az ízére. – Tán valamelyik tanára biztatta? – Ártalmatlan kérdés volt, mégis átrendezte az arcvonásaimat. No nem azért, mert sírva fakadtam, hanem mert kamaszos kuncogásra késztetett. Elbújtam a kezem mögé, és az ujjaim között lestem ki a meghökkent Rubyra.

Végül valahogy kinyögtem: – Az egyik tanárom elég inspiráló volt, de ez bonyolult. – Amint ezt kimondtam, nehezebb lett a szoba levegője. Mintha Strane rajtam keresztül nyilvánult volna meg.

– Ez itt egy történet akkor – állapította meg Ruby.

Fészkelődve bólintottam.

Azután nagyon halkán azt kérdezte: – Beleszeretett? – Nem tudom, mit feleltem. Valamilyen értelemben nyilván igent mondtam, aztán témát váltottunk, de megütött az a kérdés. Most is így vagyok vele. A sejtetés, hogy belezúgtam-e. Azt hiszem, senki sem kérdezte még ezt tőlem azok közül, akiket beavattam. Csak azt, hogy lefeküdtünk-e, hogyan kezdődött,

és hogyan végződött, azt sosem kérdezték, hogy szerettem-e. Az ülés után nem beszéltünk többet erről.

Ruby eltátja a száját:

– Ő volt az?

– Bocsánat – felelem. – Tudom, hogy túl sok ez egyszerre.

– Ne kérjen bocsánatot. – Még egy pillanatig olvas, aztán képernyővel lefelé leteszi a mobilt kettőnk közé, a kisasztalra, és a szemembe néz. Azt kérdezi, hol akarom kezdeni.

Türelmesen várja, hogy elkezdjek beszélni. Próbálom hitelesen összefoglalni – hogyan kezdődött, hogyan folytatódott. Nem beszélek érzésekről, arról, hogy mit éltem át, de már a pusztá tények is rémítően hatnak rá. Habár nem tudom, felismerném-e a riadalmát, ha nem tudnék olyan játszva olvasni benne. A szemében van az igazság.

Az ülés végén bátornak nevez – amiért bizalmat szavaztam neki.

– Megtisztelő, hogy megosztotta velem.

Miközben elhagyom az irodáját, azon tűnődöm, vajon mikor hoztam meg a döntést, hogy valahol mélyen vajon már eldöntöttem-e, hogy beszélni fogok, hogy egyáltalán hatalmamban állt-e erről dönteni.

A hazaúton még fűt a vallomásom tüze, átjár a teher letételével járó könnyűség. Kikerülök egy turistacsoportot, az egyik éppen azt mondja a másoknak: – Sehol nem láttam még ennyi csikket. Azt hittem, ez egy szép hely. – Arra gondolok, hogy Ruby az egész ülés alatt ugrásra kész, szeszélyes állatként kezelt, az elővigyázatosságában Strane mentalitása köszönt vissza. Strane is óvatosan járt el, először csak a térdét nyomta oda hozzám, akár véletlen mozdulat is lehetett volna, aztán megpaskolta a térdemet, barátok egymás közt. Láttam már rá példát, hogy tanárok megölelik a diákjaikat, nem nagy ügy. Csak ezután gyorsultak fel az események, amikor megbizonyosodott róla, hogy szabad a pálya – nem ezt jelenti a beleegyezés, hogy mindig megkérdezik, mire vágysz? Akarom, hogy megcsókoljon? Akarom, hogy megérintsen? Akarom, hogy megdugjon? Szép lassan vitt bele a tűzbe – miért félnek az emberek beismerni, hogy ez mennyire jó tud lenni? Amikor szeretik az embert, és kicsi kincsként bánnak vele.

Amint belépek az áporodott levegőjű lakásba, alábbhagy bennem a lobogás, és teljesen kihuny, ahogy meglátom a bevetetlen ágyat, az ételcsomagolásokkal elborított konyhapultot, a naptárt a hűtőn, aminek a vezetésére Ruby vett rá néhány hónappal ezelőtt, minden napra fel van írva

valami kínosan mindennapi teendő – mosás, szemetet levinni, bevásárolni, lakbért befizetni –, egy normális ember számára ezek alapvetések. Ha nekem nem lennének felírva, akkor piszkos ruhában lófrálnék, és a sarki kisboltból beszerzett csipszen élnék.

A polaroidok egymás mellé téve sorakoznak a nappalimban, az epres pizsama a radiátoron lóg. Vajon milyen szintjén járok az örületnek, és hány lépés van még hátra addig, amikor majd bedeszkázom az ablakokat, hogy háborítatlanul dagonyázzam a múlt mocskában? Rubynak is említettem, hogy én már elképzeltem ezt – a halálát, hogy hogyan fog bekövetkezni, milyen érzés lesz. Huszonhét évvel volt idősebb nálam, fel voltam készülve rá. De úgy képzeltem, hogy aszottan és tehetetlenül pislog majd rám a halálos ágyából. És örököül hagy rám valami maradandót: a házát, a kocsiját, vagy simán csak pénzt. Mint mikor Humbert a végén odaadja Lónak a készpénzes borítékot, mintegy kifizetve őt mindazért, amin keresztül kellett mennie miatta.

Volt egy pont az ülésen, amikor Ruby azt mondta, hogy úgy látja, robbanásponthoz értem. Ahogyan ő fogalmazott: ég az agyam a vágytól, hogy beszélhessek.

– Körültekintően kell eljárunk – mondta. – Nem elhamarkodni semmit.

De most, a nappalimban állva arról fantáziálok, milyen lenne meggondolatlanul cselekedni. Elakad a lélegzetem a gondolatra, hogy mi lenne, ha benzint locsolnék erre a halom bizonyítékra, harminckettőtől tizenötig. Mekkora kárt tudnék okozni, ha rápottyantanék egy gyufát, és hagynám elégni.

2001

Június eleje van, két hét eső után az első napsütéses nap. Eltűntek a levéltetvek, viszont rajokban szállnak a szúnyogok, amikor levonszoljuk a gumimatracot a tóhoz. Egymással szembe ülünk apuval, mindkettőnk kezében evező, a kövek között lavírozva kormányozzuk magunkat a mély víz felé, aztán a bójánál kikötünk. Egy darabig ringatózunk, apu a vízbe lógatja a fél lábát, én a felhúzott térdemmel takargatom öreg, kinyúlt fürdőruhámat, elfáradt benne a gumi, meg kell kötni a meglazult pántját, ha nem akarom, hogy lecsússzon. Babe lihegve toporog a parton, egy fenyő törzséhez kötöttük a pórázát. Egyikünknek sem fűlik hozzá a foga, hogy visszaússzunk. Nem volt még elég meleg nap; hideg a víz.

Nézem a tavat, melyet egészen a fenéig megvilágítanak a napsugarak, látom a száz éve elsüllyedt rönköket, amelyek még abból az időből valók, amikor a tó a körülötte lévő erdővel egyetemben egy fűrésztelephez tartozott. A parthoz közelebb naphalak védelmezik ikráik fészket, farokuszonyukkal szorgalmasan legyezve a tökéletes kör alakú gödröket. Összenőtt szitakötők cikáznak a víz fölött, védett helyet keresnek a párzáshoz. Kettő a karomra száll le, kékes a testük, és áttetszők a szárnyaik.

– Mintha már jobban lennél – mondja apu.

Így szoktunk beszélni Strane-ről, a Browickról és mindarról, ami történt – kitérő utalásokkal. Ennél konkrétabban sosem fogalmazunk. Apu a parton maradt Babe-en tartja a szemét, nem néz rám, hogy felmérje a reakciómat. Feltűnt, hogy újabban gyakran tesz így, kerüli a szemkontaktust, azt is tudom, hogy a történetek miatt, mégis azzal győzködöm magam, hogy azért, mert két iskolaévig távol voltam, mert idősebb lettem, és mert melyik apa akarná a kamasz lányát nézni a buggyos fürdőruhájában.

Nem válaszolok, a szitakötőket figyelem. Tényleg jobban érzem magam, annál biztosan jobban, mint mikor egy hónapja eljöttem a Browickból, ám ezt belátni túlságosan is olyan érzés, mintha továbbléptem volna.

– Na, essünk túl rajta. – Feláll, és beveti magát a vízbe. Amikor kibukkan a feje, nagyot kurjant. – A szentség, de hideg. – Rám néz. – Nem jössz?

– Még várok egy kicsit.

– Ahogy gondolod.

Nézem, ahogy partra úszik, ahol Babe már alig várja, hogy lenyalogathassa a vízcseppeket a sípcsontjáról. Behunyom a szemem, hallgatom a víz lötykölődését, hallgatom a nyitnikékező cinegét, a nádirigót, a vadgalambot. Kisebb koromban a szüleim azt hajtogatták, olyan vagyok, mint a vadgalamb, morcosan burukkolok, és mindig világfájdalmas vagyok.

Sokként ér a hideg, amikor beugrom, egy töredék másodpercre még úszni is elfelejtek, mint egy darab kő, süllyedni kezdek a zöldesfekete fenék felé, aztán mégis visszahúz a felszín, arcomat a nap felé fordítom.

Ahogy átvágok a kerten a ház felé, elkedvetlenedve pillantom meg anya kocsiját a felhajtón. A munkából hazafelé jövet vett egy pizzát.

– Fogj egy tányért – mondja apu. Félbehajtja a maga szeletét, és jókorát harap belőle.

Anya a pultra dobja a tárcáját, lerúgja magáról a cipőt, és csak ekkor veszi észre, hogy fürdőruhában vagyok, és nedves a hajam.

– Vanessa, az isten szerelmére, törülköző. Összecsöpögteted a padlót.

Rá se hederíték, inkább a pizzát veszem szemügyre: kolbászos-sajtos. Fintorgok, pedig remeg a kezem az éhségtől.

– Pfuj. Csupa zsír. Undorító.

– Oké – így anya. – Akkor te nem eszel.

Apu egy csata közeledtét sejtve kisliyszol a konyhából a nappaliba, és a tévénél vonul fedezékbe.

– És mit egyek helyette? Nincs itthon semmi ehető.

Anya a homlokához érinti két ujját.

– Vanessa, kérlek. Most nincs kedvem ehhez.

Föltépem az egyik szekrényt, megragadok egy konzervet.

– Sózott marhahús, ami – egy pillantás a dátumra – már két éve lejárt. Juhú! Nyami!

Anya kiveszi a kezemből, és bevágja a szemetesbe. Azzal sarkon fordul, bevonul a fürdőszobába, és becsapja maga után az ajtót.

Később, már az ágyamban fekszem a füzetemmel, éppen azokat a jeleneteket vetem papírra, amelyek egyfolytában a fejemben zakatolnak –

Strane először nyúl hozzám az íróasztala mögött, a házában töltött éjszakák, a közös délutánok –, amikor anya behoz nekem két szelet pizzát. Az éjjeliszekrényemre teszi a tányért, és leül az ágy sarkára.

– Lemehetnénk a tengerpartra a hétvégén – mondja.

– És mit csinálnánk ott? – dünnyögöm. Nem nézek fel a füzetemből, így is érzem azonban, hogy megbántottam. Szeretné, ha újra az a kisgyerek lennék, aki voltam, amikor még nem volt rá szükség, hogy bármit is *csináljunk*, egyszerűen bepattantunk volna a kocsiba, és élvezzük, hogy együtt lehetünk.

Tekintete a füzetemre siklik, és félredönti a fejét, hogy beleolvasson. A *tanterem*, *íróasztal* és *Strane* szavak ismétlődnek benne.

Lefordítom a füzetet.

– Már bocsí.

– Vanessa – sóhajt fel.

Aztán csak nézzük egymást, ő az arcomat fürkészi, a változás jeleit keresi rajta, vagy éppen hogy valami ismerős jelet keres. Tudja. Csak erre tudok gondolni, valahányszor rám néz – anya tudja. Eleinte féltem, hogy kapcsolatba fog lépni az iskolával, vagy a rendőrséggel, esetleg elmondja apunak. Heteken át valahányszor megszólalt a telefon, felvértéztem magam az elkerülhetetlen csapásra. De nem történt meg. Anya őrzi a titkomat.

– Ha tényleg semmi nem történt, akkor valahogy el kell ezt engedned.

Miközben feláll, még megveregeti a kezemet, és úgy tesz, mintha nem venné észre, hogy elrántom előle.

Félig nyitva hagyja a szobám ajtaját, felkelek, hogy becsapjam.

Engedjem el. Amikor fölfogtam, hogy nem fogja elmondani senkinek, megkönnyebbültem, de most már inkább csalódott vagyok. Ugyanis az alku lényege, *ha azt akarod, hogy titokban tartsam, akkor úgy kell tennünk, mintha meg sem történt volna* – erre márpedig képtelen vagyok. Tüppontos emlékeket őrzök a történetekről, és ezekben az emlékekben fogok élni, amíg nem láthatom őt újra.

Még tart a nyár. Éjszakánként ébren fekszem az ágyban, és a jeges bűvárok rikoltozását hallgatom. Napközben, míg a szüleim dolgozni vannak, odakint bóklászom, vadmálnát szedek a palacsintához, amit aztán nyakon öntök sziruppal, és a rosszullétig zabálok. Hasmánt fekszem a kertben az ujjasmuharban, és hallgatom, ahogy Babe halakat keresve hancúrozik a

tóban. Lefröcsköli a hátamat, amikor megrázza magát, és a tarkómhoz nyomja az orrát, mintha arra lenne kíváncsi, hogy jól vagyok-e.

A szélcsend időszak a történetemben, számkivetettség, a hűségem próbája, de a végén megerősödve fogok kikerülni belőle. Már beletörődtem, hogy nem léphetek kapcsolatba Strane-nel, legalábbis nem egyhamar. Még ha a szüleim nem ellenőriznék is a hívó számát meg a telefonszámlát, úgy képezem, hogy lehallgatják a vonalakat, és nyilván az e-maileket is figyelik. Csak egyszer hívjam fel, és máris kirúghatják. Bármikor megjelenhetnek nála a zsaruk. Furcsa elgondolni, hogy ilyen veszélyes vagyok, de elég csak megnézni, ami eddig történt – alig nyitottam ki a számát, és a katasztrófa szélére sodródtunk.

Nem tehetek egyebet, mint hogy összeszorítom a fogam. Beevezek a kenuval a tó közepére, és hagyom magam kisodródni a partra, közben ezredszerre olvasom a *Lolitát*, és Strane elhalványodott megjegyzéseit tanulmányozom. Megbűvölve bámulom a 201. oldalt, ahol Humbert és Lo a kocsiban ülnek az első szeretkezésükre következő reggelen, és az alábbi, élénkebb tintával aláhúzott sort olvasom: „Egészen sajátlagos érzés volt ez: zsarnoki, undok kényszerérzet, mintha csak együtt ülnék valakinek a szellemével, akit épp most öltem meg.” Arra gondolok, amikor Strane visszafuvarozott a kampuszra, miután együtt töltöttük nála az éjszakát, milyen közéről figyelt, amikor azt kérdezte, hogy érzem magam. Lefirkantom a füzetembe, *A „cicababa” az, amikor egyetlen mozdulattal bűnözőt tudunk csinálni egy férfiből.*

Rettegem az augusztust, mert amint elmúlik a Browickba beköltözés napja, már nem hitegethetem magamat azzal, hogy maguktól el fognak rendeződni a dolgok, s hogy reggel majd arra ébredek, hogy be van pakolva a kocsi, és a szüleim azt kiáltják: – Meglepetés! Minden el van simítva. Visszamehetsz! – Üres házra ébredek a beköltözés reggelén, a szüleim mindketten dolgozni mentek. A konyhaasztalon hagyott üzenet arra kér, hogy porszívózzak ki, mosogassak el, keféljem ki Babe szőrét, locsoljam meg a paradicsom- és cukkiniültetvényeket. Még az alvósortomban és pólóban edzőcipőbe bújok, és az erdő felé veszem az irányt. Egy lendületből fölszaladok a dombra, az aljnövényzet a sípcsontomat karistolja. Amikor zihálva megállok, elnézek a tó meg a földből hosszú, lapos bálnahát módjára kinőtt hegy felé. Csak az autópálya vékony csíkja töri meg a végtelen erdőséget, a hatalmas trélerek játék autóknak tűnnek ebből a távolságból. Elképezem, ahogy belépek egy üres kollégiumi

épületbe, a napfény a csupasz matrakra vetül, és valaki másnak a monogramját pillantom meg az ablakpárkányba karcolva. Elképzelem, ahogy új arcok foglalnak helyet a szemináriumi asztal körül, Strane pedig nézi őket, és közben rám gondol.

Az új gimnáziumom hosszúkás, egyszintes épület, amelyet kutya-futóban húztak fel még a hatvanas években, hogy alkalmazkodjanak a megnövekedett születési rátához, és azóta sem újították fel. Közös a parkolója egy üzletsorral, ahol diszkont, mosoda, hitelkártyák adás-vételére szakosodott telemarketing-központ, valamint egy falatozó található, ahol mind a mai napig szabad dohányozni.

Az összes létező értelemben ellentéte a Browicknak. Padlószőnyeg van a tantermekben, szurkolói összejöveteleket tartanak, mindenki pólóban meg farmerban mászkál, szakképzés is van, csirkefalatok és pizzaszelet kapható az ebédlőben, és zsúfolásig tele vannak a termek. Aznap reggel, amikor elindulunk a kocsival az iskolába, anya megjegyzi, jó, hogy itt kezdem az új tanévet, mert így könnyebben be tudok majd illeszkedni, ám a folyosókon sétálva egyértelműen páriának érzem magam. Ismerős gyerekek elfordítják az arcukat, mások nyíltan megbámulnak. Franciaórán, ahol tele a tankönyv olyan fejezetekkel, amelyeken én már rég túl vagyok, két fiú az én soromban egy új lányról pusmog, egy harmadikosról, akit áthelyeztek, mert kurválkodott, egy tanárral dugott.

Először csak pislogok a tankönyvem fölött. *Dugott?*

Aztán előnt a düh. Ugyanis a fiúknak fogalmuk sincs arról, hogy ott ül mellettük a lány, akiről beszélnek, ráadásul csupán két választásom van, és egyik sem fair – kukán ülök tovább a helyemen, vagy jelenetet rendezek, amivel lebuktatom magam. A fiúk talán azt hiszik, én is negyedikes vagyok, de még ennél is valószínűbb, hogy fel sem merül bennük, hogy én vagyok a szóban forgó lány. Kívülről nézve biztosan átlagosan festek. *Te?*, kérdeznék hitetlenkedve, mert képtelenek lennének összeegyeztetni a látványt az általuk elképzelt kis kurvával.

A negyedik napon, amikor az ebédlőbe tartok, két lány hozzám igazítja a lépteit. Egyikükkel korábban egy suliba jártam, Jade Reynoldsnak hívják. Időközben bronzos narancssárgára szőkítette a haját, és szakított a korábban hordott trapéznadrágokkal meg bazi nyakláncokkal, ellenben most is tussal

húzza ki a szemét. A másik lányt, Charley-t kémiaóráról ismerem. Magas, bagószagú lány, szinte fehérre szőkített hajjal. Görbe orra miatt egy kissé kancsalnak tűnik, mint egy sziámi macska.

Jade odamosolyog rám séta közben, de nem kedvességből teszi, hanem azért, hogy jól megbámuljon.

– Szia, Vanessa – mondja üdén, elnyújtva a szavakat. – Eszel velünk?

Ösztönösen előreejtem a vállam. Megrázom a fejemet, csapdát orrontok.

– Kösz.

Jade félrebiccenti a fejét.

– Biztos? – Most is ugyanaz a kutató mosoly ül a képén.

– Gyere már – veti közbe Charley reszelős hangon. – Senki sem szeret egyedül enni.

Az ebédlőben a lányok egy sarokban lévő asztalt céloznak meg. Alig ültem le, amikor Jade, barna szemét tágra nyitva, áthajol az asztalon.

– Na. Miért helyeztek át?

– A másik sulis nem tetszett – felelem. – Túl sokba került a bentlakásos. Jade és Charley összenéznek.

– Azt hallottuk, hogy szexeltél egy tanárral – mondja Jade.

Bizonyos értelemben megkönnyebbülés, hogy nekem szegezze a kérdést – megkönnyebbüléssel tölt el a gondolat, hogy a sztori átjutott az államhatáron, hogy nem lehet lerázni. A szüleim nyugodtan tehetnek úgy, mintha meg se történt volna, de megtörtént, igenis megtörtént.

– Jól nézett ki? – kérdezi Charley. – Egy helyes tanárral én is dugnék.

Kíváncsian figyelnek, miközben a válasszal birkózom. Mint a fiúknál franciaórán, jól tudom, hogy amit elképzelték, az köszönő viszonyban sincs az igazsággal – egy jóképű fiatal tanár, mint a moziban. Vajon mit gondolnának rólam, ha látnák a pocakos Strane-t a drótkeretes szemüvegében?

– Tényleg dugtatok? – kérdezi Jade hitetlenséggel a hangjában. Nincs meggyőződve a dologról. Felhúrom a vállam, ami nem egészen jelent igent, de nem is a tagadás jele, mire Charley bólint, mint aki pontosan érti.

A lányok megosztóznak egymással egy zacskó mogyoróvajás kekszen, amit Jade a hátizsákjából varázsol elő, mindketten kettészedik a kekszeket, és a fogukkal húzzák le a mogyoróvajás tölteléket. Tekintetük az ebédlőben cirkáló tanárt követi. Amikor a tanár szóba elegyedik valakivel a terem túloldalán, Jade és Charley felpattan.

– Gyere – mondja Charley. – Hozd a hátizsákokat is.

Kisietnek az ebédlőből, végigtalpalnak a folyosón, befordulnak a sarkon egy kisebb épületszárnyba, és egy konténertanteremhez vezető járdára nyíló ajtón kimennek. Átbújnak a járda korlátja alatt, leugranak a fűbe.

Habozásom láttán Charley felnyúl, és nagyot csap a bokámra.

– Ugorj, mielőtt meglátnak.

Futó léptekkel átvágunk a gyepen a parkoló és az üzletsor felé, ahol az emberek púposra pakolt bevásárlókocsikat tolnak kifelé a diszkontból. Egy üres taxinak támaszkodó férfi a cigarettáját szívva figyel bennünket.

Charley megragadja a ruhám ujját, és becipel a boltba. Ellenkezés nélkül követem őket a sorok között. Az eladók gyanakvással méregetnek minket. Egyértelmű, hogy a gimiből jöttünk, a hátizsákunk rá a bizonyíték. Charley és Jade egy darabig fel-alá térfereg a polcok között, majd a sminkrészleget célozzák meg.

– Ez szép – jegyzi meg Jade egy rúzs alját tanulmányozva. Odamutatja Charley-nak, aki megfordítja, és leolvassa a szín nevét: „Bor Minden Alkalomra”.

Jade odaadja nekem a rúzst.

– Tényleg szép – adom vissza neki.

– Nem – súgja. – Tedd zsebre.

A kezembe zárom a rúzst, végre megértem, mire megy ki a játék. Charley egyetlen rafinált mozdulattal három üveg körömlakkot tüntet el a hátizsákjába. Jade két rúzst meg egy szemceruzát csúsztat a zsebébe.

– Mára ennyi – jelenti ki Charley.

Követem őket a kijárat felé. Miközben végigcsörtetünk egy üres kasszasoron, a cukorkák közé pottyantom a rúzst.

Egy párhuzamos univerzumban most is a Browickba járok. Megint saját szobám van a Gouldban, csak most nagyobb, több természetes fénnel. Kémia, az Egyesült Államok történelme és algebra helyett csillagászat, rock & roll szociológiája és a matematika művészete megnevezésű órákra járok. Irányított olvasásra járok Strane-hez, délutánonként találkozunk a szobájában, hogy az általa elolvasásra javasolt könyvekről beszélgezzünk. Akadálytalanul átfolynak belém a gondolatai, mert az agyunk és a testünk is összeköttetésben van.

Feltúrom otthon a szekrényemet, és megtalálom a fényes broszúrákat, amelyeket nyolcadikos koromban hoztam haza, amikor még csillogó jövő állt előttem. Szétvágom a lapokat, és a naplóm borítójára ragasztgatom a darabokat – a szülők látogatásának tiszteletére abrosszal megterített ebédlőasztalok képét, a könyvtárban könyveikbe mélyedő diákokét, az aranyos fényben fürdő, juharvörös levelekkel borított őszi kampuszét. A postaládában találok egy L. L. Bean-katalógust, és azt is darabokra vágom. A gőzölgő feketekávés bögrét kezükben tartó, tweedblézeres, flanelinges, túrabakancsos férfiak egytől egyig Strane dublórei. Úgy hiányzik, hogy az már fáj. Vonszoló magamat egyik óráról a másikra, és kezelhető egységekre tördelem fel a napot. Órákra, majd percekre. Ha belegondolok, hány nap van még előttem, olyasmiken kezdek agyalni, amiken nem kéne. Hogy például nem is olyan rossz dolog halottnak lenni. Talán nem lenne olyan szörnyű.

A harmadik héten leomlanak az ikertornyok, és az iskolában egész nap a híreket bámuljuk. Miniatűr amerikai zászlók jelennek meg a kocsikon, az emberek gallérjára tűzve, a kisboltok kasszái mellett. Az ebédlőben a Fox Newsra van kapcsolva a tévé, a szüleim esténként órákon át nézik a CNN-t, ugyanazt a felvételt a tornyokból hömpölygő füstről, George W. megafonnal a kezében a Ground Zerónál, az elemzők azt latolgatják, honnan jöhetnek antraxos levelek. Az új angoltanárom egy síró fehérfejű rétisas képét rakja ki az asztala elejére, és fölírja a tábla sarkába, hogy NEM FELEJTÜNK. De én csak Strane-re és a saját veszteségemre tudok gondolni. Azt írom a füzetembe, *Hazánkat megtámadták. Tragikus nap a mai*. Becsukom, újra kinyitom, és még hozzáírom: *Mégis csak magamra tudok gondolni. Önző vagyok, rossz vagyok*. Azt remélem, hogy ennek hatására majd elszégyellem magam. De nem.

Ebéd alatt Charley, Jade meg én az üzletsor háta mögött cigizünk két, kartonokkal púposan megtömött szemeteskuka takarásában. Jade azt szeretné, ha Charley ellógná a kémiai, hogy elmenjenek valahová – talán a plázába? Nem tudom. Nem figyelek oda. Jade valódi indítéka azonban a féltékenységgé, ki nem állhatja, hogy van Charley-val egy közös óránk, ahová ő nem jár.

– Nem lóghatok – mondja Charley a cigarettáját pöckölgetve. Van a középső ujján egy apró, szív alakú tetoválás – állítólag kézzel csinálta neki

az anyukája pasija. – Ma feleletválasztós tesztet írunk. Ugye, Vanessa?

Megmozdítom a fejem, ami lehet fejrázás és bólintás is. Fogalmam sincs róla.

Jade dühödt pillantást vet a vegyesbolt raktárépülete felé, a betolató kamionok meghozták az árut.

– Számok – dohogja.

– Jaj, nyugi már – nevet Charley. – Suli után is mehetünk. Mitől vagy ilyen kurvára befeszülve?

Jade megránduló orrcimpákkal fújja ki a füstöt.

Kémián Charley odasúgja nekem, hogy rá van gerjedve Will Coviellóra, annyira, hogy le is szopná, pedig ő aztán *soha* nem szokott szopni. Alig hallom, amit beszél, úgy el vagyok bújva a füzetembe, ahová emlékezetből felírtam Strane órarendjét. Most éppen a másodikosokkal van órája, ül az asztalánál, és valaki más foglalta el a helyemet.

– Gáz, mi? – kérdi Charley. – Szerinted szánalmas vagyok?

Fel se pillantok a füzetemből.

– Szerintem csináld azt, amit akarsz, azzal, akivel akarod.

Megnézem, mi a következő tétel Strane órarendjében: lyukasóra. Elképzelem őt a tanári szobájában, ahogy kényelembe helyezi magát a tweedhuzatú kanapén, ölében egy halom osztályozásra váró dolgozat, és felém szállnak a gondolatai.

– Látod, ezért csíplek – mondja Charley. – Tök laza vagy. Lóghatnánk többet együtt. Mármint sulin kívül is.

Fölnézek.

– Mondjuk, pénteken? Eljöhetnél a bowlingterembe.

– Nem szeretem a bowlingot.

A szemét forgatja.

– Nem is bowlingozni járunk oda.

Azt kérdezem, hogy akkor mégis mit csinálnak ott, de Charley csak somolyog, a gázcsap fölé hajol, előrebígyjeszti a száját, és már fordítaná is el a csapot. Elkapom a kezét, mire érdesen és harsányan fölnevet.

Péntek este Charley eljön értem kocsival a házunkhoz, be is jön, és bemutatkozik a szüleimnek. Takaros lófaroakra fogta a haját, és egy gyűrű alá rejtí az ujjtetovalását.

Anyunak azt mondja, hogy már egy éve megvan a jogsija, olyan könnyedén hazudik, hogy még engem is átejt. A szüleim nagyon nézegetnek egymás felé, anya a kezét tördeli, de nyilvánvalóan nem akarják nekem megtiltani, hogy elmenjek, hiszen legalább barátkozom, végre kezdek beilleszkedni.

Amint odakint vagyunk Charley-val, már hallótávolságon kívül, megszólal:

– Baszki, ti tényleg mucsán laktok.

– Ja, utálom.

– Én is utálnám. Tavaly jártam egy sráccal, aki errefelé lakott. – A nevét is megmondja, de nekem nem cseng ismerősen. – Kicsivel idősebb nálunk – magyarázza.

Zörgő hangok kíséretében hajtunk ki az útra, elképzelem, ahogy anyám összerándul a zajra.

– Bocsi – mondja Charley. – Ez csak a kipufogódob. – Fél kézzel kormányoz, a másikban cigarettát tart, és a résnyire letekert ablakon engedi ki a füstöt. Levágott ujjú kesztyűt visel, a kabátja csupa macskaszőr. Felőlem kérdezősködik, hogy mi a véleményem a sulis társainkról, és milyen volt a Browickban. Nagyon izgatja a bentlakásos iskola mint olyan.

– Buli volt? Tuti. Csupa gazdag kölyök jár oda, mi?

– Nem csak gazdagok.

– És szanaszét drogoztátok magatokat?

– Nem – felelem. – Ez nem olyan hely. Inkább... – A fehér deszkaburkolatú kollégiumra, az őszi tölgyfákra, a fejünk fölé érő hófalakra, a farmernadrágos, flanelinges tanárookra gondolok – Strane-re, ahogy az árnyékba borult íróasztala mögül engem figyel. Megrázom a fejem. – Nehéz leírni.

Charley kidugja a cigarettája végét az ablakon.

– Mázlista vagy. Még ha csak pár évig jártál is oda. Az én anyám ezt nem tudná bejátszani.

– Ösztöndíjat kaptam – vágom rá.

– Oké, de engem akkor se engedett volna el az anyám. Túlságosan szeret. Érted, elköltözik az elsős gimis gyereked? Mikor még csak tizennégy éves? Ez durva. – Szippant egyet, kifújja, majd hozzáteszi: – Bocsi. Biztos téged is szeret a mamád. Az enyém más eset, ennyi. Közel állunk egymáshoz, mert csak ketten vagyunk.

Legyintek egyet, hogy semmi gond, pedig nagyon is fáj, amit mondott. Talán mert igaz. Talán tényleg nem szerettek eléggé. Talán ez a szeretethiány adott formát annak a magányosságnak, amit Strane felfedezett bennem.

– Elvileg Will is ott lesz ma este – mondja, olyan váratlanul váltva témát, hogy majdnem megkérdem, az meg ki, aztán eszembe jut, mit mondott kémián. *Will Coviello annyira szexi, leszopnám. Meg is teszem, majd meglátod.* Óvodáskorom óta ismerem Will Coviellót. Egy évvel idősebb, már negyedikes, egy nagy házban lakik, aminek tenispályája is van. A lányok régen William hercegnek hívták.

Amikor megérkezünk a bowlingterembe, Jade már ott van, atlaszfényű blúzt visel, melltartó nélkül. A homályosan megvilágított teremben hosszú asztalok sorakoznak a pályáktól távolabb, iskolatársaink ülnek körülöttük, az arcuk ismerős, ellenben a neveket nemigen tudnám felidézni. Egy sportbár csatlakozik a teremhez, nyitott ajtó választja el egymástól a helyiségeket, átszűrődik a zenegép hangja, és sörszag terjeng.

Charley lehuppan Jade mellé.

– Nem láttad Willt?

Jade bólint, és az átjáró felé mutat, mire Charley olyan hirtelen pattan fel, hogy kis híján felborít egy széket.

Charley távozása után Jade nem hajlandó hozzám szólni. Jelentősegteljesen elnéz a vállam fölött, a világért se pillantana rám. Szemceruzával hegyes csücsköket húzott a szeme sarkába. Nekem ez új.

Pasasok ballagnak át a bárból a terembe itallal a kezükben, tekintetük körbejár a homályos helyiségben. Egy terepmintás dzsekit viselő tag meglátja az asztalunkat, és jelez a barátjának. Ő csak megrázza a fejét, és feltartja a kezét, mintha azt mondaná, *Engem hagyj ki ebből.*

Nézem a terepdzsekist, ahogy odalép hozzánk, és egyből a kihívó blúzos Jade-et célozza meg. Odahúz mellé egy széket, és leteszi az italát az asztalra.

– Remélem, nem baj, ha csatlakozom – mondja erős dialektussal. – Olyan nagy a népsűrűség, máshol nincs hely.

Ez vicc akart lenni; rengeteg a szabad szék. Most kéne Jade-nek nevetnie, de ő rá se néz a fickóra. Karót nyelten ül, karját összefűzi a mellén. Halkan annyit felel:

– Nem gáz.

A piszkos mancsa ellenére nem néz ki rosszul a fickó. Ilyen vaskos maine-i dialektussal beszélő, furgonos figura lesz majd az iskolánkba járó fiúkból is.

– Hány éves vagy? – kérdezem tőle. Erélyesebben csattan a kérdés, mint szándékoztam, felér egy számonkéréssel, őt azonban ez láthatóan nem zavarja. Felém fordul, egy pillanat alatt elfordítja a figyelmét Jade-ről.

– Ezt én is kérdezhetném tőled – válaszolja.

– Én kérdeztem előbb.

Elvigyorodik.

– Megmondom, de meg kell dolgoznod érte. Ezerkilencszáznolcvanháromban fejeztem be a középiskolát.

Egy pillanatra elgondolkozom; Strane hetvenhatban járta ki a gimit. – Akkor harminchat éves vagy.

A fickó fölvonja a szemöldökét, az italát kortyolgatja.

– Gusztustalan?

– Miért lenne gusztustalan?

– Mert a harminchat az már öreg. – Fölnevet. – Te mennyi vagy?

– Szerinted? Végigmér.

– Tizennyolc.

– Tizenhat.

Ismét fölnevet, a fejét ingatja.

– Jézusom.

– Gáz? – Ostoba kérdés, tudom. Még szép, hogy gáz. Az arcára van írva, mennyire. Jade-re pillantok, aki úgy bámul rám, mintha először látna.

Az asztal másik végéből egy negyedikes lány hajol felénk.

– Hé, ihatok egy kortyot a piádból? – A fickó vág egy kis grimaszt, ezzel jelzi, hogy nem lenne helyes, de azért átcsúsztatja a poharat az asztalon. A lány belekortyol, és visítva nevet, mintha máris berúgott volna.

– Na jó – nyúl a fickó az italáért. – Inkább nem dobathán ki magam.

– Hogy hívnak? – kérdezem.

– Craig. – Elém tolja a poharat. – Megkóstolod?

– Mi ez?

– Whisky-kóla.

Megfogom a poharat.

– A whiskyt imádom.

– És téged hogy hívnak, tizenhat éves, whiskyimádó lány?

Hátradobom a hajam.

– Vanessa. – Sóhajtván válaszolok, mintha unnám magam, és nem csupa izgalom lennék. Azon tűnődöm, vajon ez már megcsalásnak számít-e, s hogy mennyire lenne dühös Strane, ha most besétálna ide, és meglátna minket.

Visszajön Charley kipirulva, kócosan. Nagyot iszik Jade üdítőjéből.

– Mi történt? – kérdezi Jade.

Charley csak legyint, nem szeretne beszélni róla.

– Húzzunk innen. Haza akarok menni szunyálni. – Rám néz, hirtelen észbe kap. – Bakker, még téged is haza kell vinnem.

Craig éberén figyel.

– Fuvar kéne? – kérdezi tőlem.

Nagy hirtelen nem is tudom, mit feleljek; bizseregnek a tagjaim.

– Te meg ki vagy? – kérdezi Charley.

– A nevem Craig. – A kezét nyújtja felé, de Charley csak hűvösen végigméri.

– Na jó – fordul felém. – Nem fogsz beülni a kocsijába. Majd én hazaviszlek.

Félszegen Craigre mosolygok, próbálom leplezni a megkönnyebbülésemet.

– Mindig ő mondja meg, mit csinálj? – kérdezi Craig. Megrázom a fejem, mire hozzám hajol. – És ha szeretnék veled beszélgetni valamikor? Hogy oldjuk meg?

A telefonszámomra kíváncsi, de a szüleim valószínűleg azonnal hívnák a rendőrséget, amint meghallanák a hangját.

– Van instant messengered?

– Persze.

Charley engem figyel, miközben tollat bányászom elő a táskám aljáról, és felírom a felhasználónevemet a fickó tenyerére.

– Te tényleg az öreg muksókra buksz – jegyzi meg Charley, amint kilépünk az ajtón. – Bocs, ha bezavartam. Nem gondoltam, hogy tényleg be akarsz ülni a kocsijába.

– Nem is akartam. Csak jólesett a figyelmessége. Amúgy nyilván egy lúzer.

Charley nevetve száll be a kocsiba, aztán áthajol az ülés fölé, hogy nekem is kinyissa az ajtót.

– Elég flúgos csaj vagy, tudsz róla?

A hazaúton Charley újra meg újra lejátssza ugyanazt a Missy Elliott-számot, a műszerfal kékes fénybe vonja az arcát, ahogy a taktust veri: „*Ain't no shame, ladies, do your thing / just make sure you're ahead of the game.*”

Hétfőre már nyílt titok, hogy Charley leszopta Willt, aki azóta szóba sem áll vele, és Jade megtudja Ben Sargenttől, hogy Will fehér szutyoknak nevezte Charley-t.

– A pasik rohadékok – jelenti ki Charley, amikor a vegyesbolt mögött cigizünk, a kukák közé behúzódva. Jade egyetértően bólogat, és én is követem a példájukat, de meggyőződés nélkül. Szombat és vasárnap este is későig csevegtem Craiggel, és még mindig tele van a fejem a bókjaival. Olyan csinos vagyok, meg dögös, elképesztően szexi. Mióta péntek este találkoztunk, csak rám tud gondolni. Bármit megtenne, hogy újra lásson.

Charley úgy fogalmaz, hogy a pasik rohadékok, de valójában a fiúkra gondol. Letörli a könnyeit, mielőtt kibuggyanhatnának a szeméből, és noha tudom, hogy dühös, és pokolian érezheti most magát, egy részem mégis azt gondolja: mire számított?

Craig semmiben sem hasonlít Strane-re. Veterán, megjárta az öbölháborút, most építkezésen melózik. Nem olvas, nem járt egyetemre, és nem tud hozzászólni az engem érdeklő témákhoz. Mégis a fegyvermániája a legszörnyűbb – nemcsak a vadászfegyvereket kedveli, hanem a kézfegyvereket is. Amikor kijelentem, hogy szerintem a fegyverek idiótáknak valók, azt írja, **Nem így gondolkodnál, ha valaki betörne a szobádba az éjszaka közepén. Akkor mindjárt nagyon is okos dolognak tünne, hogy van fegyvered.**

Ugyan ki törne be hozzám?, vágok vissza. **Te?**

Lehet.

Egyelőre csak online csevegünk, ami nem tűnik helytelennek, még ha időnként nagyon nyomul is. Nem találkoztunk a bowlingterem óta, engem nem is feszeget a vágy, ő viszont látni akar. Egyfolytában arról beszél, hogy mennyire szeretne elvinni valahová.

Egyáltalán hová mennénk?, adom az értetlent. Valahányszor nekem nem tetsző irányt kezd venni a beszélgetés, hülyének tettetem magam, és ez elég gyakran előfordul ahhoz, hogy tényleg hülyének gondoljon.

Hogyhogy hová?, írja Craig. Moziba, vacsizini. Sose randiztál még?

Jó, de csak tizenhat vagyok.

Elmész tizennyolcnak is.

Nem ért semmit, nem fogja fel, hogy nem akarok tizennyolcnak is elmenni, és nulla kedvem van moziba menni vele, mintha egy velem egykorú srác volna.

Hűvösebbre és szürkére fordul az idő. Színt váltanak és lehullanak a levelek, lecsupaszodnak az erdő fái. Megtanulok magamról néhány dolgot: hogy ha öt órára csökkentem az alvásidőt, úgy elfáradok, hogy egyáltalán nem érdekel, mi történik körülöttem; ha ebédig nem eszem, az éhség minden más érzelmet kiolt bennem. Elmúlik a karácsony, ismét egy új év kezdődik; a tévéhíradók még mindig antraxszal és háborúval riogatnak. Az iskolában már régen elültek a rólam szóló pletykák. A szüleim sem zárják már el a vezetékek nélküli telefont a szobájukba éjszakára.

Folytatom az internetes csevegést Craiggel, de időközben ellaposodtak a bókjai, és nyomtalanul elmúlt az érzés, amit a megismerkedésünkkel tapasztaltam. Mostanában csak arra tudok gondolni, amikor csevegünk, hogy mi lenne róla Strane véleménye, és mit gondolna énrólam, hogy egy ilyen alakra fecsérlem az időmet.

Craig207: Bevallok valamit. Szombaton volt egy egyéjszakás kalandom.

dark_vanessa: miért mondod el?

Craig207: Mert tudnod kell, hogy végig rád gondoltam közben.

dark_vanessa: hmmm

Craig207: Téged képzeltelek oda.

Craig207: Na és azóta se hallottál arról a tanárról?

dark_vanessa: nem beszélhetünk.

Craig207: Velem is beszélgetsz. Mi a különbség?

dark_vanessa: veled nem csináltam semmit. csak beszélgetünk.

Craig207: Tudod, hogy én többet is akarok.

Craig207: Tényleg ő az egyetlen, akivel együtt voltál?

Craig207: Hahó? Ott vagy?

Craig207: Nézd, eddig nagyon türelmes voltam, de kezdek besokallni. Tele a hócipóm a szövegeléssel.

Craig207: Mikor láthatlak?

dark_vanessa: nem tudom. jövő héten?

Craig207: Nem azt mondtad, hogy a jövő hét tanítási szünet?

dark_vanessa: ja, de. nemtom. bonyolult.

Craig207: Nem feltétlenül. Akár holnap is találkozhatnánk.

Craig207: Az iskoládtól fél mérföldre dolgozom. Fölveszlek.

dark_vanessa: az nem fog menni.

Craig207: Dehogynem. Majd meglátod.

dark_vanessa: ez mit jelent?

Craig207: Meglátod

dark_vanessa: miről beszélsz???

Craig207: Kettő körül szabadulsz, nem? Nagyjából akkor szoktak felsorakozni a buszok a sulinál.

dark_vanessa: mit akarsz csinálni, odajössz, vagy mi?

Craig207: Meg fogod látni, mennyire egyszerű ez.

dark_vanessa: légyszí, ne csináld.

Craig207: Nem tetszik, hogy a pali, akivel eddig a bolondját járattad, végre a tettek mezejére lép?

dark_vanessa: komolyan mondom

Craig207: Na szia.

Azonnal tiltólistára teszem, törölöm az összes csevegésünket és e-mailünket, másnap betegséget színlelek, és áldom az eszemet, hogy soha nem mondtam meg neki pontosan, hol lakom, így most nem fenyeget a veszély, hogy rám találhat. Amikor visszamegyek az iskolába, az ujjaim között előreszegezve tartom a kulcsomat, úgy teszem meg az utat az iskola kapujától az iskolabuszig. Elképzelem, hogy hátulról megragad, bevonszol a furgonjába, és aztán, ki tudja. Valószínűleg megerőszakol és meggyilkol. Elviszi a hullámat a moziba, hogy meglegyen végre az a hülye randi, amiért annyit kardoskodott. Miután egy hét is eltelik anélkül, hogy bármi történne, leszokom róla, hogy fegyverként tartogassam a kezemben a kulcsomat, és

kiveszem a nevét a tiltólistáról, hogy lássam, ír-e. Nem ír. Eltűnt. Azt gondolom, hogy ezt megúsztam.

Március elején eltűnik az éjjeliszekrényemről a *Lolita*. Feltúrom érte az egész szobát; kikészülök, ha arra gondolok, hogy elveszett. Nemcsak azért, mert az én példányom volt, hanem mert Strane-től kaptam – ott voltak az észrevételei a margókon, rajta hagyta a nyomát az oldalakon.

Nem gondolnám, hogy a szüleim vették el, de nem tudom, hogy máshogy kelhetett volna lába. Odalent anya egyedül ül az étkezőasztalnál. Az asztal tele számlákkal, előtte számológép egy rolni papírral. Apu bement a városba, hogy beszerezze a szükséges cukrokat, ugyanis az elkövetkező hétvégén juharszirupot fogunk főzni a fatüzelésű kályhán, édes gőzzel árasztva el a házat.

– Jártál a szobámban? – szegezem anyának a kérdést.

Komor képpel pillant fel rám a számológépről.

– Nincs meg valami – folytatom. – Te vetted el?

– Mi hiányzik?

Nagy levegő.

– Egy könyv.

Pislog párat, és visszafordul a számlákhoz.

– Milyen könyv?

Megfeszül az állam; a gyomrom görcsben. Úgy tűnik, arra kíváncsi, hogy ki merem-e mondani.

– Az mindegy – felelem. – Az enyém. Nem volt jogod elvenni.

– Nem tudom, miről beszélsz – mondja. – Nem vettem el semmit a szobádból.

Zakatol a szívem, ahogy a papírokat zörgeti. Leír néhány számot, majd beüti őket a számológépbe. Felsőhajt a végeredmény láttán.

– Azt hiszed, így megvédhetsz, de már késő – mondom neki.

Éles tekintettel néz fel rám, megrepedt az arcán a hűvös máz.

– Lehet, hogy te is hibás vagy ám – folytatom. – Erre gondoltál már?

– Most nem érek rá veled veszekedni.

– Az anyák többsége nem engedi elköltözni otthonról a tizennégy éves gyereket. Gondolom, ezzel te is tisztában vagy.

– Te nem *elköltöztél* – mondja élesen. – Iskolába mentél.

– Az összes barátom szerint furcsa, hogy elengedtél. A legtöbb anyja túlságosan is szereti a gyerekét, és nem küldené el, de rád ez nyilván nem igaz.

Rám mered, először elsápad, majd a következő pillanatban elfutja az arcát a vér. Tiszta vörös lesz, az orrcimpája megfeszül, azt hiszem, először látom őt igazán mérgesnek. Akár még azt is el tudnám képzelni, hogy felpattan az asztaltól, és a torkomnak ugrik.

– Te könyörögtél, hogy engedjünk el – mondja, és remeg a hangja az erőfeszítéstől, ahogy higgadt próbál maradni.

– Nem könyörögtem.

– Még egy istenverte kiselőadást is tartottál nekünk.

Megrázom a fejem.

– Túlzol – mondom neki, pedig ez nem igaz. Valóban kiselőadást tartottam, valóban könyörögtem.

– Nem csinálhatsz ilyet. Nem módosíthatsz a tényeken a sztorid igazolása kedvéért.

– Hogy értsem ezt?

Levegőt vesz, mint aki szólni készül. Aztán kifújja. Feláll, bemegy a konyhába; tisztában vagyok vele, hogy előlem menekül, mégis utánamegyek. Néhány lépéssel a sarkában újra megkérdem:

– Hogy értsem ezt? Anya, hogy kell ezt érteni? – Ütközésig kinyitja a csapot, hogy elfojtsa a hangomat a vízzubogással, és csörömpölni kezd a mosogatóban az edényekkel, de csak nem hagyom békén. Egyre csak ismételtetem a kérdést, számon kérőn, teljesen kifordulok magamból.

Kicsúszik a tányér a kezéből, vagy az is lehet, hogy szándékosan csapja oda. Akárhogy is, a tányér ripityára törik. Elhallgatok, remeg a kezem, mintha én törtem volna össze.

– Hazudtál nekem, Vanessa – mondja. A forró víztől kivörösödött, mosogatószeres kezével elzárja a csapot, aztán ökölbe szorítja a kezét. Sötét vízfoltok maradnak a blúzán, ahogy a mellét kezdi ütögetni az öklével. – Azt mondtad, együtt jársz egy fiúval. A képembe hazudtál, hagytad, hogy azt higgyem...

Elhallgat, és a szeméhez nyomja nedves kezét, mintha képtelen lenne elviselni az emléket. A kocsit utat vissza Browickba, ahogy azt mondja nekem, *Fő, hogy rendes legyen hozzád.* Aztán ahogy megkérdezi, hogy lefeküdtünk-e már, és nincs-e szükségem tablettára. *Az első szerelem mindig különleges,* mondta. *Soha nem fogod elfelejteni.*

Újból elismétli:

– Hazudtál nekem.

A bocsánatkérésre vár. Én azonban hagyom a szavait a levegőben lógni. Üresnek, lemeztelenítettnek érzem magam, mégsem sajnálok semmit.

Igaza van; tényleg hazudtam. Hagytam, hogy azt higgye, amit hinni akart, és nem éreztem megbánást. Voltaképpen nem is tekintettem hazugságnak, inkább csak alakítottam az igazságon, hogy az megfeleljen neki, Strane-től tanultam ezt a ferdítési technikát – és kiváló voltam benne, képes olyan lopva manipulálni az igazságot, hogy semmi sem tűnt fel neki. Lehet, hogy utólag büntudatot kellett volna éreznem, de emlékeim szerint csupán büszkeség feszített, amiért egyszerre sikerült megvédenem anyát, Strane-t és önmagam.

– Nem hittem volna, hogy képes vagy rá – mondja anya.

Felhúzom a vállam, a hangom, akár a brekegés:

– Lehet, hogy nem ismeresz igazán.

Pislogva veszi tudomásul, amit mondtam, és azt is, ami kimondatlan maradt.

– Igazad lehet. Talán tényleg nem ismerlek.

Megtörli a kezét, és otthagyja a mosogatót, benne a törött tányérral. Kifelé menet még megáll egy pillanatra az ajtóban.

– Tudod, néha szégyellem, hogy a gyereke vagyok.

Egy darabig csak állok a konyha közepén, hallgatom a lépcsőfokok nyikorgását, ahogy anyám felmegy, nyílik és csukódik a szüleim hálósobájának ajtaja, hallom a lépteit a fejem fölött, az ágy fémvázának nyikordulását, ahogy lefekszik. Itt olyan vékonyak a falak meg a padló, olyan spórolósan építették meg a házat, hogy bármit meghallani, ha elég erősen fülel az ember, és ez a védtelenség érzetével tölt el.

Bedugom a kezemet a mosogatóba, és vakon tapogatózom a tányérdarabkák után, nem érdekel, hogy megvághatom magam. A pulton rakosgatom sorba a víztől csöpögő, szappanbuborékos darabokat. Később, amikor már az ágyban fekvé önelemzést tartok – nagyon megbántott, amit anya mondott?, úgy érzem, nem szolgáltam rá –, anya belezúdítja a szemetesbe a porcelántörmelékét, felhallatszik a tetőtéri szobámba a csörömpölés. Másnap újra ott a *Lolita* a könyvespolcomon.

Charley anyukája New Hampshire-ben kap állást, négy év alatt immáron harmadszor költöznek. Az utolsó iskolai napján söröket csempész be a hátizsákjában, amiket a vegyesbolt mögött iszunk meg, bőfögéseink

visszhangot vernek a kukák közt. Iskola után Charley, még mindig kissé bódultan, hazavisz kocsiával, a városból kivezető utunkon az összes pirosan áthajtuk, de én csak nevetek, az ablaknak döntöm a fejemet, és arra gondolok, *Nem is bánám, ha így kéne meghalnom.*

– Bárcsak ne mennél el – szólalok meg, amint ráfordul a tóhoz vezető bekötőútra. – Egyedül leszek nélküled.

– Ott van Jade – feleli, miközben a sötétbe borult utat kémleli, hogy kikerülje a kátyúkat.

– Uh, kösz, nem. Szar fej. – Magamat is meglepem; azelőtt sose szapultam Jade-et Charley előtt, de mit számít ez most már?

Charley önelégülten vigyorog.

– Ja, tényleg az tud lenni. Amúgy ki nem állhat téged. – A felhajtónk végében állítja meg a kocsit. – Bemennék, de nem akarom, hogy a szüleid megérezzék rajtam a sörszagot. Bár nyilván neked is olyan szagod van.

– Várj csak. – Beletúrok a táskámba a fogkrémért, amit azóta hordok magamnál, mióta elkezdtem cigizni. Benyalok belőle egy keveset, és megforgatom a számban.

– Nézd már! – nevet Charley. – Flúgos a csaj, de ravasz.

Utána hosszan ölelgetem, és a sörmámor hevében a legszívesebben összepusztulnám, de uralkodom magamon, és kiszállok a kocsiból. Mielőtt becsuknám az ajtót, lehajolok hozzá, és még annyit mondok:

– Figyu, kösz, hogy a múltkor a bowlingteremnél nem hagytál elmenni azzal a pasival.

Homlokát ráncolva próbál visszaemlékezni. Felvonja a szemöldökét.

– Ja, persze! Rögtön láttam rajta, hogy ki akarna nyírni.

Miközben kifarol a felhajtóról, letekeri az ablakot, és odakiáltja:

– Tartsuk a kapcsolatot! – Bólintok, és visszakiáltom neki, hogy naná, ám ez semmit sem jelent. Nem tudom a címét, sem az új telefonszámát. Később a Facebookon és a Twitteren sem sikerül ráakadnom.

Jade-del egy darabig próbálunk haverkodni, együtt masírozunk át a vegyesboltba ebédidőben, igyekszünk lopásra bírni a másikat, és dühöngünk, amikor a másikkal nem hajlandó rá. Egyik reggel, első óra előtt éppen az algebrackémmel próbálom végezni a büfében, amikor Jade lép oda hozzám.

– Láttam azt a Craig nevű főszerzt szombaton a bowlingpályán.

Fölnézek, és látom, hogy fülig ér a szája. Úgy fest, mint aki majd kicsattan.

– Üzeni, hogy egy kis piccsa vagy. – Tágra nyílt szemmel lesi a reakciómat. Érzem, hogy piros lesz a képem, és elképzelem, hogy hozzávágom a matekkönyvemet, hogy fellököm, hogy a hidrogénezett haját cibálom.

De végül csak a szememet forгатom, mormogok valami olyasmit, hogy az a fickó egy fegyverimádó pedofil, és már fordulok is vissza a leckémhez. Ezek után Jade egy népszerű klikkhez csapódik, akikkel még alsóban volt jóban. Barnára festi a haját, és belép a teniszcsapatba. Ha összefutunk a folyosón, elnéz mellettem.

Ahelyett, hogy új helyet keresnék magamnak az ebédlőben, többé be se teszem oda a lábam, inkább az üzletsoron ebédelek. Mindennap kávét rendelek pitével, közben olvasok vagy leckét írok, és elképzelem, milyen rejtélyesnek és felnőttesnek tűnhetek egyedül üldögélve a bokszomban. Időnként rajtakapok férfiakat, amint engem bámulnak a bárpultnál elfoglalt helyükről, néha viszonzom a pillantásukat, de ennyiben maradunk.

Otthon, az erdő mélyén, a semmi közepén, az internet jelenti számomra az egyetlen kiutat. Vég nélkül szörfölök, különböző kombinációkban keresek rá Strane nevére és a Browickra, de csupán a tanszéki oldalát találom meg, illetve van még egy találat, mely szerint 1995-ben részt vállalt egy közösségi írástudás-fejlesztő programban. Aztán március derekán rábukkanok valamire: oktatási kitüntetést kapott, New Yorkban volt a díjátadó ceremónia. Fotó is készült róla, amint éppen átveszi a plakettet a pódiumon, széles vigyor ül az ábrázatán, és féhéren ragyog a fogsora a fekete szakáll keretében. Nem ismerős a cipője, és a haja is rövidebb, mint korábban. Végigfut rajtam a szégyen, amikor ráébredek, hogy abban a pillanatban alighanem egyáltalán nem gondolt rám. Bezzeg számomra egyetlen pillanat sem múlik el úgy, hogy ne jutna eszembe.

Esténként későig fennmaradok, és az instant messengeren csevegek vadidegenekkel. Ugyanazokra a kulcsszavakra keresek rá – *lolita*, *nabokov*, *tanár* –, és az összes férfinak írok, akik megjelennek találatként. Ha kezdenek furcsák lenni, mint Craig, rögtön kiszállok. Ez nem *arról* szól. Csak tetszik, hogy boldogan meghallgatják tőlem, mi volt Strane-nel. **Különleges lány vagy, írnák, hogy értékelni tudod egy ilyen férfi szerelmét.** Ha fényképet kérnek tőlem, Kirsten Dunstról küldök nekik egy fotót az *Öngyilkos szüzekből*, ám ők ezt soha nem nehezményezik, ami

gondolkodásra késztet: vajon tényleg ennyire ostobák, vagy csak elnézik nekem, hogy hazudozom? Ha ők küldenek nekem fényképet magukról, azt írom nekik, hogy jól néznek ki, és mindannyian hisznek nekem, még a látványosan rondák is. Lementem a fényképeiket egy **MATEKLECKE** elnevezésű mappába, ahová biztos nem kukkantanának be a szüleim, és néha nézegetem őket, a sok búbánatos, semmitmondó pofát, és közben arra gondolok, hogy ha Strane még a megismerkedésünk előtt küldött volna nekem magáról egy fényképet, tökéletesen beleillett volna a sorba.

A levéltetvek szezonja váltja fel a sár szezonját. Lassú olvadásnak indul a tó jege, amely először szürkére, majd kékre vált, végül hideg vízzé lesz. A kertben is elolvad a hó, az erdő mélyén azonban még fehérlik a sziklák oldala, tülevelek és tobozok borítják be a lelappadt hókupacokat. Áprilisban, egy héttel a tizenhetedik születésnapom előtt, anya megkérdezi, hogy szeretnék-e bulit tartani.

- Kit hívnék meg rá?
- A barátaidat – feleli.
- Milyen barátokat?
- Hiszen vannak barátaid.
- Nekem ez új.
- De vannak – erősködik.

Szinte megsajnálom, ha elgondolom, milyennek képzelheti az iskolai életemet, mosolygós arcokkal a folyosón, jól tanuló, cuki lányokkal az ebédlőasztalnál, holott a valóságban lesütött szemmel járkálok, és egy falatozóban iszom a feketekávét egy sereg nyugdíjastól övezve.

Végül az Olive Gardenbe megyünk enni a születésnapomon, elfogyasztunk egy lasagnekockát, majd egy tiramisukockát, amelybe egy gyertyát szúrtak. Az ajándékom egy nyolchetes autóvezetői tanfolyam, ami annak a jele, hogy magunk mögött hagytuk a Browickot.

- Ha sikeresen elvégzed, talán kocsit is kapsz majd – mondja apu.

Anya felvonja a szemöldökét.

- Majd a végén – teszi hozzá apám.

Megköszönöm nekik, és próbálom leplezni az izgalmamat, amit a saját autó jelentette szabadság gondolata vált ki belőlem.

Azon a nyáron apu irattárosi munkát szerez nekem a városi kórházban – nyolcdolláros órabérért heti három nap. Az urológiai irattárba osztanak be, ami egy hosszú, ablaktalan helyiség az egész államból beérkezett betegaktáktól roskadozó, padlótól a mennyezetig érő polcokkal. Minden reggel egy új stósznyi iktatásra váró akta fogad, meg egy lista a kikeresendőkről, amelyeknek a gazdája vagy újabb vizsgálatra van előjegyezve, vagy olyan régen meghalt már, hogy nyugodtan meg lehet semmisíteni az aktáját.

Létszámhiány van a kórházban, így néha egy teljes nap is eltelik anélkül, hogy a fő irattáros rám nézne. Habár nem lenne szabad, az idő java részében a betegaktákat olvasgatom. Annyi van belőlük, hogy még ha egész életemben a kórházban dolgoznék, akkor sem érnék a végére. Zsákbamacska, hogy pont egy érdekeset húzok-e ki, végigfuttatom az ujjaimat a színekódos matricákon, és véletlenszerűen választok valami ütős sztori reményében. Igazából megjósolhatatlan, hogy melyik a jó. Akadnak regénynek is beillő, vaskos akták, bennük sok-sok év szimptómái, műtétei, illetve komplikációi megfakult indigomásolatokon. Néha a legvékonyabbak a leggyászosabbak, egy-két vizsgálatba sűrített tragédiák, borítójukon vörös bélyegző: ELHUNYT.

Az urológiai betegek zömmel férfiak, többnyire középkorúak vagy annál idősebbek. Férfiak, akik vért pisilnek, vagy egyáltalán nem tudnak pisilni, húgyköves férfiak és daganatot növesztő férfiak. Szemcsés röntgenfelvételek is tartoznak az aktákhoz vesékről meg festékanyaggal megvilágított húgyhólyagokról, a péniszt és a heréket ábrázoló diagramokon orvosi jegyzetek láthatók. Az egyik aktában találok egy fotót, rajta húgykövekkel egy gumikesztyűs tenyéren, mintha csak három, tüskés homokszem volna. A felvételen az orvos kérdését olvasom: *Mióta véres a vizelete?*, amire a beteg válasza: *Hat napja.*

Délben egy könyvvel felszerelve fogyasztom el az ebédemet a kávéházban, csak hogy ne kelljen odaülnöm apuhoz. Jobb érzés két lépés távolságot tartani, ugyanis a kórházban valahogy másmilyen az apám. Vaskosabb a dialektusa, és nevet mások durva viccein, amelyeket anya jelenlétében rossz néven venne. Azonkívül egy csomó barátja van. Felderül az emberek arca, amikor megpillantják. Nem is sejtettem, hogy ilyen népszerű.

Az első napomon, amikor jóformán minden egyes emberhez odavitt, hogy bemutasson, megkérdeztem tőle: – Hogyhogy mindenki ismer téged?

– Mire nevetve felelte: – Sokat segít, ha rajta van a neved az ingeden – mutatott a szivarzsebére hímzett PHIL-re, de nem csak erről van szó – még az egyébként fapofájú orvosok is elmosolyodnak apám láttán, és többen is már eleve tudtak rólam egyet s mást, hogy hány éves vagyok, vagy hogy szeretek írni. Abban a hitben élnek, hogy még a Browickba járok, és ebben is van ráció. Apám nyilván szétkürtölte, hogy fölvettek, és a kirúgásomat már nem akarta nagydobra verni.

Nincs sok mondanivalónk egymásnak apuval, és ez is rendben van. A kocsiban felhangosítja a rádiót, ami lehetetlenné teszi a beszélgetést, és amint hazaérünk, máris beül a székébe a tévé elé. Délutánonként előszeretettel bámulja gyerekkorának kedvenc műsorait, az *Andy Griffith Show*-t meg a *Bonanzát*, míg én hosszú sétákra indulok Babe-bel a tó körül, meg fel a barlanghoz, ahol azóta is ott rohad ugyanaz a tábori ág. Igyekszem a házon kívül tölteni az időt, amíg anya haza nem ér. Nem mintha vele könnyebb lenne, de amikor együtt vannak, megfeledkeznek rólam, olyankor fölösönök a szobámba, és magamra csukom az ajtót.

Apu szerint el kéne kezdenem félretenni az egyetemi tankönyvekre. Ehelyett digitális fényképezőgépre verem el az első két fizetési csekkemet, és a szabadnapjaimon fotókat készítek magamról az erdőben, virágos ruhában és térdzokniban. Páfránylevelek cirógatják a combomat a fényképeken, és átsüt a hajamon a nap, amitől erdei nimfára emlékeztetek, mintha én lennék a mezőn járó, Hadészt váró Perszephoné. Megfogalmazok Strane-nek egy e-mailt, egy tucatnyi JPEG-et csatolok hozzá, és megállok az egérrel a „küldés” fölött, de ha elképzelem, milyen pusztítást hoznék a fejére, egyszerűen képtelen vagyok megtenni.

Nyár derekán egy iktatandó akta formájában bukkan fel újra egy Nyugat-Maine-ből érkezett archív küldeményben. STRANE, JACOB, SZÜLETETT 1957. NOVEMBER 10. Az aktában az 1991-es vasectomiájának az adatai szerepelnek, az orvos kézírásos feljegyzései a legelső konzultációs megbeszélésről: *33 éves beteg, nőtlen, de semmi szín alatt nem akar gyereket.* További jegyzetek a műtétet követő kontroll után: *Javasoltuk a betegnek, hogy naponta egyszer jegelje a scrotumot, és két hétig viseljen szuszpenzort.* A szuszpenzorhoz érve összezsukom az aktát, nem tetszik a kifejezés, még ha nem tudom is pontosan, hogy mit takar.

Aztán újból kinyitom, és ezúttal végigolvasom – életfunkciók, fizikai jellemzők: magassága 192 centiméter, súlya 127 kilogramm. Három különböző helyen szerepel az aláírása. Széthúzó két lapot, amelyeket évtizedes tintapaca tapaszt össze, és elképzelem, ahogy ráfolyik a tinta a kezére. Látom az ujjait, a bütykeit, a lapos, tövig rágott körmöket. Hogy hogyan nézett ki a keze a combomon, amikor először érintett meg.

Maga az akta minden drámaiságot nélkülöz, mégis szürreális belegondolni, hogy a lábadozás ideje alatt jeges zacskót szorított az altestéhez. Megpróbálom elképzelni – mivel júliusban volt a műtét, nyilván gyorsan olvadt a jég, nedves foltokat hagyott az alsónadrágján, karnyújtásnyira tőle egy ugyancsak gyöngyöző pohár hideg ital, fájdalomcsillapító narancssárga dobozkában, a zörgés, ahogy kiütöget egy-egy szemet a markába. Hány éves is voltam akkor? Fejben számolok: hat, elsős kisiskolás, még csak félig ember, kilencéves távolságra az első szexuális együttlétünktől, amikor idegesen ficáncoltam alatta, és ő azzal nyugtatgatott, hogy nem eshetek teherbe, mert elköttette magát.

Szeretném ellopni az aktát, de amikor felvettek, aláírtak velem egy titoktartási megállapodást, melyben világosan le volt írva, milyen jogi következményekkel jár az orvosi feljegyzések kiszolgáltatása. Így hát beérem annyival, hogy naponta megnézem az aktát, kihúzó az alsó polcon lévő helyéről, és átvezetem az adatokat a naplómba, aláhúzó azt a részt, hogy *nőtlen, de semmi szín alatt nem akar gyereket*. Erről a *Lolitának* az a része jut eszembe, amit szívből gyűlölök, amikor Humbert elképzelem, hogy először lánygyerekeket nemz Lolitával, aztán pedig ezekkel a lánygyerekekkel unokákat nemz. És még egy dolog eszembe jut róla, amit már majdnem elfelejtettem – az, amikor Strane arra kért telefonon, hogy szólítsam apucinak, miközben ő a vonal túlsó végén kiverte magának.

E gondolatok azonban nem többek víztől sima kavicsoknál, amelyeket fölveszek, hideg szemmel megnézegetek, majd visszahajítom őket a tóba. A kórház csöndjében a bekapcsolt ventilátor meg-megrebbenti a hajamat, miközben a gondolatok lesüllyednek az agyam mélyére, és eltűnnek az iszapréteg alatt. Becsukom az aktát, és nekiállok a következő stósznak.

2017

Az egyik recepciós beteget jelentett, Inez épp egy telt házas szombat este maradt magára, ezért otthagynom a pultomat, hogy beálljak segíteni neki. Amikor nyolc évvel ezelőtt felvettek, én is recepciósként kezdtem, még él bennem a régi rutin. Inez megtanít a korszerűsített számítógépes rendszer kezelésére, kérdő hanglejtéssel fejtegeti a foglalásrögzítés és vendégfelvétel mikéntjét. Nem tudom eldönteni, hogy ideges-e a jelenlétemben, vagy csupán nincs oda értem. Valahányszor önostorozó megjegyzést teszek, mert elszúrtam valamit, gyors egymásutánban többször is elsóhajtja, hogy semmi baj.

Az agyamat betöltő köd ellenére, vagy éppen amiatt, repül az idő. A pultos hoz nekem egy Dark and Stormy koktélt, és Inez széles mosollyal jutalmaz, amikor megkínálom, aztán az asztal takarásában egymásnak passzolgatjuk a poharat. Már nem is emlékszem, milyen érzés összedolgozni valakivel, s milyen bajtársias tud lenni a légkör, amikor a vendégekkel kell foglalkoznunk: a visszatérővel, aki makacsul állítja, hogy ezúttal rossz szobába tettük, pedig még a pult mögé is beengedjük, hogy megnézhesse a foglalási előzményeket, amelyekből világosan kiderül, hogy mindig is a 237-es szoba volt az övé; a párocskával, akiről lepereg a figyelmeztetésünk, hogy az olcsóbb, utcafronti szoba hangosabb lesz, aztán egy óra múlva lejönnek hozzánk reklamálni a zaj miatt. Inez szakavatottan kezeli a panaszkodókat, a szempilláját rebegetti, és a szívére teszi a kezét, miközben azt mondja: – Igazán sajnálom. Igazán *rendkívül* sajnálom. – Eltúlzott gesztusaival egy pillanat alatt lefegyverzi a vendégeket, a végén majd minden alkalommal még őt nyugtatgatják, hogy semmi gond, hogy tulajdonképpen nem is olyan nagy ügy, aztán amikor távoznak, Inez elmorzsol egy-egy cifra szitokszót.

– Azt hittem, csak a tulaj lánya vagy – jegyzem meg –, de tényleg jól csinálod.

Összehúzott szemmel néz rám, latolgatja, hogy ezt sértésnek vegye-e.

– Nálam biztosan jobb vagy – teszem hozzá. – Én nem tudom tettetni a szimpátiát.

Mosoly ömlik el a képén, hatott rá a bókom.

– Az emberek mindig veszekedni akarnak, ha mérgesek valamiért – mondja. – Ha alázatos vagy velük, visszavesznek.

– Ja, én a férfiaknál szoktam alkalmazni ezt a stratégiát. – Lesem a reakcióját, várom, hogy egyetértése jeléül elvigyorodjon, de némiképp zavartan csak a szemöldökét ráncolja.

Nézem a képernyőtől megvilágított arcát, miközben a számítógépén pötyög. Csak tizenhét éves, de jóval idősebbnek néz ki, a legkorszerűbb smink van rajta, és szögegyenesre vasalja a haját. Nyakában gyöngysorral meg a blézere alatt viselt fehér selyemblúzzal már most sokkal jobban egyben van nőként, mint én.

– Nagyon éleslátó vagy – jegyzem meg. – Érettebbnek tűnsz a korodnál.

Oldalról sandít rám, még mindig nem eresztette le teljesen a védőpajzsát.

– Uh, kösz. – Visszafordul a számítógépéhez, és előregömbíti a vállát, hogy eltakarja előlem a képernyőt.

Kilenc harminckor, amikor a nagy roham már lement, negyvenes, jóképű, alacsony férfi lép oda a pulthoz. Egyetlen éjszakára foglalt szobát, egy kertre néző, jacuzzis lakosztályt. Külön kérte, hogy érkezésekor tompított fény, habfürdő, rózsaszirmokkal borított ágy, valamint jégbe hűtött pezsgő fogadja.

A bejelentkezés intézésekor tájékoztatom, hogy mindent előkészítettünk a szobájában.

– Amennyiben továbbra is igényt tart rá – teszem hozzá körülpillantva. Úgy tűnik, egyedül érkezett.

A férfi Inezre mosolyog. Jóllehet én intézem a bejelentkezését, ő megállás nélkül mosolyog Inezre, mióta csak odalépett a pultunkhoz.

– Tökéletes – feleli.

Zsebre teszi a kulcskártyát, és megindul a liftek felé. Inez elfordul, hogy iktassa a bejelentkezési lapot, én meg a férfit figyelem, aki most megáll félúton, és kinyújtja a kezét. Egy nő emelkedik fel az egyik füles fotelból. A válla fölött hátrapillant a recepcióra, és ahogy összeakad a tekintetünk, észreveszem, hogy a legkevésbé sem nő. Csak egy kamasz lány Converse tornacipőben és a csuklója alá érő ujjú, túlméretes pulóverben. Amíg a liftre várnak, a férfi az arcát a lány nyakába fúrja, mire az kuncogva fölnevet.

– Láttad ezt? – fordulok Inezhez, miután eltűnnek a liftben. – Az a lány, aki vele volt. Tizennégy évesnek nézett ki.

Megrázza a fejét.

– Nem láttam. – Lepillant a bejelentkezések jegyzékére, mindegyik zöld. Mindenki a szobájában van; most szusszanhatunk egyet. – Én eszem valamit.

Az előkészített szobára gondolkodok, a rózsaszirmokra az ágyon, a habokra a kádban, a lány feszingő kuncogására, ahogy kibújik a buggyos pulóverből. Miközben Inez megindul a konyha felé, elképzelem, hogy fogok egy kulcsot, rájuk rontok, és belevájom a körmeimet a fickóba, míg lerángatom a lányról. De mire mennék vele azonkívül, hogy balhé lenne, és kirúgnának? Nem úgy tűnt, mintha a kislány akarata ellenére lenne itt. Nem kényszerrel hozták ide. A pult mögött állva felhajtom az italom utolját, és már jön is vissza Inez egy tányér tésztával. Járás közben lapátolja magába az ételt pici, piros pettyeket ejtve a blúzára.

Mialatt ő a hátsó irodában falatozik, egy férfi lép a pulthoz azzal, hogy foglalása van. Átnézem a rendszert, miközben ő összefont karra áll fölöttem a busa szemöldökével meg a borvirágos orrával. Sójajrással juttatja kifejezésre a hozzá nem értésem feletti ingerültségét. *Tudja, hogy odafönt éppen erőszakolnak egy kislányt?*, gondolom magamban. *És senki sem tehet ellene semmit.*

– Nincs az ön nevére szóló foglalás. Biztos benne, hogy jó helyen jár?

– Micsoda kérdés – húz elő a zsebéből egy összehajtott papírt. – Tessék, itt van.

Szemügyre veszem a papírt: egy portlandi szállodától érkezett foglalási visszaigazolást. Amikor nagy szabadkozva rámutatok a tévedésére, mintha valamiképpen én tehetnék róla, a férfi előbb a papírra, azután rám mered, végül a feleségére, aki a csomagjaikkal körülbástyázva ül a lobbí átellenes végében.

– Floridából repültünk ide – dohogja. – Most mit fogunk csinálni?

Az egész városban egyetlen szabad szoba sincs éjszakára, mégis sikerül nekik találnom valamit egy reptéri szállóban, és a férfi, aki a meghökkenéstől elfelejti nekem megköszönni, kitereli feleségét a lobbiból, vissza a boyhoz, aki már hozza is a bérelt kocsijukat. Miután elhajtanak, rádőlök a pultra. A kezembe temetem az arcom. Mély lélegzet.

Amikor megszólal a telefon, csukott szemmel veszem fel a kagylót, és eldarálom a szokásos üdvözlőszöveget.

– Jó napot – mondja egy tétova női hang. – Vanessa Wye-t keresem.

Kinyitom a szemem, és szétnézek a csöndes előcsarnokban. Inez bukkan elő a hátsó irodából, a kezével mutatja, hogy egy másodperc, és megindul a személyzeti mosdó felé.

– Halló – várakozik a hang a vonalban. – Vanessával beszélek?

Már nyúlok is a kapcsolótábla felé, hogy a piros gombbal bontsam a vonalat.

– Ne tegye le – mondja a hang. – Janine Bailey vagyok a *Femzine*-től, emlékszik? Több e-mailt is küldtem önnek, mindhiába. Gondoltam, utolsó próbálkozásként talán elérem a munkahelyén.

A „hívásbontás” gombon tartom az ujjamat, de még nem nyomom le. Recsegő hangon felelem:

– Egyszer már hívott. Hagyott hangpostaüzenetet.

– Igaz.

– És most újra hív. Ezúttal a munkahelyemen.

– Tudom – feleli. – Megértem, hogy tolakodónak tűnhetek, de hadd tegyek fel önnek egy kérdést. Mennyire követi a sztorit?

Nem válaszolok, mert nem tudom biztosan, hogy mire gondol.

– Taylor Birch, ugye emlékszik Taylorra? A poklok poklán ment keresztül az elmúlt hetekben. Követte az ellene indult hadjáratot? Férfijogi aktivisták, a Twitter trolljai. Még halálos fenyegetéseket is kapott...

– Igen, olvastam valamit erről.

Egy kattánás hallatszik, aztán hangosabban és közelebbről érkezik hozzám a hangja, mintha eddig ki lettem volna hangosítva.

– Nem kertelek, Vanessa. Ismerem a múltját. És bár nem kényszeríthetem, hogy álljon elő, szeretném, ha tisztában lenne vele, milyen sokat segíthetne a sztorijával Taylornak. Sőt az egész mozgalmat előre tudná lendíteni.

– Hogy érti azt, hogy ismeri a múltamat?

Fél oktávval magasabb hangon válaszol:

– Nos, Taylor elmondta nekem, amit tud... a pletykákat, azokat a részleteket, amelyeket az évek során Jacob Strane elpotyogtatott.

Felkapom a fejemet – *évek?*

– Meg hát... – nevet fel Janine. – Taylor egy blog linkjét is elküldte nekem. Ami állítólag az öné. Beleolvastam, és meg kell mondanom, magával ragadott. Maga csodálatosan ír.

Elképedve pötyögöm be a böngészőbe a régi webcímet. Az egyetemen törtétek után átállítottam a blogot privátra, jelszó nélkül képtelenség volt hozzáférni. Ellenben most újra az alapértelmezett, publikus beállításon van, és az összes bejegyzés látszik. Nem emlékszem, mikor néztem rá utoljára – az is lehet, hogy évek óta hozzáférhető a tartalom. Ahogy legörgetek, az S., Strane átlátszó kódjele kacsingat rám végig a szövegben.

– Nem kéne publikusnak lennie – jegyzem meg a belépésre kattintva, miközben megpróbálom előásni az emlékeimből a tíz évvel ezelőtt kiölt jelszót. – Nem értem, mi történt.

– Referenciaként használnám az anyagot a cikkemben.

– Nem – vágom rá. – Tiltakozhatom is, vagy nem?

– Jobban örülnék neki, ha beleegyezne, de publikus volt a tartalom.

– Most azonnal törölöm.

– Szíve joga, de csináltam képernyőfotókat.

Meredten bámulom a képernyőt; az elfelejtett jelszó opció a régi atlanticás e-mail-címemre küld tovább, amihez évek óta nincs hozzáférésem.

– Mire akar kilyukadni?

– Örülnék, ha beleegyezne, de kötelességem a lehető legjobb cikket írni. Együttműködhetnénk. Maga elmond annyit, amennyit elmondhatónak ítélt, és az lesz a kiindulópont. Erre hajlandó lenne, Vanessa?

Szavak tolakodnak a számba – *ne hívogass, ne írogass nekem e-maileket, és ne hajtogasd a nevemet, mintha ismernél* –, de nem lehetek pikírt, mivel már olvasta a blogot, ahol a saját szavaimmal beszélem el a történetünket.

– Talán – felelem. – Nem tudom. Még gondolkodnom kell róla.

Janine belesóhajt a vonalba.

– Szívből remélem, Vanessa, hogy átgondolja. Tartozunk egymásnak annyival, hogy mindent megtegyünk, amit tudunk. Ez mindnyájunk közös ügye.

Ádáz pillantást vetek a levegőbe, és kierőltetek magamból egy helyeslést:

– Hogyne, tökéletesen igaza van.

– Higgye el, tudom, milyen nehéz – halkítja le a hangját Janine. – Magam is túlélő vagyok.

Ez a szó, a maga émelyítő empátiájával; ez a leereszkedő, megsemmisítő szó a szöveggörnyezettől függetlenül a hidegrázást hozza

rám – ez már sok. Felhúzódik az ajkam a fogaimról, úgy fröcsögöm: – Nem tudsz te rólam semmit – azzal lecsapom a kagylót, átfutok a néptelen előcsarnokon, be a személyzeti mosdóba, és belehányok a vécébe, két kézzel ölelem a kagylót, amíg el nem múlik a roham, a végén már semmi sincs a gyomromban, csak epét öklendezek fel.

Még mindig a padlóra rogyva próbálok levegőhöz jutni, és azt nézegetem, hogy nem hánytam-e le a blézeremet, amikor nyílik a mosdó ajtaja, és valaki a nevemen szólít. Inez az.

– Vanessa? Jól vagy?

Megtörlöm a számat a kezem fejével.

– Ühüm. Csak valami gyomorvírus.

Becsukódik, majd újból kinyílik az ajtó.

– Biztos? – kérdezi.

– Jól vagyok.

– Csak mert szívesen falazok neked...

– Békén hagynál végre, baszki! – A fülke fémfalához nyomom az arcomat, ő meg elsiet, visszatér a recepciós pulthoz, és a műszakja hátralévő idejében azon igyekszik, hogy ne bögje el magát.

Néhány éve egy lámpaoszlopon találkoztam újra Taylor arcával, amikor éppen át akartam kelni a Congress Streeten. Egy bárban tartandó versfelolvasást hirdető reklámcédulán. Tudtam, hogy Taylor verseket ír, publikált is néhányat. Mindent olvastam tőle, amit csak meg tudtam kaparintani, megrendeltem a vonatkozó folyóiratokat, és rendszeresen nézegettem Taylor ritkán frissített weboldalát. Strane nyomait kerestem a műveiben, de csupán holdasszövő lepkék békés képeire bukkantam bennük, meg egy hat versszakos merengésre a méhéről. Ez sosem fért igazán a fejembe, hogy hogyan képes bármiről is írni, ami nem Strane, ha egyszer annyira gyalázatos volt, amit művelt vele.

Sosem tudtam kiigazodni rajta. Pár évvel ezelőtt kiderítettem, hol dolgozik, merrefelé lakik. Egy a konyhaablakából nyíló kilátásról készült instagramos fotó alapján még azt is kiókumláltam, hogy melyik lehet az ő épülete. Sosem követtem, vagy legalábbis nem ez a jó szó; az volt a legtöbb, amit megengedtem magamnak, hogy ebédidőtájban elsétáltam a munkahelye előtt, és figyeltem a ki-be járó szőke fejeket. De hát mikor nem őt kerestem a tekintetemmel? Éttermekben és kávézóknban,

szupermarketekben és sarki boltokban is egyre csak az arcokat vizslattam. Néha a hátamban éreztem őt, amikor a város utcáit róttam. Megbizsergetett a gondolat, hogy esetleg figyel engem, éppúgy, mint amikor hajdanán Strane vizsla tekintetéről fantáziáltam.

Amikor elmentem a felolvasására, a homályosan megvilágított bár hátuljában álltam meg, és egy sapka alá rejtettem a vörös hajamat. Csak addig maradtam, amíg oda nem lépett a mikrofonhoz, és el nem kezdett beszélni. Az a hatalmas mosoly, a széles gesztusok. Jól érzi magát a bőrében, mondtam magamnak hazafelé menet, miközben egy, az irigység és a megkönnyebbülés között valahol félúton elhelyezkedő érzés vont pírt az arcomra. Átlagosnak, boldognak, érintetlennek tűnt. Aznap éjjel áttúrtam a régi mappáimat, és megtaláltam a leosztályozott egyetemi esszéimet meg a gimis koromban született verseimet. Egy dolgozatomat, amelyben a nemi erőszak szerepével foglalkoztam a *Titus Andronicus*ban, és Henry Plough azt a megjegyzést írta oda a végére: *Lenyűgözően ír, Vanessa*. Emlékszem, milyen cinikusan fogadtam az osztályzatot, nem vettem komolyan, hiszen ez a dicséret is csak arról szólt, hogy egy tanár magához akart engem csalogatni. De az is lehet, hogy tényleg így gondolta. S talán Strane is – a bókjaival, meg azzal, ahogy váltig állította, hogy egyedi a világlátásom –, talán ő is komolyan gondolta. Minden hibája ellenére remek tanár volt, felfigyelt a tehetségekre.

Rákeresek Strane nevére a Twitteren, de leginkább a Tayloré jön szembe, meg mindenféle feminista támogatók és szexista kirohanások. Az egyik tweet egy tizennégy éves kori fotó róla, soványan és fogszabályzósan mosolyog a kamerába a gyephokijelmezében, és hozzá a szöveg: **ILYEN FIATAL VOLT TAYLOR BIRCH, AMIKOR JACOB STRANE MEGERŐSZAKOLTA.** Megpróbálom odaképzelni ugyanezt az egysoros mondatot a polaroidok mellé, amelyeket Strane tizenöt éves koromban készített rólam, súlyos pilláimmal és duzzadt ajkammal, vagy a tizenhét éves kori saját fotóim mellé, amelyeket a nyírfák háttere előtt készítettem magamról, és felhúzott szoknyával néztem a kamerába, amúgy lolitásan, öntudatosan. Vajon mennyire lehet áldozatnak tekinteni egy ilyen lányt?

2002

Negyedik osztályba lépek, és már az első héten betoppanok a tanácsadóm irodájába a kitöltött egyetemi jelentkezési papírokkal, valamint egy esszével felszerelve, amelyet egész nyáron át csiszolgattam. Tartottam magamat a Strane javasolta intézményekhez, de a pályaválasztási tanácsadó kibővíteti velem a listát. Menjünk biztosra, mondja. Az állami intézményeket is vegyük számításba.

Nyáron bezárt a falatozóm, így a büfében eszem Wendyvel és Mariával egy asztalnál, akiket angolról ismerek. Maria chilei cserediák, Wendy családjánál lakik. A szüleim éppilyen lányokat szeretnének a barátnőimnek tudni, szorgalmas, aranyos lányokat, akiknek nincs fiúja. Ebédre alacsony zsírtartalmú joghurtot eszünk almaszeletekkel és szigorúan két kanál mogyoróvajjal, közben kikérdezzük egymást, összevetjük a leckénket, és rögeszmésen csevegünk az egyetemi felvételiéről. Wendy a Vermonti Egyetemet szemelte ki magának, és Maria is az Államokban szeretne egyetemre járni. Mindegy, melyikre, csak Bostonban legyen.

Az élet megy tovább. Jogosítványt szerzek, de kocsit nem kapok. Babe sündisznótüskés orral keveredik haza, együtt fogjuk le anyával, amíg apu egyesével szedegeti ki az orrából a tüskéket egy csipesszel. Aput szakszervezeti képviselőnek választják meg a kórházban. Anya ötöst szerez történelemből az esti iskolán. Már sárgulnak a levelek. Tisztességesen teljesítek a SAT-vizsgán, és befejezek egy újabb esszé-vázlatot az egyetemi felvételihez. Angolon Robert Frostot vesszük egyik órán, ám a tanár szóba se hozza a szexet. Maria és Wendy megfelelnek egy bagelt ebédre, az ujjakkal csipegetik. Egy fiú fizikáról elhív a sulibuliba, csak kíváncsiságból mondok igent, de hagymaszaga van, és a pusztá gondolata is taszít annak, hogy hozzám érjen. Amikor a terem sötétjében egy lassú tánc közben odahajol hozzám, hogy megcsókoljon, kibököm, hogy barátom van.

– Mióta? – vonja fel a szemöldökét.

Öröktől fogva, gondolom. Mit tudsz te rólam?

– Idősebb nálunk – felelem. – Nem ismered. Bocs, hamarabb is szólhattam volna.

A buli hátralévő részében hozzám se szól, és az este végén közli, hogy nem tud hazavinni, mert túl messze lakom, ő meg túl fáradt. Kénytelen vagyok felhívni aput, hogy jöjjön értem, úton hazafelé megkérdezi, mi volt a baj, mi történt, csak nem bepróbálkozott nálam a fiú, csak nem bántott? – Nem történt semmi – felelem –, tényleg. – És közben nagyon remélem, hogy nem tűnik fel neki, mennyire ismerősek ezek a szavak, az ő kérdései és az én tagadásom.

Egy sor vékonyka, különféle egyetemektől érkezett boríték után, amelyekben várólistáról makognak vagy nyíltan elutasítanak, márciusban egy kövér borítékot hoz a posta az Atlantikai Egyetemtől, amelyet a pályaválasztási tanácsadó javaslatára vettem fel a listára. A szüleim büszke mosolyától övezve tépem fel a levelet. *Gratulálunk, örömmel értesítjük.* Brosúrák és formanyomtatványok ömlenek ki a borítékból: igényt tartok-e kollégiumi elhelyezésre, preferálok-e valamelyik kollégiumot, és milyen jellegű menüt választok. Találok továbbá a borítékban egy meghívót a gólyabálra, valamint egy kézírásos üzenetet a jövőbeni tanácsadómtól, egy féltucatnyi publikált gyűjteménnyel bíró költészetprofesszortól. *Egészen egyedülállók a versei,* írja. *Alig várom, hogy együtt dolgozhassunk.* Remegő kézzel nézem át a papírokat. Dacára annak, hogy az Atlantica állami intézmény és nem is különösebben nagy presztízsű, felvételem ténye olyan érzéseket ébreszt bennem, mint annak idején a Browick, mintha visszarepültem volna az időben.

Aznap este, miután a szüleim már lefeküdtek, felmarkolom a vezetéknélküli telefont, és kiosonok a behavazott kertbe, a hold fénye beragyogja a befagyott tavat.

Nem lep meg, hogy Strane nem veszi fel. Amikor az üzenetrögzítő jelentkezik, a legszívesebben letenném, hogy újra próbálkozzam. Talán ha folyton hívogatom, pusztá dühből is fölveszi. S még ha csak beleüvölti is a kagylóba, hogy hagyjam békén, legalább hallhatom a hangját. Elképzelem, ahogy a hívót nézi, és a WYE, PHIL & JAN név villog felé. Nem tudhatja, hogy nem a szüleim hívják-e azzal, hogy mindent tudnak, és hogy fizetni fog, mert börtönbe juttatják. Remélem, ha csak egy pillanatra is, de halálra van rémülve. Szeretem, de ha arra a fotóra gondolok, ahogy átveszi a díjat New Yorkban, ahol a New England-i Bentlakásos Iskolák Egyesülete az év tanára díjával honorálta, szeretnék fájdalmat okozni neki.

Felvételről szól a hangja: – Jacob Strane-t hívta –, s szinte látom, ahogy a nappalijában áll mezítláb, pólóban, a pocakja az alsónadrágjára lóg, és a készülékre szegezi a tekintetét. A fülemet hasogatja a csipogás, elnézek a tó fölé, a kékesfekete ég előtt lilásan rajzolódik ki a hegy.

– Én vagyok az – mondom. – Tudom, hogy nem beszélhetsz velem, de szeretném, ha tudnád, hogy felvettek az Atlanticára. Augusztus huszonegyedikén utazom, akkor leszek tizennyolc, szóval...

Megvárom a kattanást. Elképzelem, hogy bizonyítékként pörög a felvétel a bíróságon. Strane egy ügyvéd mellett ül, és lógatja a fejét szégyenében.

– Remélem, megvársz, mert én biztosan várok rád.

Melegebb lesz az idő, és minden könnyebbnek tűnik, mióta a zsebemben lapul az Atlantica levele. Megédesíti a számkivetettséget, ez a fény az éjszakában. Hiába a tanárok figyelmeztetése, miszerint az egyetemi felvételt önkényesen visszavonhatják, a jegyeim négyesekre és hármásokra esnek vissza. Heti egyszer vagy kétszer ellógok a délutáni órákról, hogy bevegym magamat az iskola és az államközi autópálya között elterülő erdőbe, a tornacipőm magába szívja a sarat, miközben a kocsikat figyelem a kopár fákön át, és azt a cigarettát szívom, amelyért fizettem az egyik matekos társamnak, hogy vegye meg nekem. Egyik délután szemtanúja leszek, amint egy szarvas ugrik ki az útra, és öt kocsit rohan egymásba miatta. Egy másodperc műve az egész.

Áprilisban, két nappal a születésnapom előtt értesítést kapok, amikor az e-mailjeimet nézem: jenny9876 üzenetet szeretne küldeni neked. Fogadod? Olyan hevesen kattintok rá az igenre, hogy kicsúszik a kezem alól az egér.

jenny9876: Szia, Vanessa. Itt Jenny.

jenny9876: Hahó?

jenny9876: Kérlek, válaszolj, ha ott vagy.

Nézem a fölugró üzeneteket, az üzenetküldő ablak alsó sorában egyfolytában villog, hogy *jenny9876 éppen ír... jenny9876 éppen ír*. Aztán abbamarad a villogás. Megpróbálom magam elé képzelni – a tarkója

vonulat, fényes, barna haját. Browickban most éppen tavaszi szünet van; bizonyára otthon van Bostonban. Megállnak az ujjaim a billentyűzet fölött, de nem akarok gépelni, amíg nem állok készen, ne lássa a vergődésemet.

dark_vanessa: mi van

jenny9876: Szia.

jenny9876: Úgy örülök neked.

jenny9876: Hogy vagy?

dark_vanessa: miért írtál?

Azt írja, biztosan gyűlölöm őt a Browickban történtek miatt. Hogy régen történt, engem talán már nem is érdekel, de őt attól még furdalja a lelkiismeret. Sokat gondolt rám, mióta közeledik az érettségi. Én már nem vagyok ott, ellenben Ő nagyon is ott van, és ez igazságtalan.

jenny9876: Tudnod kell, hogy fogalmam se volt, mi lesz, amikor bementem Mrs. Gileshez.

jenny9876: Lehet, hogy ez naivitás, de én tényleg meg voltam győződve róla, hogy ki fogják rúgni.

jenny9876: Csak az irántad való aggodásból tettem, amit tettem.

Nem győz szabadkozni, de én csak Strane-re tudok gondolni. Miközben a bocsánatomért esedezik, mondatokat próbálok pötyögni, már nem érdekel, hogy látja-e suta igyekezeteimet. Az egyetemről kezd beszélni – hogy a Brownba készül, de az Atlanticáról is jókat hallott, de én nem akarok az egyetemről fecsegni; inkább arról kérdezném, hogy milyen hosszú most Strane haja, hogy zilált-e a frizurája, és igénytelen-e az öltözéke – ez a mentális állapotának egyetlen fokmérője, mert Jenny arról aligha tud tájékoztatni, amiről szeretném: hogy depressziós-e. Hiányzom-e neki. Végül csupán annyit kérdezek, hogy sokat látja-e őt, és a képernyőn keresztül is érzem, mennyire gyűlöli.

jenny9876: Igen, szoktam látni. Bár ne látnám. Ki nem állhatom. Megtört emberként kullog a kampuszon, pedig semmi oka rá. Te vagy az, aki szenvedett.

dark_vanessa: vagyis szomorúnak látod?

jenny9876: Inkább szájalmasnak. Ami nevetséges, tekintetbe véve, hogy rád kente a balhét.

dark_vanessa: hogy érted?

jenny9876 éppen ír... jenny9876 éppen ír...

jenny9876: Talán nem is tudod.

dark_vanessa: micsodát?

jenny9876: Hogy ő rúgatott ki téged. Ő kényszerítette rá Mrs. Gilest.

jenny9876: Nem kéne elmondanom.

jenny9876: Nem is lenne szabad tudnom.

dark_vanessa: ???

jenny9876 éppen ír... jenny9876 éppen ír...

jenny9876: Oké, szóval tavaly én és néhány diáktársam egy klubot indítottunk Diákok a Társadalmi Igazságosságért címmel, és a célkitűzéseink között szerepelt, hogy a Browicknak is legyen kidolgozott szabályzata a szexuális zaklatásokra vonatkozóan, mivel mindeddig nem dolgoztak ki ilyet (ami felelőtlenség, és egyébként törvényellenes is). Így tavaly télen találkoztam Mrs. Gilesszal, mivel a bürokrácia a kisujját sem volt hajlandó mozdítani, és a találkozásunkon téged hoztalak fel példaként egy olyan helyzetre, amelynek a jövőben szeretnénk elejét venni.

jenny9876: Mert bár sor került egy találkozóra, amikor mindent magadra vállaltál, mindenki tudja, mi történt

valójában. Tudjuk, hogy neked kellett elvinned helyette a balhét.

jenny9876: Akárhogy is, amikor találkoztam Mrs. Gilesszal, ő azt mondta, tévedésben vagyok, nem használt ki téged senki, és az iskola helyesen járt el. Megmutatta nekem Strane néhány rólad készült feljegyzését, ahol azt állítja, hogy te találtad ki az egészet.

jenny9876: Ami már csak azért is bosszantó, mert tudom, hogy nem igaz. Nem tudom, mi történt valójában kettőtök között, de láttam, amikor megragadott téged.

dark_vanessa: feljegyzések?

jenny9876: Aha. Kettő is volt. Az egyik arról szólt, hogy tönkretetted a jó híret, s hogy a Browickba nem valók hazugok. Emlékszem, hogy „okos, de emocionálisan zavart lány”-nak jellemzett téged. Azt állította, hogy megszegted az iskola etikai kódexét, és ezért ki kell rúgniuk.

jenny9876: A másik feljegyzés korábbi keltezésű volt. 2001. januári talán? Az állt benne, hogy bele vagy zúgva, és egyfolytában a tanterme körül lebzsz. S hogy legyen csak írásos nyoma a dolognak, arra az esetre, ha kezelhetetlenné válnál. Mintha csak fedezni akarta volna magát.

Ezek után mintha kilőtték volna az agyamat a levegőbe, az erdőbe, távolság kell neki a megértéshez. 2001 januárja. Amikor ő meg én a háza felé autóztunk a sárgán villogó közlekedési lámpák fényénél, amikor az epres pizsamát adta – hazudott rólam az iskolának. Én önkívületi állapotban voltam, jóformán fel se fogtam, mi történik; ő stratégiát dolgozott ki, és tíz lépéssel előrébb járt. Aztán a végén, amikor minden szétesett, és meggyőzött engem, hogy álljak ki egy csomó ember elé, és nevezzem magamat hazugnak, mit is mondott? – Úgy döntöttek, Vanessa, hogy menned kell. Nincs mit tenni. – Azt hittem, Mrs. Giles, az iskolai bürokrácia, maga a Browick van a többes szám mögött. Én azt hittem, ketten állunk szemben mindenki mással.

Mielőtt kilépne, Jenny még megkérdezi, mi történt valójában. Remegő kézzel gépelem be: használt engem, aztán eldobott, de meggondolom

magamat és törölöm, még mindig túl riasztónak találom a kirúgatás, a rendőrség, Strane bebörtönzésének kilátását.

dark_vanessa: nem történt semmi

A születésnapom másnapján azt mondom a szüleimnek, hogy be kell mennem a városi könyvtárba egy nem létező iskolai feladat miatt. Először kérem el tőlük a kocsit saját használatra. Könyékig földesen épp a kertet rendezik, mielőtt elültetnék az egynyári növényeket. Anya habozik, apu ellenben csak legyint. *Viheted.*

– Néha egyedül is el kell járnod – mondja.

Már félúton vagyok a kocsihoz, kezemben a kulcs, amikor anya utánam kiált. Mindjárt hevesebben kezd verni a szívem, valahol azt remélem, hogy fel fog tartóztatni.

– Hazafelé hoznál tejet?

Vezetés közben összerogyni látszik a száműzetésem idején kidolgozott logikám az új helyzet súlya alatt. Csakis a kétségbeesés hatására ringathattam magam abba az illúzióba, hogy Strane akar velem találkozni, csak kivárja, míg betöltöm a tizennyolcat. Hiszen nem tett ilyen irányú ígéretet, még az utolsó beszélgetésünk során sem. Annyit mondott, hogy minden rendben lesz, én ezt egyféleképpen értettem, azt azonban nem tudhatom, hogy ő mire gondolt egész pontosan. A „rendben” jelentheti azt is, hogy ő megússza ép bőrrel, nem rúgják ki, nem dugják dutyiba. Izzadtan tapad a kezem a kormánykerékhez. Milyen könnyű belecsúszni a légvárépítés hibájába!

A városba érve a nyugat és Norumbega felé vezető autóúton haladok tovább, és közben az emlékeim között kutakodva fogódzót keresek. Hányszor mondtam a suliban, hogy van egy titkos, nálam idősebb fiúm – belegondolni is kínos. Tisztában voltam vele, hogy nem teljesen igaz, de elég igaz volt ahhoz, hogy hazudjak róla. Rám várt, még ha a „fiúm” megnevezés nem illett is rá pontosan. Igazából nem kellettem neki. Talán már rég továbblépett, szerelmes, és valaki mással bújik ágyba, egy nővel vagy egy diákkal.

Ettől egy pillanatra rövidzárlatos lesz az agyam – éles villanás, fájdalom. A kocsik kicsúszik a padkára, de a következő pillanatban már vissza is kormányoztam az útra.

Norumbega változatlan: ott a fákkal szegélyezett folyó, a könyvesbolt, a füves bolt, a pizzeria, a pékség, és a Browick csillogó-villogó kampusza a dombtetőn. Az ő felhajtóján állok meg az ő dobozautója mögött. Ugyanezzel a kocsival hajtottunk el a kampusztól a házáig, furikáztunk a part menti erdőn át, a szabad kezével a lábam között. Nagyon sok idő eltelt azóta, mégis mintha csak tegnap lett volna; ugyanaz a ruha van rajtam, ugyanúgy nézek ki, bár az is lehet, hogy idősebb lettem, csak nekem nem tűnt fel. Lehet, hogy fel sem fog ismerni? Emlékszem enyhén csalódott arcára, amikor tizenhat lettem. *Kész nő*. Talán azóta megkeményedtem és megvénültem. Szívósnak érzem magam, legalábbis szívósabbnak, mint amilyen azelőtt voltam. De miért? Nem történt velem semmi tragikus. Láttam egy autóbalesetet a fákon át, férfiakkal csevegtem online, közel jártam ahhoz, hogy elraboljon egy szerencsétlen fegyvergyűjtő, megettem egy csomó pitét egyedül egy falatozóban. Lehetséges, hogy ez is egyfajta bölcsességgé áll össze. Nem tudom, még mindig bedőlnék-e neki, ha most tanítana.

Kopogtatás helyett dörömbölök a bejárati ajtón, mint valami hekus, rá akarok ijeszteni, és félig arra számítok, hogy ki se fogja nyitni, megáll a nappaliban mozdulatlanul, és visszatartja a lélegzetét, amíg fel nem adom, és el nem megyek. Elképzelhető, hogy soha többé nem akar látni; talán ezért is távolított el, ezért lökött el magától mindazokkal az élete romba döntésével fenyegető utóhatásokkal együtt, amelyeket megtestesítetek.

De nem, egyből ajtót nyit, mintha ott várakozott volna a túloldalán. Szélesre tárja az ajtót, felfedi magát, egyszerre látszik idősebbnek és fiatalabbnak, több az ősz szál a szakállában, hosszabb a haja. A karja napbarnított. Pólót és sortot visel, bőrcipőt zokni nélkül, fekete szőr borítja sápadt lábszárát.

– Kit látnak szemeim! – mondja.

Bevezet a házba, keze a hátamon. Betölti a fejemet a ház illata, nem hittem volna, hogy még ez is hiányozni fog, fölemelt kézzel védekezem ellene. Megkérdezi, hogy iszom-e valamit, a nappali felé mutat, hellyel kínál. Két sört vesz elő a hűtőből. Alig múlt el dél.

– Boldog születésnapot – nyújtja felém az üveget.

Nem veszem el.

– Tudom, mit tettél – mondom a haragom romjaiba kapaszkodva, de cincogásként szökkennek ki belőlem a szavak. Egy egerke vagyok, és mindjárt elsírom magam. Az arcomhoz érinti a kezét, hogy megnyugtasson.

Elhúzódok, és közben az a sor jut eszembe a *Lolitából*, amikor Humbert sok év elteltével újra találkozik Lolitával: „Meghalok, ha megérintesz.”

– Kirúgattál a suliból.

Arra számítok, hogy mindjárt elsápad és megnyúlik az arca, mint a leleplezett emberé, de meg se rezzen. Csak pislog párat, mint aki fogást próbál találni a dühömön. Aztán elmosolyodik.

– Feldúltak tűnsz – mondja.

– Bepöccentem.

– Értem.

– Te rúgattál ki. Eldobtál engem.

– Nem dobtalak el – mondja lágy hangon.

– De kirúgattál.

– Együtt csináltuk. – Összevont szemöldökkel mosolyog rám, mint aki nem érti, miért viselkedem nevetségesen. – Nem emlékszel?

Próbálja felfrissíteni az emlékezetemet, hiszen én mondtam neki, hogy majd én mindent elrendezek, most is maga előtt látja eltökélt arckifejezésem, az elszántságomat.

– Ha akartam volna, se tudtalak volna megállítani – fejezi be.

– Nem emlékszem rá, hogy ilyesmit mondtam volna.

– Pedig így volt. Világosan emlékszem. – Iszik a söréből, megtörli a száját a csuklójával, és hozzáteszi: – Nagyon bátor voltál.

Próbálom felidézni a távozásomat megelőző utolsó beszélgetésünket – a hátsó kertjében álltunk, körbeölelt az éjszaka. Be voltam gyulladva, könyörögtem neki, ígérje meg, hogy minden rendben lesz, hogy nem rontottam el mindent. Rémületet láttam az arcán; leginkább erre emlékszem a beszélgetésünkből: hogy irtózva nézte, ahogy szétesem, és taknyomnyálam egybefolyik, úgy zokogok. Nem emlékszem, hogy azt mondtam volna, majd én mindent elrendezek. Csak arra emlékszem, hogy ő azt mondja, egyszer ezen is túl leszünk.

– Nem tudtam, hogy el fognak tanácsolni a suliból – mondom. – Sose mondtad, hogy ez lesz.

Megvonja a vállát. *Szánom-bánom.*

– Ha nem lett is kimondva, akkor is egyértelműnek kellett volna lennie, hogy csak így kerülhetjük el a minket fenyegető poklot.

– Mármint ez volt az egyetlen módja annak, hogy megúszd a börtönt.

– Hát igen – ismeri be. – Ez is benne volt, valóban.

– És én?

– És te? Nézz magadra. Remekül vagy, nem? A jelek szerint. Gyönyörű vagy.

A testem akaratom ellenére rezonál rá. Hirtelen szívom be a levegőt, sípol a fogaim között.

– Nézd, én megértem, hogy dühös és megbántott vagy. Azt tettem, amit a legjobbnak véltem. Halálra voltam rémülve, tudod? Ösztönösen cselekedtem. Nyilván magamat is védeni akartam, de te ugyanúgy elsőrendű szempont voltál. Azzal, hogy eltávolítottalak a Browickból, megmentettelek egy vizsgálattól, ami kicsinált volna. Bekerül a neved a lapokba, hírhedtté válsz, és ez később árnyékként követett volna. Ezt te sem akarhattad. Nem bírtad volna ki. – Megjáratja rajtam a tekintetét. – Mind a mai napig úgy hittem, érted, miért csináltam. Sőt azt gondoltam, hogy meg is bocsátottál nekem. Ezek szerint csak vágyálom volt. Talán túl sokat képzeltem rólad. Tudom, hogy hajlamos voltam rá.

Egy hideg érzés szalad le a gerincemen – a szégyen. Lehet, hogy én vagyok együgyű hülye.

– Tessék – nyom a kezembe egy sörösüveget. Dermedten felelem, hogy nem vagyok még elég idős. Mosolyogva feleli: – Dehogynem.

A nappaliban ülünk a heverő két végén. Kicsiségekben mutatkozik meg a változás: a levélszemét a konyhapultról átkerült a dohányzóasztalra, az ajtó mellett új pár túrabakancs hever ledobva. Egyébként minden ugyanolyan: a bútorok, a nyomatok a falakon, a könyvek elhelyezkedése a polcokon, az illatok. Képtelen vagyok elszakadni az illatától.

– Szóval hamarosan indulsz Atlanticába – mondja. – Jó lesz ott neked.

– Hogy érted ezt? Talán buta vagyok egy jó iskolához?

– Vanessa.

– Egyik helyre se vettek fel az általad kiválasztottak közül. Nem juthat be mindenki a Harvardra.

Nézi, ahogy meghúzom a sörömet. Leszalad a torkomon az ismerős, szúrós érzés. Nem ittam alkoholt, amióta Charley elment.

– Na és hogy telik a nyár? – kérdezi.

– Dolgozom.

– Hol?

Vállat vonok. A kórházba nem mehetek vissza, mert költségzigorítást vezettek be.

– Apám egyik barátjának az autóalkatrész-raktárában.

Igyekeznek leplezni a meglepődését, de látom, hogy felszalad a szemöldöke.

– Tisztességes munka – mondja. – Nincs azzal semmi baj.

Iszom még egy nagy kortyot.

– Nagyon csendes vagy – jegyzi meg.

– Nem tudom, mit mondjak.

– Akármit.

Megrázom a fejem.

– Mintha már nem is ismernélek.

– Pedig ismersz – feleli. – Nem változtam semmit. Ahhoz én már öreg vagyok.

– Én viszont változtam.

– Abban biztos vagyok.

– Nem vagyok már olyan kis naiv, mint amikor megismertél.

Félrebillenti a fejét.

– Nem emlékszem, hogy valaha is naiv lettél volna.

Újból iszom, két kortyra eltüntetem a söröm egyharmadát, ő is kiissza a magáét, és a hűtőhöz megy egy újabb üvegért. Nekem is hoz.

– Meddig szándékozol haragudni rám? – kérdezi.

– Szerinted nem kéne haragudnom?

– Elmagyarázhatnád, hogy miért haragszol.

– Mert fontos dolgokat veszítettem el. Te nem veszítettél semmit.

– Ez nem igaz. Elveszítettem a jó híremet.

– Nagy dolog – fűjtatok. – Én többet is veszítettem.

– Például?

A lábam közé szorítom a sört, és az ujjaimon veszem sorra.

– Elveszítettem Browickot, a szüleim bizalmát. Amint betettem a lábam az új suliba, pletykálni kezdtek rólam. Esélyem sem volt normálisnak lenni. Ez egy trauma nekem.

Elfintorodik a trauma szó hallatán.

– Úgy hangzik, mintha pszichiáternél jártál volna.

– Csak próbálom megértetni veled, hogy min mentem át.

– Értem.

– Mert ez nem igazságos.

– Mi nem igazságos?

– Az, hogy én szenvedtem, te meg nem.

– Egyetérték veled abban, hogy igazságtalanul kellett szenvedned, de nem lett volna kevésbé igazságtalan, ha én is együtt szenvedek veled. Csupán több szenvedést eredményezett volna.

– Na és a törvény?

– Törvény – mondja cinikusan, és egyszerre megkeményedik a tekintete. – A hatóságok elé akarnál citálni? Azt, édesem, csak akkor tehetnéd meg, ha úgy gondolnád, hogy bántottalak. Ezt gondolod?

A gyöngyöző, felbontatlan sörösüvegre szegezem a tekintetemet a dohányzóasztalon.

– Mert ha tényleg így gondolod – folytatja –, csak szólnod kell, és máris feladom magam. Ha úgy véled, hogy börtönben a helyem, ha szerinted rászolgáltam, hogy elveszítsem a szabadságjogaimat, és egy életre megbélyegezzenek, mint egy szörnyeteget, csak mert pechemre beleszerettem egy kamasz lányba, kérlek, mondd meg most azonnal.

Nem ezt gondolom. Nem így értettem. De tudnom kell, hogy ő is gyötrődött, hogy megtört ember, amilyennek Jenny leírta. Ugyanis itt és most nem tűnik annak. Boldognak látom, az oktatói díja ott virít a polcon.

– Tévedsz, ha azt hiszed, hogy nekem nem fájt – mondja, mintha olvasna a gondolataimban. Talán így is van, talán mindig is belém látott. – Keserves volt.

– Nem hiszek neked.

Közelebb hajol, megfogja a térdemet.

– Mutatok neked valamit. – Fölmegy az emeletre. Nyikorog a mennyezet, ahogy végigballag a folyosón a hálósoba felé. Két borítékkal jön vissza, az egyik egy 2001 júliusában kelt, nekem címzett levél. Már az első soroktól összerándul a gyomrom: *Vanessa, nem tudom, emlékszel-e még, amikor tavaly novemberben a puha, meleg öledhez bújva, elgyötörten azt mondtam: „tönkre foglak tenni”. Most azt kérdezem, így történt valóban? Úgy érzed, tönkretettelek? Nem tudom biztonságosan eljuttatni hozzád ezt az üzenetet, de a büntudat talán majd arra indít, hogy mégis megkockáztassam. Muszáj tudnom, hogy jól vagy-e.* A másik boríték egy születésnapi üdvözlőkártyát rejt. Annyit írt a belsejébe: *Szeret, J. S.*

– Épp azon voltam, hogy összeszedem a bátorságomat, és még a héten eljuttatom hozzád a lapot – mondja. – Úgy terveztem, hogy lemegyek Augustába, és ott dobom be egy postaládába, hogy ne norumbegai bélyegző legyen a borítékon.

Mindkét borítékot a dohányzóasztalra dobom, mintha csöppet sem lennék meghatva, még egy szemforgatást is produkálok. Ennyi nem elég. Több bizonyíték kell az agóniájáról, sok-sok oldalnyi.

Leül mellém a heverőre.

– Gondolj csak bele, Nessa. Te megmenekültél, amikor elmentél. Míg én egy olyan helyen töltöttem a napjaimat, ami szüntelenül rád emlékeztetett. Nap mint nap abban a teremben kellett tanítanom, ahol megismerkedtünk, de már más ült a helyeden az asztalnál. Már be se teszem a lábam a tanári szobámba.

– Tényleg?

Megrázza a fejét.

– Tele van szeméttel, mióta elmentél.

Ettől a részlettől nem tudok eltekinteni. A használaton kívüli irodahelyiség annak bizonyossága, hogy távolról is hatalmam van fölötte. Mindennap kísértettem őt. És igaza van a megmeneküléssel kapcsolatban; új iskolám folyosói és tantermei csöppet sem emlékeztetnek engem rá, ami mindeddig végtelen szomorúsággal töltött el, de az idegen környezet talán éppen hogy megkönnyítette a dolgomat. Talán mégiscsak voltak előnyei a szenvedéseimnek, ha tekintetbe vesszük, hogy ő miken ment keresztül.

Megiszom a második sört is. Amikor egy harmadikat tesz le eléem az asztalra, tiltakozni próbálok, hiszen még haza is kell vezetnem, de azért jókorát húzok belőle. Nem bírom az alkoholt; már kettő után is kipirulok, és egyre laposabbakat pislogok. Minél többet iszom, annál messzebb kerül tőlem az idejövet dédelgetett haragom. A dühöm a parton marad, míg engem beszippant a mély víz, a hátamon lebegek, és apró hullámok nyaldossák a fületem.

Azt kérdezi, mit csináltam az elmúlt két évben, és legnagyobb döbbenetemre Craigról, a netes csevegőpartnereimről meg a hagymaszagú fiúról beszélek neki.

– Hányingerem volt az összestől – zárom le a témát.

Szélesen elmosolyodik. Nem utal féltékenységre a reakciója; úgy tűnik, elégedetté teszi a tény, hogy próbálkoztam, és nem sikerült.

– Na és te? – kérdezem, jól hallhatóan megbicsakló hangon.

Nem válaszol. Csupa mosollyal hárít.

– Gondolhatod. Csak a szokásos.

– Én arra céloztam, hogy kivel csinálod. – Iszom egy kortyot, ajkam cuppan az üvegen. – Ms. Thompson még itt tanít?

Kapok tőle egy gyöngéden leereszkedő nézést. Elbűvölő vagyok. Cuki, ahogy kérdőre vonom.

– Tetszik a ruhád – mondja. – Azt hiszem, láttam már rajtad.

– Neked vettem fel. – Gyűlölöm magamat, amiért kimondom. Semmi értelme ennyire őszintének lenni, de nem bírok magammal. Elmondom neki, hogy beszéltem Jennyvel, aki megtört embernek aposztrofálta. – Ő mondta nekem, hogy te rúgattál ki. Mindent tudott. Olvasta a levelet, amelyet Mrs. Gilesnak írtál arról, hogy „érzelmileg labilis” vagyok. – Az ujjaimmal mutatom az idézőjeleket.

– Hogy mit olvasott? – mered rám.

Nem bírom megállni mosolygás nélkül. Végre kibillentettem.

– Hogy fért hozzá a dokumentumhoz? – kérdezi, és a dokumentum szó hallatán nevetnem kell.

– Állítólag Mrs. Giles mutatta meg neki.

– Ez felháborító. És teljességgel elfogadhatatlan.

– Szerintem meg jó. Legalább már tudom, hányadán állunk.

Az arcomat fürkészi, azt próbálja felmérni, hogy mennyit tudok, és mennyire gondolom komolyan.

– A levélben labilisnak neveztél. Így van? Mintha bolond volnék. Egy ostoba kislány. Tudom, miért csináltad. Hogy megvédd magadat, igaz? A kamasz lányok tök zizik, ezt mindenki tudja.

– Azt hiszem, eleget ittál.

Megtörlöm a számat a kezem fejével.

– És tudod, mit tudok még?

Ismét csak mereszti rám a szemét. Látom a megfeszült állkapcsán, hogy türelmetlen. Ha tovább feszítem a húrt, a végén még kikapja az üveget a kezemből, és kidob.

– Tudok a másik levélről. Amit az elején írtál, még mindennek előtte. Hogy beléd zúgtam, és inkább legyen írásos nyoma is a dolognak, hátha elfajulna a helyzet. Szinte meg sem dugtál még, és már azon aggódtál, hogy hogyan fedezd magad.

Lehet, hogy erre elsápadt, csak én nem láttam, mert már nem tudtam fókuszálni a tekintetem.

– Bizonyos szempontból megértelek. Eldobható voltam.

– Nem igaz.

– Mint a szemét.

– Nem.

Várom, hogy mondjon még valamit, de ennyi volt. *Nem*. Felállok, és hat lépést teszek az ajtó felé, mielőtt megállítana.

– Hagyj elmenni – mondom neki. Csak blöffölök, a cipőmet se húztam fel.

– Kicsim, részeg vagy.

– Nagy dolog.

– Le kéne dőlnöd. – Felkísér, végigvezet a folyosón, be a hálósobába – ugyanaz a khakitakaró és skót kockás lepedő tárul elém.

– Nyáron nem jó a flanel ágynemű. – Hanyatt vágom magam, újra a tó vizén lebegek, a hullámok ritmusára ring velem az ágy. – Hozzám ne érj – vakkantom, amikor megpróbálja lehúzni a ruhám pántját. – Meghalok, hogyha megérintesz.

Átfordulok az oldalamra, el tőle, arccal a falnak, és fülelek. Percekig csak sóhajtozik, és az orra alatt szitkozódik. Aztán megnyikordul a padló. Visszamegy a nappaliba.

Ne, gondolom. Gyere vissza.

Azt akarom, hogy még nézzen, hogy ébren örködjön mellettem. Felmerül bennem, hogy fölkelek, és ájulást tettetek, hagyom a testemet a földre zuhanni, akkor majd odarohan hozzám, a karjába vesz, és megcirógatja az arcomat, hogy magamhoz térjek. De sírást is produkálhatnék. Ha meghallja a zokogásomat, futva fog jönni, és gyöngéd lesz, még ha a gyöngédsége egy idő után keménységre vált is, és a combomhoz préselt erekción lesz belőle. Kívánom a szexet megelőző pillanatokat. Akarom, hogy a gondjaiba vegyen. De túlságosan álmos vagyok, elnehezdedtek a tagjaim, csak aludni vagyok képes.

Arra ébredek, hogy éppen bebújik mellém az ágyba. Kipattan a szemem, és rögtön látom, hogy változott a fény-árnyék mintázata a falon. Megtorpan, amikor megrezdülök, de mikor újra lecsukódik a szemem, és nem mozdulok, kényelembe helyezi magát a matracon. Fekszem csukott szemmel, hallok és érzek mindent, Strane lélegzését, a testét.

Amikor ismét felébredek, háton fekszem, a ruhám a derekamig fel van gyűrve, és nincs rajtam a bugyim. Strane a padlón térdel, és mélyen a lábam közé dugja a fejét. Karját úgy a combomra szorítja, hogy mozdulni sem

bírok. Akkor fölnéz, és találkozik a tekintetünk. Félrebillen a fejem, és ő folytatja, amit elkezdett.

Fönről látom a testemet hangyaméretben, sápadt tagjaim a tóban lebegnek, lassan ellepi a fületem a víz. Orcámat nyaldossa, majdnem a számig ér, szinte fojtogat. Szörnyek úszkálnak alattam, piócák és angolnák, éles fogú halak, meg teknősök bokarepesztőn erős állkapoccsal. Strane nem áll le. Azt akarja, hogy elélvezzek, még ha ehhez véresre kell is dörzsölnie. Egy film kezd forogni az agyamban, képek kavalkádját vetítve a szemhéjamra: begyúrt cipók kelnek egy konyhapulton, élelmiszer-féleségek haladnak a futószalagon a csekkfüzetét szorongató anyám figyelő tekintetétől kísérve, gyökerek nőnek bele a talajba időkihagyásos felvételeken. A szüleim lemossák a karjukról a földet, felnéznek az órára, de egyikük sem teszi fel a kérdést, hogy ugyan hol késik Vanessa, mert ha tudatosítanák magukban, hogy már jó ideje elmentem, azzal utat nyitnának a félelemnek.

Amikor Strane bebújik mellém az ágyba, és fél kézzel a péniszét markolva belém hatol, hirtelen elszakad a film. Felpattan a szemem.

– Ne.

Erre megdermed.

– Hagyjam abba?

A fejem ernyedten billeg a párnán. Ő vár egy kicsit, majd lassan mozogni kezd bennem.

Egyre távolabb sodornak a hullámok a parttól. Strane ritmikus döféseinek hatására újra forogni kezd a filmszalag. Mindig ilyen lassú és nehézkes volt? Verítékcseppek pottyannak a válláról az arcomra. Nem emlékszem, hogy azelőtt is ilyen lett volna.

Behunyom a szememet, és megint látom a kelő cipókat, a futószalagon mindörökre előrefelé mozgó élelmiszereket, zacskós kristálycukrok, müzlisdobozok, brokkolirózsák és egész karton tejek végtelen sorai tűnnek tova a horizonton. *Hazafelé hoznál tejet?* Anya jobban érezte magát attól, hogy megbízott egy feladattal. Úgy könnyebb volt odaadnia a kocsit. Nem lesz semmi baj, épen és egészségesen fogok hazaérni. Nem is lehet másként, hiszen viszem a tejet.

Strane felnyög. Eddig a kezére támaszkodott, most teljes súlyával rám nehezedik. Befúrja a karját a vállam alá, a füleembe liheg.

Két levegővétel között azt mondja:

– Azt akarom, hogy elélvezz.

Én meg azt akarom, hogy hagyd abba, gondolom. De nem mondom ki hangosan, nem tudom. Nem tudok beszélni, nem látok. Még ha erőnek erejével kinyitom is a szemem, nem tudok fókuszálni. Vatta van az agyam helyén, kavicsok a számban. Szomjas vagyok, rosszul vagyok, semmi vagyok. Ő meg csak folytatja, egyre gyorsabban, ami azt sejteti, hogy hamarosan el fog menni, még egy-két perc talán. Átsuhan a fejemen egy gondolat: ez most erőszak? Most megerőszakol engem?

A nevemet hajtogatva élvez el. Kihúzza a farkát, átgördül a hátára. Minden porcikája síkos az izzadságtól, még az alkarja meg a lábfeje is.

– Elképesztő – zihálja. – Nem hittem volna, hogy így végződik majd a nap.

Áthajolok az ágy fölé, és sugárban odahányok neki a deszkapadlóra. Sör és epe; egész nap egy falatot sem ettem az idegtől.

Strane felkönyököl, lebámul a hányásra.

– Jézusom, Vanessa.

– Bocs.

– Nem, nem, semmi gond. – Felkászálódik az ágyból, felhúzza a nadrágját, és a hányástócsát kikerülve a fürdőszobába megy, ahonnan egy szórófejes flakonnal meg egy ronggyal tér vissza, és négykézláb nekiáll feltakarítani a padlót. Szorosan csukva tartom a szememet, közben ammóniaszag és fenyőillat száll, még mindig forog a gyomrom, és hullámoz az ágy.

Amikor visszafekszik az ágyba, újból rám mászik, pedig az előbb hánytam, neki meg büdös a keze a vegyszertől.

– Nincs semmi baj – mondja. – Csak berúgtál. Jobb lesz, ha itt maradsz, és kialszod. – Rajtam van, szájjal és kézzel feltérképezi a testemen a változásokat. Megcsípi a hasamat, amely most puhább, és ekkor egy töredékes emlék bukkan fel az agyamban, talán csak álom – a tanári szobájában vagyunk, meztelenül fekszem a kanapén, ő teljesen felöltözve, klinikai tárgyilagossággal tanulmányozza a testemet, csipkedi a hasamat, végighúzza az ujját az ereim fölött. Akkor is fájt, és most sem kellemes, a súlyos tagjai meg a smirglis keze, a lábam közé befurakvó térde. Hogy lehet, hogy máris újra felizgult? A viagrás doboz a fürdőszobaszekrényben, hányástól összetapadt hajtincs a szememben. Megint rajtam van, és olyan nagy, még összeroppant, ha nem vigyáz. De óvatos, és jó, és szeret, és én is akarom. Még akkor is mintha kettéhasadtam volna, amikor újra belém hatol, ez már alighanem mindig így lesz, mégis akarom. Muszáj.

Negyedórával éjfél előtt érek haza. Bemegyek a konyhába, ahol anya már vár. Kitépi a kulcsot a kezemből.

– Utoljára fordult elő – mondja.

Ernyedten lógó karral állok előtte, kócosan, vörös szemmel.

– Meg se kérdezed, hol voltam?

Vesébe látó pillantást vet rám.

– Miért, megmondanád az igazat?

A bizonyítványosztáson együtt sírok a többiekkel, de én a megkönnyebbüléstől könnyezem: végre letöltöttem a büntetésemet. A tornateremben adják át a bizonyítványokat, a fluoreszcens fényben mintha sárgaságot kaptunk volna. Az igazgató nem engedi, hogy megtapsoljuk a pódiumra lépőket, mivel ez csak fölöslegesen elnyújtaná a ceremóniát, és amúgy sem igazságos, hogy egyes diákok kitörő üdvívalgásban részesüljenek, míg mások még maszatoló tapsot sem kapnának. A Browickban is ugyanezen a szombat délutánon van a bizonyítványosztás, elképzelem a fűbe kihordott székeket, az igazgató és a tantestület a fenyőfaligetben sorakozott fel, miközben távoli harangszó hallatszik. Átvágok a néma pódiumon, hogy átvegyem a bizonyítványomat, behunyam a szememet, és elképzelem, hogy süti a nap az arcomat, és a Browick vaskos, fehér palástját viselem a bíborszínű övvel. Az igazgató sután megrázza a kezemet, és nekem is ugyanazt mondja, mint mindenki másnak: szép munka. Értelmetlennek érzem az egészet, de mit számít? Nem is vagyok igazán itt a fülledt levegőjű tornateremben, ahol nyikorognak az összecuskható székek, torokköszörülés hallatszik, és zizegnek a veritékes arcok legyezésére bevetett programismertetőik. Narancsszín túlevélszőnyegen lépkedek, fogadom a Browick tantestületének öleléseit, még Mrs. Gilestől is kapok. Képzeletemben soha nem rúgott ki, és semmi oka nincs rá, hogy rossz véleménnyel legyen rólam. Strane ugyanannál a fánál állva nyújtja át a bizonyítványomat, amelyiknek az árnyékában két és fél évvel ezelőtt arról beszélt, hogy szeretne ágyba fektetni és megpuszítani. A bizonyítvány átadásakor hozzáér a keze a kezemhez, mások számára észrevehetetlenül, de én gondolatban máris a levegőben repkedek, mint amikor kiléptem tőle a teremből, lángvörösén a titkomtól.

A tornaterem valóságában a bizonyítvánnyal felszerelkezve visszaballagok a székemhez. Cipők csoszszannak. Az igazgató rosszálló

pillantást vet az egyik szülőre, amiért tapsolni merészelt.

A ceremónia után mindenki kitódul a parkolóba fotózkodni, úgy állítják be a kamerákat, hogy ne látszódjon a háttérben a boltkomplexum. Apu azt mondja, mosolyogjak, de sehogy sem tudom engedelmességre bírni az arcomat.

– Ugyan már, legalább csinálj úgy, mintha boldog lennél – mondja.

Rést nyitok a számon, és kivillantom a fogaimat, amiktől végül úgy nézek ki, mint egy harapáshoz készülődő vadállat.

Egész nyáron az autóalkatrész-raktárban gályázom, rendeléseket töltök ki, miközben klasszikus rockzene bömböl a rádióból, elnyomva a futószalagok dohogását. Kétszer egy héten Strane a parkolóban vár rám műszak után. Igyekszem kikapirgálni a piszkot a körmeim alól, mielőtt beszálok mellé a kocsiba. Szereti az acélbetétes bakancsomat meg a megizmosodott karomat. Azt mondja, jót fog tenni nekem egy kis kétkezi munka, legalább utána jobban értékelem majd az egyetemem.

Időnként elfog a harag, ilyenkor azt mondogatom magamnak, hogy ami történt, megtörtént – a Browick, Strane-nek a kirúgásomban játszott szerepe, mindez már a múlt. Próbálok nem bánkódni, amikor eszembe jut az ígérete, hogy majd ő segít nekem a nyárra gyakornoki munkát szerezni Bostonban, vagy amikor meglátom a szekrénye ajtaján lógó harvardi köpenyét, amit még a browicki bizonyítványosztás után hagyott elől. Atlantica is tisztességes választás, mondja ő, nincs benne semmi szégyellnivaló.

Egy péntek délután a raktárban dolgozom, éppen Jackson Browne szól, miközben én egy raklapnyi alvázsal kezdek foglalkozni. Egy fickó, aki a következő részlegen írja össze a rendeléseket, harsogva kornyikálja a „Load-Out” utolsó sorát, ami aztán átmegy a „Stay”-be. A fóliacsomagolás felbontásakor megcsúszik a kezemben a szike, és egy jó tíz centiméteres vágást ejt a felkaromon. Mielőtt dőlni kezdene a vér, szétnyílik rajta a bőr, fájdalommentes bepillantást nyújtva a függöny mögé. A fickó a másik részlegről odapillant rám, meglátja, hogy a sebre nyomom a kezemet, és a betonpadlóra csöpög a vér az ujjaim közül.

– Bakker! – Kapkodva lehúzza a melegítőfelsője cipzárját, miközben már rohan is oda hozzám. Rátekeri a melegítőt a karomra.

– Megvágtam magam.

– Nem mondom. – Teszetoszaságom láttán a fejét csóválva szorosabbra húzza a karomon a sebkötőt. A raktár kormos piszka borítja a bütykeit. – Meddig ácsorogtál volna itt kukán?

Azokon a napokon, amikor Strane értem jön a munkahelyemre, csak autókázunk bele a vakvilágba, mint két kamasz, akik nem tudnak hová menni, és amikor hazavisz, mindig az út végében tesz ki. Anya megkérdezi, hol voltam, mire azt válaszolom: – Mariával és Wendyvel. – Akikkel egy asztalnál ültem a sulis ebédlőjében, és akikkel érettségi óta nem beszéltem.

– Nem is tudtam, hogy ilyen jóban vagytok – mondja anya. Éppenséggel firtathatná is a témát, megkérdezhetné, miért nem jönnek be soha, amikor hazahoznak, és miért nem találkozott még velük egyszer sem. Tizennyolc vagyok, és augusztus végén megyek Atlanticába, ezt nem mulasztanám el a képébe vágni, ha kérdőre merészelne vonni. De nem teszi. Oké, mondja, és ezzel el van intézve. Furcsa, hogy békén hagy, mert így nem egészen világos, hogy mennyit tud, és mit gyanít. – Hagyjuk ezeket a régi dolgokat – mondja a húgának, amikor az felhívja, hogy fölelevenítse vele egy közös gyerekkori emléküket. Egy fal húzódik körülötte; én is felhúzok egyet magam köré.

Strane azt kérdezi, haragszom-e még. Az ágyában vagyunk, átizzadtuk a flanellepedőt. A nyitott ablakot bámulom, hallgatom a kocsik és a járókelők keltette zajokat, a ház tökéletes csöndjét. Unom már, hogy folyton ezt kérdezgeti, untat, hogy ennyire kielégíthetetlenül vágyik a jó szóra. *Nem, nem haragszom. Igen, megbocsátok. Igen, én is akarom. Nem, nem gondolom, hogy szörnyeteg vagy.*

– Itt lennék, ha nem akarnám? – kérdezem, mintha egyértelmű lenne a válasz. Nem veszek tudomást arról, ami pedig nagyon is a fejünk felett lóg, a haragomról, a megaláztatásomról, a sérelmeimről. Ezek az elhallgatott dolgok az igazi szörnyetegek.

2017

A következő alkalommal Rubynál még le sem ültem, egyből azt kérdezem tőle, nem kereste-e meg valaki, hogy információkat szerezzen rólam. Tegnap este Irát is felhívtam ugyanezzel a kérdéssel, miközben az új barátnője a háttérből sziszegte, hogy: – Ő az megint? Mit hívogat? Ira, azonnal tedd le!

– Ki akarna információkat magáról? – kérdi Ruby.

– Mondjuk, egy újságíró.

Értetlenkedve bámul, aztán előveszem a mobilomat, és megnyitom az e-mailjeimet.

– Nem vagyok paranoiás, oké? Ez tényleg megtörténik. Nézze.

Elveszi a telefont, olvasni kezd.

– Nem értem...

Kikapom a kezéből.

– Talán nem tűnik vészesnek, de nem csak e-maileket kapok. Hívogat is, egyfolytában zaklat.

– Vanessa, vegyen levegőt is.

– Nem hiszi?

– Elhiszem – feleli –, de lassítson egy kicsit, és úgy mondja el, hogy mi folyik.

A szememre nyomom a tenyerem élét, és igyekszem legjobb képességem szerint beszámolni neki az e-mailekről és telefonhívásokról, az internet mélyéről előásott blogról, amit végül csak sikerült törölnöm, s hogy az újságírónőnek ettől függetlenül vannak róla képernyőfotói. Szedett-vedett gondolatok, egyetlen mondat erejéig sem tudok rendesen koncentrálni. Ruby így is megérti a velejét, és együttérző kifejezés kerül szét az arcán.

– Elég tolakodó eljárás – mondja. – Nem is etikus az újságíró részéről. – Azt javasolja, hogy írjak Janine főnökének, vagy forduljak egyenesen a rendőrséghez, a rendőrök említésére azonban megragadom a szék karfáját, és felkiáltok: – Nem! – Egy pillanatra őszinte rémületet fedezek fel Ruby arcán.

– Sajnálom – szabadkozom. – Pánikolok. Kifordultam önmagamból.
– Semmi baj – feleli. – Érthető a reakciója. Hiszen az egyik legnagyobb félelme vált valóra.

– Láttam őt, tudja. A hotel előtt.

– Az újságírónőt?

– Nem, a másikat. Taylort, aki megvádolta Strane-t. Ő se száll le rólam. Nekem is oda kellene mennem a munkahelyére. Kíváncsi vagyok, az hogy tetszene neki.

Elmesélem, mit láttam tegnap este szürkület tájban, hogy ott állt a nő az utca átellenes oldalán, és befelé bámult a hotelbe, egyenesen be a lobb ablakán, ahol ültem, *engem* bámult az arcát verdeső szőke haja mögül. Ruby fájdalmas arccal néz, miközben mesélek, mint aki hinni akar nekem, de nem tud.

– Nem tudom. Talán csak képzelődtem. Előfordul néha.

– Szokott képzelődni?

Megvonom a vállam.

– Mintha csak az agyam vetítené rá az idegenekre a látni kívánt arcokat.

Azt mondja, hogy ez bonyolultan hangzik, és én újra megvonom a vállam. Megkérdezi, milyen sűrűn fordul elő, mire azt felelem, attól függ. Olykor hónapok is eltelnek anélkül, hogy képzelődnék, aztán egy hónapon át minden áldott nap megtörténik. A rémálmokkal ugyanez a helyzet – hullámokban jönnek, és igazából megjósolhatatlan, hogy mi váltja ki őket. Azt tudom, hogy kerülnöm kell a bentlakásos iskolai közegben játszódo könyveket és filmeket, de néha annyi is elég, hogy meghallok egy ártatlan megjegyzést a juharlevelekre vonatkozóan, vagy flanelanyag simul a bőrömhöz.

– Úgy beszélek, mint egy őrült.

– Nem mint egy őrült – mondja Ruby –, hanem mint akit traumatizáltak.

A többi dologra gondolok, amiről beszámolhatnék, hogy csak alkohollal és fűvel vagyok képes átvészelni a napokat, és éjszakánként néha útvesztőnek érzem a saját lakásomat, képtelen vagyok eligazodni benne, és a végén a fürdőszobapadlón alszom. Tudom, milyen könnyen diagnózissá állhatnának össze a legszégyenletesebb cselekedeteim. Egész éjszakákat töltöttem azzal, hogy a poszttraumás stresszről olvastam, fejben pipát tettem a tünetek mellé, mégis berzenkedem a gondolattól, hogy ilyen könnyedén

össze lehessen foglalni mindazt, ami történik bennem. És mi van utána – terápia, gyógyszerek, továbblépés? Némelyek számára talán boldog befejezés lenne, én viszont csak a szakadék szélét látom, alant az örvénylő vízzel.

– Maga szerint hozzá kéne járulnom, hogy az újságíró írjon rólam?

– Ez teljes mértékben a maga döntése.

– Nyilván. És én már döntöttem. Semmi szín alatt nem fogok hozzájárulni. Csak a véleményére lennék kíváncsi.

– Úgy vélem, komoly stresszt okozna magának – mondja Ruby. – Félek, hogy tovább súlyosbodnának a maga által említett szimptómák, addig a pontig, amikor már akadályoznák a mindennapi életvitelét.

– Engem a morális vetület érdekelne. Erkölcsileg nem érné meg a stresszt? Úton-útfélen ezt hajtogatják, hogy hallatnunk kell a hangunkat, akármibe kerüljön is.

– Nem – jelenti ki kategorikusan. – Ez tévedés. Veszélyes lenne ekkora nyomásnak kitenni egy eleve traumatizált személyt.

– Akkor miért zsolozsmázza ezt mindenki? Mert nem csak az újságíróőről van szó. Minden nő ezt mondja, aki eddig előállt. Na és ha valaki nem akar kiállni és a világ elé tárni a szennyését, akkor ő milyen ember? Gyenge? Önző? – A fölemelt kezemmel hessentem el a gondolatot. – Baromság az egész. És rohadtul elegendem van belőle.

– Most dühös – állapítja meg Ruby. – Nem hiszem, hogy láttam volna valaha is igazán dühösnek.

Pislogok, az orromon keresztül veszem a levegőt. Azt mondom, úgy érzem, kicsit defenzív vagyok, mire megkérdezi, hogy milyen értelemben.

– Mintha sarokba szorítottak volna – felelem. – Mintha az, hogy nem akarok kiállni a világ elé, egyszerre egyet jelentene azzal, hogy az erőszakolókat könnyítem meg. Nem is kéne részt vennem ebben a diskurzusban! Engem nem zaklattak, mint más nőket, akik ezt állítják.

– Létezhet olyan, hogy valaki a magáéhoz hasonló kapcsolatban élt, és ezt zaklató jellegűnek érzi. Ezt érti?

– Persze – felelem. – Nem vagyok agymosott. Ismerem az összes indokot, amiért nem szerencsés kamasz lányoknak középkorú férfiakkal együtt lenni.

– Melyek ezek?

A szememet forgatva sorolom:

– Egyenlőtlen erőviszonyok, a kamaszagy még nincs teljesen kifejlődve, bla-bla-bla.

– Magára miért nem voltak érvényesek ezek a szabályok?

Oldalról sandítok Rubyra, így próbálom érzékeltetni vele, hogy tudom, hová akar kilyukadni.

– Nézze, ez az igazság, oké? Strane jó volt hozzám. Figyelmes volt, és kedves. De nyilván nem minden férfi ilyen. Egyesek erőszakosak, főképp kislányokkal. Ám még így is nehéz volt nekem vele akkoriban, akármennyire jó volt is hozzám.

– Mitől volt nehéz?

– Attól, hogy az egész világ ellenünk volt! Rejtőzködnünk, titkolóznunk kellett, és voltak dolgok, amiktől nem tudott engem megóvni.

– Például?

– Például attól, hogy kirúgjanak.

Ruby összehúzott szemmel ráncolja a homlokát.

– Hogy kirúgják? Honnét?

Elfelejtettem, hogy erről még nem meséltem neki. Márpedig a „kirúgás” szónak meglehetősen negatív a konnotációja. Olyan benyomást ébreszt, mintha egyáltalán nem lett volna beleszólásom, mintha rajtakaptak volna valami sötét dolgon, aztán meg csomagolhattam. Pedig nagyon is volt választásom. És azt választottam, hogy hazudni fogok.

Így azt felelem Rubynak, hogy ez bonyolult, s talán nem is a „kirúgás” a legjobb szó rá. Ismertetem vele a sztorit: mesélek a pletykákról meg a találkákról, Jenny listájáról, az utolsó reggelről, amikor ott álltam a táblánál a zsúfolt tanteremben. Sosem mondtam még el ennyire részletesen, talán nem is gondoltam még végig így – időrendben, az egymásra következő események sorrendje szerint. Általában inkább töredékesek az emlékeim.

Ruby néhányszor közbeszól: – Hogy mit csináltak? – kérdezi. – *Micsoda?* – Fönnakad bizonyos részleteken, amelyeknek én addig nem is tulajdonítottam jelentőséget, például azon, hogy Strane volt az, aki kihívott engem az óráról, hogy átkísérjen Mrs. Gileshoz, vagy hogy az állami szerveknek nem is jelentették az esetet.

– A gyermekvédő szervezeteknek, vagy kinek? – kérdezem. – Ugyan már. Ez más eset volt.

– Ha fölmerül a gyanú egy tanárban, hogy molesztálnak egy gyermeket, kutya kötelessége ezt jelenteni.

– Én is dolgoztam gyermekvédő egyesületnél, még amikor Portlandbe jöttem, de azok a gyerekek, akik ott kötöttek ki, valódi zaklatás áldozatai voltak. Borzalmakat éltek át. Ami velem történt, egészen más volt. – Hátradőlök, összefonom a karomat. – Ezért utálok erről beszélni. Mindig sikerül rosszabb színben feltüntetnem a dolgot, mint amilyen a valóságban volt.

Az arcomat tanulmányozza, mély barázdák jelennek meg a homlokán.

– Magát ismerve, Vanessa, valószínűbb, hogy kisebbíti az ügy súlyát.

Ellentmondást nem tűrő hangot üt meg, amelyet még nem hallottam tőle, gyakorlatilag leteremt. Lealacsonyítónak titulálja a Browick eljárását. Azt mondja, hogy a kortársak színe előtti megalázkodásra való felszólítás önmagában is elég a poszttraumás stressz kialakulásához, függetlenül attól, hogy egyébként min mentem keresztül.

– Egy emberrel szemben is borzasztó érzés tehetetlennek lenni, de egy tömeg előtt... Nem akarom azt mondani, hogy rosszabb, mindenesetre más. Súlyosan dehumanizáló, főképp egy gyermek esetében.

Éppen ki akarnám igazítani a „gyermek” szó használatát illetően, de ő maga helyesbít:

– Olyan személy esetében, akinek még nem fejlődött ki teljesen az agya. – A szemembe néz, arra az esetre, ha meg akarnám cáfolni a saját szavaimat. Amikor nem teszem, megkérdezi, hogy Strane a Browickban maradt-e a történetek után, s hogy ismerte-e a találkozó kimenetelét.

– Igen. Együtt terveztük meg a beszédemet. Csak így tudtuk megóvni a jó hírét.

– Azt is tudta, hogy ki fogják rúgni magát?

Vállat vonok, nincs hangulatom hazudni, viszont arra sem visz rá a lélek, hogy őszintén feleljek: igen, tudta, ő akarta így.

Ruby ekkor azt mondja:

– Korábban úgy fogalmazott, olyasvalamiről van szó, amiktől nem volt lehetősége megóvni magát, de az elmondottak alapján éppen hogy ő volt az okozója.

Egy pillanatig jóformán levegőt sem kapok, de gyorsan összeszedem magam, és ismét megvonom a vállam.

– Nehéz helyzet volt. Azt tette, amit a legjobbnak látott.

– Volt büntudata?

– Amiért kirúgatott?

– Azért is, meg mert belekényszerítette magát egy hazugságba.

– Azt hiszem, szerencsétlen, de szükséges megoldásnak érezte. Mi lett volna az alternatíva? Hogy börtönbe megy?

– Igen – vágja rá határozottan. – Az is egy alternatíva lett volna, ráadásul igazságos, ugyanis amit magával művelt, az bűncselekmény.

– Egyikünk sem élte volna túl, ha ő börtönbe megy.

Ruby az arcomat fürkészi, de most változást érzek a tekintetében, mintha közben mentális feljegyzést készített volna. Finomabb módszert választott, mint a televíziós pszichiáterek, akik a jegyzetfüzetükbe írogatnak, mégis észrevehető volt a változás. Nagyon alaposan figyel, minden egyes szavamat és tettemet tágabb kontextusba helyezi, ami magától értetődően Strane-t juttatja eszembe. Azt, ahogy ő fürta belém a tekintetét az órák alatt, és szüntelenül elemzett. Ruby egyszer azt mondta nekem, én vagyok a kedvenc kliense, mert mindig van a lelkemnek egy további rétege, mindig van benne mit felfedezni, és ezt legalább olyan izgató volt hallani, mint azt, hogy *Te vagy a legkedvesebb diákom*. Strane ritka kincsnek titulált, Henry Plough fölfoghatatlan rejtélynek.

Ekkor felteszi végre a kérdést, amely szerintem kezdettől fogva ott motoszkált benne:

– Hisz a lányoknak, akik megvádolták őt?

Habozás nélkül nemmel felelek. Odakapom rá a tekintetemet, látom, hogy meglepetten pislog.

– Úgy véli, hazudnak – mondja.

– Nem egészen. Csak épp elszaladt velük a ló.

– Amennyiben?

– Ez pusztán tömeghisztéria – felelem. – Sorra pattannak ki a zaklatási ügyek. Ez egy mozgalom. Annak is nevezik. És amikor valaki a tanúja lesz egy ilyen jelentős mozgalomnak, természetes dolog, hogy ő is csatlakozni akar, ám ebben az esetben egy szörnyű tapasztalat a csatlakozás feltétele. Elkerülhetetlenül felnagyítódnak a dolgok. Azonkívül olyan nehezen megfogható ez az egész. Szavakkal könnyű visszaélni. Bármilyen lehet zaklatás. Talán csak megpaskolta a lábukat, vagy ilyesmi.

– De ha tényleg ártatlan volt, mivel magyarázza az öngyilkosságát?

– Mindig azt mondta, hogy inkább meghalna, mint hogy pedofilként megbélyegezve éljen tovább. Amikor napvilágra kerültek a vádak, pontosan tudta, hogy mindenki bűnösnek fogja tartani.

– Neheztel rá?

– Mert megölte magát? Nem. Megértem a szempontjait, és tudom, hogy, legalábbis részben, én vagyok a hibás.

Éppen tiltakozni akarna, hogy ez egyáltalán nincs így, de elébe vágok.

– Tudom, tudom, nem az én hibám, fölfogtam. De első körben miattam tapadt rá a gyanú. Ha nem vált volna hírhedtté arról, hogy diákokkal fekszik le, kétlem, hogy Taylor valaha is megvádolta volna, és ha ő nem kezd beszélni, a többi lánynak se jutott volna eszébe. Csak egyszer vádoljanak ilyesmivel egy tanárt, utána minden szavát és tettét egy szűrőn keresztül fogják látni, egészen odáig, amikor már a legártatlanabb cselekvésre is a gyanú árnyéka vetül. – Lököm a sódert, Strane érveit szajkózva, ahogy hirtelen életre kel bennem a lenyomata.

– Gondoljon csak bele, ha egy normális ember megpaskolja egy lány térdét, az nem ügy. De ha egy korábban pedofíliával vádolt illető teszi? Az emberek eltúlzottan reagálnak. Szóval nem, nem rá neheztelek. Hanem rájuk. A világra, ami szörnyeteget kreált belőle, pedig mindössze annyi történt, hogy pechjére belém szeretett.

Ruby összefonja a karját, és az ölébe bámul, mint aki a higgadtságát igyekszik megőrizni.

– Tudom, hogy hangzik mindez – folytatom. – Most biztos rémes alaknak tart.

– Nem tartom rémes alaknak – feleli halkán, továbbra is lefelé nézve.

– Hanem mit gondol?

Mély lélegzetet vesz, és belenéz a szemembe.

– Az igazat megvallva, Vanessa, azt szűrtem le, hogy Strane gyenge jellem volt, és maga már kislánként is tudta, hogy erősebb nála. Tudta róla, hogy nem lesz képes elviselni a meghurcoltatást, ezért vállalta magára a dolgot. Még most is őt próbálja fedezni.

Beharapom a számat, mert nem hagyhatom, hogy a testem átvegye az irányítást, és pattanásig feszüljön.

– Zárjuk le a témát.

– Rendben.

– Ugyanis még gyászolok. Mindennek tetejébe most még ez a veszteség is a nyakamba szakadt.

– Nehéz lehet.

– Igen, elég megterhelő. – Lenyelem a gombócot a torkomból. – Hagytam őt meghalni. Ezt jobb, ha tudja, mielőtt megsajnálna. Közvetlenül

előtte fölhevített, tudtam, mire készül, és semmit sem tettem, hogy megfékezzem.

– Nem a maga hibája – jelenti ki Ruby.

– Igen, szüntelenül ezt hajtogatja. Soha semmi nem az én hibám.

Nem felel, csak néz rám ugyanazzal a fájdalmas kifejezéssel az arcán. Tudom, mi jár a fejében, hogy szánalmas vagyok, hogy önként rohanok a vesztembe.

– Gyötörtem őt – folytatom. – Maga nem értheti, milyen nagy a felelősségem a történetekben. Miattam vált pokollá az élete.

– Felnőtt ember volt, míg maga csak tizenöt éves. Ugyan mivel tudta volna őt gyötörni?

Egy pillanatra megkukulok, mert nem jut más válasz az eszembe, mint hogy *Bementem a termébe. Léteztem. Megszülettem.*

Felszegem a fejemet.

– Olyan szerelmes volt belém, hogy szokásává vált leülni a székemre, miután kimentem a teremből – felelem. – Lehajtotta a fejét az asztalra, úgy próbált engem magába szívni. – Ezzel a részlettel eddig is szívesen hozakodtam elő, mert fékezhetetlen szerelme bizonyítékát láttam benne, ám ahogy most kimondom, egyszerre olyannak hallom magam, amilyennek Ruby vagy bárki más hallana: megtévesztettnek és tébolyodottnak.

– Vanessa – mondja halkán –, maga nem kérte ezt. Maga csak egy diáklány volt.

A válla fölött kibámulok az ablakon a kikötőre, a rajzó sirályokra, a palaszürke vízre és égboltra, de csak önmagamot látom, ahogy alig tizenhat évesen, könnyes szemmel állok egy osztályteremnyi ember előtt, és hazugnak nevezem magam, rossz kislánynak, aki rászolgált a büntetésre. Ruby távoli hangja azt kérdezi tőlem, merre járok, de közben pontosan tudja, hogy az igazság szikár végtelenje kísért. Nincs hová bújni.

2006

Szeptember elején járunk, nemsokára utolsó éves leszek az egyetemen, és éppen a lakásomban teszek rendet kitárt ablakok mellett. Az évszakváltozás zajai dőlnek be az utcák felől, a városnéző buszok hangosbeszélője keveredik egy furgon fékcsikorgásával, ahogy elárasztja a várost a turisták utolsó hulláma, azoké, akik a vénasszonyok nyarát és az olcsóbb szállodai szobákat keresik. Mostantól a kampusz jelenti a város szívét, és egészen májusig Atlantica az egyetemé lesz. Bridget, a szobatársam másnap érkezik majd meg Rhode Islandról, és egy nappal azután kezdődnek majd az órák. Egész nyáron itt laktam, hotelszobákat takarítottam pénzért, füveztem, éjjelente a neten lógtam – kivéve, amikor Strane feljött hozzám, ami egy kezemen megszámmlálható alkalommal fordult csak elő. Ő a hosszú kocsiótra hivatkozik, de valójában a lepukkant lakástól ódzkodik. Amikor először jött el, körbenézett, és azt mondta: – Vanessa. Ilyesmi helyeken szoktak öngyilkosságot követni.

Negyvennyolc éves, én huszonegy vagyok, és a hat évvel ezelőttihez képest nemigen változott a helyzet. A legnagyobb veszélyek már megszűntek – senki sem fog börtönbe menni, vagy az állását elveszíteni –, mégis, a szüleimnek továbbra is hazudok róla. Bridget az egyetlen barátom, aki tud Strane-ről. Vagy Strane házában szoktunk együtt lenni, vagy az én besötétített lakásomban. Olykor el is járunk, de csupa olyan helyre, ahol nem ismerhetnek fel – a hajdanán szükségszerű titkolózást most a szégyen táplálja.

Éppen a fürdőszobában sikálom a zuhanyfülke falát, amire csak olyankor szoktam rászánni magam, ha őt várom, amikor bejövő hívást jelezve ciripelni kezd a telefonom: **JACOB STRANE.**

A vegyszerektől ráncos ujjakkal rányomok a hívásfogadásra.

– Hahó, csak nem...

– Nem tudok menni este. Csomó dolgom van.

Átballagok a nappaliba, miközben ő az újra megkapott tanszékvezetői pozíciójával járó megnövekedett felelősségről karattyol. – Teljes a káosz – mondja. – Az egyik elment szülni, és a helyettes tanárnak göze sincs

semmiről. A tetejébe bevezetés alatt van valami új iskolai tanácsadó program, egy nálad alig idősebb leányzó okít bennünket a diákok érzelmeinek helyes kezeléséről. Ugyancsak sértő rám nézve, aki immár két évtizede vagyok a pályán.

Róni kezdem a nappalit, a ventilátor keltette légáramlást követve. Egy szigetelőszalaggal összeeszkábált rattanfotel, egy tejeskartonokból tákolt dohányzóasztal, és a szüleim régi televízióállványa a szoba minden bútorzata. De hamarosan kanapénk is lesz; Bridget tud valakit, aki ingyen megválna a sajátjától.

– De hát ez lett volna az utolsó alkalom, hogy együtt legyünk.

– Csak nem hosszabb külföldi útra indulsz, amiről nem tudok?

– Holnap megjön a lakótársam.

– Ah – csettint a nyelvével. – Attól még van saját szobád. Csukható ajtóval.

Apró sóhajt hallatok.

– Kérlek, ne duzzogj – mondja.

– Nem duzzogok. – Pedig dehogynem, elnehezednek a tagjaim, az alsó ajkamat harapdálom. Ráment az egész délelőttöm, hogy eltüntessem a szobámból az üres üvegeket és kávésbögréket, elmosogassak, kitakarítsam a hajszálakat a kádból. Azonkívül vele akarok lenni. Ez a csalódottságom valódi oka. Két hete már.

A telefonba azt hebegem: – Hiányom van. – Ezzel tudom a legpontosabban körülírni, amit érzek, ami nem egyenlő a begerjedtséggel, mert igazából nem is a szexről szól. Hanem arról, ahogy rám néz, ahogy csodál; hogy kimondja, mi vagyok valójában, és megadja nekem, amire szükségem van ahhoz, hogy át tudjam vészelní a mindennapok taposómalmát, amikor azt játszom, hogy olyan vagyok, mint bárki más.

Hallom, hogy mosolyog – hirtelen fújja ki a levegőt, a torka mélyéről. *Hiányom van.* Ez tetszik neki. – Máris ott vagyok – mondja.

Másnap délután megérkezik Bridget, ledobja a táskáit a nappali közepén, és csillogó szemmel kérdezi: – Itt van? – Nagyon szeretne találkozni Strane-nel; szerintem nincs teljesen meggyőződve a létezéséről. Tavaly tavasszal, miután aláírtuk a bérleti szerződést, a kocsmában előadtam neki a sztori zanzásított verzióját. Bridget is angol szakos, mint én, három éven keresztül voltak közös óráink, mégsem lettünk jó barátok. Kényelmi okokból költöztünk össze. Ő talált egy kétszobás lakást; én meg éppen lakóhelyet kerestem. Aztán egy kocsmában töltött estén

megemléktettem neki, hogy „körülbelül egy évet” a Browickba jártam – ennél közelebb többnyire nem is merészkedtem az igazsághoz –, majd öt sörrel később elébe tártam egy zavaros összefoglalót az egész kavarról. Elmondtam, hogy Strane kipécézett engem magának, és belém zúgott, hogy azért rúgtak ki, mert nem voltam hajlandó elárulni őt, végül mégis egymás mellett kötöttünk ki, mert a korkülönbség és minden egyéb körülmény dacára nem élhetünk a másik nélkül. Bridget tökéletes hallgatóságnak bizonyult, meregette a szemét a sztori forrójánál, empatikusan bólogatott a nehéz pillanatoknál, és egyszer sem mutatta jelét az ítékezésnek. Azóta sem fordult elő olyan, hogy ő hozta volna fel Strane-t, csak reagált, ha én szóba hoztam. Most is csupán azért kérdezte, hogy itt van-e, mert előző nap küldtem neki egy mentegetőző jellegű SMS-t ezzel a szöveggel: **Remélem, nem fogsz megijedni, ha egy középkorú férfit találsz a lakásban, amikor holnap megjössz.** Először fordult elő, hogy Strane-en viccelődtem, és meglepően jó érzés volt.

Itt van? Megrázom a fejem, de nem szolgálok magyarázattal, Bridget pedig nem firtatja a dolgot.

Behordjuk a többi holmiját, a ruhával, párnákkal és ágyneművel teli fekete kukazsákokat, egy cipővel megpakolt szemetesládát, egy DVD-kkel teli kukát. Fölkapjuk a kanapét – a szó szoros értelmében a kezünkbe kapjuk –, és négy háztömbön keresztül cipeljük, miközben kocsik húznak el mellettünk, és dudálnak ránk. Félúton megpihenünk, letesszük a kanapét a járdára, és levetjük rá magunkat, kinyújtóztatjuk a lábunkat, és a szemünket ernyőzzük a nap ellen. Amint sikerült felcipelnünk a kanapét a lakásba, a nappali egyik falához toljuk, és a délután hátralévő részében édes bort iszunk, és a *The Hillst* bámuljuk. Üvegből iszunk, mindenki a sajátjából, a kezünkkel töröljük meg a szánkat, és epizódról epizódra együtt kornyikáljuk a főcímdalt.

Amikor leszáll az este, és kiürülnek a borosflaskák, leugrunk a sarki közértbe utánpótlásért, csak hogy ne száradjunk ki, amíg a kocsmába készülődünk. Rilo Kiley bömből Bridgetnek a lakás másik végében lévő szobájából, miközben én a hajamat vasalom, és kihúzom a szememet. Egyszer csak ollóval a kezében megáll a küszöbömön.

– Csinálok neked frufrut.

A kád szélére telepszem, míg ő a festékfoltos ollóval a hajamat nyirbálja. Nyitott laptopján egy Jenny Lewis-fotó szolgál mintaként. – Tökéletes – lép hátra, hogy megnézhessem magamat a tükörben. Úgy

festek, mint egy kislány, nagy szemmel pislogok kifelé egy szögegyenesre nyírt hajvonal alól.

– Bámulatos vagy – mondja Bridget.

A fejemet forgatva azon tűnődöm, mit fog majd szólni Strane.

A kocsmában az egyik bárszékre telepszem, és döntöm magamba a sört, mialatt Bridgetet mindenféle fiúk ölelgetik, csak azért, hogy letapizhassák. Gyönyörű lány magas járomcsonttal és hosszú, mézszőke hajjal, réssel az elülső fogai között, ami valósággal megvadítja a férfiakat. Én ezzel szemben csinos vagyok, de nem szép, okos, de nem dögös. Fanyar vagyok, túl markáns, túl intenzív. Amikor Bridget jegyese találkozott velem, azt mondta, hererúgással ér fel velem lenni.

Az Atlantikai Egyetemet beburkolja a reggeli köd és a sós levegő, fókák napoztatják foltos testüket a rózsaszínű gránitparton, a tantermek bálnavadáshajók kajütjét idézik, és egy púpos bálna hatalmas koponyája van kifüggesztve a büfében. Egy kardfarkú tarisznyarák az iskola kabalája, és mindnyájan átérezzük, mennyire komikus ez az egész, a könyvesboltot elárasztó, hátunkon MI A RÁK VAN? feliratú melegítőfelsőkkel. Nincsenek sportcsapatok, a diákok a keresztnévén szólítják a rektort, a professzorok szandálban és pólóban járnak, és behozzák a kutyáikat az órára. Imádom az egyetemet, soha nem akarok végezni.

Strane szerint kontextusba kellene helyeznem a felnőtté válással szembeni idegenkedésemet, és azt is mondja, hogy az én korombéliek hajlamosak áldozatszerepbe helyezkedni. – A fiatal nők kiváltképpen fogékonyak erre. A világnak kifejezett érdeke fűződik ahhoz, hogy gyámoltalannak tűntessen fel benneteket. – Állítása szerint a gyermekkor kiterjesztésének tekinthetjük az áldozatiságot. Így amikor egy nő áldozati szerepbe helyezkedik, megszabadul a személyes felelősségvállalástól, ami arra indítja a többieket, hogy gondoskodjanak róla, és ezért van az, hogy ha egyszer egy nő az áldozati szerepkört választja, a jövőben is ki fog tartani mellette.

Továbbra is másmilyenek, sötétnek és rossznak érzem magam, akárcsak tizenöt éves koromban, de időközben megpróbáltam felfejteni az okokat. Szakértője lettem a generációs szakadék problematikájának, faltam a könyveket, filmeket és minden egyebet, amiben egy felnőtt és egy kiskorú közti romantikus kapcsolatról van szó. Folyton önmagamot keresem, de nem találok hiteles beszámolót. Ezekben a történetekben a lányok mindig

áldozatok, én pedig nem vagyok az – és ennek semmi köze sincs ahhoz, amit Strane tett vagy nem tett velem fiatalabb koromban. Nem vagyok áldozat, mert sosem akartam az lenni, s ha nem akarom, akkor nem is vagyok az. Ez így működik. Erőszak és szex között a kedélyállapot teremti meg a különbséget. *Aki felkínálkozik, azt nem lehet megerőszakolni, nem igaz?* Ezt mondta elsőéves szobatársam, amikor meg akartam akadályozni, hogy részegen fölmenjen egy pasihoz, akit egy buliban ismert meg. Aki felkínálja magát, azt nem lehet megerőszakolni. Szörnyű vicc, de van benne ráció.

S még ha Strane tényleg ártott is volna nekem, minden lánynak vannak régi sebei. Amikor először jöttem Atlanticába, egy lánykollégiumban laktam, amely olyan volt, mint a Browick, csak szabadabbak voltunk, könnyedén lehetett alkoholhoz és fűhöz jutni, és minimális ellenőrzést gyakoroltak felettünk. Nyitott ajtók sorakoztak a folyosókon, és egyik szobából a másikba vándoroltak a lányok éjszakánként, hogy megvallják titkaikat, és feltárják a szívüket. Lányok, akiket csak órákkal korábban ismertem meg, ott sírtak mellettem az ágyon, miközben a távolba szakadt anyjukról és könnyörtelen apjukról meséltek, meg arról, hogy a fiújuk megcsalja őket, s hogy a világ egy szörnyű hely. Egyiküknek sem volt viszonya idősebb férfival, mégis kivoltak. Ha soha nem találkozom Strane-nel, alighanem akkor sem lettem volna más. Kihasznált volna valami fiú, és kitépte volna a szívem. Strane-nek hála legalább izgalmasabb sztoriról tudtam beszámolni.

Néha könnyebb így gondolnom rá – egyszerű sztoriként. Tavaly ősszel részt vettem egy szépírási workshopon, és egy teljes szemeszteren át Strane-ről szóló írásokat adtam be. Diáktársaim kritikát fűztek a szösszeneteimhez, és én minden szavukat lejegyeztem, leírtam a megjegyzéseiket, még az ostobákat, a rosszindulatúakat is. Ha valaki például azt mondta: „Nyilvánvaló, hogy a lány egy kurva. Ki más fekszik le a tanárjával? Ki csinál ilyet?”, leírtam a kérdéseket a füzetembe, és hozzátoldottam a magamét: *(Miért csináltam? Mert kurva vagyok?)*

Megviseltem és sebzettem távoztam az óráról, mégis úgy éreztem, rászolgáltam a megaláztatásra. Talán létezik hasonlóság aközött, hogy végigültem azokat a brutális workshopokat, és aközött, hogy ott állok abban a browicki tanteremben, és kérdések záporoznak rám, de igyekszem az effajta gondolatokat elhárítani. Leszegem a fejem, és menetelek tovább.

Utolsó évben új irodalomprofesszort kapunk. Henry Plough a neve. A minap felfigyeltem a névtáblájára a tanácsadóm irodája mellett, tárva-nyitva volt az ajtó, s csak egy íróasztal és két szék volt a szobában. Az első szemináriumi ülésen az asztal távoli végében foglalok helyet másnaposan, sőt talán még mindig részegen, és búzlóm a sörtől.

Elnézem a többi besoroló diákot, mindegyik arc ismerős, fény villan, és hang dörren, s úgy megfájdul a fejem, hogy a szememre nyomom az ujjaimat. Amikor újra kinyitom a szememet, egykori szobatársamat, Jenny Murphyt pillantom meg, a hűtlen barátnőt, életem tönkretévőjét. Állát az öklén nyugtatva ül a szemináriumi asztalnál, barna haja a válláig ér. Ennyire megváltozott volna? Remegek, miközben arra várok, hogy észrevegyen. Milyen vicces, hogy egyikünk sem lett idősebb. Én sem tűnök tizenöt évesnél idősebbnek, ugyanolyan szeplős az arcom, és hosszú, vörös a hajam.

Még akkor is Jennyt bámulom, amikor Henry Plough lép a terembe tankönyvvel a kezében, vállra akasztható bőrtáskával. Elszakítom a tekintetemet Jennytől, és megnézem magamnak az új professzort. Első ránézésre akár Strane is lehetne a szakállával meg a szemüvegével, nehéz lépteivel és széles vállával. Aztán előtűnnek a különbségek: hogy nem kiugróan magas, csak átlagos termetű, a haja és a szakála is inkább szőke, barna a szeme szürke helyett, és nem drót-, hanem szarukeretes a szemüvege. Soványabb, alacsonyabb, és fiatal – ez tűnik fel utolsóként. Egyetlen ősz hajszála sincs, sima a bőre a szakáll alatt, a harmincas évei közepén járhat. Strane hamvasabb kiadása.

Henry Plough a szemináriumi asztalra ejti a tankönyvet, mindenki összerándul a puffanásra.

– Bocs, nem akartam.

Újból fölveszi a könyvet, egy pillanatig tétován a kezében tartja, majd visszateszi az asztalra.

– E suta felütés után azt hiszem, ideje belevágnom.

Kezdetől rossz a hozzáállása, előzékeny és önkritikus: egyáltalán nem kelt bennünk félelmet, ahogy Strane tette az első napon, amikor a táblára jegyzetelt egy versről, amelyről senki sem vallotta be, hogy nem olvasta. Mégis, ahogy Henry Plough felolvassa a névsort, és végigjáratja tekintetét az asztal körül, újra Strane termében találom magam, az ő tekintetét érzem magamon. Szellő fúj be a nyitott ablakon, és érezni a sós levegőben a

Strane radiátorából felszálló, égett por szagát. Egy sirály rikoltása a félórát jelző norumbegai templomtorony zúgásává változik.

Az asztal túloldalán Jenny végre rám néz. Találkozik a tekintetünk, és már látom, hogy korántsem Jenny az, csak egy kerek képű, barna hajú lány, akivel volt pár közös óránk.

Henry Plough közben a névsor végére ér. Mint mindig, most is én vagyok az utolsó.

– Vanessa Wye? – Milyen esdeklőn hangzik egy új szemeszter első napján.

Ez úgy kizökkent, hogy a karom helyett csupán két ujjamat emelem fel. Az asztal másik oldalán az a lány, akit az imént Jennynek néztem, leveszi a kupakot a tolláról, és máris visszahúzódik a bensőmben támadt vihardagály, szemetet és rothadt algacsomókat hagyva maga után. Ismerős félelem fog el; lehet, hogy meghibbantam, talán narcisztikus vagyok, és képzelődésre hajlamos. Aki ennyire el van mélyedve önmagában, az szellemekké formálja környezetének mit sem sejtő tagjait.

Henry Plough az arcomat vizslatja, mintha memorizálni akarná. Pipát tesz a nevem mellé az osztálykönyvben.

Az óra hátralévő részében a székembe süppedve gubbasztok, s csak elvétve merek rápillantani. Gondolataim az ablak felé szállnak; nem tudom, azért-e, mert menekülni szeretnék, vagy azért, mert szélesebb perspektívára vágyom. A szeminárium után egyedül bandukolok haza egy parti úton, a ködös levegőtől bebodorodik a hajam. Koromsötét éjszaka van, fülhallgató a fülemben, és olyan hangerővel bömböltetem a zenét, hogy esélyem sincs meghallani, ha valaki esetleg a hátam mögé lopózik – esztelenül ostoba viselkedés. Sosem vallanám be, de jóleső borzongással tölt el annak a gondolata, hogy egy szörnyeteg liheg a nyakamba. Ez hajt előre, mintha a sorsot kísérteném.

Azon a héten pénteken este eljön hozzám Strane. Az épület előtt, a pékség lépcsőjén ülve várok rá, ahonnét minden áldott reggel élesztő és kávé illata száll be a lakásunkba. Enyhe az este: a lányok nyári ruhában tartanak a kocsmák felé; egy fiú a költészetszemináriumról gördeszkán suhan el mellettem, sörrel a kezében. Amikor Strane kocsija felbukkan, nem az utcában áll meg, ahol könnyedén megláthatnák, hanem bekanyarodik egy

mellékutcába. Még mindig paranoiás, jóllehet itt, Atlanticában biztosan nincsenek egykori browickosok.

Egy perccel később kilép a sötét mellékutcaból, és az utcalámpa fénykörében vigyorogva kitárja felém a karját. – Gyere ide.

Kőmosott farmert visel fehér teniszcipővel. Amikor több hét is eltelik két látogatása között, az mindig készületlenül ér, olyankor azon kapom magam, hogy a mellébe fúrom az arcomat, csak ne kelljen látnom a borvörös orrát, őszülő szakállát vagy a derékszíjára lógó pocakot.

Úgy vezet fel a lakásomba a sötét lépcsőn, mintha az ő lakása volna, és nem az enyém.

– Kanapé is van – állapítja meg, amint belépünk. – Micsoda előrelépés.

Csúfondáros képpel fordul felém, de nyomban ellágyul az arca, ahogy végignéz rajtam. Odakint az utca sötétjében még nem láthatta, milyen csinosan mutatok a nyári ruhámban, az új frufrummal, a kihúzott szememmel, a rózsás ajkammal.

– Nézzenek oda! Mint egy francia csitri ezerkilencszázhatvanötéből.

Elismerő szavaitól elandalodva már nem is látom olyan rútnek az öltözékét, legalábbis nem érdekel a rútságuk. Mindig is vén lesz hozzám képest. Csak így őrizhetem meg a fiatalságomat és tündöklő szépségemet.

Mielőtt benyitnék a szobámba, figyelmeztetem: – Nem volt időm takarítani, szóval, légy elnéző.

Felkapcsolom a villanyt, ő szemügyre veszi a rendetlenséget: a ruhahalmokat, kávésbögréket és üres borosüvegeket a padlón az ágyam körül, a szőnyegbe beletaposott, törött szemhéjpúder-palettát.

– Sose fogom megérteni, hogy tudsz így élni – jegyzi meg.

– Nincs gondom vele – felelem, miközben két kézzel taszigálom le a ruhákat az ágyról. Ez nem teljesen igaz, de semmi kedvem végighallgatni a kiselőadását arról, hogy a rendetlen környezet a zavaros elme tükre.

Lefekszünk, ő hanyatt, én az oldalamra fordulva szorongok a fal és közte. Az óráimról kérdez, végigmegyek a listán, de Henry Ploughhoz érve tétovázni kezdek.

– És irodalom mint fő tárgy.

– Melyik professzorral?

– Henry Ploughnak hívják. Új.

– Hol szerezte a doktorátust?

– Gőzöm sincs. Ezt nem szokás feltüntetni a tanmenetben.

Strane enyhe rosszallással ráncolja a homlokát.

– Gondolkoztál már a jövődön?

A jövőm. Posztgraduális képzés. A szüleim azt szeretnék, ha délre költöznék, Portlandbe, Bostonba vagy még annál is lejjebb. – Itt nem vár rád semmi – szokott viccelődni apám –, itt csak öregotthonok meg rehabilitációs központok vannak, ugyanis Augustától északra mindenki vagy idős, vagy függő. – Strane ugyancsak azt szeretné, ha elmennék, azt mondja, tágítanom kell a látókörömet, és világot kell látnom, aztán a következő pillanatban hozzáfűz valami olyasmit, hogy: – Fogalmam sincs, mi lesz velem nélküled. Az alantas ösztöneimnek fogok élni.

Semmitmondón ingatom a fejem.

– Na persze. Hé, nincs kedved betépni? – Átnyúlok fölötte az ékszerdobozkáért, amelyben a füvet tartom. A homlokát ráncolva figyeli a műveletet, ahogy előkészítem a pipát, de aztán jó mélyet szippant belőle, amikor odanyújtom neki.

– Nem gondoltam volna, hogy egy huszonegy éves barátnő egyúttal azt jelenti, hogy érett fejjel rákapok a szerre – mondja fojtott hangon, ahogy kifújja a füstöt. – Habár sejthettem volna, hogy ez lesz.

Én következem, akkorát szippantok, hogy marja a torkomat a füst. Utálom, hogy ennyire felizgat, amikor a barátnőjének nevez.

Elszívjuk a pipát, és megiszunk egy majdnem tele üveg bort az ágyam mellől. Benyomom a kistévemet, és öt gyötrelmes percen keresztül egy valóságshow-t bámulunk, amelyben meglelt férfiakat tartóztatnak le, miután azok találkát próbáltak kieszközölni csetszobákban megismert kamasz lányokkal, akik valójában álruhás hekusok voltak. Inkább beteszek egy filmet. Csak erősen áthallásos filmjeim vannak – megvan a *Lolita* mindkét változata, a *Csinos kislány*, az *Amerikai szépség*, az *Elveszett jelentés* –, de ezek legalább mind a szépségre koncentrálnak, és egy szerelmes történet keretébe helyezik a dolgot.

Amikor Strane leveszi a ruhámat, és a hátamra fektet, akkor már annyira be vagyok tépve, hogy úgy érzem magam, mintha csak egy kontúrtalan füstgomoly volnék, ám amikor nyalni kezdene, nyomban helyrebillen a fókuszom. Összezárom a lábam.

– Ezt most ne.

– Ne csináld, Nessa. – Összezárt combomhoz nyomja az arcát, onnan bámul fel rám. – Engedj magadhoz.

A mennyezetre emelem a tekintetemet, és nemet intek. Már vagy egy éve nem hagyom neki, hogy orálisan kényeztessen. Talán még régebben. Nem halnék bele, de felérne a dolog a kudarc beismerésével.

– A gyönyört utasítod vissza – folytatja.

Megfeszítem testem minden egyes izmát. Könnyű vagyok, mint a pille, és kemény, mint egy darab fa.

– Büntetni akarod magad?

Mintha féreglyukba pottyantak volna a gondolataim, lekerekített élek és lágy görbék között tódulnak lefelé. Látom az éjszakai óceánt, a gránitpartokat ostromló hullámokat. Strane is ott van, egy rózsaszín gránittömbön áll, kezével tölcsért formál a szája körül. *Hadd csináljam! Hadd elégítselek ki!* De hiába szolongat, nem érhet el. Foltos fókaként úszom túl a hullámtörőkön, mérföldek megtételére alkalmas szárnyfeszítávolságú albatrosz vagyok. Én vagyok az újhold, elrejtőzöm előle és mindenki más elől is.

– Makacs vagy – mondja, miközben rám mászik, és befúrja a térdét a lábam közé. – Olyan hülye makacs vagy.

Megpróbál behatolni, és kénytelen a kezével is segíteni magán; de így is petyhüdt marad. Segíthetnék rajta, de még mindig pillekönnyű és famerev vagyok. Azonkívül ez nem az én problémám. Aki negyvennyolc éves férfi létére nem képes felizgulni egy huszonegy éves lánytól, az mégis kire tudna felizgulni? Egy tizenöt évesre, talán. Néha a norumbegai házában azt játsszuk, hogy első alkalommal vagyunk együtt. *Ernyedj el, kincsem. Nem fog menni, ha nem engeded el magad. Vegyél nagy levegőket.*

Elkezd mocorogni bennem, én pedig behunyom a szememet, és újra a szokásos képeket látom: kelő cipókat, futószalagon mozgó árucikkeket, fehér gyökerek terjeszkedését a puha földben. Minél tovább forog a film, annál jobban zsibong a testem. Emelkedni kezd a mellkasom. Nyitott szemmel is csak a képeket látom. Tudom, hogy Strane rajtam van, tudom, hogy kefél, de nem látom. Folyton ez történik. Amikor legutóbb megpróbáltam elmagyarázni neki, milyen érzés, azt mondta, hogy szerinte ez hisztériás vakság. *Csak nyugodj meg. Lazulj el, kicsikém.*

A torkomra szorítom a kezemet. Arra vágyom, hogy fojtogasson, csakis ez tudna visszahozni az életbe. – Keményebben – mondom neki. – Légy durva. – Csak akkor hajlandó rá, ha rimánkodom, és zihálva esedezem érte, akkor végre beadja a derekát, és vonakodva megszorítja a torkomat.

Ennyi is elég ahhoz, hogy újra formát öltönnön előttem a szoba, meg az arca, ahogy fölém tornyosul, és patakszik róla az izzadság.

Utána azt mondja: – Nem szeretem ezt, Vanessa.

Sietve kipattanok az ágyból, fölszedem a ruhámat a földről. Pisilnem kell, nem szeretek meztelenül mászkálni előtte, és nem tudom azt sem, hogy Bridget mikorra várható.

Még hozzáteszi:

– Van benne valami nyugtalanító.

– Ezt fejtsd ki. – Belebújok a ruhámba.

– Hát, hogy azt akarod, hogy erőszakos legyek hozzád. Ez... – Elfintorodik. – Rettentő nyomasztó, még számomra is.

Mielőtt lekapcsolt lámpáknál, a lenémített *Csinos kislány* előtt elalszunk, Bridget megjön a kocsmból. Halljuk a nappaliban járkálni, majd kissé botladozva betámolyogni a fürdőszobába. A vízsubogás sem tudja elfojtani az öklendezés zaját.

– Ne menjünk ki hozzá segíteni? – suttogja Strane.

– Á, nem kell – felelem, bár ha Strane nem lenne ott, biztosan ránéznék. Nem világos, hogy Strane-t nem szeretném Bridget közelében tudni, vagy fordítva.

Bridget kisvártatva átmegy a konyhába. Szekrényajtó nyílik, és műanyag zörög, ahogy belekotor egy müzlis dobozba. Az ilyen éjszakákon általában a kanapén szoktunk tábor verni, és addig bámuljuk az éjszakai műsorokat, amíg csak ki nem dőlünk.

Strane a takaró alatt felcsúsztatja a kezét a combomon.

– Tud róla, hogy itt vagyok? – suttogja. Keze a lábam között matat, miközben Bridget lakáson belüli mozgására fülelünk.

Reggel egyedül ébredek az ágyban. Már azt hiszem, elment, amikor lépteket hallok a nappaliból, és hallom, hogy nyílik a fürdőszoba ajtaja. Bridget meglepettséggel átszótt hangja: – Ó, bocsánat –, majd Strane kapkodó válasza: – Nem, nem semmi gond. Épp menni készültem.

Hallom, ahogy bemutatkoznak egymásnak. Strane „Jacobnak” nevezi magát, mintha mi sem lenne természetesebb, miközben én dermedten heverek az ágyban, egyszerre halálosan rémülten, mint kislány egy horrorfilmben, aki karmokat lát előmászni a szekrényajtó alól. Alvást

színlelek, amikor Strane visszajön hozzám a szobába. Akkor se nyitom ki a szememet, amikor megérinti a vállamat, és a nevemen szólít.

– Tudom, hogy ébren vagy – mondja. – Találkoztam a szobatársaddal. Rendes lánynak tűnik. Tetszik, ahogy kivillan az elülső fogai közti rés, amikor mosolyog.

Még mélyebbre fúrom az arcomat a takaróba.

– Indulok. Kapok egy búcsúpuszit?

Kicsúsztatom a karomat a paplan alól, és föltartom felé a kezemet, hogy belecsapjon, de nem teszi meg. Hallgatom nehéz lépteit, amikor átvág a lakáson, aztán meghallom, ahogy Bridgettől búcsúzik, és a kezembe temetem az arcomat.

Arra nyitom ki a szememet, hogy Bridget karba font kézzel a szobám küszöbén áll.

– Szexszagot orrontok – mondja.

Takaróstul felülök.

– Tudom, hogy undorító pasi.

– Nem undorító.

– Öreg. Kurva öreg.

A haját hátradobva nevet.

– Azért nem olyan vészes.

Miután felöltöztem, lemegyünk a kávézóba baconös-tojásos bagelre meg kávéra. Ablak melletti asztalunknál ülve egy elképesztően bodros szőrű, rózsaszín nyelvét lógató kutyát sétáltató párocskát figyelek.

– Szóval, tizenöt éves korod óta együtt vagytok? – kérdi Bridget.

A fogaimon keresztül kortyolok a kávéból, amely megégeti a nyelvemet. Nem vall rá, hogy kíváncsiskodik. Általában teret hagyunk egymásnak, amire viccesen „ítélkezésmentes övezet”-ként szoktunk utalni, ebben a térben szótlán tanúja vagyok Bridget sorozatos pasizásainak, miközben Rhode Islanden él a vőlegénye, én pedig csinálom Strane-nel, amit csinálók.

– Kisebb-nagyobb kihagyásokkal – felelem.

– Vele feküdtél le először?

Az ablakra szegezett tekintettel bólintok, még mindig a párocskát figyelem a bodros kutyával.

– Csak vele feküdtem le.

Erre már kiguvad a szeme.

– Ez most komoly? Nem volt senki más?

Felhúzott vállal nyelem a kávémat, égeti a torkomat. Elégedettséggel tölt el annak látványa, ahogy az életem a döbbsen ámulat grimaszát rajzolja egy másik ember arcára, de csak egy pillanattal tartson tovább a finton a kelletténél, és máris terhessé válik.

– Én ezt el se tudom képzelni – mondja Bridget.

Próbálok leplezni, hogy könnybe lábadt a szemem. Nem kellene mellre szívnom. Hiszen Bridget csak kíváncsi. Ilyen az, amikor barátnője van az embernek. A fiúkról meg a vad kamaszévekről csacsogtok.

– Nem féltél?

A bageletem piszkálgatva megrázom a fejem. Mitől féltém volna? Nagyon óvatosan bánt velem. Visszagondolok az iskolaévekre, Charley-ra és Will Coviellóra, aki fehér szutyoknak nevezte, és soha többé nem szolt Charley-hoz, miután az leszopta. Felidézem Charley önelégült vigyorát, ahogy visszajött a bowlingterembe, miután megkapta, amit akart. Egy effajta megalázó helyzet félelmetes tudott volna lenni. De nem Strane, aki térdre borulva vallott nekem szerelmet.

Bridgetre kapom a pillantásom, végigmérem.

– Rajongva imádozt engem. Mázlista voltam.

Hirtelen köszönt be az ősz. Bezárnak a szállodák, és hazatérnek az alkalmi munkások. Szeptember második hetében kezdenek el sárgulni a levelek, éles kontrasztot alkotva a borús égbolttal. Hidegek és ködpárások a reggelek, rendszeresen arra ébredek, hogy a bokám köré tekeredett a nyirkos lepedő.

Szeptember végén, a Henry Plough szemináriumának kezdetét megelőző percekben egy lány ül le az asztalhoz, akivel első éves korom óta járunk együtt írásszemináriumokra, és letesz maga mellé egy halom könyvet. Cowboycsizmát hord kurta szoknyákkal, irodalmi folyóiratoknak küldözgeti be a munkáit, és a témavezető tanár egyszer azt mondta róla, „nyitva áll előtte az út Iowába”. A könyvkupac tetején a *Gyér világ*ot pillantom meg Vladimir Nabokovtól. A látványtól meghűl ereimben a vér. „Légy hát imádozt, dédelgetve eztán, / Bíbor szegélyű, szép sötét Vanessám.”

Henry rámutat.

– Remek választás. Nekem az egyik kedvencem.

A lány elvigyorodik. Egy pillanat alatt elfutja a vér az arcát.

– A huszadik századi irodalomhoz kell. Témazárót fogunk írni róla, ami elég... – elkerekíti a szemét – ijesztő kilátás.

A mellette ülő fiú megkérdezi, miről szól a könyv, zakatol a szívem, és előnt a forróság, mialatt a lány hasztalan próbálkozik értelmes választ adni. Henry már éppen a segítségére sietne, amikor közbevágnak.

– Nincs igazi cselekménye. Legalábbis nem úgy kell olvasni. A regény egy versből és a hozzá íródott kommentárokból áll, és a kommentárokból rajzolódik ki egy történet, csak hogy a szerzőjük megbízhatatlan, így a mű egésze is az. Ez egy mindenfajta jelentést meghazudtoló regény, megköveteli az olvasótól, hogy föladja a kontrollt...

Elhallgatok, ahogy rám tör a szokásos idegesség, mint mindig, amikor erről beszélek – mintha Strane szólna belőlem. Az ő szájából briliánsan hangzana ez a szöveg, ellenben én csak egy dölyfös, otromba kis picsának tűnök tőle.

– Mindenesetre – szólal meg a lány – nem ez a kedvencem Nabokovtól. A *Sebastian Knight* igazi élete sokkal jobban tetszett.

Halkan helyesbíték: – *Valódi élete*.

A lány a szemét forgatva elfordul tőlem, az asztalfőn helyet foglaló Henry ellenben halvány, töprengő mosollyal figyel, miközben a többi diák is sorban elfoglalja a helyét.

Amikor óra után hazaérek, előbb vacsorát készítek magamnak, majd a *Titus Andronicus* olvasom a jövő héten kezdődő Shakespeare-unithoz. Ez egy brutális, vérgőzös színmű levágott kezekkel meg ételbe belesütött fejekkel. Laviniát, a hadvezér lányát csoportosan megerőszakolják, azt követően pedig még meg is csonkítják. Erőszaktevői kivágják a nyelvét, hogy ne tudjon beszélni, és levágják a kezét, hogy ne tudjon írni. Ő azonban oly elkeseredetten el akarja mondani a történeteket, hogy végül egy botot a szájába véve belekarcolja a férfiak nevét a porba.

Amikor ehhez a részhez érek, félbehagyom az olvasást, leemelem a könyvespolcra a Strane-től kapott *Lolitát*, és addig lapozgatom, amíg rá nem lelek a keresett szakaszra: Lo egy újságcikken kacag, amelyben azt tanácsolják a gyerekeknek, hogy ha egy furcsa bácsi cukorkával kínálja őket, mondjanak nemet, és írják fel az illető rendszámát. Ceruzával odaírom a margóra, hogy *Lavinia?*, és behajtom az oldal szélét. Hiába próbálom folytatni a *Titus Andronicus*t, nem bírok odafigyelni rá.

Fogom a laptopot, és megnyitom a három évvel korábban indított blogomat. Publikus, de anonim blog – álneveket használok benne, és néhány hetente rákeresek magamra, hogy biztosan nem kerül-e elő a keresési találatokban. A blog őrizgetése ahhoz hasonlít, mint amikor esténként fülhallgatóval a fülemben sétálok az utcán, vagy mint amikor azzal a céllal lépek be a kocsmába, hogy az ájulásig leigyam magam, amit a pszichológiatankönyv kockázatos cselekedetként említ.

2006. szeptember 28.

Ma említést tett Nabokovról, és ezt feltétlenül szükségesnek érzem leírni.

Nem tudom, mit gondoljak. Valójában semmi az egész, csupán elfajzott agyam szüleménye – de hogy is ne ugornék az ismerős következtetésre, amikor a karakterek, a díszlet és oly sok egyéb részlet is mind egyezik? (Órán a professzor tekintete az asztal átellenes végén ülő vörös hajú lányra vándorol, akinek remeg a hangja, valahányszor fel kell olvasnia valamit.)

Ez abszurdum. Abszurd ilyesmit kivetíteni egy férfirra, akiről semmit sem tudok azt leszámítva, hogy hogyan fest a tábla előtt állva, illetve mindazon részleteket leszámítva, amelyeket bárki előáshat egy Google-kereséssel. Olyan érzés, mintha kikaptam volna őt az osztályteremből, mintha azt tenném vele, amit S. tett velem. De nem a professzornak kéne betöltenie S. szerepét ebben a forgatókönyvben?

Elkezdtem úgy öltözködni, mint tizenöt éves koromban azokon a napokon, amikor találkoztunk – baby-doll ruhákat vettem fel tornacipővel, és befontam a hajamat –, mintha azáltal, hogy igyekszem nimfácskának tűnni, ráébreszthetném őt a valódi természetemre, és arra, hogy mire vagyok képes, vagyis... minden bizonnyal szabályszerű ELMEBETEG vagyok.

„Az egyik kedvencem”, mondta ma a Gyér világról (nem a Lolitáról, el lehet képzelni, akkor mi lett volna). Nem nagy ügy. Csak egy ártatlan megjegyzés. Minden irodalomprofesszor szereti ezt a regényt. De amikor tőle hallom ezt, akiről már eldöntöttem, hogy különleges, az reveláció erejű.

Meghallom, hogy Gyér világ, és csak S.-re tudok gondolni, amint átadja nekem a saját példányát, és felszólít, hogy lapozzak a 37. oldalra. Milyen érzés is volt a saját nevemet olvasni a papíron: Szép sötét Vanessám.

És ekkor egy új kapcsolódási pontot fedez fel az agyam a figurák között. Néha átoknak érzem azt a képességemet, hogy bármihez jelentést tudok rendelni.

Három kocsmá van Atlanticában: az egyikbe diákok járnak, és kézműves söröket lehet inni, és tiszta a padló; a másikban biliárdasztalok vannak, meg savanyított tojás befőttesüvegekben; valamint egy mólóvégi kalyiba, ahol részeg halászok bonyolódnak kespárbajba. Bridgettől mi csak a diákkocsmába járunk, de ő úgy hallotta, hogy a biliárdos tavernában szombat esténként tánc is van.

– Senkit sem fogunk ismerni ott – mondja. – Szabadok leszünk.

Igaza van; mi vagyunk ott az egyetlen atlantikai diákok, alighanem tíz évvel fiatalabbak mindenkinél, habár a félhomályban ezt nehéz megállapítani. Jégbe hűtött tequilát iszunk, és sörökkel megyünk a táncparkettre, Kanyéra, Beyoncéra és Shakirára rázzuk. Részezségünkben egymást markolásszuk, vörös és szőke hajunk az arcunkba és az italunkba hullik. Egy férfi megkérdezi, hogy mindent együtt szoktunk-e csinálni, mi meg olyan pompásan vagyunk, hogy nem játsszuk a sértődöttet, csak nevetünk: – Talán! – Amikor a DJ technót kezd játszani, elhagyjuk a táncparkettet, hogy levegőhöz jussunk, odaoldalazunk a bárhoz, ahol újabb rövidek teremnek előttünk, amiket egy Red Sox-sapkás, terepmintás dzsekit viselő pasas fizet.

– Tetszik, ahogy mozogtok – mondja a fickó, és egy hátborzongató pillanatig Craig, a bowlingteremben megismert szarházi az, aztán pislantok, és már látom, hogy csak egy ragyás képű, rossz leheletű pasas. Nem tágit mellőlünk, amíg táncba nem megyünk, csak hogy lerázzuk. Az este vége felé, mialatt Bridget a mosdóban van, én pedig tequilától ködös tekintettel támasztom a bárpultot, újból megjelenik a fickó. Nem látom, de érzem a szagát – sör és cigaretta meg még valami, egy undok szag, ami akkor csap meg, amikor a fenekemre csúsztatja a kezét. – A barátnőd a csinosabb, de te izgalmasabbnak tűnsz.

Várok egy-két-három másodpercet, és ugyanaz az érzéketlenség lesz úrrá rajtam, mint tízévesen, amikor becsíptem az ujjamat anyám kocsijának az ajtajával, és ahelyett, hogy üvöltöttem volna, azon tűnődtem, *meddig fogom ezt kibírni*. Aztán lesöpröm a kezét, és elküldöm a búsba, mire lekurváz. Bridget visszajön a mosdóból, előveszi a kulcsát, meglengeti a fickó felé a gázspray-t, aki erre beteg ribancnak nevezi. Egész úton hazafelé szédültek vagyunk a félelemtől, egymás kezét fogjuk, és hátrafelé pillogunk.

Odahaza a lakásban Bridget egyik kezében sajtburgerrel kidől a kanapén. Bezárkózom a fürdőszobába, és felhívom Strane-t. Először a hangposta jelentkezik, így addig hívogatom, amíg álomtól vaskos hangon bele nem szól.

– Tudom, hogy késő van – mondom.

– Részeg vagy?

– Mit értesz azon, hogy részeg?

– Részeg vagy – sóhajt fel.

– Letapiztak.

– Mi?

– Egy kocsmában. Belemarkolt a seggembe egy férfi.

Hallgatás a vonal túlvégén, mintha arra várna, hogy rátérjek a lényegre.

– Meg se kérdezte, hogy szabad-e.

– Ne érezd úgy, hogy vallomást kell tenned nekem. Fiatal vagy. Szórakozz kedvedre.

Megkérdezi, hogy jól vagyok-e, azt mondja, reggel hívjam fel, szülői gondoskodást mutat irányomban, valójában sokkal jobban ismer, mint a szüleim, akikkel csak általánosságokról szoktam beszélgetni a vasárnap esti húszperces telefonálásaink során.

A csempézett padlón, egy csomóba gyúrt törülközővel a fejem alatt motyogom: – Bocs, ha gáz vagyok.

– Semmi baj – feleli. De én azt szeretném, ha azt mondaná, hogy nem vagyok gáz, hogy szép és értékes ember vagyok.

– Igazából te tehetsz róla – mondom neki.

Szünet. – Oké.

– Veled kezdődött minden rossz.

– Ezt ne játsszuk.

– Miattad vagyok ilyen.

- Kicsim, menj aludni.
- Vagy tévedek? Mondd meg, ha nincs igazam. – A mennyezet egy szakaszán végighúzódo beázásfoltot bámulom.
- Tudom, hogy te ezt hiszed – mondja aztán.

A viharnek szentelt órai megbeszélésen Henry arra kér bennünket, hogy alkossunk párokat. Jóformán észrevehetetlen gesztusok és tekintetek cseréjét követően röpké pillanatok alatt kialakulnak a párok. Közelebb húzzák egymáshoz a székeiket, míg én tehetetlenül nézelődöm körbe egy kínálkozó partner után. Ahogy körülvándorol a tekintetem, egyszer csak arra leszek figyelmes, hogy Henry gyöngéd tekintettel néz.

– Ide, Vanessa! – lobogtatja felém a kezét Amy Doucette. Amikor leülök hozzá, odasúgja nekem: – Nem olvastam el. Te igen?

Egykedvűen bólintok, és nem az igazat mondom: – Csak átfutottam. – Valójában kétszer is elolvastam, aztán felhívtam Strane-t, hogy beszéljünk róla. Azt tanácsolta, ha le akarom nyűgözni a professzort, akkor vagy a posztkoloniális jelzőt használjam a színmű kapcsán, vagy viccesen jegyezzem meg, hogy egyébiránt Francis Bacon írta. Azt viszont már nem volt hajlandó elárulni, hogy kicsoda Francis Bacon. – Nem fogok mindent a szádba rágni. Nézz utána.

Miközben most a cselekményt vázolom Amynek, a szemem sarkából látom, hogy Henry sorban végigjárja a párokat. Amikor mellénk ér, természetellenesen magas hangon mondom: – De amúgy se számít, miről szól a darab, mivel nem Shakespeare írta, hanem Francis Bacon!

Henry fölnevet – a gyomrából jövő, valódi nevetéssel, harsányan.

Óra végén feltartóztat, hogy visszaadja a *Titus Andronicus* Laviniájáról írt esszémet. Lavinia kivágott nyelvére és levágott kezére koncentráltam benne, illetve az azt követő némaságára, a beszéd ellehetetlenülésére a nemi erőszak viszonylatában.

– Szép munka – mondja. – És a vicce is tetszett. Mármint, az órai. – Pironkodva folytatja: – Az esszéjében nem találtam semmi vicceset, de talán csak figyelmetlen voltam.

– Nem, abban tényleg nem volt semmi vicces.

– Rendben – mondja, és most már a nyaka is vörös.

Olyan ideges leszek a társaságában, hogy a legszívesebben futva menekülnék. Az esszét a dzsekim zsebébe süllyesztve fél vállamra

kanyarítom a hátizsákomat, ám ekkor ismét megállít: – Végzős, igaz? Nem érdekli a posztgraduális képzés?

Olyan hirtelen jön a kérdés, hogy kacagnom kell.

– Nem tudom. Még nem gondolkodtam rajta.

– Akkor gondolkozzon – mondja Henry. – Önmagában ennek a munkájának az alapján is – mutat a zsebembe gyömöszölt esszére – jó esélyekkel indulna.

Hazafelé újraolvasom az esszét, előbb Henry margóra írt megjegyzéseit tanulmányozom át, majd a megjegyzésekkel ellátott mondatokat, próbálom meglátni bennük a potenciált. Sietve dobtam össze, három elírást is találtam az első bekezdésben, és gyengécske végkövetkeztetéssel zártam le. Strane-nél ez csak egy négyest ért volna.

November első hetében Strane asztalt foglal egy méregdrága, part menti étteremben, és egy hotelszobát is kivesz nekünk. Direkt szól, hogy öltözzek ki, ezért egy fekete, vékony pántos selyemruhába bújok, ami az egyetlen valamirevaló ruhadarabom. Michelin-csillagos étterem, tájékoztat Strane, én pedig úgy teszek, mintha tudnám, hogy ez mit takar. Gyakorlatilag egy átalakított pajta viharvert, fából ácsolt falakkal és látszódo gerendákkal, fehér asztalterítővel, valamint barna, bőr klubfotelekkel. Csupa olyasmi szerepel az étlapon, hogy fésűkagyló spárgatortácskával meg bélszínjava libamájjal. Semminek sincs ára.

– Fogalmam sincs, mik ezek. – Piszkálódó megjegyzésnek szánom, Strane ellenben a bizonytalanságot hallja ki belőle. Amikor megjelenik a pincér, Strane mindkettőnknek ugyanazt rendeli – prosciutto sonkába tekert nyúlbélszínt, lazacot gránátalmamártással, desszertnek pezsgős panna cottát. Minden hatalmas fehér tányérokon érkezik, közepükön egy-egy tökéletes műemrek, amelynek alig ismerhető fel étel mivolta.

– Hogy ízlik? – kérdi Strane.

– Jó, azt hiszem.

– Csak hiszed?

Úgy néz rám, mintha hálátlannak tartana, és az is vagyok, de eszemben sincs a bociszemű, vidéki fruskát játszani, aki meg van illetődve, mert bepillantást nyerhetett a nagyvilági életbe. A születésnapomon Portlandben is egy ehhez hasonló étterembe vitt. Akkor búbájosan viselkedtem, kéjes hangokat hallattam evés közben, és az asztal fölött odasúgtam neki, hogy

nagyon baró. Most viszont kedvetlenül piszkálom a panna cottát, és didergek a nyári ruhámban, meztelen karom csupa libabőr.

Ó újabb pohár bort tölt mindkettőnknek.

– Gondolkoztál már rajta, hogy mit szeretnél majd csinálni az egyetem után?

– Ez egy szörnyű kérdés.

– Csak ha nincs semmilyen terved.

Kihúdom a kanalat a számból.

– Még tűnődnöm kell rajta.

– Van még rá hét hónapod.

– Inkább halasztanék egy évet. Szándékosan el kéne hasalnom az összes tárgyból, hogy időt nyerjek.

Kapok tőle egy újabb hosszú pillantást.

– Azon gondolkodtam – mondom megfontoltan, és közben péppé túrom a panna cottámat –, hogy ha nem jutna eszembe semmi, esetleg lakhatnék nálad? Csak szükségmegoldásként.

– Nem.

– Át se gondolod.

– Nincs rá szükség. Nevetségesnek találom az ötletet.

Keresztbe font karral hátradőlök a székemen.

Közelebb hajol, és fejét behúzva, lehalkított hangon közli:

– Nem költözhetsz be hozzám.

– Nem is beköltözésről beszéltem.

– Mit szólnának a szüleid?

Megvonom a vállam.

– Nem kéne feltétlenül tudniuk.

– Nem kéne feltétlenül tudniuk – ismételi a fejét rázva. – Nos, a norumbegai embereknek nyilván feltűnne a dolog. Mit szólnának hozzá, hogy velem laksz? Próbálok kimászni abból, ami a múltban történt, és nem szeretnék visszasülyedni.

– Oké, vettem.

– Megleszel te – mondja. – Nincs szükséged rám.

– Jó. Felejtsd el, hogy szóba hoztam.

Türelmetlenség itatja át a szavait. Feldühítettem a kérdésemmel, azzal, hogy egyáltalán ilyesmi az eszembe jut, és én is dühös vagyok attól, hogy még mindig ennyire ragaszkodom hozzá, akár egy gyerek. Meg se közelítettem évekkal ezelőtt megfogalmazott próféciját, mely szerint

húszévesen tucatnyi szeretőn leszek túl, akik közül ő csak az egyik volt a sorban. Huszonegy évesen még mindig ő nekem az egyetlen.

Amikor megjön a számla, én kapom fel először, csak hogy lássam a végösszeget: háromszáztizenhét dollár. Émelyítő gondolat ennyi pénzt elherdálni egyetlen étkezésre, mégsem szólok egy szót sem, amikor átcsúsztatom a számlát az asztalon.

Vacsora után betérünk egy koktélbárba egysaroknyira a szállodánktól. Sötétített ablakok, súlyos ajtók, félhomály. Egy kis sarokasztalhoz húzódunk, és a felszolgáló olyan hosszan vizslatja a személyimet, hogy Strane felcsattan: – Szerintem már kiolvasta. – Mellettünk két középkorú házaspár cseverészik a külföldi utazásairól: milyen volt Skandináviában, a Baltikumban és Szentpéterváron. Az egyik fickó szüntelenül azt hajtogatja a másiknak: – Muszáj elmennetek oda. Nem is fogható ehhez a helyhez. Ez egy patkánylyuk. Oda kell elutazni! – Nem világos, mit nevez patkánylyuknak: Maine államot, Amerikát, esetleg csak a koktélbárt.

Strane-nel közel ülünk egymáshoz, összeér a térdünk. Míg a házaspárok beszélgetésére fülelünk, óvatosan a combomra csúsztatja a kezét. – Ízlik az italod? – Mindkettőnknek Sazeracot rendelt, amiből én csak a whiskyt érzem ki.

Közben még feljebb vándorol a keze, a hüvelykujja már a bugyimat cirógatja. Merevedése van; onnét tudom, hogy fészkelődik, és a torkát köszörüli. Tudom azt is, hogy élvezettel fogdos engem az ő korabeli férfiak és feleségük jelenlétében.

Iszom még egy Sazeracot, meg még egyet, meg még egyet. Strane végig a lábam között tartja a kezét.

– Tiszta libabőr vagy – dünnyögi. – Micsoda dolog, hogy november van, és nincs rajtad harisnyanadrág?

Legszívesebben kiigazítanám, *talán inkább harisnya, ma már senki se mondja azt, hogy harisnyanadrág, nem az ezerkilencszázötvenes években vagyunk*, de mielőtt megtehetném, megválaszolja a saját kérdését.

– Rossz kislány vagy.

A szálloda halljában ácsorgok, míg bejelentkezik a szobánkba. Ahogy a főportás üres pultját szemügyre veszem, véletlenül lesodrok a földre egy adag prospektust. Mialatt fölfelé kúszik velünk a lift, Strane így szól: – A fickó a recepción, azt hiszem, rám kacsintott. – Megcsókol, amikor a lift egy pittyenéssel jelzi, hogy felért a mi emeletünkre, mint aki arra ácsingózik, hogy lesz valaki a túloldalon, de üres folyosóra nyílik ki az ajtó.

– Mindjárt hányok – markolom meg az első kezem ügyébe akadó kilincset. – Mi lesz, nyisd már ki!

– Nem ez a miénk. Minek kellett annyit innod? – Végigterel a folyosón a szobáncig, ahol nyomban megcélzom a fürdőszobát, lerogyok a földre, karommal a vécécsészére tapadok. Strane az ajtóból figyel.

– Egy százötven dolláros vacsora megy most veszendőbe – jegyzi meg.

Túl részeg vagyok a szeretkezéshez, ő mégis tesz egy próbát. Billeg a fejem a párnák közt, ahogy szétfeszíti a lábamat. Az utolsó emlékem az, hogy arra kérem, ne nyaljon ki. Feltehetően teljesítette az óhajomat, mert bugyiban ébredek fel.

Másnap reggel, amikor visszavisz a kocsijával Atlanticába, Bruce Springsteen üvölt a rádióból. A „Red Headed Woman”. Strane lopott pillantásokat vet felém, ravaszdi mosolyt csal a képére a szöveg, azt várná, hogy én is elmosolyodjam.

*Well, listen up, stud
Your life's been wasted
Till you've got down on your knees and tasted
A red headed woman.*

A rádióhoz hajolok, hogy kikapcsoljam. – Ez gusztustalan.

Néhány mérföldnyi csöndet követően így szól: – Majd elfelejtettem mondani, az az új tanácsadó a Browickban a te egyetemed egyik professzorának a felesége.

A másnaposságom nem teszi lehetővé, hogy érdekeljen a hír. – Izgi – dűnnyögöm, arcomat a hűvös ablakhoz nyomva, amely mögött tovasuhan a part menti táj.

Henry irodája a kampusz legnagyobb épületének, egy szemet bántó, brutalista stílusú betonmonstrumnak a negyedik emeletén található. Ott kapott helyet a tanszékek többsége; az irodalomprofesszorok a negyediken laknak, a nyitva hagyott ajtók íróasztalokat és karosszékeket, meg agyonzsúfolt könyvespolcokat tárnak fel. Egytől egyig Strane tanári szobáját juttatja eszembe a jobb napokat látott heverővel meg a tengerzöld

ablaküvegével. Valahányszor végigmegyek ezen a folyosón, ellaposodik az idő, mintha rétegenként lenne összehajtogatva, egy darab papírból darumadárrá.

Henry ajtaja félig nyitva áll, a résen át jól látom, hogy az íróasztalánál ül, és éppen a laptopján néz valamit. Finoman megkopogtatom az ajtófélfát, mire összerezzen, és a space billentyűre bökve megállítja a videót.

– Vanessa – üdvözl az ajtót kitárva. A hangszíne arról árulkodik, hogy örül nekem, pontosabban annak, hogy nem valaki más az. Most is éppoly sivár a szobája, mint amikor, még a szemeszter kezdetét megelőzően, bekukkantottam ide. A padlón nincs szőnyeg, a falak is üresek, ellenben már kialakulóban van a rendetlenség. Papírok hanyódnak az asztalon, a polcokon könyvek hevernek nagy összevisszaságban, és egy poros fekete hátizsák lóg az iratszekrényen.

– Elfoglalt? – kérdezem. – Később is visszajöhetek.

– Nem, dehogy. Csak megpróbáltam kicsit dolgozni. – Mindkettőnknek a laptopján megállított videóra siklik a tekintete, amelyen egy megmerevedett gitáros férfit látunk. – Hangsúlyozom, hogy „próbáltam” – teszi hozzá, és a másik székre mutat. Mielőtt leülök, felmérem a szék és az íróasztal közötti távolságot – ami nem túl nagy, mégis elegendő ahhoz, hogy ne tudjon egyik pillanatról a másikra hozzám érni.

– Van egy ötletem a vizsgadolgozatomhoz – mondom a professzornak –, viszont egy olyan szöveget emelnék bele, amit órán nem tárgyaltunk.

– Mire gondolt?

– Szóval, Nabokovra. Shakespeare előfordulása a *Lolitában*?

Elsőéves koromban egy, a megbízhatatlan elbeszélőnek szentelt órán szerelmes regényként aposztrofáltam a *Lolitát*, mire a professzor asszony a szavamba vágott: – Szerelmes regénynek titulálni a művet, az a mű vétkes félreértelmezése. – Még csak azt sem hagyta, hogy befejezzem a gondolatmenetet. Azóta egyetlen órán se mertem előhozakodni vele.

Henry ellenben csupán karba fonja a kezét, és hátradől a székében. Megkérdezi, milyen kapcsolódási pontokat véltem fölfedezni a *Lolita* és az általunk olvasott színművek között, én pedig már sorolom is neki a párhuzamokat: a *Titus Andronicus* Laviniája belekarcolja a porba megerőszakolóinak a nevét, és a megerőszakolt, árva Lo kikacagja a felvetést, hogy ő is tegyen így, ha cukrosbácsival találkozik; ahogy *IV. Henrik* Falstaffja elcsalogatja Henrik herceget a családjától, egy pedofil is

éppígy csábít magához egy akaratos gyermeket; *Othello* epres zsebkenőjének szűzies szimbolikája és az epermintás pizsama, amelyet Humbert ad Lolitának.

Az utolsó pontnál Henry összevonja a szemöldökét.

– Nem emlékszem erre a részletre a pizsamáról.

Tartok egy kis szünetet, gondolatban átnyálazom a könyvet, próbálom pontosan felidézni a jelenetet, hogy még Lo anyjának halála előtt történik-e, vagy az első szállodában, ahol Lo és Humbert együtt megszállnak, rögtön az első autóútjuk elején. Aztán mintha villám csapna belém. Beugrik a kép, ahogy Strane előveszi a pizsamát a komódfiókból, emlékszem az anyagára, amikor megtapintom, emlékszem, ahogy fölpróbálom a fürdőszobában, emlékszem a rideg fényre és a hűvös csempepadlóra. Mint egy sok évvel korábban látott film valamely jelenete.

Zavartan pislogok. Henry nyájas tekintettel, enyhén elnyílt szájjal vizslat.

– Jól van? – kérdezi.

– Lehet, hogy erre rosszul emlékeztem – felelem.

Mire ő, hogy semmi gond, egyébként ragyogónak találja az elgondolásomat, sőt kiválónak, eddig ez a legeredetibb témaötlet, amit hallott, márpedig csaknem mindenkiét hallotta már.

– Tudja, nekem a pityangról szóló sor a kedvencem a *Lolitából*.

Egy pillanatig gondolkozom... pityang, pityang. Már látom is magam előtt a sort, a regény eleje felé, Ramsdale-ben vannak, és még él Lo anyja. „A legtöbb pityang napból már holddá változott.”

– Holddá.

Henry bólint.

– Napból már holddá változtak.

Egy pillanatra olyan érzés fog el, mintha összeköttetésben lenne az agyunk, mintha vékony fonál vezetne át az én agyamból az övéhez, mindketten ugyanazt a képet látjuk kibontakozni a fejünkben. Különös, hogy épp ez a szűzies sor a kedvence az egész mocskos regényből. Nem a Lolita testének törékenységét vagy Humbert önigazolási kísérleteit taglaló leírások valamelyike, hanem egy előkerti gyomnövény váratlanul felbukkanó, bűbájos képe.

Henry megrázza a fejét, s már el is szakadt a fonadék, a pillanat elillant.

– Bárhogy is – mondja –, tetszetős sor.

2006. november 17.

Most jövök a professzortól, miután fél órán át a Lolitáról beszélgettünk. Megnevezte a kedvenc sorát („A legtöbb pitypang napból már holddá változott.” 105. old.). Egyszer kimondta a nimfácska szót, a legszívesebben megzabáltam volna.

Felfigyelt egy különös dologra velem kapcsolatban, még hozzá arra, hogy milyen alaposan ismerem a regényt. Amikor megemlítettem egy apró részletet – Humbert vonzódását az első feleségéhez, amely arra volt visszavezethető, hogy miként festett az asszony lába egy fekete bársonypapucsban –, a professor megkérdezte: „Egy másik órára olvassa a regényt, vagy...?” Vagyis, hogyhogy ennyire jól ismerem a művet. Azt feleltem neki, hogy a könyv az enyém. Hozzám tartozik.

„Tudja, milyen érzés, amikor a magunkénak érzünk egy könyvet”, mondtam neki, mire bólintott, mint aki tökéletesen érti.

Biztosra veszem, hogy tisztességes szándékok vezérlik, hogy okos, jó ítélőképességű lánynak tart engem, de akadnak azért érdekes pillanatok: mielőtt eljöttem tőle, végignézte, ahogy kabátba bújok. Egy kicsit bénáztam, mert nem találtam bele az egyik ujjába. Akkor tett egy parányi mozdulatot, mintha segíteni készülné, de időben megfékezte magát. A tekintete mégis oly, de oly gyöngéd volt akkor. S. az egyetlen a világon, aki valaha is így nézett rám.

Mohó volnék, vagy csak képzelődöm? Újabb viszony egy tanárral, na, ne már. A villám sem csap kétszer ugyanoda. De ha mégis megtörténne, vajon most is ugyanolyan megítélés alá esne? Ez alkalommal kevésbé terhelők a körülmények: nem tizenöt éves vagyok, hanem huszonegy, a tanár pedig nem negyvenkettő, csak harmincnégy. Két felnőtt ember felelőssége teljes tudatában. Botrányos viszony vagy emberi kapcsolat, ki mondja meg?

Most persze előreszaladtam, de tudom, ki vagyok, és mi rejtőzik bennem.

A verseskötetek publikálására szakosodott kiadónál betöltött gyakornoki állásomban éppen egy prominens költő érkezésére készülődünk, aki a kötete kiadásának alkalmából teszi tiszteletét a városban. Jimmel, a másik gyakornokkal két hetet töltünk a sajtóanyag összeállításával, amelyet a

főnökünknek és a kiadó igazgatóhelyettesének is megmutatunk, aztán újratervezzük az egészet, és ismét újratervezzük. Amikor megkérdeznek, hogy lenne-e kedvem kocsival kimenni a költő elé a portlandi reptérre, kapva kapok az alkalmon. Megtervezem az öltözékemet, és listába szedem a kampuszig tartó egyórás úton bevetendő beszélgetéstémákat. Még a legjobb verseimet is kinyomtatom arra az esetre, ha csoda történne, és a költő érdeklődést mutatna irányomban, habár ez arcpirítóan merész elképzelésnek tűnik.

A költő érkezését megelőző napon Eileen, az igazgató a konyhában talál rám, amint éppen vizet töltök a forralóba.

– Vanessa, szia – mondja olyanformán elnyújtva a magánhangzókat, mintha részvétet nyilvánítana. Meglepett, hogy egyáltalán emlékszik a nevemre. A tavaly tavasszal lezajlott interjúm óta nem is beszéltünk.

– Na, szóval, holnap jön Robert – mondja –, és tudom, hogy önként ajánlottad fel, hogy kimész elé, de Robert néha egy kicsit izé tud lenni... – Várakozásteljesen néz, s mert továbbra is értetlenkedve bámulok rá, suttogva folytatja: – Kissé közvetlen. Érted, fogdosós.

Az elektromos vízforralóval a kezemben meglepetten pillogok.

– Ó, oké.

– A legutóbbi rendezvényünkön is adódott egy incidens, habár az „incidens” talán erős kifejezés. Semmi olyan nem történt. Mégis jobb lenne, ha te inkább távol maradnál tőle. A biztonság kedvéért. Érted, hogy mire akarok kilyukadni?

Pipacsvörös képpel olyan hevesen bólogatok, hogy lötykölődni kezd a víz a forralóban. Eileen is elvörösödik. Szemlátomást kínosan érinti a téma.

– Akkor ne is menjek ki érte a reptérre? – kérdezem, arra számítva, hogy most majd mindjárt tiltakozni fog, mondván, ne bomoljak, még szép, hogy menjek ki elé, Eileen azonban csak grimaszol, mintha nehezebbre esne kimondani a frankót.

– Azt hiszem, úgy lenne a legjobb. Majd megkérem Jamest.

Majdnem visszakérdezek, *Jamest?*, aztán leesik, hogy Jimre gondol.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy, Vanessa. Ez nagy szó.

A délután további részében beadványokat szortírozok, olvasok anélkül, hogy egy szót is felfognék, s közben zakatol a szívem, és vacog a fogam. Hidegrázást kapok, ha Eileennek arra a kijelentésére gondolok, *jobb lenne, ha te inkább távol maradnál tőle*. Szüntelenül ez visszhangzik a fülemben. Az a *te inkább*, mintha vaj lenne a fülem mögött.

A szemeszter hátralévő részében hagyom kifogni a füvemet, és az italozásból is visszaveszek. A véletlen hozza így, egyszer csak azon kapom magam, hogy a legkisebb erőfeszítés nélkül már másfél hete józan vagyok. Elmosogatok, kitakarítom a fürdőszobát. Még rendszeresen mosok is, nem hagyom odáig fajulni a helyzetet, hogy bikinialsót legyek kénytelen fölvenni bugyi helyett.

Folyton látom Henryt a kampuszon. Heti három alkalommal összefutunk a diákközpontban. Mialatt én könyvtárosi feladataim keretében a könyveket rakosgatom vissza a polcokra, egyszer csak felbukkan az egyik sarkon, és csaknem felökleli a kerek kocsit. Hárommal előttem áll a sorban a lakás alatti kávézóban, és összeugrik a gyomrom a gondolatra, hogy az ágyamhoz ilyen közel pillantom meg. Olykor elkapom, amikor keresztezik egymást az útjaink, hogy ostoba kérdéseket tegyek fel az órával kapcsolatban, amelyekre magamtól is tudom a választ. Egyik nap, ahogy épp elhaladok mellette, tréfásan beleöklözök a karjába, mire meglepett vigyorra húzza a száját. Más napokon, amikor már túl átlátszónak érzem a viselkedésemet, egyszerűen keresztülnézek rajta. Ha rám köszön, összehúszom a szememet.

Az ő órájára írandó záródolgozatot hagyom utoljára, a vizsgahét utolsó péntekjén készülök el vele. A nyomtató melegét őrző papírral a kezemben sietősen átvágatok a kampuszon, el az üres parkolók és sötétbe borult épületek mellett, hogy még ott érjem Henryt a tanári szobájában. Az angol tanszék folyosóján csukott ajtók fogadnak, Henryé sem kivétel, de én tudom, hogy ő még odabent van. Idefelé jövet fényt láttam az ablakában.

Kopogás helyett becsúsztatom az esszét az ajtó alatt, abban a reményben, hogy rögtön észreveszi, és amint meglátja a nevemet az első oldalon, megrohamozza az ajtót. Visszafojtom a lélegzetemet, és már fordul is el a kilincsgomb, nyílik az ajtó.

– Vanessa. – Áhítattal ejti ki a nevemet. Fölveszi a dolgozatomat a földről, és azt kérdezi: – Milyen lett? Már vártam, hogy olvashassam.

Megvonom a vállamat.

– Ne legyenek nagy elvárásai.

Átpörgeti az első néhány oldalt.

– Még szép, hogy nagyok az elvárásaim. Minden benyújtott írása csodálatos.

Tanácsstalanul toporgok az ajtóban. Miután leadtam a dolgozatot, és véget ért a szemeszter, nincs több ürgyem, hogy beszélgessek vele. Felém

fordulva s kissé előredőlve ül, a testbeszéde azt üzeni, hogy marasztalna. De a szájából is hallanom kell. Összekapcsolódik a tekintetünk.

– Üljön le nyugodtan – szólal meg. Ez felhívás, a döntést azonban továbbra is rám hagyja.

Úgy döntök, hogy maradok. Leülök, egy pillanatig hallgatunk, aztán elmosolyodom, és nagyvonalúnak szánt mozdulattal a feje fölötti telezsúfolt könyvespolcok felé intek.

– Jó nagy kupi van.

Erre már ő is felenged.

– Ahogy mondja.

– Nem szép tőlem, hogy szóvá teszem. Én is kupis vagyok.

Végignéz a leborulással fenyegető dossziéhalmokon, az íróasztala sarkán trónoló, be sem dugott nyomtatón és a belőle kígyózó kábelkötegen.

– Azzal hitegetem magam, hogy én így szeretem.

Beharapom a számat, ahogy eszembe jut, hányszor hoztam fel ugyanezt az érvet Strane-nek. Körbenézek, és a legmagasabb könyvespolcon két bontatlan sört fedezek fel a könyvek között.

– Látom, dugipiája is van.

Odanéz, amerre mutatok.

– Ha ez dugdosás, akkor bizony elég trehányul csinálom. – Föláll, és címkével felém fordítja az üvegeket. SHAKESPEARE STOUT.

– Á, vicces sör.

Elvigyorodik.

– Mentségemre szól, hogy ajándékba kaptam.

– És mire tartogatja?

– Tulajdonképpen nem tartogatom.

Egyértelmű, mi lesz a következő mondatom. Henry láthatóan visszafojtott lélegzettel várja, hogy kibökjem: – Igyuk meg most.

Olyan tréfás hangot ütök meg, amire könnyedén rávághatná, hogy ő ezt nem tartja jó ötletnek. Talán ha egy másik diáktól érkezne a felvetés. De még csak nem is tesz úgy, mintha tanakodna magában. Csak föltartja a kezét, mintha sarokba szorítottam volna.

– Miért is ne?

Ekkor előveszem a kulcstartómat, mert azon sörnyitó is van, koccintunk, és a meleg sörből kicsapó szénsav felszalad az orromba. Olyan őt inni látni, mint belesni egy függöny mögé. Látom őt egy kocsmában, otthon, a kanapén ülve, ágyban fekve. Azon tűnődöm, hogy vajon esténként

szokta-e leosztályozni a dolgozatokat, s vajon az enyémet szándékosan az utolsónak hagyja-e.

Nem, ő nem ilyen. Jó ember, valósággal kisfiús, félénken somolyog rám, mielőtt felhajtaná az italát. Itt most nekem vannak hátsó szándékaim. Én vagyok a megrontó, aki csapdába csalja őt. Kis híján rá is szólok, hogy legyen már több esze, ne legyen ennyire hiszékeny. *Nem sörözgethatsz a szobádban egy diákkal, Henry. Hát nem érted, milyen szerencsétlen egy helyzet ez, könnyen pórul járhatsz miatta!*

Megkérdezi, hogy fölveszem-e jövő évben a gót szemináriumát, mire azt felelem, még nem tudom, egyelőre nem iratkoztam fel semmire.

– Ne halogassa. Különben ki fog futni az időből.

– Mindig az utolsó pillanatra szoktam hagyni. Amilyen balfasz vagyok. – Meghúzom a sörömet. *Balfasz.* Jólesik így jellemezni magam az agyamat mindig oly igen felmagasztaló Henry előtt.

– Bocs a trágár kifejezésért – teszem hozzá.

– Semmi baj – mondja enyhén megváltozott, aggodalomról árulkodó arccal.

Aztán a többi órámról és a jövőre vonatkozó terveimről kérdezősködik. Gondolkoztam-e azóta a továbbképzésen. Az őszi jelentkezésről már lecsúsztam, de kezdhethék jövőre is.

– Nem is tudom – felelem. – A szüleim egyáltalán nem tanultak tovább. – Nem tudom, mi köze van ennek bármihez is, Henry mindenesetre megértően bólint.

– Az enyéim se – mondja.

Ha a jelentkezés mellett döntenék, ő majd elnavigál; felfigyelek a szóválasztására. Elképzelem, ahogy összedugjuk a fejünket egy íróasztalra kiterített térkép fölött. *Majd együtt szépen kiókumláljuk ezt, Vanessa.*

– Még emlékszem, milyen csábítónak tűnt a gondolat, hogy jelentkezsem – mondja Henry. – Mintha vadidegen terepre merészkednék. Tudja, mielőtt idejöttem volna, egy évet lehúztam egy előkészítő iskolában, és egészen furcsa volt az ottani gyerekeket tanítani. Időnként az volt a benyomásom, hogy a vérükben van az előmenetel joga.

– Én is jártam előkészítőbe. Pár évig.

Megkérdezi, hová, és amikor megmondom, hogy a Browickba, egyszerre felélénkül. Az íróasztalra teszi a sörét, összeüti a tenyerét.

– A Browickba? Norumbegában?

– Hallott már róla?

Bólint.

– Furcsa egybeesés. Az én, huh...

Várom, hogy folytassa, közben a számban tartom a sört, nem bírom lenyelni, úgy összeszorul a torkom egy pillanatra.

– Egy barátom dolgozik ott – mondja.

Hirtelen megrohan a hányinger, és olyan erősen remeg a kezem, hogy felborítom a sörömet, amikor megpróbálom letenni a földre. Majdnem üres, de egy kevés így is a szőnyegre loccsan.

– Hoppá, bocsánat – hebegem, fölállítom az üveget, másodszor is feldöntöm, és akkor már feladom, és behajítom a szemetesbe.

– Nem történt semmi.

– De kiömlött.

– Sebaj. – Először kinevet a butaságomért, aztán, ahogy kisöpröm a hajamat az arcomból, észreveszi, hogy sírok. De ez nem igazi sírás, csak néhány könnycsepp az arcomon. Amikor így sírok, abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán az én szememből jönnek a könnyek. Inkább mintha kicsavartak volna, mint egy szivacsot.

– Ez nagyon kínos – törlöm meg az orromat a kezem fejével. – Tiszta hülye vagyok.

– Nem – rázza a fejét értetlenül. – Ne is mondjon ilyet.

– És a barátja? Ott tanít?

– Nem – feleli. – A hölgy...

– Hölgy? Nőről van szó?

Bólint, és olyan aggodalom ül közben az arcán, hogy szerintem bármit meggyónhatnék neki, végighallgatna. Egyetlen szó sem hagyta még el a számát, és máris érzem a rokonszenvét.

– Ismer esetleg még valakit, aki ott dolgozik?

– Senkit – feleli. – Vanessa, mi a baj?

– Az egyik ottani tanár megerőszakolt – bukik ki belőlem. – Tizenöt éves voltam. – Döbbenetesen könnyen jön a számra a hazugság, habár nem tudom, hogy tényleg hazudok-e, vagy csupán nem az igazat mondom. – Most is ott tanít – teszem hozzá. – Amikor említette, hogy ismer onnan valakit, egyszerűen bepánikoltam.

Henry előbb az arcához, aztán a szájához viszi a kezét. Fölveszi, majd újból leteszi a sörét. Végül így szól:

– Meg vagyok döbbenve.

Szóra nyitom a számat, hogy a bizonyítványomat magyarázzam: túlzás volt tőlem azt a bizonyos szót használni, de ő szólal meg előbb.

– A nővéremmel is történt valami hasonló.

Nagy, bánatos szemmel fordul felém, valamennyi vonása Strane vonásainak a finomított változata. Nem nehéz elképzelni, hogy térdre esik, és az ölembe hajtja a fejét, nem amiatt keseregne, hogy végül tönkre fog tenni, hanem amiatt, hogy egy másik férfi már megtette ezt.

– Sajnálom, Vanessa. Tisztában vagyok vele, hogy mennyire semmitmondó ez. De borzasztóan sajnálom.

Egy darabig hallgatunk, ő előrehajol, mintha vigasztalgatni akarna – kedvessége mint a fürdővíz cirógatja a vállamat, szelíden és melegen. Ez sokkal több annál, mint amit megérdemlek.

A földre szegezett tekintettel szólalok meg:

– Kérem, ne szóljon erről a barátjának.

Henry a fejét rázza.

– Álmomban se jutna eszembe.

Karácsony másnapján átautózom Strane-hez, Fiona Apple-t bömböltetek a kocsiban, és torkom szakadtából énekelek. Előregörbedek az ülésben, ahogy keresztülvágok Norumbega belvárosi utcáin, a házával szemközi könyvtár parkolójában teszem le a kocsit, és feltűnő hajamat kapucnival takarva átszaladok a bejárat ajtajához – Strane szoktatott rá erre az óvintézkedésre, és már reflexszerűen csinálom.

Odabent kitérően viselkedem, húzódozom, és nem nézek egyenesen a szemébe. Félek, hogy tudja, mit mondtam Henrynek. Fönnáll annak a lehetősége, hogy Henry elmondta a barátjának, aki továbbadta még valakinek a Browickból; nem kellene hozzá sok idő, hogy a pletyka visszajusson Strane-hez. És ott van még az a lehetetlen lehetőség is, amelyet félig mégis elhiszek, hogy mindenről tud, amit mondok vagy teszek, mert olvas a gondolataimban.

Amikor meglepetésemre egy becsomagolt ajándékot nyújt felém, először csapdát sejtve nem veszem el, mert hátha a doboz azt az üzenetet rejt: *Tudom, mit tettél*. Sosem kaptam még tőle karácsonyi ajándékot.

– Csak rajta – mondja nevetve, és megböki a mellkasomat az ajándékkal.

Meredten nézem a vastag arany papírba burkolt, piros szalaggal átkötött, szemre ruhaméretű dobozt, egy kiskereskedelmi dolgozó munkáját.

– De én nem vettem neked semmit.

– Nem is vártam el.

Lehámozom a papírt. Egy sötétkék, vastag pulóvert rejt a csomag, a nyakánál krémszínű norvég minta fut körbe.

– Nahát! – emelem ki a dobozból. – Nagyon tetszik.

– Meglepettnék tűnsz.

Belebújok a pulóverbe.

– Nem is tudtam, hogy így kifigyelted, milyen ruhákat szoktam hordani. – Ez butácska megjegyzés volt. Csak természetes, hogy kifigyelte. Mindent tud rólam. Még azt is, hogy milyen leszek majd a jövőben.

Tésztát főz paradicsomszósszal – ez egyszer nem tojás és pirítós a menü –, és úgy rendezgeti el a pulton a tányérokat, az ezüstneműt meg az összehajtott szalvétákat, mintha randevún lennénk. Megkérdezi, hogy milyen órákat veszek fel a következő szemeszterben, és ezúttal magában tartja a már megszokott kritikus megjegyzéseket a kurzusleírásokat és az olvasmánylistát illetően. Amikor a vizsgákra és a Henry órájára írott dolgozatomra térek, közbeszól.

– Ő az a prof. Szakterülete a brit irodalom, Texasból? Igen, ő lesz az. Az ő felesége az az új tanácsadó nálunk, akiről beszéltem.

Beharapom a szám szélét.

– A felesége?

– Penelope. Frissen végzett. Hivatalosan „engedéllyel rendelkező klinikai szociális munkás”, jelentsen ez bármit is.

Elakad a lélegzetem.

Strane megkocogtatja a villájával a tányérom szélét.

– Minden oké?

Bólintok, nagyot nyelek. *Egy barátom dolgozik ott.* Barát. Így fogalmazott. Vagy én emlékszem rosszul? De hát miért hazudna? Talán annyira megsajnálta, hogy még említés szintjén sem akart megidézni a szobában egy másik nőt. A nővérét mégis megemlítette, és egyébként is, a hazugságra még azelőtt került sor, hogy én egy szót is szoltam volna a megerősztelésomról. Akkor hát miért hazudott?

Fölteszem a lehető legbanálisabb kérdést, hogy milyen a nő, mivel azokat nem merem föltenni, amelyekre igazán érdekelne a válasz: hogy

hogy néz ki, okos-e, hogyan öltözködik, szokott-e Henryről beszélni –, de hiába próbálom magamat moderálni, Strane mindent tud. Látja rajtam a jeleket.

– Tartsd magad távol tőle, Vanessa – mondja.

Megbotránkozást színlelek.

– Miről beszélsz?

– Légy jó kislány. Tudod, milyen vagy.

Evés után, s miután bepakoltuk az edényeket a mosogatóba, megállít, amikor indulnék felfelé a hálósobájába.

– Tartozom neked egy vallomással. Gyere velem.

Ahogy beterel a nappaliba, megint csak az az első gondolatom, hogy most fogja számon kérni rajtam, amit Henrynek mondtam. Ezért is terelte rá a szót, így próbál szép lassan kelepcébe csalni. Aztán mikor leültet a kanapéra, előre figyelmeztet, hogy amit most el fog nekem mondani, az rosszabbul hangzik, mint amilyen valójában, csak egy félreértés, a körülmények szerencsétlen együttállása.

Mondókája oly mértékben szembemegy azzal, amire számítottam, hogy közbevágok:

– Várj, akkor tehát nem is rólam van szó?

– Nem, Vanessa. Nem mindig rólad van szó. – Sóhajtván jár a hajába. – Bocs – teszi hozzá. – Ideges vagyok, habár nem tudom, miért. Ha valaki megérthet engem, az éppen te vagy.

Azt mondja, történt egy incidens a Browickban. Még októberben, fogadóóra alatt az ő termében. Négyszemközt találkozott egy diákkal, akinek egy esszé kapcsán voltak hozzá kérdései. Persze ez a lány sosem fogyott ki a kérdésekből. Ő először azt hitte, hogy csak a jegyei miatt izgul, de amikor egyre többet időzött nála a teremben, Strane megértette, hogy szerelmes belé a lány. Igazság szerint rám emlékeztette – a kergesége, a belőle sugárzó leplezetlen imádat.

Az ominózus októberi délutánon egymás mellett ültek a szemináriumi asztalnál, mialatt Strane a lány esszéjét elemezte. Ő gyakorlatilag reszketett az idegességtől – az érdemjegye meg amiatt, hogy ott ül Strane mellett –, és a megbeszélésük egy adott pontján Strane megveregette a lány térdét. Biztatásnak szánta. Csak kedves akart lenni. A lány azonban kicsavarta ezt a mozdulatot, és valami szörnyűségeset fabrikált belőle. Azt mondogatta a barátnőinek, hogy Strane kikezdett vele, hogy szeretkezni akart vele, hogy a szó szoros értelmében molesztálta.

Feltartott kézzel közbevágozok.

– Melyik kezeddzel csináltad?

Meglepetten pislog.

– Melyik kezeddzel értél hozzá?

– Mit számít az?

– Mutasd meg! – szólok rá. – Tudni akarom, mit csináltál pontosan.

Ragaszkodom hozzá, hogy ott, a kanapén meg is mutassa. Odább araszolok tőle, szűzies távolságra, összezárom a térdemet, kihúzom a hátam – a testem jól emlékszik erre a feszült pózra még abból az időből, amikor a kezdet kezdetén egymás mellett ültünk. Elnézem, ahogy lenyúl, és megveregeti a térdemet. Oly ismerős ez a mozdulat, hogy a rosszullét környékez.

– Ez semmi – mondja.

Ellököm a kezét.

– Nem igaz. Velem is így kezdődött, hogy megfogtad a térdemet.

– Ugyan, dehogy.

– De igen.

– Nem. Nálunk már jóval azelőtt elkezdődött, hogy először hozzád nyúltam.

Ezt olyan hévvel jelenti ki, amiből érződik, hogy előtte hosszan sulykolta magának. De ha nem azzal kezdődött, hogy hozzám nyúlt, akkor mégis mikor? Amikor részegen azt mondta nekem a halloweenbuliban, hogy szeretne ágyba dugni, és adni egy jóéjt-puszt? Vagy amikor ürügyeket kezdtem keresni arra, hogy óra után beszélhessek vele, hogy kettesben lehessünk, és a bőrömön érezhessem a tekintetét? Amikor azt írta a versvázlatomra, hogy *Ez egy kicsit megijeszt engem, Vanessa*, vagy amikor az első tanítási napon ott voltam az évnyitó beszédén, és folyt róla a víz? Talán nem is lehet meghatározni a kezdőpontot. Talán az univerzum lökött minket oda egymás mellé, s mi tehetetlenek és ártatlanok voltunk.

– Össze se lehet hasonlítani – mondja. – Ez a diák semmit sem jelent nekem, ahogy az úgynevezett fizikai kontaktus sem jelentett semmit. Néhány pillanat volt csupán. Méltatlan lenne, ha egy életre kicsinálnának miatta.

– Hogyhogy kicsinálnának?

Sóhajtva hátradől a kanapén.

– Az adminisztráció megneszelte. Azt mondják, vizsgálat lesz. Egy paskolás miatt! Ezt nevezem én hisztériának. Mintha Salemben lennénk.

Felülről nézek rá, hogy zavarba hozzam, de ő ártatlan képet vág – az aggodalom ráncai gyűrik össze a homlokát, és hatalmas a szeme az okuláré mögött. De én akkor is dühöngeni akarok. Állítása szerint jelentéktelen érintés volt, én azonban pontosan tudom, mit jelenthet egy efféle érintés.

– Miért mondd el nekem? Megnyugtatót vársz? A bocsánatomra bázírozol? Mert azt nem kapod meg.

– Nem – feleli –, nem arra kérlek, hogy bocsáss meg, mert nincs is mit megbocsátani. Azért osztom meg veled, mert szeretném, ha tudnád, hogy még mindig annak a következményeitől szenvedek, hogy szerettelek.

Egy másodperc törtrésziéig a szememet forgatom. Rögtön megfékezem magam, de ő így is észreveszi.

– Gúnyolódj csak egész nyugodtan, de előttem senki sem jutott volna ilyen következtetésre. Nem a lány szavának adtak volna hitelt az én szavammal szemben. A kollégáimról beszélünk, akikkel immáron húsz éve dolgozom együtt. Ám ez mit sem jelent, mióta sárba tiporták a nevemet. Mindenki a legrosszabbat feltételezi rólam. Egyfolytában magamon érzem a gyanakvó tekintetüket. Egy ilyen apróságot felfűjni! Atyaég, egy térd barátságos megpaskolása igazán nem nagy dolog! És most a züllöttségem bizonyítéka.

Mégis hány lányhoz nyúltál hozzá? Égeti a nyelvemet a kérdés, mégsem teszem fel. Inkább lenyelem, hogy a torkomat is szétégesse, és tovább izzon a gyomromban.

– Deviáns lettem azáltal, hogy szerettelek, és semmi más nem számít. Egyetlen kihágás egy életre megbélyegez.

Néma csöndben ülünk, ami felnagyítja a ház neszeit – a hűtő zúgását, a fűtés sziszegését.

Azt mondom neki, hogy sajnálom. Nem akarom kimondani, de úgy érzem, muszáj, mert szüksége van rá, hogy hallja, szinte kierőszakolja belőlem a szavakat. *Sajnálom, hogy sosem fogsz kikeveredni az árnyékból, amelyet én vetek rád. Sajnálom, hogy ennyire borzasztó, amit tettünk, és már nincs visszaút.*

Megebocsát nekem, azt mondja, semmi baj, aztán megpaskolja a térdemet, amíg rá nem eszmél, hogy mit művel, és akkor ökölbe szorítja a kezét.

Ruhástul bújunk ágyba, az arc és test nélküli lányra gondolok, akit Strane letapizott, ő a vád szelleme, annak a nyilvánvaló ténynek az előhírnöke, mely szerint én is csak idősebb leszek, és minden múltó nappal

új lányok fognak megjelenni a világban, akik fiatalabbak nálam, s egy szép napon Strane tanári szobájában végezhetik. Elképzelem fényes hajukat és pihés karjukat, amíg csak bele nem fáradok, de amint az agyam lankadni kezd, eszembe jut, amit Henryről és a nejről mondott. Ez egy újabb szárnya a labirintusnak, felidézem, amit Henrynek mondtam Strane-ről, az ominózus szót is, amelyet használtam, és arra gondolok, hogy Henry aznap este alighanem mindent kitalált a feleségének. Én ugyan megeskettem, hogy hallgatni fog, de az ígéret csupán a hazugságának a kiterjesztése volt. Magától értetődik, hogy elmondja a nejének. Nem is tehet egyebet, s a nő talán nem lesz kénytelen elmondani valakinek? Ha csakugyan tanácsadó, nem kötelessége jelenteni az esetet? Kiszárad a szám a gondolatra, hogy milyen könnyen megismétlődhet a múlt. Nincs a számomra kiút. Ostoba voltam, hogy azt hittem, bármit is mondhatok anélkül, hogy az vissza ne jutna Strane-hez.

Éjfél tájban szirénavijjogás üti meg a fülünket. Először tompán, majd egyre közelebből, mígnem már mintha a ház előtt harsogna. Egy pillanatig biztosra veszem, hogy értünk jönnek, hogy mindjárt ránk tör a rendőrség. Strane fölkel, és kibámul az ablakon az éjszakába.

– Nem látok semmit. – Pulóvert húz, és megindul a lépcsőn a bejárati ajtó felé. Füst száll be a hideg levegővel, amikor kinyitja, és csípős szag tölti be a házat.

Felkiabál hozzám:

– Tűz van az utcában! Nem is kicsi! – Néhány perccel később viharkabátban és csizmában tér vissza. – Gyere, nézzük meg közelebből.

Olyan sok réteget veszünk magunkra, hogy csak a szemünk látszik ki a sál fölött. A hóval borított járdán lépkedve akárkik lehetnénk, két átlagember. Követjük a szirénákat meg a füstöt, de csak a saroknál befordulva pillantjuk meg a tüzet, az ötemeletes szabadkőműves-templom áll félig lángokban, félig jégbe temetve. Hat tűzoltókocsi parkol az épület körül, valamennyi tömlőből zubog a víz, de túl hideg az éjszaka. A víz abban a pillanatban megfagy, amint érintkezik az épület mészkőfalával, miközben odabent tovább tombolnak a lángok. Minél jobban igyekeznek a tűzoltók vízzel locsolni az épületet, annál vastagabb jégpáncél nő köré.

Mialatt az eseményeket figyeljük, Strane megszorítja egyujjas kesztyűbe bújtatott kezemet. Végül a tűzoltók feladják, s hozzánk hasonlóan hátrahúzódva nézik, ahogy ég az épület – kisebb tömeg verődik össze, sőt egy hírfurgon is érkezik. Strane-nel még hosszan időzünk ott

egymás kezét fogva, és a szempillánkra gyűlt könnycseppeket pislogjuk ki a szemünkből.

Később, már az ágyában, testem-lelkem elcsigázva, azt kérdezem tőle:

– Van még valami, amit nem mondtál el nekem a lányról? – Amikor nem felel, nyíltan rákérdezek: – Megdugtad?

– Jézusom, Vanessa!

– Nem baj, ha igen. Megbocsátok, csak tudnom kell.

Felém fordul, és a két keze közé fogja az arcomat.

– Egyszer megérintettem. Ennyi történt.

Behunyom a szemem, miközben ő a hajamat simogatva szörnyű jelzőkkel illeti a lányt: *hazug, kis kurva, érzelmileg zavart*. Engem vajon minek nevezne, ha tudná, milyen jelzőkkel illetem őt gondolatban az évek során, ha tudná, miket mondtam Henrynek? De egy szót sem szólok. A hallgatásomra lehet támaszkodni. Semmi oka sincs kételkedni bennem.

Hajnali háromkor ébredek, kibújok Strane nehéz karja alól, és mezítláb tipegek végig a hűvös fapadlón, le a konyhába a pulton heverő laptopjához. Amikor felnyitom, a browickos e-mail-fiókja fénylik fel a képernyőn. Heti hírlevelek, a tanszéki értekezletek jegyzőkönyvei, lejjebb görgetek, amíg a következő tárgyra nem bukkanok: „Bejelentés diákzaklatásról”. Egy apró neszre megdermedek, egyik kezem megáll az érintőpad fölött, a másikat készenlétben tartom a laptop lecsukására. Amint újra beáll a csönd, rákattintok az e-mailre, és átfutom a szöveget. Az iskolaszéktől jött, és a kifürkészhetetlenségig formális a nyelvezete, de amúgy sem vagyok kíváncsi a részletekre. Csak egy nevet keresek. Le-föl görgetek, tekintetem ide-oda cikázik a képernyőn, aztán a második sorban végre meglelem, amit kerestem: *Taylor Birch nevű diákunk bejelentése alapján*. Bezárom az e-mail-fiókot, és visszalopózom a hálósobába Strane ölelő karja alá.

2017

Taylor a szállodától öt háztömbnyire dolgozik egy új épületben, amely egy üveg-acél förmedvény a sok mészkö- és téglaház között. Ismerősen cseng a cégnév, Creative Coop, ahol állítólag kreatív munka folyik, de hogy ez pontosan miben áll, azt el sem tudom képzelni. Odabent temérdek természetes fény és bőrkanapék sora fogad, a drága asztaloknál nyitott laptopok előtt üldögélnek az emberek. Mindenki mosolygós és fiatal, vagy ha mégsem, akkor meg nagyon lezser, ami a fiatalság látszatát kelti – trendi frizurák, excentrikus szemüvegek, visszafogottan divatos öltözékek. A kézitáskámba kapaszkodva tanácstalanul ácsorgok, amíg egy kerek, drótkeretes szemüveget viselő lány meg nem kérdezi tőlem: – Keres valakit?

Körbecikázik a tekintetem. Túl nagy térben van túl sok ember. Hallom magamat, ahogy kimondom Taylor nevét.

– Taylor? Lássuk csak – fordul el a lány, és szétnéz a szobában. – Ott van.

A jelzett irányba nézek: laptop fölé görnyedő keskeny váll, világos haj. A lány odakiált neki: – Taylor! – mire felszegi a fejét. Az arcára kiülő döbbenet láttán hátrálni kezdek az ajtó felé.

– Elnézést, tévedés.

Már odakint vagyok, fél háztömbnyire az épülettől, amikor meghallom, hogy Taylor a nevemet kiáltja. Lecövekelt a járda közepén, búzaszőke hajfonata a vállára lóg. Garbónyakú, hosszú ujjú szvettert visel, nincs rajta kabát. Ahogy egymást méregetjük, a szvetteréből kikandikáló ujjakkal a hajfonatához nyúl. Egyszerre úgy látom őt, ahogyan Strane láthatta – tizennégy évesnek és bizonytalannak, a haját babrálja, miközben Strane az íróasztala mögül bámulja.

– El se hiszem, hogy tényleg te vagy az – szólal meg.

Előre betanult, kemény mondatokkal érkeztem. Éles akartam lenni vele, de túl nagy adrenalinfröccsöt kaptam. Megremeg és magasan pattan a hangom, amikor felszólítom, hogy szálljon le rólam.

– Te is meg az az újságíró is. Folyton hívogat.

– Jó, azt nem kellett volna – mondja Taylor.
– Nincs semmiféle mondandóm a számára.
– Sajnálom. Tényleg. Kértem, hogy ne erőszakoskodjon.
– Nem akarok benne lenni a cikkben, oké? Ezt add át neki. És üzenem, hogy a blogról se tegyen említést. Semmilyen módon nem akarok belekeveredni.

Taylor figyel, arca körül kósza hajszálok röpködnek.

– Én csak azt akarom, hogy hagyjon mindenki békén – folytatom. Minden erőmet beleadom a szavakba, mégis könnyörgésként törnek fel belőlem. Nem jó ez így; mintha csak egy kisgyerek nyafogna.

Sarkon fordulok, ám ekkor ismét utánam kiált.

– Nem beszélhetnénk?

Abba a kávézóba ülünk be, ahol három héttel korábban Strane-nel találkoztam. A sorban állva lajstromba szedem az apró részleteket, a keskeny ezüstgyűrűket Taylor ujjain, az elkenődött festéket a bal szeme alatt. Szantálfaillat dől a ruhájából. Meghív a kávéra, és remeg a keze, amikor előveszi a hitelkártyáját.

– Erre semmi szükség – mondom.

– De igen – feleli.

A barista elindítja a kávégépet, darálás és gőz zaja kél, és egy perccel később már kész is vannak az italaink, egyforma tulipánmintával a hab tetején. Egy üres asztalokkal körülbástyázott, ablak melletti asztalhoz telepedünk.

– Szóval ott dolgozol a hotelban – mondja Taylor. – Izgi lehet.

Gúnyos nevetést hallatok, Taylor egy pillanat alatt elvörösödik.

– Bocs, ha butaságot mondtam.

Azt mondja, csak idegességében habog összevissza. Most is remeg a keze, és mindenhová néz, csak a szemembe nem. Komoly erőfeszítéseembe kerül, hogy ne nyúljak át az asztal fölé, és ne kezdjem nyugtatgatni, hogy nincs semmi baj.

– És te? – kérdezem. – Mivel foglalkozik ez a cég?

Mosolyt villant felém, megkönnyebbüléssel tölti el a kérdés egyszerűsége.

– Ez nem egy cég, hanem együttműködésen alapuló alkotóműhely művészek számára.

Bólintok, mintha érteném.

– Nem is tudtam, hogy művész vagy.

– Hát, nem vizuális művész, hanem költő. – Fölemeli a kávéját, hogy kortyoljon belőle, halvány rózsaszín rúzsnyomot hagy a csésze peremén.

– Ez volna a foglalkozásod, hogy költő vagy? Fizetést is kapsz érte?

Taylor a szájához kapja a kezét, mintha megégette volna a nyelvét.

– Ja, nem, nem jár vele pénz. A mellékesből élek. Megbízásos írásprojektek, webdizájn, tanácsadás. Ilyesmi. – Leteszi a kávé, összefűzi a kezét. – Na jó, nem kertelek. Mikor lett vége köztetek?

Felkészületlenül ér a kérdés a maga keresetlen banalitásával.

– Nem tudom. Nehéz időhöz kötni.

Erre megroggyan a válla, mintha csalódás érte volna.

– Velem kétezerhét januárjában szakított – mondja. – Akkortájt, amikor beindult a pletykagépezet a suliban. Mindig is kíváncsi voltam rá, hogy vajon veled is megszakította-e akkor a kapcsolatot.

Türelmes mosollyal próbálom megrendszabályozni az arcvonásaimat, miközben gondolatban visszamegyek arra az évre. Január? Emlékszem Strane vallomására, és emlékszem a jégbe vont, lángoló épületre.

– Persze én olcsóbban megúsztam, mint te – folytatja Taylor. – Engem nem rúgtak ki miatta. Az órájáról viszont eltávolított, átnézett rajtam. Elhagyatva éreztem magam. Szörnyű volt, iszonyú megterhelő lelkileg.

Szorgalmasan bólogatok, habár egyelőre nem tudom, hányadán állok vele.

– Tehát az elmúlt tíz évben egyáltalán nem tartottátok a kapcsolatot?

Tudom előre, hogy nemleges válaszra számíthatok, majd miután eltorzult arccal rávágja, hogy: – Jézusom, persze hogy nem! – megkérdezi: – És te? – Pontosan erre vártam, az alkalomra, hogy azt mondhassam, én igen, hogy elhatárolódjam tőle, és hogy húzzunk egy vonalat, ami világossá teszi: cseppet sem vagyunk egyformák.

– Én egészen a legvégéig kapcsolatban álltam vele – felelem. – Az ugrás előtt is felhívott. Szinte biztos vagyok benne, hogy velem beszélt életében utoljára.

Zörögni kezd az asztal, ahogy Taylor előrehajol.

– Mit mondott neked?

– Hogy tudja, hogy egy szörnyeteg volt, de szeretett engem. – Várom, hogy átsuhanjon Taylor arcán a felismerés, hogy tévesen ítélte meg Strane-t, meg azt, amit művelt vele, bármi lett legyen is az, de ő csak felhorkan.

– Na igen, ez tipikus. – Úgy hajtja fel a kávéja maradékát, akár egy rövidet. Miközben megtörli a száját, feltűnik neki az arckifejezésem. – Bocs. Nem állt szándékomban gúnyolódni. Csak tudod, ez annyira jellemző. Hogy önostorozással akart sajnálatot kicsikarni az emberből.

Hátradöccen a fejem, mintha átrendeződött volna a súlypont az agyamban. Valóban ez volt a bevett módszere. Csak nekem ezt eddig még nem sikerült ilyen szabatosan megfogalmaznom.

– Föltehetek még egy kérdést? – kérdezi Taylor.

Alig hallom, amit mond, annyira leköti az agyamat a kibillent egyensúly visszaállítása. Taylor nyilván csak blöffölt, kiragadott egy pillanatot, amikor Strane éppen kiesett a tanárszerepből, és felfedte a valódi énjét. A leírása nem vall mély emberismeretre. Ki nem ostromozza magát időről időre szimpátiakeltés céljából?

– Mennyit tudtál rólam akkoriban? – kérdezi.

Még mindig elég távol vagyok, úgy felelem:

– Semmit.

– Semmit?

Pislogok, hogy visszanyerjem a fókuszot, és egyszerre olyan élesen látom az arcát, hogy fáj ránézni.

– Tudtam a létezésedről. De ő azt mondta... – Kis híján kimondom, *hogymegjelentettél neki semmit.* – Hogy ez csak pletyka.

Bólint.

– Eleinte rólad is ezt mondta. – Az állához érinti két ujját, és Strane baritonját utánozva hozzáteszi: – Egy pletyka, amely sötét fellegetként követ.

Döbbenetesen hiteles az előadásmód, a hanglejtést és a metaforát is beleértve. Strane csakugyan így jellemzett engem, amivel akkoriban azt a képet ültette el az agyamban, hogy levakarhatatlanul követi egy esőfelhő.

– Szóval tudtál rólam?

– Persze. Mindenki tudott rólad. Gyakorlatilag városi legenda voltál, a lány, akivel viszonyt folytatott, s aki aztán az ügy kipattanását követően felszívódott. De elég ködös volt a sztori. Senki sem tudta az igazat. Így először én is hittem neki, amikor azt mondta, hogy nem igaz. Innen nézve kínos ezt beismerni, hiszen nyilvánvalóan igaz volt. Persze hogy korábban is megtette. Csak hát... – felhúzza a vállát. – Olyan fiatal voltam.

Azzal folytatja, hogy Strane végül mégiscsak elmondta neki rólam az igazat, de csak amikor Taylor „elég érett” lett hozzá. A legmélyebb titkának

nevezett, állítólag szeretett, csak én kinőttem őt, és akkor már nem illettünk úgy össze, mint amikor annyi idős voltam, mint Taylor.

– Tényleg össze volt törve – meséli Taylor. – Ez most elég szarul jön ki, de még a kezdet kezdetén elolvastatta velem a *Lolitát*. Biztos te is olvastad. Az, ahogyan rólad beszélt, azt a lányt juttatta eszembe, aki Humbert Humbert első szerelme volt, amelyik aztán meghal, és feltehetően miatta válik Humbert Humbert pedofillá. Akkoriban romantikusnak találtam a gondolatot, hogy így meg lehet sebezni egy férfit. Visszatekintve már azt mondom, hogy ez eszement dolog.

Kortyolnék a kávémből, de annyira remegek, hogy nem jutok el a csészével a számig, a kezemre loccsan az egész. Taylor felugrik szalvétáért, és még akkor sem áll be a szája, amikor az asztalt kezdi törölgetni. Elmeséli, hogy a végén már gyanakodott, hogy Strane továbbra is találkozzat velem – kutakodott a telefonján, látta az összes hívást és SMS-t, és rájött az igazságra.

– Irtó féltékeny voltam, amikor tudtam, hogy veled fog találkozni. – Fölém magasodva húzogatja az asztalon a lucskos szalvétát, közben a copfja vége a karomat birizgálja.

– Lefeküdtél vele? – kérdezem.

Pislogás nélkül néz le rám.

– Úgy értem, lefeküdt veled? Rád erőltette magát? Vagy... – Megrázom a fejem. – Nem is tudom, minek nevezzem.

Taylor belepottyantja a szalvétákat a szemetesbe, és visszaül a helyére.

– Nem – feleli. – Nem volt semmi.

– Mi a helyzet a többi lánnyal?

Nemet int.

Hangosan és megkönnyebbülten kifújom a levegőt.

– Akkor hát, pontosan mit művelt veled?

– Molesztált.

– De... – Körbenézek a kávézóban, mintha a többi asztalnál ülő ember a segítségemre lehetne. – Mit jelent ez? Megcsókolt, vagy...

– Inkább nem mennék bele a részletekbe. Úgysem használ.

– Úgysem használ?

– Az ügynek.

– Miféle ügynek?

Félrebiccenti a fejét, és hunyorít. Strane nézett így rám hajdanán, ha éppen nem fogott az agyam. Egy pillanatig az a benyomásom támad, hogy

most is őt utánozza.

– A felelősségre vonása ügyének.

– Hiszen halott. Mit akarsz, végigvonszolni a tetemét az utcán?

Elkerekedik a szeme.

– Bocs – szabadkozom –, ez durva volt.

Behunyja a szemét, nagy levegőt vesz, bent tartja, majd kifújja.

– Semmi baj. Nehéz erről beszélni. Mindketten megteesszük, ami tőlünk telik.

Aztán a cikkről kezd beszélni, arról, hogy a cél fényt deríteni arra, hányféleképpen hagyott minket cserben a rendszer. – Mindenki tudott róla, mégsem tettek semmit, hogy megakadályozzák. – Feltételezem, hogy a Browickra és az ottani adminisztrációra gondol, de inkább nem teszek fel kérdéseket. Pereg a nyelve, nehéz tartani vele a lépést. A cikk további célja, teszi hozzá, a kapcsolatfelvétel más áldozatokkal.

– Úgy általában? – kérdezem.

– Nem – feleli. – Az ő áldozataival.

– Vannak mások is?

– Lenniük kell. Elvégre harminc évig tanított. – Üres csészéjére kulcsolja a kezét, az ajkát biggyeszi. – Megértem, ha nem szeretnél szerepelni a cikkben. – Kinyitom a számat, de ő még folytatja. – Névtelen is maradhatnál ám. Senki se tudná meg, hogy te vagy az. Tudom, hogy ijesztő, de gondolj a pozitív hozadékokra. Amin átmentél, Vanessa... – Behúzza a fejét, és a szemembe néz. – Az efféle történetek meg tudják változtatni az emberek gondolkodásmódját.

Megrázom a fejem.

– Nem fog menni.

– Tudom, hogy ijesztő – ismételi meg –, először engem is megrémített az ötlet.

– Nem erről van szó.

Izgága tekintettel várja a magyarázatomat.

– Én nem úgy tekintek magamra, mint akit abuzáltak.

Szőke szemöldöke meglepetten fölszalad.

– Szerinted nem abuzált téged?

Mintha kiszippantották volna a levegőt a kávézóból, fölerősödnek a zajok, eltompulnak a színek.

– Nem tekintem magamat áldozatnak. Tudtam, mibe mászom bele. Én akartam.

- Tizenöt éves voltál.
- Akkor is.

Folytatom az önigazolást, csak úgy dőlnek belőlem a régi jó frázisok. Ő meg én két fekete lelkű ember voltunk, egyforma vágyakkal; borzalmas volt a kapcsolatunk, de korántsem nevezhető zaklatónak. Minél aggodalmasabb kifejezés ül ki Taylor arcára, én annál mélyebbre ások. Amikor ott tartok, hogy ami kettőnk közt létezett, abból szoktak építkezni a nagy szerelmes történetek, a szájához kapja a kezét, mint aki mindjárt rosszul lesz.

– És ha őszinte akarok lenni, nagy szemétség, amit te meg ez az újságíró nő műveltek.

Hitetlenkedve fintorog.

– Komolyan mondd?

– Nem tisztességes. Olyasmiket állítasz róla, ami nem vág egybe azzal, amit én tudok.

– Azt hiszed, hazudok?

– Azt hiszem, megpróbálsz a valóságosnál rosszabb színben feltüntetni őt.

– Hogy mondhatasz ilyet, hiszen tudod, mit művelt velem!

– De nem tudom – felelem. – Merthogy nem vagy hajlandó elmondani.

Lehuntyja a szemét. Tenyerét az asztalra nyomja, mint aki próbálja lecsillapítani magát.

– Te is tudod, hogy pedofil volt – mondja lassan.

– Ez nem igaz.

– Te tizenöt éves voltál, én tizennégy.

– Ez nem pedofília – vágom rá, amitől felindult pillantást vet rám. A torkomat reszelem, és óvatosan kijelentem: – Az efebofília rá a helyes kifejezés.

Ezzel meg is lazítottam a kettőnk közti köteléket. Feltartja a kezét, mint aki azt mondja, *én kiszálltam*. Kijelenti, hogy vissza kell mennie dolgozni, s még csak rám se néz, amikor felveszi a kiürült csészéjét meg a telefonját.

Én is kimegyek utána a kávézóból, a küszöbnél egy kicsit megbotlom. Hirtelen rám tör a késztetés, hogy utánakapjak, megragadjam a hajfonatát, és ne hagyjam elmenni. A járda üres, egyetlen fickót leszámlálva, aki a kabátzsebébe dugott kézzel, földre szegezett tekintettel, ugyanazt a dallamot fütyörészve közeleg felénk. Taylor dühödt arccal nézi a fickót,

már-már azt hiszem, mindjárt ráförméd, hogy fogja be, de amikor a férfi elhalad mellettünk, Taylor hirtelen megpenderedik, és felém bökö az ujjával.

– Folyton rád gondoltam akkoriban, amikor molesztált engem – mondja. – Azt hittem, csak te érthetnél meg. Azt hittem... – Levegőt vesz, hagyja a karját leesni. – Kit érdekel, mit hittem. Tévedésben voltam, ez nyilvánvaló. – Elindul, majd újra megáll, és hozzáteszi: – Halálos fenyegetéseket kaptam, miután felfedtem a titkomat. Ezt tudad? Az emberek kiposztolták a lakcímemet, és azzal fenyegettek, hogy megerőszakolnak és megölnék.

– Igen, tudok róla.

– Önző dolog elnézni, hogy megkérdőjeleznek minket, önzés nem segíteni. Téged nem vennének semmibe, ha kiállnál a nyilvánosság elé. Kénytelenek volnának hinni neked, és akkor nekünk is hinnének.

– Továbbra sem értem, hogy mi előnyöd származna ebből. Strane halott. Már nem fog bocsánatot kérni. Sem beismerni, hogy bármit is helytelenül tett volna.

– Ez nem órála szól – vágja rá Taylor. – Ha nyilvánosság elé állnál, akkor a Browick kénytelen lenne elismerni, hogy megtörtént a dolog. Őket tartanák felelősnek. És ez alapjaiban rengetné meg az intézményvezetést.

Várakozásteljesen néz. Felhúzom a vállamat, mire frusztrált sóhajt hallat.

– Sajnálak – mondja.

Utánanyúlok, amikor menni készül. Ujjaim még éppen elérik a hátát.

– Mondd el, mit csinált veled. Ne mondd, hogy molesztált. Mondd el, hogyan volt.

Ádáz tekintettel fordul hátra.

– Megcsókolt? Bevitt a tanári szobájába?

– A szobájába? – mondja utánam, én pedig lehunyom a szemem, zavarodott reakciója megkönnyebbüléssel tölt el. – Miért érdekel ez téged annyira?

A nyelvemen van, hogy *mert bármit tett is veled, nem lehetett olyan rossz, mert nevetséges a hisztériázásod, hiszen a nehezét én viseltem. Én vagyok egy életre megbélyegezve.*

– Letapizott, érted? – mondja. – A teremben, a tanári asztal mögött.

Kifújom a levegőt, és egy pillanatra megdermedek, imbolygok, mint Strane a lucfenyő alatt a halloweenbuli estéjén. *Tudod, mihez lenne most kedvem?* Akkor még csak egyszer nyúlt hozzám, a tanári asztal mögött.

– De más értelemben is erőszakot tett rajtam – mondja Taylor. – Nem csak tetteleg lehet zaklatni valakit.

– És mi van a többi lánnyal?

– Őket is fogdosta.

– Ez minden?

Gúnyosan feleli:

– Igen, azt hiszem, ez minden.

Szóval letapizta őket. Ő is elejétől fogva ezt mondta nekem, először akkor éjjel a házában, amikor a keze közé fogta az arcomat, és azt mondta: *hozzáértem. Ennyi történt.* Akkor megkönnyebbültem. Most is arra várok, hogy előntsön a megkönnyebbülés, de nem érzek semmit, még csak haragot vagy felháborodást sem. Merthogy semmi sem változott attól, hogy Taylor szájából hallottam, amit idáig is tudtam.

– Értem, hogy veled más volt – mondja –, de az is ugyanígy kezdődött, nem? Hogy kihívott az asztalához. Megírtad a blogodban. Emlékszem, amikor rátaláltam. Olyan volt, mintha magamról olvastam volna.

– Te már akkor olvastad a blogomat?

Bólint.

– Az ő gépén találtam rá a könyvjelzők között. Néha még névtelen hozzászólásokat is írtam neked. A valódi nevemet nem mertem használni.

Nekem erről fogalmam se volt, mondom neki, sem a hozzászólásokról, sem arról, hogy olvasta a blogomat.

– Mennyit tudtál? – kérdezi. – Tényleg nem tudtál rólam? – Ezt már kérdezte, én pedig már válaszoltam, de most más színezete van a kérdésének. Most azt kérdezi, tudtam-e arról, hogy Strane mit művel vele.

Az igazat mondom.

– Tudtam. Tudtam rólad.

Strane elmondta nekem, de azt is hozzátette, hogy nincs jelentősége, én pedig nem vitatkoztam. Megbocsátottam neki, és egy sokkal gyalázatosabb tettért is megbocsátást ajánlottam neki, pedig el sem követte. Mi egy térd megérintése ahhoz képest, amit velem tett? Nem hittem, hogy számítana, és most, hogy Taylor itt áll velem szemben, most is nehéz megértenem, hogy milyen sérüléseket okozhatott a dolog. *Tényleg annyira szörnyű volt neked? Még ez egy ilyen palávert?*

– Neked talán nem tűnik nagy ügynek, de engem teljesen összetört.

E szavakkal otthagytam a járda közepén, hajfonata a hátát verdesi, ahogy elmasírozik. A téren át megyek haza, ahol fényben izzik a gigantikus

karácsonyfa, és ebédszünetre előjött gimnazisták ténferegnek, kapucnis fiúk meg bördzsekis lányok csapatostul, kopott edzőcipőben. Lepattogzott körömlakk, lófark és vihogás – olyan szorosan lehunyom a szememet, hogy csillagokat látok. Ő még mindig ott van bennem, kényszerít, hogy továbbra is az ő szemével lássam a lányokat, egy csapat névtelen fruskát a szemináriumi asztal körül. Azt akarja, hogy emlékezzem: nem jelentettek semmit. Megkülönböztetni is alig tudta őket. Sosem számítottak neki. Hozzám képest semmik voltak.

Szerettelek, mondja. Szép sötét Vanessám.

Rubynál vagyok, amikor fölteszem a kérdést: – Maga szerint önző vagyok?

Késő van, nem a szokásos napon és időben vagyunk. SMS-t írtam neki, hogy vészhelyzet van; mindjárt az elején felajánlotta nekem ezt a lehetőséget, de sosem gondoltam volna, hogy egyszer élni is fogok vele.

– Létezhetnek olyan megoldások is, amelyekhez nem kell teljesen lemeztelenítenie a lelkét – mondja Ruby. – Jobb megoldások.

A karosszékében ülve végtelen türelemmel figyel. Az ablakon túl a kék különböző árnyalataiban pompázik az ég: az azúrtól a kobaltkéken át az éjfélig terjed a paletta. Hátradöntöm a fejem, hátrahullik a hajam az arcomból, és a mennyezetnek mondom: – Nem válaszolt a kérdésemre.

– Nem, nem hiszem, hogy ez önzés.

Fölszegem a fejem.

– Rosszul hiszi. Végig tudtam, hogy mit művelt a lánnyal. Tizenegy évvel ezelőtt bevallotta nekem, hogy hozzányúlt. Nem hazudott. Nem rejtegette előlem. Én meg tojtam rá.

Nem változik az arckifejezése; csak a szempillájának rebbenése tanúsítja, hogy hatással vannak rá a szavaim.

– És a többi lányról is tudtam. Tudtam, hogy fogdossa őket. Éveken keresztül rendszeresen felhívott éjszakánként, hogy a múltbéli dolgainkról beszélgessünk. Főként a szexről. De a többi lányról is mesélt, azokról, akik az órájára jártak. Elmondta, hogy ki szokta hívni őket az asztalához. Pontosan leírta nekem, hogy miket csinált velük. És engem nem érdekelt.

Ruby arca továbbra is rezzenéstelen.

– Leállíthattam volna. Tudtam, hogy képtelen uralkodni magán. Ha magára hagyom, akkor talán képes lett volna leállni. Miattam kellett akarata ellenére újraélnie az egészet.

– Amit ez a férfi önnel és másokkal tett, az nem a maga hibája.
– De hát tudtam, milyen gyenge. Emlékszik? Maga is megmondta. Jól mondta, tényleg tudtam. Ő azt mondta nekem, hogy nem bír velem lenni, mert a sötét oldalát hozom elő belőle, mégsem hagytam békén.
– Ha hallaná magát, Vanessa...
– Én leállíthattam volna.
– Rendben, de még ha így van is, ez nem a maga felelőssége volt, és a maga számára semmi sem változott volna. Hiszen ha leállítja is, az nem változtatott volna az önt ért zaklatás tényén.
– Engem nem zaklattak.
– Vanessa...
– Nem, hallgasson ide. Ne akarjon meggyőzni arról, hogy nem tudom, miket beszélek. Sosem kényszerített semmire, oké? Előbb mindig ki kellett mondanom az igent, főképp fiatalabb koromban. Odafigyelt rám. Jó volt hozzám. Szeretett. – Refrénként ismételve, ezért hamar el is veszíti a jelentését. *Szeretett. Szeretett.*

A kezembe temetem az arcomat, Ruby azt mondja, lélegezzek. Az ő szavaiból is Strane hangját hallom, lélegezzek mélyeket, hogy jobban belém tudjon hatolni. *Ez az*, mondta. *Így nagyon jó.*

– Kurvára belefáradtam – suttogom.
Ruby előttem guggol a földön, karja a vállamon, ez az első eset, hogy hozzám ér.
– Mibe fáradt bele? – kérdezi.
– Őt hallom, őt látom, akármit csinálok, mindenhol ott van.
Hallgatunk. Amint újra normális lesz a légzésem, föláll, és leveszi rólam a kezét.

Gyöngéd hangon szól:
– Ha visszagondol az első incidensre...
– Képtelen vagyok. – Hátravetem a fejemet a széktámlára, a párnához préselődöm. – Nem akarok visszamenni oda.
– Nem is kell. Itt marad velem a szobában. Csak idézze fel nekem az első intimnek nevezhető pillanatukat. Ha visszatekint erre az első emlékre, ki volt a kezdeményező fél, maga vagy ő?

Várja a választ, de én nem tudom kimondani. Ő. Ő hívott ki az asztalához, hogy megérintsen, mialatt a többi diák a leckéjével volt elfoglalva. Ott ültem mellette, kibámultam az ablakon, és engedtem neki, hogy megtegye, amit akar. Nem értettem a dolgot, nem kértem.

Kieresztem a levegőt, lehorgasztom a fejemet. – Nem megy.

– Semmi baj. Csak nyugodtan.

– Azt érzem... – Kezem élet erősen a combomhoz nyomom. – Nem veszíthetem el azt a dolgot, amelybe mindedig kapaszkodtam. Tudja? – Összegyűri az arcomat a vallomás kínja. – Muszáj hinnem benne, hogy szerelem volt. Tudja? Egyszerűen muszáj.

– Tudom – feleli.

– Mert ha nem szerelem volt, akkor micsoda?

Belenézek Ruby tiszta szemébe, nézem együttérzést sugárzó arcát.

– Nekem ez az életem. Az egész életem.

Ott áll fölöttem, miközben kimondom, hogy szomorú vagyok, nagyon szomorú, egyszerű, de az egyedüli értelmes szavak, közben a mellemre szorítom a kezemet, akár egy gyerek, aki megmutatja, hol fáj.

2007

A tavaszi félévben újból rákapok az ivásra, már egy rakás üres üveg sorakozik az éjjeliszekrényemen. Amikor nem órán vagyok, az ágyban fekszem a lappal, bűg a ventilátor, és késő éjszakáig világít a képernyő. Britney Spears idegösszeomlásos fotóit nézegetem, amelyeken a fejét borotválja, vagy egy ketrecbe zárt állat tekintetével, esernyővel támad a paparazzókra. Az internetes pletykaoldalak ugyanazokat a fotókat posztolják ki róla újra meg újra olyan főcímekekkel, hogy: „Lejtnemetben az egykori tini pophercegnő!”, amiket aztán oldalakra rúgó kaján hozzászólások követnek: **Katasztrófa!... Szomorú, hogy végül mind így végzik... Fogadok, hogy a hónap végére elpatkol.**

Éjszakánként az ágyam mellett, az ablakpárkányon tartom a mobilomat, és reggel első dolgom megnézni, hányszor hívott Strane. Ha éppen Bridgettel kocsmázunk, és rezegni érzem a telefont, előkotrom a táskámból, és felmutatom neki, hogy ő is lássa a képernyőn villogó nevet. – Szarul érzem magam, de képtelen vagyok vele beszélni. – Már beszámoltam Bridgetnek a vizsgálatról, amelyet Strane kifejezését használva „boszorkányüldözésnek” neveztem, világossá tettem számára, hogy igazából nem csinált semmi rosszat, de attól én még dühös vagyok. Tán nincs jogom haragudni? – Dehogynincs – feleli Bridget.

Naponta ránézek Taylor Birch Facebook-oldalára, végiggörgetem a publikus fotóit, és egyszerre undorodom és érzek elégedettséget attól, hogy olyan átlagosan fest a fogszabályzójával meg a bodros, búzaszőke hajával. Csak egy fotó készített megállásra: gyephokimezben vigyorog rajta, napbarnított combjának közepéig érő skót szoknyában, lapos mellkasán keresztben gesztenyebarna BROWICK felirattal. Aztán eszembe jut, hogyan jellemezte Strane a tizenöt éves kori alakomat, hogy szinte teljesen kifejllett, inkább női test, mint egy kislányé. Ms. Thompsonra és az ő asszonyos alakjára gondolok. Semmi okom rá, hogy most egyszerre szörnyetegnek tekintsem Strane-t.

Ugyan nincs szükségem a kreditre, ettől függetlenül fölveszem Henry gót szemináriumát. Órákon én vagyok a mentsvára. Csönd ereszkedik a

szobára, amíg végigvándorol a tekintete diáktársaimon, hogy végül kivétel nélkül mindig rajtam állapodjon meg. – Vanessa? Maga mit gondol? – Bízok bennem, mert nekem mindig van valami hozzáfűznivalóm a mániás nőkről és szörnyeteg férfiakkal szülő történetekhez.

Minden óra után talál valamilyen ürügyet, hogy behívjon az irodájába – egy könyvet szeretne kölcsönadni, engem javasolt tanszéki kitüntetésre, egy jövő évtől esedékes asszisztensi állásról kíván beszélni velem, csak hogy lekössem magam valamivel, amíg a posztgraduális képzésre készülök –, de aztán, amint kettesben maradunk, beszélgetéssé és együtt nevetéssé fajul a dolog. Sok-sok nevetéssé. Többet nevetek vele, mint Strane-nel valaha is, őt egyébként továbbra is negligálom, pedig már minden éjjel hívogat, és rimánkodó üzeneteket hagy a hangpostámon, hogy hívjam vissza, de nekem semmi kedvem arról hallani, hogy egy hajszálon függ a sorsa. Henryt akarom, ülni a szobájában, és rábökni egy képeslapra a falon, az egyetlen fali dísz, érdekli a képeslap története, és ő elmeséli, hogy Németországban vette, egy konferenciára utazott oda, elveszett a csomagja, és flangálhatott végig melegítőnadrágban. Hallani akarom, ahogy azt mondja, hogy vicces és elbűvölő vagyok, hogy sziporkázom, a legokosabb diákja vagyok mind közül; szeretném hallani, ahogy arról beszél, hogy milyen fényes jövő vár rám. – Te leszel a leglazább tanársegéd a posztgradon, az a típus, aki kávézóban tart fogadóórát. – Csekélység, de nekem már ennyitől is eláll a lélegzetem. Látom magamat a saját termemben, ahogy feladatba adom a saját diákjaimnak, hogy mit olvassanak és írjanak. Az is lehet, hogy mindvégig erről volt szó – nem is ezekre a férfiakra vágytam, hanem a helyükbe kíváncsi voltam.

A blogomban minden hozzám intézett szavát dokumentálom, az összes nézést, valamennyi mosolyt. Nem hagy nyugodni a kérdés, hogy mi ez az egész, ezért listába szedek mindent, hátha ez majd megadja a választ. Együtt ebédelünk a diákszövetségben, éjjel egykor válaszol az e-mailjeimre, viccel reagál a vicceimre, és Henryt ír a levelei végére, míg az egész csoportnak szánt körlevelek végén rendre az áll: H. Plough. A blogomon egyre csak azt írom: **lehet, hogy semmit se jelent, de valamit mégiscsak jelent**, mígnem már az egész képernyőt betöltik a sorok. Elmeséli, hogy tízévesen a hecc kedvéért betanulta a *Gruffacsórt*, és el tudom őt képzelni kisfiúként, ahogy Strane-t soha. Persze Henry eleve fiús, ha nem egyenesen kölykös, vigyorog, ha heccelődöm vele, és a pirulásai! *A Simpson család* epizódjaira utalgat az e-mailjeiben, a diákéveiben népszerű

popdalokat emleget. – Te nem ismered a Belle & Sebastiant? – kérdezi meglepetten. Csinál nekem egy CD-t, és ahogy kulcsszavak után kutatok a dalszövegekben, felfedi magát az ő fejében rólam kialakult kép.

Mindazonáltal egy ujjal sem ér hozzám. Az érintésig nem merészkedünk, még a kezemet se rázza meg. Csak nézzük egymást – a szobájában is, és órán is. Alighogy szóra nyitom a számat, máris ellágyul az arca, és minden egyes alkalommal úgy agyondicsér, hogy a többi diák már ingerült pillantásokat kezd váltani. Ismerős pálya, muszáj ökölbe szorítanom a kezem, különben amint kettesben maradunk, máris nekiesnék. Azt mondogatom magamnak, hogy ez az egész csak az én agyszüleményem, s hogy a normális tanárok így szoktak viselkedni a kedvenc diákjaikkal, egy kicsit kivételeznek velük, ettől még nem kell elszállni. Csak épp annyira elfajzottam, olyan betegesen kötődöm Strane-hez, hogy a legártatlanabb részrehajlást is tévesen szexuális érdeklődésként azonosítom. De hát CD-t készített nekem! És minden áldott nap behív a szobájába! Ez nem normális, a testem legalábbis nem érzi annak, márpedig a testemnek akkor is igaza van, amikor a gondolataim kuszák. Néha olyan, mintha arra várna, hogy én tegyem meg az első lépést, de nincs már meg bennem ugyanaz a merészség, mint tizenöt éves koromban, félek a visszautasítástól, és nem kapok tőle elég bátorítást, se térdveregetés, se egy hajamhoz tartott levél formájában. A legbátrabb húzásom az, hogy egy nap nem veszek fel melltartót a selyemblúzom alá, de aztán undorítónak találom, ahogy bámul – szóval, mit is akarok én tulajdonképpen? Fogalmam sincs.

Késő éjjel, a részegségtől megtáltosodva felnyitom a laptopot, és beütöm a keresőbe a Browick webcímét, megnyitom az „oktatók” fület. Penelope Martinez 2004-ben szerzett BA-diplomát a Texasi Egyetemen, vagyis most huszonnégy éves. Ms. Thompson is éppen ennyi volt, amikor összegabalyodtak vagy mit csináltak Strane-nel. Az ellen akkor miért nem emelt kifogást senki, egy huszonnégy éves lány meg egy negyvenkét éves férfi? „Lány”, mert akkoriban a lófarkával meg a kapucnis pulóverjeivel inkább tűnt lánynak, mint nőnek. Penelope is lányos – fényes, sötét haja van, tömpe orra és sovány válla. Üde arcú és fiatalos, pont Strane típusa. Elképzelem őket a kampuszon andalogva, Strane összefonja a kezét a háta mögött, és mosolyt varázsol Penelope arcára. Kíváncsi vagyok, a nő mit szólna, ha Strane megpróbálna hozzáérni. S mit csinált, amikor Henry először ért hozzá. Nem tudom, mikor jöttek össze, de bárhogy is, Henrynek

egy tízessel idősebbnek kellett lennie nála, nyilván már akkor is nagy, suta keze volt, szakálla és forró lehelete.

Egyik délután éppen Henry szobájában beszélgetünk, amikor megszólal a telefon. Amint fölveszi, rögtön tudom, hogy a nő az. Félrefordul, elharapott válaszokat ad a felesége kérdéseire, és olyan éle lesz a hangjának, amitől azt érzem, hogy nem kéne itt lennem, de amikor távozásra készen felállok, feltartott kézzel, hangtalanul tátogja felém, hogy maradjak.

– Most le kell tennem – mondja ingerülten a telefonba. – Éppen diákkal vagyok. – El sem köszön, úgy teszi le, amit diadalként élek meg.

Azóta sem mondta ki, hogy Penelope a felesége, és nem a „barátja”. Egyáltalán nem emlegeti a nőt, de miért is tenné? Miért ne tenné? Semmi bizonyíték nincs a nő léteire, se jegygyűrű, se egy fotó. Lehet, hogy a nő rossz hozzá, vagy talán unalmas, Henry meg boldogtalan. Talán mióta találkozott velem, adódtak pillanatok, amikor elgondolkozott azon, hogy várnia kellett volna. Erőltetem, hogy Penelopéra is gondoljak, mert ez tűnik morálisan helyénvalónak, de ő továbbra is csupán ködös alak a periférián. Penelope. Vajon Henry így vagy beceneven szólítja? Újból megnyitom Penelope tanszéki oldalát, és elképzelem, hogy ugyanabban a pillanatban társalog Strane-nel, mint amikor én Henryvel. Strane-nel, aki azóta is egyfolytában hívogat, és azt hajtogatja, hogy szüksége van rám, és a rádiócsend kegyetlen, meg nem érdemelt húzás a részemről. Talán annyira magányos, mióta hanyagolom, hogy csak a csinos, fiatal tanácsadóval folytatott flörtölésben talál megnyugvást. Fogadok, hogy a nő könnyű beszélgetőtárs, sokkal könnyebb eset nálam. Elképzelem, ahogy türelmes, rendületlen mosollyal üli végig Strane kirohanásait. A tökéletes hallgatóság. Strane biztosan imádja. Addig-addig gyötröm az agyamat, hogy a végén szinte már fel se fogom, min gondolkodom: hogy Strane megnevezteti Penelopét, miközben én Henryt nevettetem meg; Henry késő éjjel e-mailt ír nekem az otthonuk nappalijából, miközben Penelope a hálósobából ír Strane-nek.

Ugyanakkor a kőkemény igazság az, hogy Henrynek tudnia kell, hogy nyugodt szívvel megérinthetne, mégsem teszi. Ez a legfontosabb részlet, ami minden egyebet zárójelbe tesz.

2007. február 13.

Hat hete beszéltem S-szel utoljára, amikor elmondta, hogy a nyomában vannak, s hogy az egyik ellensége talán fel fogja venni velem a kapcsolatot. Hűséget esküdtem neki, és ehhez mindörökre tartani fogom magam (milyen más lehetőségem van? forduljak ellene? nevetséges), de közben meg a legutóbbi nála töltött éjszaka óta undorodom tőle. Tele van a hangpostám az üzeneteivel. El akar vinni vacsorázni, tudni akarja, hogy vagyok, látni akar, akar engem. Csak néhány másodpercre hallgatok bele az üzeneteibe, aztán a sarokba hajítom a telefont. Először érzem úgy, hogy koslat utánam. Nem véletlen, hogy mindez azután történik, hogy meggyóna nekem a bűneit.

Nem bírom kiírni magamból, amit tett, jóllehet a kerülgetéstől csak még szörnyűbbnek tűnik a dolog. Persze nem ölt meg senkit. Voltaképpen nem is ártott senkinek, habár ez szubjektív. Elég csak a sok akaratlan fájdalomra gondolni, amit okozunk. Szűnyog száll a karunkra; egy percig sem hezitálunk, hogy lecsapjuk-e.

Óra után Henry azt mondja, kérdezni szeretne tőlem valamit.

– Először e-mailt akartam írni, aztán arra jutottam, hogy jobb lesz személyesen.

Amint bent vagyunk a szobájában, becsukja az ajtót. Elnézem, ahogy az arcát dörgöli, és nagy levegőt vesz.

– Elég kínos ez nekem – mondja.

– Aggódnom kéne? – kérdezem.

– Nem – vágja rá. – Illetve, nem is tudom. Épp csak a fülembé jutott egy pletyka a régi gimnáziumából, hogy egy irodalomtanár illetlenül viselkedett ott az egyik diákkal. Másodkézből hallottam a sztorit, nem tudok tényeket, ettől függetlenül elbizonytalanított a dolog.

Nagyot nyelek.

– A barátja mesélt önnek erről? Aki ott dolgozik?

Bólint.

– Igen, ő.

Hosszan kivárok, elegendő időt hagyok neki, hogy előrukkoljon az igazsággal.

– Némiképp felelősnek is érzem magam, annak fényében, amit tudok – mondja.

– De hát ehhez magának semmi köze! – Zavartan néz rám, mire hozzáteszem: – Mármint jó értelemben. Ne aggódjon emiatt. Ez nem a maga problémája.

Mosolyogni próbálok, mintha egyébként nem lenne úgy összeszorulva a torkom, hogy levegőt is alig kapok. Elképzelem a pityergő Taylort egy kanapén, amint éppen meggyón az együttérző Penelopénak – *Mr. Strane megfogdosott, miért tette, és miért nem tette meg azóta egyszer sem* –, de túl messzire mentem, újra Strane szobájában vagyok, ahol sziszeg a radiátor és tengerzöld az ablak.

– Nézze, egy bentlakásos iskoláról beszélünk, ahol mindennaposak a pletykák. Ha csak nemrég óta van ott a barátja, talán még nem tud különbséget tenni a fontos és a jelentéktelen dolgok között. Majd belejön.

– Amit hallottam, az elég komolynak hangzott – mondja Henry.

– De azt is mondta, hogy másodkézből hallotta. Tudom, mi az igazság, oké? Elmondta nekem. Megfogta a lány lábát, ez minden.

– Ó – mondja Henry meglepetten. – Nem hittem volna, mármint, nem tudtam... még mindig tartják a kapcsolatot?

Kiszárad a szám, ahogy ráeszmélek a hibámra. Egy valamirevaló áldozat nem beszélgetne az erőszaktevőjével. Az, hogy Strane és én még kapcsolatban vagyunk, mindent megkérdőjelez, amit addig elhittem Henryvel.

– Ez bonyolult.

– Hogyne, természetesen – feleli.

– Csak mert amit velem tett, az nem *olyan* erőszak volt.

– Nem kell magyarázkodnia.

Ülünk csendben, én lesütöm a tekintetem, ő engem bámul.

– Igazán nincs miért aggódnia – szólalok meg. – Ami azzal a lánnyal történt, köszönő viszonyban sincs azzal, ami velem volt.

Azt mondja, rendben van, ő hisz nekem, és ennyiben hagyjuk a dolgot.

Március első hetében egy vaskos borítékot hoz nekem a posta, rajta Strane zömök betűivel. Egy háromoldalas levél van a borítékban a következő összefűzött iratok társaságában: annak a nyilatkozatnak a fénymásolatával, amelyet a lebukásunk után írtunk alá 2001. május harmadikán; az ő, Mrs. Giles és a szüleim részvételével zajlott megbeszélés írásos jegyzeteivel; egy sellőről meg egy szigetnyi hajótöröttről szóló verssel, amelyre alig

emlékszem, hogy én írtam; az aláírt kilépési nyilatkozatommal; egy Mrs. Gilesnak címzett, rólam, Strane-ről és az állítólagos viszonyunkról kézzel írott levéllel, amelyen nem ismerem fel a kézírást, amíg meg nem pillantom alant a nevet: Patrick Murphy, Jenny apja, aki kirobbantotta a botrányt.

Kiterítem az iratokat az ágyamon. Hozzám címzett levelében Strane azt írja:

Vanessa!

Nem vagyok valami jól. Nem tudom, hogyan értelmezzem a hallgatásodat, hogy értésemre akarsz-e adni valamit általa, dühös vagy, esetleg büntetni akarsz. Tudhatnád, hogy amúgy is épp eléggé büntetem magam.

Még mindig tart a zaklatás miatti céció. Remélem, hamarosan elrendeződik, de az is lehet, hogy még csak most jön majd a neheze. Elképzelhető, hogy valaki felveszi majd veled a kapcsolatot, azzal a céllal, hogy felhasználjon ellenem. Remélem, még számíthatok rád.

Meglehet, ostobaság mindezt leírni. Óriási hatalmad van most fölöttem. Milyen érzés lehet vajon egy átlagos egyetemista lány szerepét alakítani, miközben mindvégig tudod, hogy egyetlen jól irányzott telefonhívással tönkretetheted egy férfiember életét. Én azonban bízom benned. Másképp nem küldenék neked inkrimináló levelet.

Nézd meg a mellékelt iratokat, hat évvel ezelőtti történetünk törmelékeit. Olyan bátor voltál akkor, nem is lány, igazi harcos. Te voltál az én Szent Johannám, akkor sem hódoltál be, amikor már a talpadat nyaldosták a lángok. Megvan még benned ez a bátorság? Nézd meg az iratokat, irántam való szerelmed bizonyítékait. Magadra ismersz-e?

Átmásolom a levelet, és kipoisztolom a blogomra mindenfajta kontextus és magyarázat nélkül, mindössze azzal a csupa nagybetűs megjegyzéssel a poszt alján: **TÉGED HOGY ÉRINTENE, HA EZT TALÁLNÁD A POSTALÁDÁDBAN?** Egyszerre senkihez és mindenkihez címzett kérdés. Nagyon ritkán érkezik csak reakció a posztjaimra, nincs állandó olvasótáborom, másnap reggel azonban a következő névtelen hozzászólásra

ébredek, hajnali két óra huszonegy perces keltezéssel: **Hasítsd őt ki az életedből, Vanessa. Nem szolgáltál rá erre.**

Törölöm a bejegyzést, de újabb kommentek érkeznek, mindig az éjszaka közepén, már ott várnak, amikor felébredek. Egy soronkénti kritika, amikor fölteszem egy versem vázlatát; **Gyönyörű vagy**, válaszképpen néhány szelfire. **Ki vagy?**, írom az illetőnek, de sosem jön válasz. Aztán abbamaradnak a kommentek.

Bridget a szobám ajtajában állva kérdezi: – Akkor most jössz, vagy sem?

A tavaszváró kezdetén vagyunk, ami egyhetes italozást és órai lébecolást jelent. Délután buli lesz a mólónál.

Felnézek a laptopról. – Ezt nézd meg. – Odafordítom felé a képernyőt Taylor Birch legfrissebb fotójával: lebiggyed a szája, és fekete tussal van kihúzva a szeme egy közélről készült szelfin. Amikor Bridget nem reagál, megmagyarázom: – Ő a vádlója.

– Na és?

– Olyan röhejes képet vág – nevetek fel. – Legszívesebben hozzászólnék, hogy fel a fejjel.

Bridget hosszú pillantást vet rám, a száját csücsöríti.

– Ez csak egy gyerek, Vanessa – mondja végül..

Visszafordítom a laptopot magam felé, érzem, hogy ég az arcom, ahogy bezárom az oldalt.

– Nem kéne ilyen sűrűn nézegetned a profilját. Csak feldühít.

Lecsukom a laptopot.

– Amúgy is szemétség gúnyolódni rajta.

– Kösz, hogy felvilágosítasz.

Elnézi, ahogy fölkelek, körbetrappolok a szobámban, és turkálni kezdek a padlóra ledobált ruhák között.

– Akkor jössz? – kérdezi.

Alig tizenennyolc fok van, de ez az áprilisi Maine-ben nyárias időnek számít. Kartonszámra áll a mólón a sör, sül a grillen a hotdog-virsli. Lányok napoznak bikinifelsőben, három bermudanadrágos srác felkapaszkodik egy rózsaszín gránittömbre, hogy térdig belegázoljanak a jéghideg vízbe. Bridget talál egy tálcányi zselatinkoktélt, amiből mindjárt hármat is bedöntünk fejenként. Valaki a továbbtanulási terveimről kérdez, mire a

legnagyobb örömmel válaszolom: – Henry Plough mellett leszek tanársegéd, amíg a posztgradra készülök. – Henry nevének hallatán az egyik lány odafordul hozzám, és megérinti a vállamat: Amy Doucette az.

– Henry Ploughról beszélsz? – kérdezi. Keresztben áll a szeme, annyira részeg. – Ő állati szexi. Persze nem fizikailag, intellektuálisan. Legszívesebben feltörném a koponyáját, és harapnék egy nagyot az agyából. Vágod? – Nevetve csap a karomra. – Naná, hogy Vanessa vágja.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezem, de már nem rám figyel, hanem egy jókora görögdinnyére, amit éppen úgy törnek fel, ahogy azt ő szeretné tenni Henry koponyájával.

– Két üveg vodka van beletöltve – mondja valaki. Senkinél sincs se kés, se tányér, s ahogy puszta kézzel markolnak belőle, végigcsöpögtetik a mólót alkoholos lével.

Bedöntök egy meleg dobozos sört, és a hullámokat figyelem a deszkák résein át. Bridget lép oda hozzám mindkét kezében egy-egy hot doggal, és az egyiket nekem nyújtja. Leejti a vállát, amikor megrázom a fejem, és közlöm, hogy én rövidesen megyek.

– Nem tudnád egyszer az életben jól érezni magad? – kérdezi, de látja az arcomon, hogy megbántott, és rájött, hogy túl messzire ment. Távolodóban még hallom, ahogy utánam kiabál: – Csak hülyültem! Vanessa, ne haragudj már!

Először hazafelé indulok, de nincs ínyemre a gondolat, hogy megint az ágyban töltssem a délutánt bepíálva, így inkább Henry épülete felé veszem az irányt, mivel tudom, hogy hétfő délutánonként a kampuszon szokott lenni. Fejből tudom a napirendjét: mikor van a kampuszon, mikor tanít, és mikor van a tanári szobájában, nagy valószínűséggel egyedül.

Az ajtó tárva, és nincs odabent senki. Az íróasztalon egy stósz papír és a nyitott laptopja. Elképzelem, hogy lehuppanok a székébe, kinyitogatom a fiókokat, és sorra végigtúrom őket.

Ott állok az asztalánál, amikor belép. – Vanessa.

Odafordulok. Nagy halom spirálfüzetet cipel, bennük a diákok fogalmazásaival, amit a legjobban utál osztályozni. Annyi mindent tudok róla. Ez nem is normális.

Miközben leteszi a füzeteket az asztalára, leroskadok a másik székbe, és a fejemet fogom.

– Valami baj van? – kérdezi.

– Nem, csak berúgtam.

Hátradöntöm a fejemet, látom, hogy vigyorog.

– Berúg, és az ösztönei hozzám vezetnek? Ez hízelgő.

Nyöszörögve a szememre nyomom a tenyeremet.

– Ne legyen ilyen kedves. Helytelen döntés volt.

Látom az arcán, hogy megbántódott. Szerencsétlenül fogalmaztam. Mindenki másnál jobban tudom, hogy ha túl nagy figyelmet fordítunk arra, mit is csinálunk, azzal mindent tönkreteszünk.

Benyúlok a zsebembe a telefonoméért, és megmutogatom neki a nem fogadott hívások listáját.

– Látja ezt? Ennyiszer hívott. Nem hagy békén. Meghülyülök tőle.

Nem fejttem ki, hogy kiről van szó, mert nincs is rá szükség. Strane feltehetően így is mindig ott van Henry gondolatainak előterében, valahányszor rám néz. Kíváncsi vagyok, találkoztak-e személyesen. Fantáziáltam már róla, hogy kezét fognak egymással, és a Strane-en hagyott nyomaim átvándorolnak Henryre – ez volna a legközelebbi fizikai kontaktus kettőnk közt.

Henry mereven nézi a mobilomat.

– Ez már zaklatás. Nem tudja letiltani a számát?

Megrázom a fejem, habár fogalmam sincs róla. Valószínűleg megtehetném, mégis jobban szeretném, ha továbbra is jönnének a hívások. Mint lihegés a tarkómba. Azt is tudom, hogy Henry irántam való rokonszenve azon áll vagy bukik, hogy helyesen cselekszem-e, és elkövetek-e mindent a magam védelme érdekében.

– Hol van ez a zaklatástól? Pár hete egy köteg papírt küldött nekem postán abból az időszakból, amikor kirúgtak a Browickból...

– Micsoda? – meregeti Henry a szemét. – Nem tudtam, hogy kirúgták.

Újabb hazugság? Voltaképpen önként távoztam, a Strane-től kapott küldeményben a kilépésről szóló nyilatkozatom másolata is benne volt, a kirúgás mégis közelebb áll az igazsághoz, hiszen bár az én hibám, de nem az én döntésem volt.

Hallgatom magam, ahogy előadom a történetet, hogy magamra vállaltam a dolgot, mert nem akartam börtönbe juttatni Strane-t, a megbeszélések menetét, meg azt, hogy ki kellett állnom egy osztályteremnyi ember elé, ünnepélyesen hazugnak nevezni magam, meg kérdésekre válaszolni, mint valami sajtókonferencián. Henry elnyílt szájjal figyel, sugárzik róla az együttérzés, s minél nagyobb hatást gyakorlok rá, annál inkább erőt vesz rajtam a beszélhetnék. Felgyűlik bennem valami, a

megnövekedett igazságérzet, az az érzés, hogy valami szörnyűséget éltem át, ami gyakorlatilag kettétörte az életemet. És mindez most az utólagos sokkhatástól kikíváncozik belőlem. Miért ne mondhatnám el a történetet, ha úgy akarom? Még ha módosítok is az igazságon, és ködösítem a részleteket, talán nem érdelek meg annyit, hogy lássam egy másik ember együttérzésteli arcán annak a bizonyítékát, amit Strane tett velem?

– De miért csinálja? – kérdezi Henry. – Történt valami, aminek az okán elküldte magának ezeket a dolgokat?

– Az utóbbi időben ignoráltam – felelem –, a történések miatt.

– Mert megvádolták?

Bólintok.

– Attól fél, hogy beköpöm.

– Gondolt már rá? – kérdezi Henry.

Nem válaszolok, ami ezúttal a nemmel egyenértékű. A mobilomat a kezemben görgetve hozzáteszem:

– Most biztos megvan rólam a véleménye.

– Nem.

– De ez egy elég bonyolult ügy.

– Nem kell magyarázkodnia.

– Nem szeretném, ha önzőnek tartana.

– Nem tartom annak. Az én szememben nagyon is bátor. Elképesztően bátor.

Zavart elmének nevezi Strane-t, szerinte manipulálni akar, hogy újra tizenöt évesnek érezzem magam, és azt is hozzáteszi, hogy amit velem művelt és művel mind a mai napig, az túlmegy minden határon. Amikor idáig ér, hófehér égboltot látok magam előtt, alatta végtelenbe vesző, felperzselt föld, és egy egybefüggő füstfal mögött alig kivehető sziluett, Strane sápadt bőr alatt futó kék ereket követ az ujjával, és porszemcsék táncolnak a bágyadt téli napfényben.

– Sosem fogom elárulni – szólok meg –, akármilyen elvetemült ember legyen is.

Henry vonásai elveszítik keménységüket, végtelen szomorúság ül ki az arcára. Abban a pillanatban úgy érzem, ha most rámozdulnék, azt tehetnék vele, amit csak akarok. Nem tiltakozna. Elég közel van hozzám, akár meg is érinthetném, a térde felém mutat, vár. Elképzelem, hogy kitarja a karját, és magához von. A szám centiméterekre van a nyakától, és beleremeg, ahogy odanyomom az ajkamat. Hagyná. Mindent hagyna nekem.

Nem mozdulok; ő felsóhajt.
– Aggódok magáért, Vanessa.

A tavaszi szünetet megelőző pénteken Bridget egy törülközőbe bugyolált kismacskával toppan haza. Foltos, zöld szemű, kissé bolhás, görbe farkú jószág.

– A sikátorban bóklászott a pékség mögötti kuka körül – újságolja Bridget.

Odateszem a kezemet a cica orra alá, hagyom, hogy megharapja a hüvelykujjamat.

– Halszagú.

– Egy lazacos hordóba dugta a fejét.

Megfürdetjük a macskát, és elnevezzük Minounak. Már megy le a nap, amikor kiugrunk kocsival az ellsworthi Wal-Martba alomért meg macskakajáért, a cicát Bridget egy vállára vetett sportszatyorban hozza, mivel nem merjük egyedül hagyni otthon. A hazaúton, miközben Minou az ölemben nyávog, egyfolytában csörög a mobilom – Strane hív.

Bridget csak nevet, amikor zsinórban negyedszerre utasítom el a hívást.

– Olyan gonosz vagy. Szinte már sajnálom őt.

Új hangpostaüzenetet jelez a telefon, mire Bridget szarkasztikus döbbenetet produkál. A kiscica feletti öröendezésünk mindent könnyedebb színbe von, a végtelenségig tudnánk hülyéskedni.

– Nem is hallgatod meg? – kérdezi. – Lehet, hogy vészhelyzet van.

– Mibe, hogy nincs.

– Nem tudhatod. Hallgasd csak meg.

Az igazam bizonyítására kihangosítom a telefont, kásás hangú könyörgésre számítok, hogy hívjam vissza, némi ingerültséggel fűszerezve, amiért nem jelentkeztem – megkaptam egyáltalán a küldeményét? Ehelyett szélfúvással tarkított statikus zörejen át ér el hozzám Strane dühödt hangja: – Úton vagyok feléd, Vanessa. Vedd fel a kibaszott telefont. – Egy kattánás jelzi az üzenet végét.

Bridget óvatosan megjegyzi: – Nekem ez vészhelyzetnek tűnik.

Beütöm a számát, és egy fél csöngetés után már fel is veszi. – Otthon vagy? Fél óra, és ott vagyok.

– Igen. Illetve, nem, momentán nem vagyok otthon. Találtunk egy kiscicát, és el kellett jönnünk almot venni.

– Hogy micsoda?

Megrázom a fejem.

– Semmi, nem érdekes. Miért jössz?

Harsogva nevet.

– Tudod te azt.

Bridget oda-odapillant rám, félig az utat nézi, félig engem. Megvilágítja a műszerfal a száját, ahogy azt tátozja: *Minden oké?*

– Nem, nem tudom. Fogalmam sincs, mi folyik. De nem törhetsz csak úgy rám...

– Ő már elmondta, mi volt?

A szélvédőre tapad a tekintetem, a kocsí alagúthoz hasonló fényt vet a sötétbe borult autópályára. Bizseregni kezd a tarkóm, ahogy Strane azt mondja, „ő”.

– Kicsoda?

Strane újból fölnevet. Látom őt magam előtt kemény tekintettel, összeszorított állkapoccsal, ilyen keserű haraggal eddig csak más emberekre nézett. A tény, hogy most ez rám irányul, olyan érzés, mintha megindult volna alattam a föld.

– Ne add a hülyét – mondja. – Tíz percen belül ott vagyok.

Éppen emlékeztetni akarnám, hogy az előbb fél órát mondott, de közben már le is tette, a képernyőn ott villog a **HÍVÁS VÉGE**. Bridget megkérdezi, hogy rendben van-e minden.

– Úton van hozzánk.

– Miért jön?

– Nem tudom.

– Történt valami?

– Nem tudom, Bridget – csattanok fel. – Végighallgattad a kibaszott beszélgetést. Nem látott el a részletekkel.

Csöndben utazunk tovább, hol van már a bajtársias hangulat. Minou felnyávog az ölemben, vézna kis hangja csak egy szörnyeteget lenne képes feldühíteni, de én alighanem az vagyok, mert egy vágyam van, hogy betapasszam a kismacska pöttöm száját, és ráüvöltsek órá is meg Bridgetre is, mindenkire, hogy fogják már be egy pillanatra, hadd gondolkodjam.

Bridget följánlja, hogy máshol tölti az éjszakát, hogy Strane-nel kettesben lehessünk. Világos, hogy csak nincs kedve a közelemben lenni, és a fura öreg palimra se kíváncsi, meg a szüntelenül a fejem felett lógó sötét felhőre sem. Néhány héttel ezelőtt fültanúja voltam, amikor azt mondta az éppen fölcsípett palijának: *Jaj, Vanessa folyton krízis üzemmódban van, igazi drámakirálynő.*

Miután elment, a kanapén ülök Minouval az ölemben, a nyitott laptopom a dohányzóasztalon. Néhány percenként előre hajolok frissíteni, mintha bizony egy e-mail mindent megmagyarázhatna. Amikor hallom, hogy nyílik a kapu, és léptek dübörögnek felfelé a lépcsőn, lelököm Mionut az ölemből, és felkapom a telefonomat. Strane bedörömböl az ajtón, a cica besurran a kanapé mögé, én pedig a billentyűzet fölött tartom a hüvelykujjamat, habár a 911-et tárcsázni éppoly irreális lenne, mint hirtelen e-mailet kapni Henrytől. Egy hívás még semmit sem oldana meg. Ha telefonálnék, akkor válaszolnom kellene a diszpécser megválaszolhatatlan kérdéseire, aki elvárná, hogy magyarázzam meg a megmagyarázhatatlant. *Ismeri az ajtaján dörömbölő férfit? Honnan ismeri? Pontosan milyen kapcsolatban áll vele? Mondja el a teljes igazságot, asszonyom.* Választhatok: vagy átgázolok hétvényi mocsáron, hogy egy szkeptikus harmadik fél jóindulatára bízam magam, aki talán nem is hisz majd nekem, vagy kinyitom az ajtót, és remélem a legjobbakat.

Egészen ki van fulladva, amikor beeresztem, a combjára támaszkodik, és sípólva szedi a levegőt. Egyet lépek felé, félek, hogy mindjárt összeesik, de föltartja a kezét.

– Ne gyere a közelembé!

Felegyen esedik, a rattanszékre hajítja a kabátját, vet egy pillantást a fürdőszobaajtóban ledobált koszos törülközőkre meg a sajtbургerezés nyomait viselő dohányzóasztalra. Majd átmegy a konyhába, és kinyitogatja a szekrényeket.

– Nincs egyetlen tiszta pohár sem?

A pulton hagyott műanyag poharakra mutatok, mire egy ádáz pillantás után – *lusta, pazarló lány* – megtölt egyet csapvízzel. Nézem, ahogy iszik, számolom a másodperceket, amíg újratölt a haragja, de miután megissza a vizet, csak kornyadtan a pultra támaszkodik.

– Tényleg nem tudod, miért vagyok itt?

Megrázom a fejem, ő belém fúrja tekintetét. Karácsonykor láttam utoljára, amikor beszámolt nekem Taylor Birchről. Megváltozott az eltelt

hónapok alatt, most valahogy másmilyen az arca. Keresem az okát: a szemüvege az. Nincs kerete, így szinte láthatatlan. Összeszorul a szívem a gondolatra, hogy anélkül változtat meg magán egy ilyen alapvető dolgot, hogy nekem szólna róla.

– Egyenesen a Browickból jövök. Valami adománygyűjtő hepaj volt, pontosan nem tudom. Nem is akartam részt venni benne. Tudod, mennyire utálok az ilyen eseményeket, de úgy éreztem, még egy magányos este otthon, és végem. – Sóhajt, megdörzsöli a szemét. – Untig elegendem van már abból, hogy leprásként kezelnek.

– Mi történt?

Leejti a kezét.

– Kollégákkal üldögéltem, Penelope is köztük volt. – Figyeli a reakciómat, érzékeli, hogy hirtelen szívom be a levegőt. – Tudod, ugye, hogy mit akarok mondani. Ne játszd nekem a hülyét! Ne... – Lecsapja a tenyerét a pultra, és tesz egy harcias lépést felém, mintha meg akarná ragadni a vállamat, aztán csak a kezét szorítja ökölbe.

Teljesen szét van húzva a függöny, és már olyan mélyen belém ivódott a rejtőzködés kényszere, hogy másra sem tudok gondolni, hiszen bárki beláthat. Amikor lépek egyet a redőny felé, hogy besötétítsek, megragadja a karomat.

– Elmondtad a férjének. A tanárodnak. Elmondtad neki, hogy megerőszkoltalak.

Lök rajtam egyet, nem túl erőset, de épp elég erőset ahhoz, hogy hátraessek a szemetesre, aminek a mosogató alatt lenne a helye, de már időtlen idők óta a konyha közepén áll. Akkorát esem, hogy belerezeg a szagelszívó, amit csak szeles napokon tesz. Strane meg se moccan, miközben feltápáskodom, de azért megkérdezi, hogy megütöttem-e magam.

Megrázom a fejem.

– Kutya bajom – felelem, jóllehet a farkcsontom bizony sajog. Ismét az ablakra nézek, amely mögött a báméskodók seregét sejtem. – Miért beszélt neked rólam? Mármint a felesége. Penelope.

– Nem mondott rólad semmit. A férje volt az, aki másfél órán keresztül nézett rám dühödten, aztán követett a mosdóba...

Valami elpattan bennem.

– Henry is ott volt? Találkoztatok?

Strane elhallgat, mert hirtelen éri, ahogy kimondom a másik férfi nevét, egy sóhajtással, mint szex után. Egy pillanatra elgyengül.

– Mit mondott? – kérdezem.

Ekkor újra bekeményít, a homlokát ráncolja, villog a szeme.

– Nem – jelenti ki. – Itt én kérdezek. Te mondd meg, hogy miért csináltad. Miért érezted szükségét, hogy elpofázd valakinek, akinek a felesége a munkatársam, hogy megerőszakoltalak. – Elfullad a hangja a „megerőszakoltalak” szónál, amely öklendezésre készíti. – Mondd meg, miért.

– Próbáltam elmagyarázni, hogyan jöttem el a Browickból. Nem tudom. Csak kicsúszott a számon.

– És miért kellett ezt neki elmagyarázni?

– Megemlítette, hogy korábban egy felkészítő iskolában tanított. Mondtam, hogy én is jártam felkészítőbe, mire ő mondta, hogy egy barátja a Browickban dolgozik. Szó szót követett. Nem én ugráltam érte, hogy elmondjam.

– Vagyis elég, ha valaki szóba hozza a Browickot, és te máris nemi erőszakról csacsogsz. Vanessa, az istenért, mi ütött beléd?

Begubózzom, miközben folytatja. Hát nem értem, mit jelenthet az ő számára egy efféle vád? Ez rágalmozás, a szó szoros értelmében bűncselekmény, bárkit tönkretelhet, hát még, ha az illetőnél eleve rezeg a lé. Ha a nem megfelelő emberek fülébe jut, neki annyi, élete hátralévő részét a sitten tölti.

– És te ezt pontosan tudod. Ez az, amit sehogy sem értek. Tisztában vagy a következményekkel, és mégis... – Széttárja a karját. – Nem megy a fejembe, hogy lehetsz ilyen álnok, ilyen kegyetlen.

Szeretném megvédeni magam, épp csak nem tudom, hogy nincs-e igaza. Még ha először véletlenül csúszott is ki a számon a dolog, sosem helyesbítettem. Életben hagytam a hazugságot, mutogattam Henrynek a több tucat nem fogadott hívást, hagytam, hogy azt mondja Strane-ről, „el van tévedve”, meg hogy „ez minden határon túlmegy”, mindezt azért, hogy én lehessen a sebzett, törékeny leányzó, aki igazán megérdemel egy kis gyengédséget. Ugyanakkor nem felejtettem el Strane egykori feljegyzéseit, amelyekkel a nyomait igyekezett eltüntetni. Akkoriban átsiklottam efölött, mindenben az utasításait követtem, és ő cseppet sem érezte problémásnak, hogy zavart, szerelmes csitrinek állított be engem, pedig ő éppúgy tisztában volt a következményekkel. Ha én álnok és szívtelen vagyok, hát ő is az.

– Miért csak hónapokkal később mondtad el nekem, mi volt azzal a lánnyal? – kérdezem.

– Ne próbáld meg ezt rám húzni.

– De hiszen ez a lényeg, nem? Dühöngsz, mert eleve pácban vagy egy másik lány fogdosása miatt...

– Fogdosás. Jézusom, micsoda kifejezés.

– Így nevezik, ha hozzányúlsz egy gyerekhez.

Megragadja a műanyag csészét, kinyitja a csapot.

– Nem beszélgetek veled, amíg eltökélten gazembernek akarsz beállítani.

– Bocs, de elég nehéz elkerülni.

Iszik, megtörli a száját a kézfejevel.

– Igazad van. Mi sem egyszerűbb, mint engem rossz embernek lefesteni. Csakhogy te éppolyan hibás vagy, mint én. Hacsak nem sikerült meggyőznöd magad arról, hogy megerőszakoltalak. – A mosogatóba löki a félig tele csészét, és megtámaszkodik a pultban. – Megerőszakoltalak, miközben vonaglottál a gyönyörtől. Elmész te a francba.

Ökölbe szorítom a kezemet, körmeim a tenyerembe vájnak, és ráparancsolok az elmémre, hogy maradjon a szobában, a testemben.

– Miért nem akartál soha gyereket?

Megfordul.

– Mi van?

– A harmincas éveidben volt a vasectomiád. Kicsit fiatalon.

Pislogva próbálja kitalálni, hogy említette-e nekem valaha, hány éves volt a műtét idején, és ha nem említette, akkor mégis honnét tudhatok róla.

– Láttam a betegkartonodat. Amikor a gimnázium alatt abban a kórházban dolgoztam, rábukkantam az archívumban.

Megindul felém.

– Az orvos feljegyzései szerint hajthatatlan voltál, hogy nem akarsz gyereket.

Még közelebb jön, kénytelen vagyok behátrálni a szobámba.

– Miért kérdezed ezt? Mire akarsz kilyukadni?

Vádlim az ágy lábának ütődik. Nem akarom kimondani. Nem tudom, hogyan mondjam. Ez nem is egy kérdés, hanem egy kimondatlan dolgokból összeállt homály: nem értem, miért tapizott le egy másik lányt úgy, ahogyan engem, ha iránta nem érzett úgy, ahogyan irántam. Miért remegett a keze, amikor odaadta az epres pizzáját, és miért volt olyan érzésem, hogy valami

olyasmit tár fel magából ezzel a gesztussal, amit egy életen át próbált rejtgetni. Amikor telefonon arra kért, hogy szólítsam apucinak, úgy éreztem, próbára tesz. Megtettem, hogy ne bukjam el a próbát, nem akartam szűk látókörűnek vagy prűdnek tűnni, és utána, amint lehetett, már le is tette, mintha érezte volna, hogy túlságosan is kiadta magát. Aznap éjjel süttött belőle a szégyen. Telefonon keresztül is éreztem.

– Ne állíts be szörnyetegnek csak azért, mert nem látsz más kiutat. Tudod jól, hogy nem vagyok az.

– Nem tudom, mit tudok – felelem.

Emlékeztet rá, hogy mit tettem. Nem fair az ártatlanság pózában tetszelegnem. Hiszen én jöttem vissza hozzá, két év szünet után megjelentem a küszöbén. Elfelejtettem volna, továbbléphettem volna.

– Miért jöttél vissza, ha bántottalak? – kérdezi.

– Nem éreztem úgy, hogy vége lenne. Még mindig kötődtem hozzád.

– De én nem bátorítottalak, még amikor felhívtál, akkor sem. Emlékszel? Én emlékszem a csipogó hangodra az üzenetrögzítőn. De megfékeztem magam.

Ekkor mintegy végszóra elsírja magát, vérekes szemét elfutják a könnyek.

– Nem vigyáztam rád? Mindig odafigyeltem.

– Igen, nagyon figyelmes voltál.

– Vívódtam ám. El sem tudod képzelni, mennyit. De te olyan magabiztos voltál. Tudtad, mit akarsz. Emlékszel? Kértél, hogy csókoljalak meg. De én előbb megkérdeztelek, hogy tényleg akarod-e. Téged ez bosszantott, de nekem akkor is tudnom kellett.

Legördülnek a könnyek az arcán, és eltűnnek a szakállában, én meg próbálok úrrá lenni az elgyöngülésemen, amit a sírása váltott ki belőlem.

– Igent mondtál – folytatja.

Bólintok.

– Tudom.

– Akkor hát mikor erőszakoltalak meg? Mondd el! Csak mert én tényleg... – Szaggatottan vesz levegőt, és megdörzsöli a szemét. – Én tényleg próbállak megérteni, de nem megy.

Lefekszik mellém az ágyra, odafúrja hozzám az arcát, reszketegen fújja ki a levegőt a mellkasomra, amíg ez át nem fordul egy másik érzésbe, a nyakamra tapasztja a száját, közben felgyűri a szoknyámat. Hagyom neki – engedem, hogy kihámozzon a ruhámból, azután lefektessen az ágyra –,

noha mindenütt fáj, ahol hozzám ér. Széthúzza a lábamat, eltűnik a feje a lábam között, és akkor nekem is elered a könnyem. Két nap múlva lesz a születésnapom. Huszonkét éves leszek. Hét éven át ez a dolog határozta meg az életemet. Csak ezt fogom látni, ha visszatekintek.

Még nagyban benne vagyunk, amikor egyszer csak hallom, hogy nyílik az épület kapuja, és két pár láb trappol fölfelé a lépcsőn. Bridget nevetése harsan, hallani, ahogy megbotlik. – Jól vagy? – kérdezi egy srác, miközben már nyílik a lakásajtó. – Ne vigyelek inkább?

– Úgy berúgtam – feleli Bridget, és a kacagása betölti a nappalit. – Berúgtam, berúgtam, berúgtam!

A kulcsai a padlón csattannak, aztán a srác bemegy vele a szobájába, ajtócsapódás. Próbálok Bridget nevetésébe kapaszkodni, de bekapcsolja a zenét, olyan hangosan, hogy azt se hallanák, ha üvöltenék.

Miközben Strane egy pillanatra sem hagyja abba, az egyik részem elhagyja a szobát, és kiballag a konyhába, ahol most is ott van a mosogatóban Strane feldöntött csészéje. Csöpög a csap, zúg a hűtő. A cica oldalog oda hozzám hangtalan léptekkel egy kis cirógatásra. Az ablaknál álló, tőlem elvándorolt felem fölveszi a cicát, és lenéz a csöndes utcára. Közben leszakadt az ég, egy utcalámpa fénye narancssárgán világítja meg a vízfüggönyt, és az elvándorolt felem az esőt nézi, közben halkán dúdol magának, hogy kizárja a hálósobából kiszűrődő zajokat. Időnként visszatartja a lélegzetét, és odahallgat, hogy tart-e még a dolog. Hallja az ágynyikorgást és a bőrhöz ütődő bőr csattogását, mire magához öleli a cicát, és visszafordul az eső felé.

Reggel Strane megy le a pékségbe kávéért. Az ágyban ülve dajkálom a gőzölgő csészét, és üres tekintettel bámulok magam elé, miközben ő apróra beszámol a browicki rendezvényről – a szülők, végzett diákok és a tantestület tagjai az auditóriumban itták a bort és majsztolták a falatkákat. Feltűnt neki, hogy Henry csúnyán néz rá, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget, amíg ki nem ment pisilni, és utána ott nem találta a rá váró Henryt a folyosón: úgy festett, mint egy kocsmai részeg, aki bunyózni akar.

– Azt mondta, van egy közös diákunk – folytatja Strane. – És megmondta a neved. Közölte, hogy tudja, hogy zaklattalak, és a falnak

lökött. Azt mondta, tudja, mit tettem veled. Erőszakolónak nevezett. – Összeszorítja a száját, miután kimondta a szót, és nagy levegőt vesz.

Ajkamhoz emelem a kávé, és közben próbálom elképzelni a tomboló Henryt.

– Muszáj tisztáznod vele a dolgokat.

– Úgy lesz.

– Mert ha elmondja a feleségének...

– Tudom – felelem. – El fogom mondani neki az igazat.

Bólint, kortyol a kávéjából.

– Azt is el kell mondanom, hogy tudok a blogodról.

Először értetlenül pislogok. A számítógépemen látta, azt mondja. Körülnézek a szobában, de sehol sem látom a gépet. Azóta is kint van a dohányzóasztalon. Strane fölkelte volna az éjjel? Nem, magyarázza. Pár évvel ezelőtt történt. Már évek óta tud a dologról.

– Tudom, milyen erős volt benned mindig is a kibeszélés vágya – mondja. – Így látszólag gond nélkül kiélhetted ezt a készletet. Időről időre rákerestem, biztos akartam lenni benne, hogy nem használod fel a nevem, de igazság szerint a legutóbbi időig el is feledkeztem róla. Szólnom kellett volna neked, hogy töröld, amikor még decemberben ez az egész zaklatási marhaság kipattant.

Megrázom a fejem.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy tudta, és mégsem szóltál.

Tévesen bocsánatkérésként értékeli a hitetlenkedésemet.

– Semmi baj – mondja. – Nem haragszom. – De továbbra is azt szeretné, ha eltüntetném. – Szerintem ez észszerű kérés.

Amint elfogyott a kávé, kimegyek utána a nappaliba, de közben mintha valahol egészen másutt lennék. Bridget ajtaja még csukva, olyan korán van, hogy alighanem még órákig nem fog fölkelni. Strane a kanapén összegömbölyödött kismacskára mutat.

– Ez meg honnan került ide?

– A kukából.

– Aha. – Felhúzza a cipzárt a kabátján, zsebre dugja a kezét. – Meg kell mondanom, azt hiszem, akaratlanul is érzékeny pontra tapintottál a professzorodnál. Szerintem bizonyos mértékig a saját házassága váltott ki belőle ilyen reakciót. Feldolgozatlan problémák lehetnek a háttérben.

– Mire célsz?

– Penelope a diákja volt. Az egyetemen, nem gimnáziumban, de akkor is. Penelope alig valamivel idősebb nálad, a fickó meg, mennyi is, negyven felé járhat? Penelope valami olyasmit mondott, hogy tizenkilenc volt, amikor összejöttek. Ha jobban az eszemnél vagyok, rámutattam volna, hogy ez álszentség. Ezzel alighanem be is fogtam volna a száját.

Talán ha nem az imént vallotta volna be, hogy évek óta tudott a blogról, vagy ha nem érezném magam testben és lélekben is meggyötörve az elmúlt éjszaka után, akkor tátva maradna a szám. De olyan fáradt vagyok, hogy csak a falnak dőlök, és röhögök. Úgy röhögök, hogy levegőt is alig kapok. Hát persze hogy Penelope Henry diákja volt. Hát persze.

Strane felvont szemöldökkel figyel.

– Te ezt viccesnek találod?

Megrázom a fejem, és még mindig nevetve felelem:

– Nem, ez egyáltalán nem vicces.

Lemegyek vele a lépcsőn a kapuig, és mielőtt kilépne rajta, megkérdezem, hogy haragszik-e még rám, amiért erőszaktevőnek neveztem, és jártattam a számat. Egy halk nyelvcsettintésre számítok, meg egy puszira a homlokomon. *Dehogy haragszom.* Ehelyett elgondolkodik, és így szól:

– Inkább szomorú vagyok.

– De miért?

– Nos, mert megváltoztál.

Az ajtóra nyomom a tenyeremet.

– Nem változtam meg.

– Dehogynem. Kinőttél engem.

– Ez nem igaz.

– Vanessa. – A két keze közé fogja az arcomat. – Be kell ezt fejeznünk.

Legalábbis egy időre. Oké? Ez így egyikünknek se jó.

Úgy megdöbbenek, hogy csak állok ott az arcommal a keze között.

– Legyen saját életed – mondja. – Amelynek nem én vagyok a középpontja.

– Azt mondtad, nem haragszol.

– Nem haragszom. Nézz csak rám. – Való igaz, nem tűnik mérgesnek, békés a tekintete a keret nélküli szemüveg mögött.

Két hétig a lakásomban maradok, a tévé előtt tanyázom Minouval az ölemben. A *Twin Peakst* nézem DVD-n, némelyik epizódot többször is lejátszom. Néha Bridget is velem nézi, de amikor visszapörgetem az erőszakosabb jeleneteket, amelyekben egy szadista szellem lesz úrrá a jófiún, aminek hatására az kamasz lányokat erőszakol és öl meg, Bridget bezárkózik a szobájába.

Azokban a hetekben arról szólnak a hírek, hogy egy tizennégy éves, Katrina nevű lány eltűnt Oregonban. Csinos, fehér, fotogén lány, mindenütt megjelennek a fényképei, és összemosódnak a sorozattal. „Ki rabolta el Katrinát?”, „Ki ölte meg Laura Palmert?”. Mindkettőjüket akkor látták utoljára, amikor az életükért rohantak, és belevesztek a duglászfenyőerdőbe. Katrina eltűnéséért a tőle elhidegült apja a nyilvánvaló felelős, aki mentális problémákkal küzd, és már hetek óta nem hallottak felőle. Katrina tucatnyi fotójával ellentétben az apjáról egyetlen képe van csupán a sajtónak, egy ittas vezetés során készült, bűnügyi nyilvántartási fotó. Végül Észak-Karolinában bukkannak rájuk egy áram és folyóvíz nélküli kalyibában. Amikor az apát őrizetbe veszik, állítólag a következőket mondja: – Örülök, hogy végre vége van. – Később újabb részletekre derül fény Katrina szökéséről, hogy például vadvirágokat evett a kunyhóban, hogy életben maradjon. A nappaliban a tévétől kékre színezve szörnyűségeket dünnyögök magam elé, olyasmiket, hogy fogadok, a csaj egyik része imádta ezt a helyzetet, és imádkozott, hogy ne kapják el őket.

Amikor Bridget kimerészkedik a szobájából, én a kanapén terpeszkedem betépve, és könnyeket köhögök fel. Enni ad a macskának, összeszedi az üres üvegeimet, a dohányzóasztalon hagyja a villanyszámlát és az ő részét, egy felbélyegzett, megcímezett borítékkal egyetemben. Tudja, hogy történt valami szörnyű aznap este, amikor Strane feljött, de hagyja, hogy a magam módján küzdjek meg vele. Nem kíváncsiskodik.

Címzett: vanessa.wye@atlantica.edu

Feladó: henry.plough@atlantica.edu

Tárgy: hiányzás

Vanessa, jól van? Hiányoltam a mai óráról. Henry

Címzett: vanessa.wye@atlantica.edu
Feladó: henry.plough@atlantica.edu
Tárgy: nyugalanság

Kezdek nyugtalankodni. Mi történik? Hívhat is, ha úgy egyszerűbb, mint írásban. Vagy találkozhatunk a kampuszon kívül is. Aggódok magáért. Henry

Címzett: vanessa.wye@atlantica.edu
Feladó: henry.plough@atlantica.edu
Tárgy: komoly aggodalom

Vanessa, még egy hiányzás, és az vagy egyes, vagy teljesítetlen tanegység. Inkább teljesítetlent adnék, és majd együtt kitalálunk valamit, de akkor is be kell ugrania, hogy kitöltsön egy formanyomtatványt.
Be tudna jönni holnap? Nem vagyok mérges, csak nagyon aggódok. Kérem, keressen fel, Henry

Amikor megjelenek a küszöbén, Henry széles mosolyra húzza a száját.

– Na végre. Már úgy aggódtam. Mi volt magával?

Az ajtófélfának támaszkodok, úgy nézek le rá. Azt hittem, amint meglát, elhalmoz majd bocsánatkérésekkel. Fölfoghatatlan, hogy még nem rakta össze a képet. Három hete volt a browicki est, ennyi idő alatt csak nem felejthette el.

Egy óralemondó nyilatkozatot tartok a kezemben.

– Aláírja?

Meglepetten felkapja a fejét.

– Előbb beszélünk kéne róla.

– Azt mondta, meg fogok bukni.

– Nem járt be. Valahogy fel kellett hívnom a figyelmét.

– Szóval manipulált? Remek. Tényleg.

– Ugyan már, Vanessa – nevet fel, mintha nagy butaságot mondtam volna. – Mi ez az egész?

– Miért csinálta?

– Mit miért csináltam? – Előre-hátra hintázik az íróasztalszékén, színlelt közönnyel az arcán. Úgy fest, mint egy hazugságon kapott gyerek.

– Rátámadt.

Abbahagyja a ringatózást.

– Megvárta a vécénél, és nekiment...

Erre fölugrik, és olyan hirtelen húzza be az iroda ajtaját, hogy az nagyot döndül. Felemeli a kezét, mintha nyugtatni próbálna.

– Nézze, sajnálom. Nyilván nem kellett volna. Nincs mentségem. De aligha beszélhetünk támadásról.

– Ő azt mondta, hogy a falnak lökte.

– Egy olyan hegymagas embert, mint ő? Mégis hogyan?

– Azt mondta...

– Vanessa, alig értem hozzá.

Gombóc gyűlik a torkomba. *Alig értem hozzá. Épp csak hozzáértem a lányhoz.* Persze nyilván én reagálok túl a dolgot, mert gazembernek akarom feltüntetni ezeket a férfiakat.

– Miért nem beszélt nekem soha a feleségéről? – kérdezem. – Tudnia kellett, hogy végül rá fogok jönni, hogy ő dolgozik ott.

Megütközve pislog.

– Magánélet is van a világon. Nem szeretem kiteregetni a személyes életemet a diákok előtt.

Ám ez nem igaz. Számos személyes dolgot tudok róla, olyan részleteket, amelyeket ő maga árult el – hogy hol nőtt fel, hogy a szülei sosem házasodtak össze, hogy a nővérét éppúgy molesztálták, mint engem. Tudom, melyek voltak a kedvenc zenekarai középiskolás korában, és melyek a mostaniak, hogy volt egy kiégése egyetemista korában, egyszer tizenkét kreditnyi órát lógott el. Tudom, meddig tart otthonról levezetnie a kampuszig, s hogy amikor dolgozatokat osztályoz, az enyémet mindig félreteszi arra az időre, amikor elfárad, és szünetet kell tartania. Egyedül a feleségéről nem tudok semmit.

– Elég nagy szívás, hogy a diákját vette feleségül – jegyzem meg.

Leszegi a fejét, nagyot sóhajt. Számított erre.

– Azok más körülmények voltak.

– De a tanára volt.

– A professzora.

– Nagy különbség.

– Van különbség, és ezt maga is tudja.

Szívem szerint ugyanazt mondanám neki, amit Strane-nek: hogy nem tudom, mit tudok. Hónapokkal ezelőtt még azt írtam, hogy Henryvel mennyire más, hogy ezúttal nem fognak kihasználni. Most már túlságosan is finomnak tűnik ez a különbség. Szükségem van valakire, aki megmutatja nekem a határvonalat a tizenhárom évesek és a huszonhét évvel idősebbek között, diák és professzor között, bűncselekmény és társadalmi elfogadottság között. De az is lehet, hogy nekem magamnak kell különbséget tennem. Évekkel a tizennyolcadik születésnapom után immár vadászható vad vagyok, felelősségem teljes tudatában.

– Jelentenem kéne az esetet. Az egyetemnek tudnia kell, milyen embereket alkalmaz.

Érzékeny pontra tapintottam, mert Henry vörös képpel rám förmed:

– *Engem* akar jelenteni? – és egy pillanatra meglátom, miféle indulatokat engedhetett szabadjára Strane-nel szemben. Aztán eszébe jut az ajtón kívüli világ, és lehalkítja a hangját: – Vanessa, maga pontosan tudta, mit művelt ez az ember a másik lánnyal, mégis hülyének nézett, amikor megemlítettem magának. Aztán meg bejön hozzám, hogy elmondja, zaklatja magát. Mire számított?

– Nem *művelt* semmit a másik lánnyal – vágom rá. – Megfogta a térdét, és passz.

Henry az arcomat fürkészi, már enyhül a haragja. Gyöngéden, mintha kisgyerekekhez szólna, azt mondja, hogy ő valami mást hallott, hogy Strane egy térd megfogásánál jóval többet is tett. Nem bocsátkozik részletekbe, én pedig nem kérdezem. Minek? Képtelenség erről beszélni, ha meg mégis megpróbálja az ember, csak hülyének nézik, mert az egyik percben erőszaknak titulálja, a következőben meg már árnyalja, hogy tudniillik nem is *olyan* erőszak volt, mintha ez bármit is megmagyarázna.

– Megyek – mondom, mire Henry a kezét nyújtja felém, de nem ér hozzám. Hirtelen ideges lesz, talán az aggasztja, hogy esetleg beárurom. Tényleg azt akarom, hogy aláírja az óralemondó nyilatkozatomat? Inkább járjak be az órára. Csak néhány hét van hátra. Elfelejtjük a hiányzásokat.

– Én csak azt szeretném, hogy maga jól érezze magát – mondja.

De nem érzem jól magam. Utána napokig szédülten járkálok, sehogy sem bírom lerázni magamról az érzést, hogy megbecstelenítettek. A tanácsadóm

az egyik megbeszélésünkön a tőlem megszokott zárkózott reakcióra számítva megkérdezi, hogy vagyok. Válaszképpen belefogok a történetek taglalásába. Igyekszem homályosan fogalmazni, hogy ne implikáljam Strane-t, így egy szedett-vedett, összefüggéstelen sztori kerekedik ki a szavaimból.

– Most Henryről beszélünk? – kérdi a tanácsadóm suttogásnál alig hangosabban; vékonyak az iroda falai. – Henry *Ploughról*?

Aki egy éve sincs itt, de már megbecsülést vívott ki magának.

Tanácsadóm összefűzi a kezét, és nagy nehezen kinyögi:

– Vanessa, az évek során azt szűrtem le az írásaiból, hogy alighanem történt magával valami még gimnazista korában. Nem lehet, hogy igazából ez nyomja a szívét?

Vár, fel-felvonja a szemöldökét, így próbálja kicsikarni belőlem az egyetértést. Ez az ára annak, ha az ember beszél, még ha a fikció mögé bújik is – attól kezdve, hogy kinyitja a száját, ez fogja meghatározni őt, akár akarja, akár nem.

Tanácsadóm elmosolyodik, és megveregeti a térdemet.

– Kitartás.

Kifelé menet még megkérdezem tőle:

– Tud róla, hogy egy diákját vette feleségül?

Először azt hiszem, sikerült letaglóznom. Azután bólint. Igen, tudja. Tehetetlensége jeléül fölemeli a kezét.

– Előfordul.

Megmondom Henrynek, hogy megbocsátok neki, habár nem állt elő igazi bocsánatkéréssel. Azt akarja, hogy a szemeszter hátralévő részében maradjon minden a régiben. Rám hagyatkozna órán, ahogy eddig is, de nekem nincs mondandóm, az irodájában pedig nyugtalan vagyok, és terelek, amikor különböző módokon megpróbál bevonni. Azt mondja, én vagyok minden idők legjobb diákja a számára, (*jobb, mint a feleséged?*, tűnődöm), és hozzáteszi, hogy csak az irántam való féltéstől vezetve ment neki Strane-nek. Megmutatja az ajánlólevelet, amelyet már megfogalmazott nekem a posztgrad felvételihez, s amelyben két és fél, szimpla sorközzel megírt oldalon keresztül áradozik rólam. Aztán az utolsó tanítási héten behív magához az irodájába. Behúzza mögöttünk az ajtót, és közli, hogy be

kell vallania valamit: olvasta a blogomat. Hónapokon keresztül olvasta, mielőtt végleg megszűntettem volna.

– Megrémültem, amikor hirtelen eltűnt, és maga sem járt be többé az órára. Nem tudtam, mit gondoljak. Azt hiszem, most is így vagyok ezzel.

Megkérdezem tőle, hogy egyáltalán hogyan bukkant rá, de nem emlékszik. Talán az e-mail-címemre vagy valamilyen kulcsszóra keresett rá, nem biztos benne. Elképzelem, ahogy odahaza az éjszaka közepén a laptopja fölé görnyed, a neje a szomszéd szobában alszik, míg ő bepötyögi a nevemet a keresőbe, utánam kutakodik. Egy éven át fantáziáltam erről, mert megerősítette volna, hogy beférkőztem az életébe. Most, hogy kiderült, valóban így volt, felfordul a gyomrom.

Azt mondja, csak azért olvasta a blogot, hogy informálódjon rólam, mert féltett.

– És minekutána úgy tűnt, elég erős kötődés alakult ki magában, ezt is figyelembe kellett vennem.

– Kötődés mihez?

Henry fölvonja a szemöldökét, mintha azt mondaná, *tudod te azt*. Csak bámulok rá szótlánul, és akkor kimondja: – Hozzám.

Nem felelek, mire védekező álláspontra helyezkedik.

– Rosszul ítéltem volna meg? Hiszen annyit legyeskedett körülöttem.

Először csak zavartan meresztem rá a szemem – hát nem ő is éppúgy kipécézett engem magának, mint fordítva? –, aztán ez átcsap szégyenkezésbe, mivel alighanem tényleg ezt csináltam. Nem is először.

– Szóval így kezeli azokat a diákokat, akikről úgy véli, hogy belezúgtak magába? A neten leskelődik utánuk?

– Nem nevezném leskelődésnek. Nyilvános blog volt.

– Mit hitt, hogy majd berontok magához, és leteperem?

– Fogalmam sincs – feleli. – Csak akkor kezdtem el merengeni a szándékain, amikor elmondta, mi volt maga és a tanára között.

– Nem kell azt mondania, hogy a tanárom, hiszen tudja a nevét.

Henry összeszorítja a száját, és az ablak felé fordul a székével. Olyan sokáig marad így, a lenti udvart bámulva, hogy már azt hiszem, végzett velem, de amikor megindulok az ajtó felé, így szól:

– Nem akartam zavarba hozni.

Kezemmel a kilincsen megtorpanok.

– Azt hittem, meg tudok nyitni köztünk egy csatornát, hogy őszintén beszélhessünk. Merthogy talán szeretne közölni velem bizonyos dolgokat. –

Visszapördül felém. – Tudnia kell, hogy nekem bármit elmondhat.

A fejemet rázom.

– Nem tudom, mire céloz.

– Annak alapján, amit olvastam, szerintem mondani akar nekem valamit.

A róla szóló bejegyzésekre gondolok, amelyekben arról írok, hogy megőrülök, annyira kívánom, meg a hozzászólásokra, amelyek olykor késő éjszaka érkeztek – tőle? Nagyot nyelek, remeg kezem-lábam, szerintem még az agyam is.

– Miért kell kimondanom, ha úgyis olvasta?

Nem felel, de amúgy is tudom a választ. Biztos akar lenni benne, hogy akarom. Strane is mindig ragaszkodott hozzá, hogy artikuláljam a vágyaimat, s illetéknéppen áthárította rám a felelősség egy részét. *Csak úgy tudok ezzel együtt élni, Vanessa, ha átbeszéljük. Ha te nem kínálsz fel magad, magamtól sose lettem volna rá képes.*

– Maga egy rejtély – mondja Henry. – Nem lehet felérni ésszel.

Megint az az érzésem, hogy ha most hozzáélnék, hagyná. Elég volna ráhelyeznem a kezemet, és úgy ugrana rám, mint aki ketrecből szabadult. *Vége, mondaná. Azóta vágyom erre, hogy először megpillantottam magát, Vanessa.* A következő évre gondolok, amikor a tanársegédje leszek, összezárva vele ebben az irodában, elkerülhetetlen romantikus következményekkel. Azóta sem feküdtem le mással Strane-en kívül, mégis könnyű elképzelni, milyen lenne Henryvel. Testének súlyát, a zihálását, ernyedtt állkapcsát.

Majd hirtelen eloszlik a köd, kitisztul a látásom, és már taszít, ahogy csak ül ott, és próbál kicsikarni belőlem egy vallomást. *Otthon vár az asszony, szeretném a képébe vágni. Mi a fene bajod van neked?*

Közlöm vele, hogy mégsem maradok jövőre Atlanticában.

– Szóval, keressen magának másik tanársegédet.

Megütközve pislog.

– És a posztgraduális képzés? Azért jelentkezik?

Ha előretekintek, ezt is látom – egy másik tanterem, másik férfi a szemináriumi asztal főhelyén, éppen az én nevemhez ér a névsorban, és majd felfal a tekintetével. Olyan fáradt leszek a gondolattól, hogy csak arra tudok gondolni, *inkább meghalok, de nem csinálom végig újra.*

A diplomaosztó ünnepséget megelőző napon Henry étterembe visz, hogy elbúcsúzzon tőlem, kapok tőle egy Brontë-regényt, ami utalás egy belső viccünkre, ajánlást is írt bele, melyet egy *H* betűvel firkantott alá. Az Atlanticából való elköltözésem után nagyjából félévente bukkan fel a neve a bejövő e-mailjeim között, és minden alkalommal összerándul a gyomrom. Aztán a Facebookon is bejelöljük egymást, és végre bepillantást nyerhetek abba az életbe, amelyet korábban csak elképzelni tudtam: láthatok fotókat Penelopéről és a lányukról, Henry öszülő hajáról és korosodó arcáról, a múltó évekkel egyre inkább hasonlít Strane-re. Engem cinikussá és gyanakvóvá tesz az idő. Leveszem a rózsaszín szemüveget, és megállapítom magamban, hogy Henry egyszerűen unatkozott, amikor találkoztunk, és már kezdte elveszíteni a fiatalságát; én fiatal voltam, és rajongtam érte. Egy korosabb férfi kihasználta egy fiatal lányt, hogy jobban érezze magát a bőrében – milyen könnyű felismerni a sémát, ha a romantika nem kerekíti le az éleket.

Egyik évben ír nekem a születésnapomra, éjjel kettőkor jön tőle e-mail. **Az egyik legjobb diákomként emlékezem vissza magára**, írja. **És ez már mindig így lesz.** Elkezdek írni egy választ, hogy Henry, ez meg mit akar jelenteni?, aztán inkább kitörlöm a levelét, és beállítom spamnek.

Egyik legjobb diákom. Furcsa bók olyasvalakitől, aki a diákjai egyikét vette feleségül.

A diploma átvétele után Bridget visszautazik Rhode Islandre, és a macskát is viszi. Én az összes létező titkárnői/recepcióss/asszisztensi állásra jelentkezem, amit csak Portland kínálni tud, de egyedül Maine államból kapok visszajelzést. Irattárosi állás egy gyermekvédelmi szervezetnél, tízdolláros órabérért, ami a levonások után már inkább csak kilenc. Az interjún egy nő fölteszi nekem a kérdést, hogyan fogom elviselni, hogy napi szinten kell majd gyermekmoleesztálásokról olvasnom.

– Túlélem. Nincs ilyen jellegű személyes tapasztalatom.

A part közelében találok magamnak lakást. Az ágyamban fekvé láthatom az öböl hajóforgalmát, az olajszállítókat és a sétahajókat. A munka agyzsibbasztó, és csak napi egy étkezést engedhetek meg, ha a lakbért is fizetni akarom, de azzal nyugtatom magam, hogy legfeljebb két éves időtartamról van szó, csak amíg összekapom magam.

A munkahelyemen fülhallgatóval a fejemen szortírozom az aktákat, mintha visszakerültem volna a kórházi adattárba, ugyanolyan fém irattartók vesznek körül, meg ugyanolyan színkódos matricák, és a légkondicionáló fűdögálja a hajamat. Mindazonáltal ezek az akták itt a ráknál, de még a halálnál is iszonyatosabb történeteket őriznek. Olyan gyerekekről olvasok leírásokat, akikre összeszart ágyakban találtak rá, meg csecsemőkről, akiket sebek borítottak, mert klórral mosdatták őket. Igyekszem nem elmélyedni az anyagban; senki sem tiltja meg, hogy beleolvassak az aktákba, én magam érezném tolakodásnak, amit a petyhüdt péniszű férfiokról olvasva sosem tapasztaltam. Némelyik gyerek aktája többdossziényi anyagra rúg, bennük bírósági jegyzőkönyvekkel, a szociális munkások beszámolóival, az erőszakot bizonyító írásos dokumentumokkal.

A kezembe akad egy lány aktája, tíz kövéren megtömött, összegumizott dosszié. Az egyikből megfakult lila rajzlapok meg kifestőkönyvből kitépett lapok kandikálnak ki. Egy család látható az egyik gyerekkéz rajzolta alkotáson; egy másik színes papíron alighanem azt örökítették meg, hogyan képzelne el a kislány egy rendes családot. *Kell: anyuka, apuka, egy kutyas, egy kisöcs.* A lap alján, csupa nagybetűvel az áll: *ÁLSZENT EMBEREK NEM KELLENEK.*

Egy sima fehér papírra kézzel írott levél van mögötte, az írás apró, nőies, felnőtté. Nem tudom megállni, hogy ne olvassam el. A kislány anyukája írta, háromlapnyi bocsánatkérés, mindkét oldalán teleírva. Különböző férfiakat említ a levélben, hozzátéve, hogy melyikük van továbbra is jelen az életében, és melyikük nincs, és ahogy az aktát olvasom – az irattartó szekrényénél állva, épp csak belelesve, nehogy bárkinek is feltűnjön, hogy szimatolok –, csak minden oldalnak a felét látom.

Ha tudtam volna, hogy erőszakoskodik veled, írja az anya, *főképp, hogy szexuálisan is molesztál, akkor soha...* A mondat többi részét nem látom. A levél utolsó oldalát így írja alá: *Tengernyi szeretettel, anya.* A *tengernyi szeretet* alatt egy síró lány rajza látható, könnyei egy tócsába gyűlnek, amelyre nyíl mutat: *tenger.*

Strane egyetlen alkalommal látogat meg Portlandben. Amúgy is lejött volna egy továbbképzésre, én meg túl ideges vagyok ahhoz, hogy megkérdezzem, marad-e éjszakára. Körbevezetem pöttöm lakásomban, alig várom, hogy megjegyezze, milyen nagy a tisztaság, az edények elmosva és elpakolva, a

padló felporszívózva. Azt mondja, otthonos, és tetszik neki a karmos lábú kád. A nappaliban/hálóban butácska, enyhén leplezett megjegyzést teszek az ágyra. – Hát nem csábító? – Már majdnem egy éve nem szexeltem, szükségem van egy érintésre, kell, hogy nézzenek. Meztelen vagyok a ruhám alatt, puha és lágy, még harisnya sincs rajtam. Erre ugrania kéne. Napokon keresztül fantáziáltam a hangjáról, amelyet akkor ad majd ki, amikor megtudja, hogy nincs rajtam alsónemű.

Azt mondja, nincs sok időnk. Asztalt foglalt egy haléteremben az Old Portban, ahol halászelevet rendel nekünk, homárfarkas téstát, meg egy üveg fehérbort. Ez a legkiadósabb étel, amelyet elköltöttem, mióta legutóbb a szüleimnél jártam. Strane összevont szemöldökkel nézi, ahogy tömöm magam.

– Milyen a meló? – kérdezi.

– Szar, de átmeneti.

– Mi a hosszú távú terved?

Megfeszül az állam.

– A posztgrad – vágom rá türelmetlenül. – Már mondtam.

– Jelentkeztél az őszi félévre? Mostanában kellene visszajelezniük.

Megrázom a fejem, és legyintek.

– Majd jövőre. Még a tandíjat is össze kell kaparnom.

A szemöldökét ráncolja, iszik a borából. Pontosan tudja, hogy gőzöm sincs, mit akarok.

– Te ennél többre vagy hivatott.

Érzem a büntudatát. Aggasztja, hogy ő lehet az oka a lecsúszásomnak, ami alighanem igaz is, de ha büntudata van, akkor nem akar majd szeretkezni velem.

– Tudod, milyen vagyok. Megvan a saját ritmusom. – Rávillantom a legpökhendibb mosolyomat, jelezve, hogy ez az én problémám, nem az övé.

Vacsora után hazafuvaroz, de amikor behívom, nemet mond. Ez fáj, mintha legalábbis hasba rúgott volna. Csak arra tudok gondolni, hogy egy hónapon belül huszonhárom éves leszek, aztán harminchárom, negyvenhárom, és ez legalább annyira elképzelhetetlen, mint a halál.

– Már túl öreg vagyok neked? – kérdezem.

Először úgy néz rám, mint aki csapdát sejt. Aztán meglátja az őszinte kifejezést az arcomon.

– Nem viccelek – mondom. Ez az első alkalom, hogy igazán rám néz, talán az első az atlantikai lakásomban töltött éjszaka óta, amikor számon kérte rajtam, hogy Henry felelősségre vonta őt, amikor talán megerőszakolt, még mindig nem vagyok biztos benne.

– Nessa, én próbálok jó lenni.

– De nem kell. Velem nem.

– Tudom, és épp ez a baj.

Rá kell jönnöm, hogy mindig is itt lett volna vége. Felhatalmaztam, hogy megtegye a kimondhatatlant, a saját testemet kínáltam fel neki e célra, s ő egy darabig élt is a lehetőséggel, de a szíve mélyén nem gonosztevő. Ő csak jó akar lenni, és ennek az a legegyszerűbb módja, ha kihasítja magából a rosszaságot.

Kezemmel az ajtó gombján megkérdezem tőle, hogy látom-e még valaha, és olyan gyöngéd hangon mond igent, amiből egyértelmű, hogy kamuzik. Úgy ugrik le rólam a pillantása, mint egy elfeledni kívánt esemény bizonyítékáról.

Évek telnek el nélküle. Apám megéli az első szívrohamát; anyám végre lediplomázik. Egy nyári délután, amikor éppen hazalátogatok, Babe agyában megreped egy ér rohangálás közben; elterül, mint akit lelöttek, és apával úgy küzdünk az életéért, mintha ember volna, pumpáljuk a mellkasát, lélegeztetni próbáljuk, de már elment, merev a teste, miközben a mancsa még a tó vizétől nedves. Otthagynom a gyermekvédelmiseket, és váltogatom az adminisztrációs munkákat, gyűlölöm az egészséget, a steril irodákat, a gemkapcsokat, Post-iteket és a futószőnyegeket. Amikor azt írom be a Google keresőjébe, hogy „mit kell tenni, ha a munkahelyed öngyilkos gondolatokat ébreszt benned?”, hirtelen észbe kapok, megértem, hogy ha így folytatom, a végén még tényleg kinyírom magam, és recepciós állást vállallok egy elegáns szállodában. Nem fizet sokat, de legalább kiút a bennem érlelődő fluoreszcens összeomlással szemben.

Egyes pasik soha nem lesznek a párom, épp csak belesnek a függöny mögé, látják, hogy zűrös vagyok – a szónak minden értelmében: a lakásomban keskeny ösvény nyílik az ágyamtól a fürdőig vezető ruhahalmok és szemétkupacok között; nyakló nélkül iszom; ész nélkül szexelek, aztán meg rémálmodom. – Dinka egy csaj vagy – mondják először vicceskedve, feltételezik, hogy *egy ideig jó móka lesz*, de amint

kibuggyan belőlem a sztori – tanár, szex, tizenöt éves lány, de szerettem, és hiányzik –, kiborulnak. – Te beteg vagy – mondják elmenet.

Megtanulom, hogy könnyebb befogni a számat, és edénynek lenni, amibe kiürítik magukat. Egy randioldalon megismerek egy húszas éveinek végén járó fazont. Kardigánt hord kordnadrággal, visszahúzódobban van a hajvonala, és kibuggyan az ingéből a mellszőre: kiköpött Strane. Az első randinkon idegesen dobolok a lábammal, és gyűrögetem a szalvétámat. Csak félig ittuk meg az italunkat, amikor így szólok: – Mi lenne, ha hagynánk a körítést, és egyből rátérnénk a szexre? – Félrenyeli a sörét, úgy néz rám, mint egy elmebetegre, de azt feleli, hogyné, ha ez a szíved vágya.

A második randinkon elmegyünk egy pedofil papokról szóló filmre. Két órán keresztül nem veszi észre, milyen nyirkos a tenyerem, nem hallja meg a kis nyögéseimet. Általában mozi előtt utánanézek a filmeknek, hogy ne érjen meglepetés, de erre most nem voltam felkészülve. Amikor később a Congress Streeten sétálunk a lakásom felé, a fickó így szól: – Ez a fajta mindig tudja, kit válasszon, nem igaz? Igazi ragadozók. Becserkészik a csordát, és a leggyengébbet választják ki.

Tizenöt éves kori, tágra nyílt szemű önmagamát látom, amikor ezt mondja, ahogy a szüleimtől elszakítva, pánikba esve nyargalok át a tundrán, Strane-nel a nyomomban, aki úgy kap a karjába, hogy még csak a sebességén sem változtat. Az óceán dübörög a fülemben, kizárva a fickó további gondolatait a filmről, és azt gondolom, *talán tényleg ez az igazság*. Egyértelmű célpont voltam. Nem azért választott ki, mert különleges vagyok, hanem mert ki volt éhezve, én pedig könnyű préda voltam. A lakásomon, mialatt szeretkezem a fickóval, elengedem magam, amire már rég nem volt példa. A testem a szobában marad velem, elmém viszont szabadon bolyong a lakásban, összegömbölyödik a kanapén, és a kikapcsolt tévét bámulja.

Nem válaszolok az üzeneteire, nem találkozom vele többet. Meggyőzőm magam, hogy ő tévedett. Nem voltam gyenge tizenöt évesen sem. Okos és erős voltam.

Húszöt éves vagyok, amikor megtörténik. Fekete kosztümben és fekete lapos sarkú cipőben tartok a munkahelyemre, éppen átkelek a Congress Streeten, amikor megpillantom őt, tucatnyi gyerekkel áll a múzeum előtt, kamaszok, diákok, leginkább kamasz lányok társaságában. A távolból

figyelem őket, táskámat az oldalamba szorítva. Bevezeti a diákokat a múzeumba – biztosan tanulmányi kirándulás, a Wyeth-kiállításra jöhettek –, és tartja a lányoknak az ajtót, ahogy egyesével besorjáznak.

Mielőtt eltűnne odabent, hátrapillant a válla fölött, és észrevesz engem a slampos munkaruhámban. Éveken keresztül másra se vágytam, csak hogy rám nézzen, most azonban túlságosan is szégyellem az arcomat, a finom ráncokat és a kor nyomait, hogysem közelebb mernék lépni.

Becsukódik mögötte a múzeum ajtaja, én pedig megyek a munkába, és a portáspultban ülve arról képzelődöm, ahogy végigvezeti a kislányokat a termeken. Gondolatban egy pillanatra sem tágitok mellőle. Feltehetően egész hátralévő életemben ezt fogom tenni; szaladok utána. Az én hibám. Mostanra igazán kinőhettem volna belőle. Sosem ígért nekem örök szerelmet.

A következő éjjel felhív. Éppen munkából megyek haza abban az időben, amikor már csak a kocsmák és a pizzaszeletet kínáló büfék ablaka van kivilágítva. Megrogyan a térdem, amikor megpillantom a nevét a kijelzőn. Kénytelen vagyok a falnak támaszkodni, amikor fölveszem.

Torkon ragad a hangja. – Téged láttalak? Vagy csak képzelődtem?

Hetente kezd hívogatni, mindig késő éjjel. Beszélünk egy kicsit rólam – a szállodai munkámról, a pasijaim soha véget nem érő soráról, anyám csücsörített szájú csalódottságáról, apám diabéteszéről és rossz szívéről –, de leginkább a régi önmagamról beszélünk. Felidézzük a tanterem mögötti parányi szobában meg a házában lezajlott jeleneteket, vagy azokat, amelyek Strane kocsjában történtek a fakitermelésen, a senki földjén, ahol rámásztam, a cinegék rikoltásait és a méhek döngicsélését, ami bevágott a letekert ablakon. Összeadódnak az emlékeink. Újraéljük őket, méghozzá túlságosan is élénken.

– Okom volt rá, hogy nem akartam emlékezni – mondja. – Nem veszíthetem el újra a hidegvéremet.

Látom őt a tanteremben, az íróasztala mögött ülve. Végighordozza tekintetét a szemináriumi asztal körül ülő lányokon. Egyikük föltekint, észreveszi, hogy Strane bámulja, és elmosolyodik.

– Le is állhatunk ám – mondom neki.

– Épp ez a gond – feleli. – Nem hiszem, hogy le tudnék állni.

Amikor áttér rólam az óráin megismert lányokra, én követem. Lefesti alkarjuk halovány bőrét, ahogy jelentkeznek, a lófarkukból kikandikáló szálakat, meg ahogy elvörösödik a nyakuk, amikor ritka kincsnek nevezi

őket. Azt mondja, elviselhetetlen az a szépség, amely belőlük árad. Elmeséli, hogy ki szokta hívni őket az íróasztalához, és megfogja a térdüket. – Elhitetem magammal, hogy te vagy az – mondja, és nekem összefut a nyál a számban, mintha kongattak volna, egy rég eltemetett vágyat hirdetve. Átfordulok a hasamra, és egy párnát gyűrök a lábam közé. Folytasd, ne hagyd abba.

2017

A hálaadás előtti héten megjelenik Janine cikke, de korántsem Strane-ről szól. Az egyik első bekezdés ugyan megemlíti Taylort és az őt ért online zaklatás tényét, a továbbiakban azonban a cikk áttér egy New Hampshire-i bentlakásos iskola egyik tanárára, aki negyvenéves karrierje alatt rendszeresen molesztált lányokat. Nyolc áldozatot említ a cikk, valamennyiüket az igazi nevükön. Friss és iskoláskori fotókat láthatunk róluk, meg kivonatokat az akkori naplóbejegyzéseikből és a tanártól kapott szerelmes levelekből. Ugyanazokat a mondatokat vetette be az évek során, ugyanúgy becézte őket. *Engem csak te értesz meg, kicsikém.* A címsorban az iskola neve is említésre kerül – ily módon egyértelműsítve, hogy nagy presztízsű intézményről van szó, ez pedig garantálja a kattintásokat. Nehéz megállni cinizmus nélkül, és nem azt feltételezni, hogy mindvégig erre ment ki a játék.

A Browick nyilvánosságra hozza a Strane elleni vádak ügyében lefolytatott belső vizsgálat eredményeit, ahhoz a bikkfanyelvhez folyamodva, amelynek egyetlen célja az igazság elfedése: „Megállapítjuk, hogy miközben nem kizárható a szexuális természetű visszaélés megtörténte, a vizsgálat nem talált hiteles bizonyítékot a szexuális zaklatásra.” Hivatalos nyilatkozatot tesznek közzé, melyben aláhúzzák az iskola elkötelezettségét az akadémiai szempontból megerősítő, ugyanakkor biztonságos és támogató környezet fenntartására. Az intézeti dolgozóknak tartott tájékoztató workshopot a szexuális zaklatásról önkéntesen fejleszteni fogják. Az aggódó szülők az alábbi telefonszámon tudnak érdeklődni. Telefonáljanak nyugodtan bármilyen felmerülő kérdés esetén.

Elképzelem Strane-t a szexuális zaklatásról szóló workshopon, már attól is ingerült, hogy végig kell ülnie – minden szó leperreg róla –, és elképzelem, hogy a többi ismerős tanár is ott van, köztük az is, aki a kis kedvencének nevezett, Ms. Thompson és Mrs. Antonova, akik felismerték ugyan a jeleket, mégsem tiltakoztak, amikor e jeleket egy lány érzelmi instabilitásának bizonyítására használták fel. Elképzelem, hogy végigülik a tréninget, helyeslően bólogatnak, azt mondogatják, igen, igen, ez rendkívül

fontos, meg kell védenünk a gyerekeket. De mit tettek téthelyzetben? Amikor a fülükbe jutott, hogy a történelemtanár évente viszi kempingezni a diákjait, vagy hogy a tanácsadók diákokat visznek fel a lakásukra. Színház az egész, hiszen láttam, hogy megy ez, milyen nyugodt lélekkel mossák kezeiket. *Megesik néha*, mondják, vagy *Ha elkövetett is valamit a tanerő, nem lehetett komoly*, vagy *Én mégis mit tehettem volna?* Gyalázatos, ahogy mentegetjük őket, és még gyalázatosabb, ahogy önmagunkat mentegetjük.

Elmesélem Rubynak, hogy már nem is Strane-t gyászolom, hanem magamat.

– Egy része vele halt – feleli Ruby. – Ez teljesen normális.

– Nem csupán egy részem. Az egész énem. Minden szál hozzá vezet. Ha kimetszem a mérget, semmi sem marad.

Azt mondja, nem beszélhetek így magamról, hiszen ez ebben a formában nyilvánvalóan nem állja meg a helyét.

– Fogadok, ha ötéves korában találkoztam volna magával, már akkor is egy összetett személyiséget ismertem volna meg. Emlékszik az ötéves kori önmagára? – Megrázom a fejem. – Na és a nyolcéves korira? A tízévesre?

– Nem hiszem, hogy bármire is emlékeznék az öt megelőző időből. – Fölnevetek, mindkét kezemmel megdörzsölöm az arcomat. – Ez olyan nyomasztó.

– Valóban az – ért egyet Ruby. – De azokat az éveket sem veszítette el. Csupán háttérbe szorultak egy időre. Még visszakaphatja őket.

– Fedezzem fel a bennem élő gyermeket? Úristen, ez egy vicc.

– Forgathatja a szemét, ha tetszik, de egy próbát azért megérne a dolog. Milyen más lehetősége van?

Megvonom a vállam.

– Emberi roncsként botladozom át az életemen, hülyére iszom magam, feladom.

– Hogyne – mondja Ruby. – Megteheti, mégse hinném, hogy erre vezetne az útja.

A hálaadásra hazalátogatok anyához, aki időközben rövidre vágatta a haját, most épp csak a füléig ér.

– Tudom, hogy rémes – mondja. – De kinek divatozzak? – A tarkójához nyúl, ahol elektromos hajnyíróval tüntették el a haját.

– Nem is igaz, hogy rémes – felelem. – Tök jól nézel ki.

Gunyorosan legyint. Nincs rajta smink, a csupasz bőrének szerves részét képezik a leplezetlen ráncok. Felső ajka fölött gyantázatlan bajusz sötétlik, de még ez is jól áll neki. Sosem láttam még ilyen kiegyensúlyozottnak. Minden szavát hosszú csend előzi meg. Egyedül a soványsága aggaszt. Borzasztóan törekenynek érzem, amikor megölelem.

– Eszel te rendesen? – kérdezem tőle.

Ő mintha nem is hallana, valahová a vállam fölé mered, miközben a kezét továbbra is a tarkóján tartja. Kisvártatva kinyitja a mélyhűtőt, és előveszi a kék dobozos grillcsirkét.

Csirkét eszünk, hozzá bolti pitét vastag szeletekben, és tejjel kevert kávélikőrt kortyolgatunk a tévé előtt ülve. Kerüljük a szívmengető, ünnepi filmeket. Inkább természetfilmeket bámulunk, meg azt a főzőshow-t nézzük, amelyet a múltkor SMS-ben említett nekem. A kanapén heverészünk, hagyom, hogy befúrja alám a lábát, és nem rázom fel, amikor horkolni kezd.

Házon kívül és belül is ostromállapot uralkodik. Anyám is tudja, de már leszokott arról, hogy szabadkozzon. Porcicák bodorodnak a lambéria mentén, a fürdőszobaajtót eltorlaszolja a szennyes. A gyep most halott és barna, anyám a nyáron felhagyott a fűnyírással. Ő ezt úgy fogalmazza meg, hogy mezősített. Szerinte ez kedvez a méheknek.

A Portlandbe való visszaindulásom reggelén a konyhában állva isszuk a kávé, és csak úgy, a fóliatepsiből csipkedjük mellé az áfonyás pitét. Anyám az ablakon néz kifelé, amelyen túl havazni kezdett. Többujjnyi vastagon ül a hó az autókön.

– Maradhatnál még egy éjszakát – mondja. – Telefonálj be a munkahelyedre, mondd, hogy rosszak az útviszonyok.

– Van hóláncom. Nem lesz baj.

– Mikor vitted utoljára olajcserére a kocsit?

– A kocsit rendben van.

– Akkor is maradnod kéne.

– Anya.

Feltartja a kezét. *Jó, rendben.* Török egy kis szélet a pitéből, és azt is morzsákra tördelem.

– Azt hiszem, beszerezek egy kutyát.

– Nincs kerted.

– Majd leviszem sétálni.

– Túl kicsi a lakásod.

– Egy kutyának nem kell saját szoba.

Eszik egy falatot, aztán az ajka közt húzogatja a villát.

– Apádra ütöttél – jegyzi meg. – Ő is csak akkor volt nyugodt, ha elborította a kutyaszőr.

Bámuljuk a hőesést.

– Sokat gondolkoztam mostanában – szólal meg.

Nem fordítom el a tekintetem az ablakról.

– Miről?

– Hja, semmi. – Nagyot sóhajt. – Csak sopánkodom.

Hagyom a szót a levegőben lógni. A mosogatóba teszem a villát, megtörlöm a számat.

– Össze kéne csomagolnom.

– Érdekesnek találtam a beszámolókat – mondja anyám. – Arról az emberről.

Nyomban remegni kezdek, de az agyam ez egyszer a helyén marad. Hallom magamban Rubyt, ahogy azt mondja, hogy számoljak és lélegezzek – hosszan be, még hosszabban ki.

– Tudom, hogy nem szeretsz erről beszélni.

– Éppenséggel te se nagyon erőltetted.

Beleszúrja a villáját a tepsiben maradt, cakkos szélű piteszeletbe.

– Tudom – mondja csendesen. – Jobban is kezelhettem volna a helyzetet. Éreztetnem kellett volna, hogy itt vagyok neked.

– Hagyjuk ezt. Nem érdekes.

– Egy dolgot még hadd mondjak. – Lehunyja a szemét, hogy összeszedje a gondolatait. Levegőt vesz. – Remélem, szenvedett.

– Anya.

– Remélem, a pokolban fog elrohadni azért, amit veled tett.

– Más lányokkal is megtette.

Felpattan a szeme.

– A többi lány engem nem érdekel. Csak te. És amit veled művelt.

Leszegem a fejem, beszívom az arcom. Mit tudhat ő arról, hogy mit művelt velem Strane. Annyi mindenről nincs tudomása; hogy mennyi ideig tartott, mit összehazudtam, mennyire megkönnyítettem a dolgát. De még az a kevéske is, amit felfog belőle – hogy ott ült a Browick igazgatójának az

irodájában, és végighallgatta, amint Strane sérült, problémás gyerekek titulál, s hogy aztán látta a padlóra hullani a fényképes bizonyítékot kettőnkéről –, egy életre elegendő büntudattal tölti el. Felcserélődtek a szerepek, életemben először most én szeretném neki azt mondani, hogy lépjen túl ezen.

– Apáddal néha elbeszélgettünk róla, hogy mit műveltek veled abban az iskolában. Azt hiszem, semmit sem bántunk jobban annál, hogy ezt hagytuk.

– Nem ti hagytátok – felelem. – Nem volt ráhatásotok.

– Nem akartam, hogy rémálommá váljon az életed. Amikor hazahoztalak, azt gondoltam, jól van, bármi történt is, vége van. Nem tudtam, hogy...

– Anya, kérlek.

– Börtönbe kellett volna juttatnom a nyomorultat, oda való volt.

– De én ezt nem akartam.

– Néha úgy gondolom, csak vigyázni akartam rád. Rendőrség, ügyvédek, bírósági hercehurca. Nem akartalak kitenni mindennek. Máskor meg azt gondolom, egyszerűen félttem. – Elcsuklik a hangja, a szájához emeli a kezét.

Nézem, ahogy megtörli az arcát, pedig nem nedves, hiszen nem is sír igazán, fegyelmezi magát. Láttam egyáltalán valaha amúgy istenigazában sírni?

– Remélem, megbocsátasz – mondja.

Az egyik részemnek nevetethnékje támad, és a legszívesebben megölelné. *Mit kéne megbocsátanom, anya? Nincs semmi baj. Nézz csak rám. Vége van. Jól vagyok.* Anyám vallomása Rubyt juttatja eszembe, hogy milyen idegtépő is lehet a számára ott ülni, és hallgatni az önostorozásomat. Egy idő után már nem hajtogatja ugyanazokat a mondatokat, hiszen tudja, hogy egy adott ponton túl úgysem számítanak, mivel nem is feloldozásra van szükségem, hanem arra, hogy tanú előtt hangsúlyozzam a felelősségemet. Így amikor anyám a bocsánatomat kéri, azt felelem neki, persze, megbocsátok. Nem mondom el újra, hogy semmit sem tehetett volna ellene, hogy nem az ő hibája volt, és hogy nem ezt érdekelte. Ezt mind magamba nyelem. Valahol a gyomrom mélyén talán gyökeret eresztenek és egyszer még szárba szökkennek a szavak.

Rendületlenül havazik. Igyekszem kiásni a kocsit, végiggurulok a kavicsos úton, de amikor nagyobb gázt adok, és fel akarnék hajtani a dombra, majd onnan az autópályára, kipörög a kerék. Visszafordulok a kocsival, és maradok még egy éjszakát. Tévészünk, éppen a téli olimpia reklámjai futnak, egy szabad stílusú síelő hópermetet ver fel, fényes bob süvít végig a jeges pályán, egy műkorcsolyázó ugrik fel a levegőbe szorosan összezárt karokkal, lehuny szemmel.

– Emlékszel a korcsolyázós korszakodra? – kérdi anya.

Próbálok; de csak ködös emlékeket találok repedezett, fehér bőrről, meg a fájdalomról a bokámban, miután egy órán keresztül egyensúlyoztam a pengéken.

– Egy időben valóságos megszállott voltál. Alig tudtunk beimádkozni, de én nem akartalak úgy a tó jegére engedni, hogy nem látlak. Félttem, hogy beszakad alattad. Erre apád fogta a slaugot, és elárasztotta a kertet. Emlékszel?

Homályosan – sötétedés után korcsolyázom, kerülgetem a jégkéregből kiálló gyökereket, és gyűjtöm a bátorságot egy ugráshoz.

– Nem féltél semmitől – mondja anya. – Mindenki ezt képzei a gyerekeiről, de te tényleg rettenthetetlen voltál.

Nézzük a korcsolyázót, ahogy körbesiklik a pályán. Egyszer csak megpördül a pengék hegyén, most hátrafelé siklik, karját kitarja, lófarka az arca előtt libeg. Egy újabb irányváltoztatás után fél lábra áll, karját a feje fölé nyújtva feszes pörgésbe kezd, és minél gyorsabban pörög, annál inkább megnyúlni látszik a teste.

Reggel kék az ég, és úgy ragyog a hó, hogy bántja az ember szemét. Macskaalommal és sóval szórjuk fel az utat, így már meg tudnak kapaszkodni a gumik. A dombtetőn egy pillanatra megállok, és visszanezdek hazafelé bandukoló anyámra, ahogy húzza maga után az alommal és sóval teli zsákokkal megrakott szánkót.

Átható ammóniaszag üli meg a levegőt, miközben végigsétálok a kennelek között, a betonpadlót szürkére és kórházzöldre festették. Amint az egyik kutya ugatni kezd, rögtön a többi is csatlakozik hozzá, csak úgy zeng tőlük minden. Kicsi koromban gyakran viccelődtünk apámmal azon, hogy amikor egy kutya ugat, akkor csupán annyit közöl: *Kutya vagyok! Kutya vagyok!*

Kutya vagyok! Ezek itt azonban kétségbeesett és rémült ugatások. Inkább könyörgésnek hangzanak.

Egy zömök fejű, piszkosszürke bundájú keverék kenneljéhez érve megállok. A kennelre kitett tábla szerint a következő fajták keveredése: *Pitbull, Weimaraner*??? Rózsaszín fülét hegyezi, amikor odanyomom a kezemet a ketrechez. Megszagolja, és kétszer megnyalja a tenyeremet. Óvatosan csóválja a farkát.

A Jolene nevet adom neki, miután az első otthon töltött éjszakáján hátravetett fejjel vonít Dolly Partonra. Reggelente első dolgom, hogy még fogmosás előtt leviszem, elsétálunk a félsziget egyik végétől a másikig, óceántól óceánig. Amíg a gyalogátkelőhelyeknél várakozunk, a lábamnak dől, és a kezemhez dugja az orrát, ziháló lélegzete egy-egy páragomoly a hideg levegőben.

A Commercial Streeten sétálunk, el a móló mellett, amikor egyszer csak Taylort látom kilépni a pékségből kávéval meg egy papírzacskóval a kezében. Kell egy perc, mire elhiszem, hogy csakugyan ő az, és nem csak képzelődöm.

Ő először Jót veszi észre; felderül az arca a látványtól, ahogy a kutya farka a lábamat csapdossa. Meghökken, amikor meglát, mint aki nem biztos benne, hogy nem csupán a fantáziája űz-e vele tréfát.

– Vanessa. Nem is tudtam, hogy van kutyád. – Letérdel, aztán a feje fölé emeli a kávé, mert Jo ráront, és nyalogatni kezdi az arcát.

– Csak nemrég óta van nálam. Kicsit hebrencs.

– Nem gond – nevet Taylor. – Néha én is sok vagyok. – Éneklő hangon ismételteti: – Jól van. Jól van. – Jo a hátát meggörbítve, boldogan fickándozik. Taylor mosolyogva néz fel rám, kivillantja apró, fehér, szabályos fogait. Neki is hegyes a szemfoga, olyan, mint az enyém, kis vámpírfog.

– Tudom, hogy cserben hagytalak – mondom neki.

A véletlen találkozás készítet vallomásra, az a tény, hogy úgy toppant elém, hogy nem számítottam rá, nem készülhettem fel. Taylor a homlokát ráncolja, de most nem néz fel. Jolene-ra szegezi a tekintetét, miközben a füle mögött vakargatja. Egy pillanatra még az is felmerül bennem, hogy tudatosan játssza a süketet.

– Nem – mondja aztán –, nem hagytál cserben. Vagy ha mégis, hát én se voltam különb. Tudtam, hogy más lányokat is macerált, mégis évekbe

telt, hogy lépjek. – Ekkor felpillant rám, két kék tó a szeme. – Mit tehattunk volna? Kislányok voltunk.

Tudom, mire gondol – nem mi döntöttünk a tétlenség mellett, a világ kényszerített rá minket. Ki hitt volna nekünk, ki törődött volna ezzel?

– Olvastam a cikket. Elég...

– Lehangelő? – Taylor föláll, megigazítja a táskáját. – Bár neked talán nem.

– Tudom, hogy sok energiát tettél bele.

– Na igen. Azt hittem, lezárhatom végre ezt a dolgot, de csak még dühösebb lettem. – Felhúzott orral babrálja a kávéspohár kupakját. – Szemét lotyó. Jól átejtett.

– Az újságíró?

Taylor bólint.

– Nem is az ügy érdekelte. Csak a divathullámot akarta meglovagolni, meg egy hangzatos szalagcímet összehozni. Hamar rájöttem, de azt hittem, ez is csak nekem fog majd kedvezni. Ehelyett azt érzem, hogy kétszeresen kihasználtak. – Cinikus mosollyal vakargatja Jolene fülét. – Fölmerült bennem, hogy elmegyek terápiára. Voltam már korábban is, és nem sokat segített, de valamit muszáj csinálni.

– Nekem segít – felelem. – Bár nem old meg mindent. Ezért van kutyám.

Taylor mosolyogva néz le Jolene-ra.

– Ezt nekem is ki kéne próbálnom.

Olyan törekenységet látok most benne, amire korábban soha nem láttam nála példát, sem a kávézóban, sem az internetes posztjaiban. Most már látom azt, aminek eddig is nyilvánvalónak kellett volna lennie, hogy elveszettnek érezte magát, és csak meg akarta érteni ezt az egészet – Strane-t, önmagát, amit Strane tett, s hogy miért van egy ilyen látszólag apró dolognak még mindig akkora súlya. Hallom Strane-t, amint türelmetlen megátalkodottsággal nekiszegezi a kérdést, amely feltehetőleg azóta is ott visszhangzik Taylor fejében: *Mikor lépsz már végre túl ezen? Csak a lábadat fogtam meg.*

Taylor rám néz.

– Legalább próbálkozunk, nem?

Úgy érzem, ez az a pillanat, amikor meg kellene ölelnem, és testvérhúgomként kellene gondolnom rá. Talán meg is tenném, ha jobban hasonlítana a történetünk, ha alkatilag kedvesebb lennék – habár abszurd

elvárásnak tűnik, hogy két nő csupán azért szeresse egymást, mert ugyanaz a férfi fogdosta őket. Lennie kell egy pontnak, amikor már nem az határoz meg, hogy ő mit tett veled.

Távozás előtt Taylor még egyszer megvakargatja Jolene füle tövét, én egy félszeg integetésfélét kapok tőle.

Nézem, ahogy elmegy, nem a híresztelés tárgya, hanem a valódi ember, egy nő, aki azelőtt kislány volt. Én is valódi vagyok. Éreztem ilyet korábban valaha is? Milyen apró felismerés. Jo megrántja a pórázát, és most először képes vagyok elképzelni, milyen lehet nem Strane-é lenni, nem ő lenni. Érezni, hogy akár még jó ember is lehetek.

Arcomon a nap melegével, oldalamon a kutyával tele vagyok lehetőséggel.

Nincs más teendőm, mint innen újrakezdeni; finoman húzza a kezemet a póráz, csilingel a fém, Jo körmei kopognak a kövön. Ruby szerint kell majd némi idő az igazi változáshoz, esélyt kell adnom magamnak, hogy ne az ő szemén keresztül szemléljem a világot. Máris érzem a különbséget. Egyfajta tisztaság és könnyűség formájában.

Megérkezünk a kutyával a partra, amely így, szezonon kívül néptelen, és Jo egyből a homokba fúrja az orrát.

– Úsztál már az óceánban? – kérdezem tőle, mire fülét hegyezve néz fel rám.

Eloldom a pórázt. Először észre sem veszi, nem fogja fel, de amikor bátorításképpen megveregetem a hátát, már nyargal is át a homokon a víz felé, hogy megugassa a mancsát nyaldosó hullámokat. Fittyet hány rám, amikor hívom, nem hallgat még a nevére, de amikor meglátja, hogy letelepszem a földre, lógó nyelvvel és vad tekintettel egyből száguldani kezd felém. Lehuppan a lábamhoz, és boldogan szűkül.

Hazaindulunk a bágyadt téli égbolt alatt, és otthon, a lakásomban valamennyi szobát, minden sarkot ellenőriz. Szoknia kell még a szabadságot és a teret. Leheveredem a kanapéra, mire a lábam melletti üres helyet kezdi fixírozni. – Gyere – adom meg neki a felhatalmazást, akkor felugrik, összegömbölyödik mellettem, és nagyot sóhajtot.

– Ő már sosem fog veled találkozni – mondom ki a szikár igazságot, amely bánattal és örömmel vegyes. Jo kinyitja a szemét, és nem emeli fel a fejét, úgy figyel. Memorizálja az arcomat meg a hangomat, minden apró

részletet elraktároz. Amikor már éppen elszenderednék, a kanapé párnáján kezd dobolni a farkával, szívverésre emlékeztető hangot keltve. *Itt vagy*, üzeni nekem ez a hang. *Itt vagy. Itt vagy.*

Köszönet

Elsőként ügynökömnek, Hillary Jacobsonnak és szerkesztőmnek, Jessica Williamsnek tartozom köszönettel, ennek a két csodálatos nőnek. Támogató szeretetük, amellyel a regényemhez viszonyultak, mind a mai napig ámulattal tölt el.

Köszönöm mindazoknak, akik segédkeztek a regény létrejötténél, a William Morrow/Harper Collins valamennyi munkatársának, Anna Kellynek, és mindenkinek a 4th Estate/Harper Collins UK-nél, valamint Karolina Suttonnak, Sophie Bakernek és Jodi Fabbrinek a Curtis Brownnál.

Köszönet Stephen Kingnek a kezdeti támogatásért, s hogy igent mondott apámnak arra a kérdésére: „Hé, Steve, elolvasnád a lányom regényét?”

Köszönöm Laura Moriartynak, aki valamennyi vázlatot elolvasta, az ő nagyvonalú biztatása segített regénnyé formálni ezt a szerteágazva burjánzó történetet.

Köszönet a farmingtoni University of Maine, az Indiana University és a University of Kansas kreatívírás-programjának, ahol lehetőségem nyílt írni és fejlődni. Roppant hálás vagyok a program keretében szerzett barátaimnak, akik elolvasták és szerették a Vanessa korábbi változatait: Chad Andersonnak, Katie (Baum) O'Donnellnek, Harmony Hansonnak, Chris Johnsonnak és Ashley Rutternek. Külön köszönet egyetemi tanácsadómnak, Patricia O'Donnellnek, aki azt írta 2003-ban egy lányról és a tanáráról szóló novellám margójára: *Kate, ez irodalmi szintű lett!* Az volt az első alkalom, hogy valaki íróként tekintett rám, és ez a visszajelzés aztán sorsfordítónak bizonyult.

Köszönöm a szüleimnek, amiért sosem biztattak arra, hogy adjam fel, és keressek magamnak valami rendes állást, apámnak, akinek a könyvem eladása hallatán az volt az első reakciója, hogy „én egy pillanatig sem kételkedtem benned”, és anyámnak, aki megtöltötte a házat könyvekkel, így szavaktól körülvéve nőhettem fel.

Köszönet Tallulah-nak, aki az életemet mentette meg.

Köszönet Austinnak. És itt most elakadtam, hiszen mit is mondhatnék egy ilyen remek társnak, aki a végtelenségig mellettem áll? Fogalmazzunk úgy, hogy mindent köszönök.

Köszönet az internetes cimboráknak, ők voltak az első olvasóim, akik mindvégig támogatásban és bátorításban részesítettek a *Szép sötét Vanessám* megírásának tizennyolc esztendeje alatt. Néhányan most is az életem részei, másokkal már elszakadtunk, de mindnyájuknak hálás vagyok az önfeledtséggel, érzékenységgel és nehéz szerelmekkel teli évekért. A legdrágább barátaim vagytok.

Külön köszönet a kiváló költőnek, választott húgomnak és az általam ismert legremekebb írónak, Eva Della Lanának, aki szüntelen inspirációs forrást jelentett számomra a barátságunk alatt. Az a tény, hogy kamaszkorunkban ismerkedtünk meg, amikor mindketten a legsötétebb korszakunkat éljük, de túljutottunk rajta ép hanggal, tehetséggel és egészséges lélekkel – ugye, tudod, milyen figyelemre méltó dolog ez, Eva, és milyen rendkívül ritka adomány? Végezetül köszönet az úgynevezett nimfácskáknak, a Lolitáknak, akikkel az évek során találkoztam, s akik mind hasonló történeteket cipelnek magukkal a szerelem álöltözetébe bújó erőszakról, akik önmagukra ismernek Dolores Haze-ben. Ez a könyv csakis nektek szól.

Jegyzetek

[1](#)

Sylvia Plath: *Lázárasszony*. Gergely Ágnes fordítása.

[2](#)

Békés Pál fordítása.

[3](#)

Babits Mihály fordítása.

[4](#)

Radó György fordítása.

[5](#)

Tótfalusi István fordítása.

A szerzőről

Kate Elizabeth Russell Kelet-Maine-ből származik. A Kansasi Egyetemen kreatív írásból PhD-t, az Indianai Egyetemen bölcsészdoktori címet szerzett. Ez az első regénye.

Tartalom

[2017](#)

[2000](#)

[2017](#)

[2000](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2002](#)

[2017](#)

[2006](#)

[2017](#)

[2007](#)

[2017](#)

[*Köszönet*](#)

[*Jegyzetek*](#)

[*A szerzőről*](#)

Libri

Kiadó

www.libri-kiado.hu

www.nyugatiter.hu

Forgalmazza:
eKönyv Magyarország Kft.

Felhasznált betűtípusok
Barlow – SIL Open Font License
Noto Serif – Apache License 2.0

Table of Contents

[Borító](#)

[Copyright](#)

[Előszó](#)

[Ajánlás](#)

[Szép sötét Vanessám](#)

[2017](#)

[2000](#)

[2017](#)

[2000](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2001](#)

[2017](#)

[2002](#)

[2017](#)

[2006](#)

[2017](#)

[2007](#)

[2017](#)

[Köszönet](#)

[Jegyzetek](#)

[A szerzőről](#)

[Tartalom](#)